

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

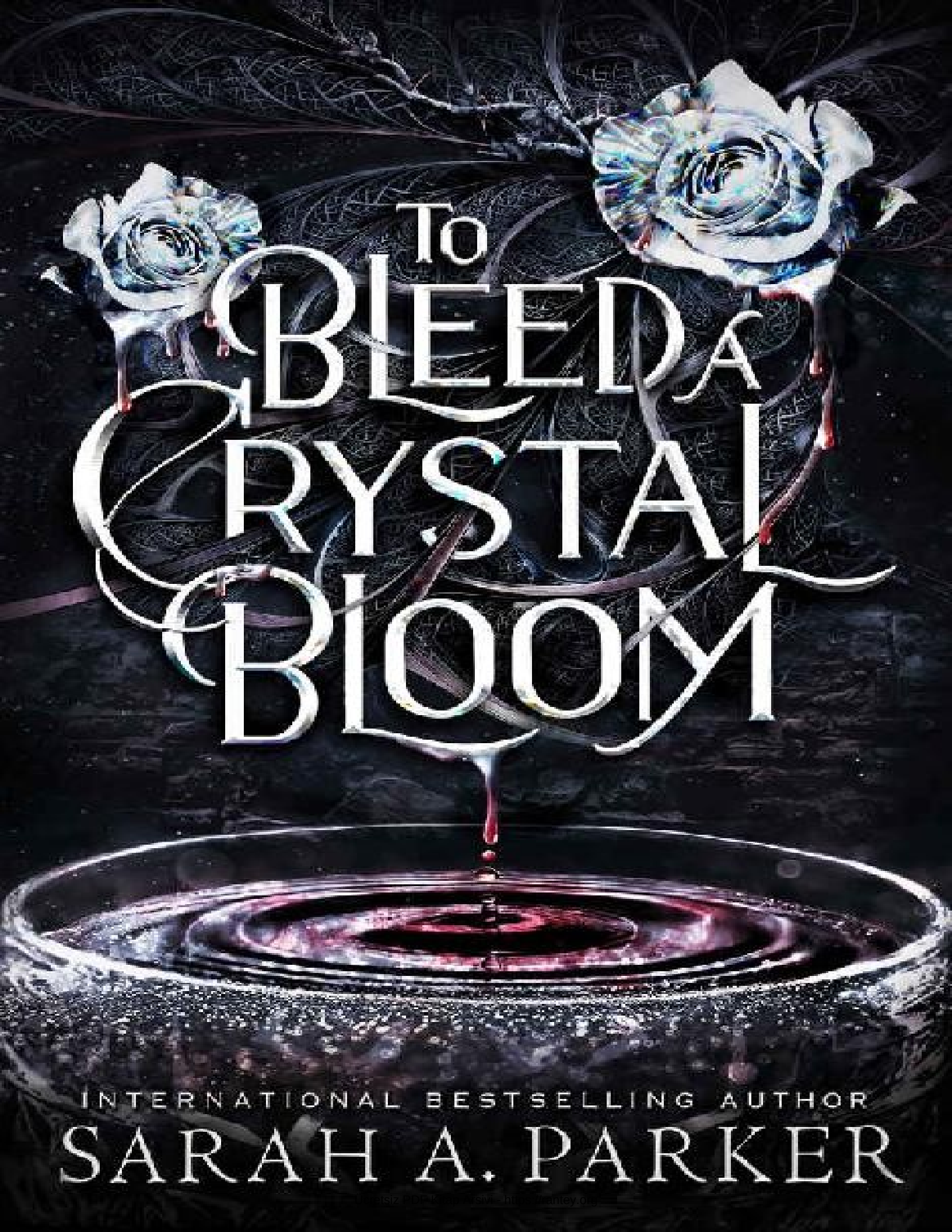
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



To BLEED A CRYSTAL BLOOM

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
SARAH A. PARKER

Copyright © 2021 by Sarah A. Parker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Çiçek açmaktan korkanlar için.

İÇİNDEKİLER

Sözlük .

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Teşekkür ederim

Teşekkür Yazar

Hakkında

To
BLEED
CRYSTAL
BLOOM



GLOSSARY

Stony Stem - Orlaith'in kulesi.

Bitten Koyu - Noir Kalesi'nin altındaki uçurumun dibindeki koy.

Güvenlik Hattı - Orlaith'in çocukken Kara Kale'ye geldiğinden beri üzerinden adım atmadığı hat. Orman sınırından geçerek ve körfezi keserek araziye çevreliyor.

Arapsaçı - Merkezdeki kullanılmayan koridorlar labirenti

Orlaith'in daha verimli bir şekilde seyahat etmek için kullandığı kale. Bu koridorlar genellikle penceresizdir.

Sprouts - Sera.

Karanlık bölgeler - Orlaith'in henüz keşfetmediği yerler.

İn - Rhordyn'in kişisel odası.

Kale - Jasken tarafından korunan büyük cilalı kapılar. Orlaith'in karanlık bölgelerinden biri.

Tahta - Selkie göletinin karşısına düşen ve genellikle Orlaith'in eğitimi için kullanılan ağaç.

Spines - Dev kütüphane.

Kasa - Orlaith'in her gece adaklarını koyduğu küçük kapı. ***Fısıltılar*** -

Orlaith'in bir duvar resmine dönüştürdüğü karanlık, terk edilmiş geçit.

Mezar - Orlaith'in Te Bruk o' Avalanste'yi keşfettiği depo odası.

Su birikintileri - Ortak banyo odaları/termal kaynaklar.

*Cehennem **Delīgi** - Baze'in sık sık Orlaith'i eğittiği oda.*

***Caspun** - Orlaith'in kâbuslarının ve keskin seslerin neden olduğu ataklarını yatıştırmak için güvendiği nadir bir ampul.*

***Exothryl/exo** - Orlaith'in her gece aşırı dozda caspun almasının etkilerini gidermek ve iyi bir uyku çekmek için sabahları aldığı kaçak ilaç.*

***Conclave** - Kıta genelindeki tüm Üstat ve Metreslerden oluşan bir toplantı.*

***Tribunal** - Vatandaşların Yüksek/Düşük Efendilerine dertlerini anlattıkları aylık toplantı.*

***Fryst** - Kuzey Bölgesi.*

***Rouste** - Doğu Bölgesi.*

***Bahari** - Güney Bölgesi.*

***Ocruth** - Batı Bölgesi.*



PROLOGUE

RHORDYN

T dolunay Vateshram Ormanı'na gümüş bir parlaklık yayıyor, gölgeler ışıklı zeminlerine karşı keskinleşiyor.

Atım siyahın daha derin ceplerinde dörtnele koşuyor, eski ağaçların arasında bir yol açıyor, nefesleri kesiliyor, kulakları geriye kısıtılıyor. Arada bir başını meydan okurcasına sallıyor.

Takip edilmediğimden emin olmak için arkama bir göz atıyorum. Yedi yıl önce. Bu yolculuğa çıkmaya en son o zaman cesaret etmişim. *Yapabildiğim kadar erteledim.*

Rüzgâr ağaçların arasından ısıklık çalıyor, keskin bir koku taşıyan ve ellerimi dizginlerin etrafında sıkılaştıran buzlu, Kuzey kaynaklı bir esinti. Bugünlerde Kuzey'den gelen her şey bir lekeyle geliyor: rüzgâr, İskandinav Nehri'nden geçen ticaret gemilerinden çekilen yiyecekler, hatta dağ sınırından dökülüp derelerimizi dolduran su bile.

Eyzar yavaşlıyor, sonra kendi isteğiyle duruyor, homurdanıyor ve yeri eşeliyor.

"Sakin ol oğlum," diye yatıştırıyorum, elimi kalın, kaslı boynunda gezdiriyorum. Ormanı ölümcül bir sessizlik kaplıyor ve bakışlarımı etrafa dikip dinliyorum, izliyor ...

Bir rüzgâr sessizliği bozuyor, acı çeken bir hayvan gibi feryat ediyor ve burnuma keskin bir koku gönderiyor.

Kaşlarım çatıldı, nefesim kesildi.

Ölüm. *Yanan* ölüm, güvenli evin olduğu yönden geliyor.

Aravyn.

"Ya!" diye homurdanıyorum, topuklarımı yere vuruyorum.

Eyzar ciyaklıyor, sonra ileri atılıyor ve dörtnala gelen her gümbürtü kafamın içinde korkunç bir yankıyla ini y o r .

Çok geç.

Çok geç.

Çok geç.

"Daha

hızlı!"

Ağaçlar nihayet seyreliyor ve bir zamanlar görkemli bir evin için için yanan kalıntılarını çerçeveleyen iki sivri yamaç ortaya çıkıyor.

Eyzar kamburunun üzerinde dönerek durdu. Gökyüzünden kül yağarken yıkıcı manzaraya bakarken, geldiği yöne doğru kaçmasını engellemek için tek yapabildiğim bu.

Yeterince hızlı değil...

Kükreyen bir cehennem, tüm şeklini kaybetmiş, artık ufalanmış taş duvarlar, kömürleşmiş kaya yığınları ve kibrit çöpü gibi yere saçılmış alevli ahşap kirişlerden başka bir şey olmayan evi sarıyor. Gölgesi yaratıklar gölge ceplerinde toplanıyor, açıklığa yayılmış kızarmış et yığınlarına doğru manevra yapıyor.

Güvenli bir ev için *çok* fazla ceset var.

Birileri çuvallamış. Onların iyiliği için, umarım çoktan ölmüşlerdir.

Kuduz ulumalar, metalin metal üzerindeki gıcirtısına benzemeyen garip, mide bulandırıcı bir sesle başlıyor ve alçak bir gümbürtü boğazımın arkasını yokluyor.

Eyzar'ın üzerinden atıyorum, onu ateş ışığıyla aydınlanan bir ağaca bağlarken onunla kısık sesle konuşuyorum. Yavaş adımlarla harabeye yaklaşıırken, omzumun üzerinden sarkan kabzayı kavrayıp silahımı çekerek kurtarıyorum; kasvetle karışan öldürücü siyah bir kılıç.

İlerleyen gölgeler geri çekiliyor.

Üç parmağı olmayan kopmuş bir elin üzerinden geçiyorum, ucundan koyu kırmızı kan akıyor, bu bana rahatlama hissi vermemeli... ama veriyor.

Bu onun bir
parçası değil.

Onların.

Devam ediyorum, koldan kola, kafadan kafaya geçiyorum - kabarmış, su toplamış deri yüz hatlarını bozuyor ama bazılarının alnına kazınmış ters v'leri gizleyemiyor.

Lanet olası Shulák'ın burada ne işi var?

Gözüm bir kayanın üzerine yığılmış kömürleşmiş bir bacağa takılınca bu düşünce bir kenara atılıyor...

Kulaklarımda kan uğulduyor ve vahşi, sarsıcı bir öfke, kısıtlamalarımın özenle döşenmiş liflerini parçalamakla tehdit ediyor.

Yırtılan etten çok aşına olduğum opalesan bir sıvı sızmakla kalmıyor, aynı zamanda uzuv da küçük.

Çok küçük.

Topuklarımda üzerine oturuyorum, gözlerimi kapatıyorum, yumruğumu ısıtıyorum...

Çok küçük.

Bu öfke birikir ve birikir ve-

Yer sarsılır ve ardından bir başka güçlü çığlık duyulur; kargaşa, yıkılmış ve yanmakta olan konutun arkasından kaynaklanmaktadır.

Katil itler.

Hâlâ buradalar. Hala ziyafet çekiyorlar.

Yine o keskin, kazıma sesi havayı yarıyor, ardından vahşi bir uluma omuriliğimi bıçak gibi kesiyor.

Üst dudağım geriye doğru sıyrılıyor ve boynumu bir o yana bir bu yana çarparak ayağa kalkıyorum. Gürültünün geldiği yöne doğru yola koyuldum, ama bir inilti bakışlarımı bir söğüt ağacına yöneltti; dibine yığılmış, uzun, soluk saçları başının altında toplanmış bir figüre...

Aravyn.

Yanına koştum, dizlerimin üzerine çöktüm, kılıcımı yere attım. Dikkatlice onu kendime doğru yuvarlıyorum, ellerim yarı dökülmüş bağırsaklarının ılık ıslaklığıyla buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Siktir."

Ben hasarı incelerken acı dolu bir inilti çıkarıyor.

Yaralarının kenarları çoktan grileşmeye ve iltihaplanmaya başlamış, ekşimiş, boğazı tıkayan bir koku yayıyor ...

O da var. Lanet olsun. Geç oldu.

Zayıf eli, her zaman boynuna taktığı berrak, ağır mücevherin üzerine yerleşiyor. "Al şunu," diye yalvarıyor, güneş ışığına yakalanmış kristaller gibi geniş ve parlak gözlerle bana bakıyor. Dışarıda yere boş boş bakan diğerlerinden çok farklı.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, saçlarını dikenli kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve mandalı gevşeterek mücevheri yakalıyorum. Gümüş zincir avucuma düşüyor, neredeyse ellerimdeki değerli kanının rengiyle karışıyor.

"Onun için," diye fısıldıyor, parmaklarımı hediyenin üzerinde gezdirirken.

Lanet kalbimi de aynı şekilde katlıyor.

Son geldiğimde karnı yuvarlak ve doluydu ve ona yakınlarda toprakta yatan küçük, kopmuş bir bacak olduğunu söyleyecek gücüm yok.

Ölümçül bir yaralanma.

Ortağı Col da muhtemelen dışarıdadır. Parçalar halinde.

Islak bir kesik toprağa daha fazlasını döküyor ve eli kılıcımın kabzasına iniyor. "*Lütfen...*"

"Eyer çantamda sıvı bane var-"

"*Hayır,*" diye nefes nefese kalır. "*Kılıcınla. Lütfen.*"

Duraklıyorum, isteğinin omuzlarıma bir tuğla gibi yığıldığını hissediyorum.

İçimi oyan bir baş hareketiyle kolyeyi cebime koyuyorum ve silahın ağırlığını üzerime alarak ucunu göğsünün sol tarafına indiriyorum.

Bakışlarını tutuyorum, milyonlarca kelime dudaklarımın kenetlenmesinin ardına hapsolmuş durumda.

Kelimeler onun acısını dindirmeyecek ya da etinin çürümesini engellemeyecek - geceyi yeniden başlatmayacak ve ailesini geri getirmeyecek - bu yüzden onları içimde tutuyorum, içimi kemirmelerine ve açığa çıkmayı bekleyen zehirli öfke çukurunu körüklemelerine izin veriyorum.

"*Prom-m-mise.* Kurtar onu, Rhordyn. *Lütfen.*"

Çoktan gitmiş.

"Söz veriyorum," diyorum bakışlarını tutarak.

Yalan işini yapıyor, gözlerinin etrafındaki gerginliği hafifletiyor ama bedeli göğsüme saplanan hayali bir şiş oluyor.

Ona güvenli bir ev sözü de vermiştim... ve şimdi ailesi öldü.

Hüzünlü bir gülümseme sunuyor ve yanağındaki pislik ve kabarmış etin arasından yanardöner bir gözyaşı yol açıyor. "*D-do it.*"

"Özür dilerim..."

Her şey için.

Konuşmak için ağzını açıyor, ama gözlerinde mayalanmakta olduğunu gördüğüm yalanı bana yutturmasına fırsat vermiyorum. Kılıca ölümçül bir baskı uyguluyorum ve yarılmış dudaklarından bir nefes çekiyorum.

Geniş, cam gibi gözler ölümün gölgesiyle kararıyor, yeterince hızlı bakamadığım derinliksiz bir dinginliğe bürünüyor.

Bana yatıştırıcı sözler söyleyebilirdi, sorun olmadığını söyleyebilirdi.

Bu iyi değil.

Başımı eğiyorum ve yıldızlar sırtımda delikler açmıyormuş gibi davranıyorum.

Ama öyleler.

Her zaman öyledirler. Ve her zaman da olacaklar.

Öfkemin yüzeye çıkmasına izin vererek kılıcı çekip kurtarıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Pürüzsüz. Soğuk.

Müstakil.

Geriye dönüp bakmadan, sazdan çatının düşmüş kalıntılarını yutan dalgalı bir aleve doğru ilerliyorum, sonra kararmış tuğlalardan oluşan bir tümseğin etrafından dolanıyorum ve bir gölge levhasında duruyorum...

Vruklar. Üç tanesinin gözleri siyah ampul, vücutları benim aygırımdan çok daha büyük ve kaygan, gri kürklerinin altında kayan şişkin kas cepleriyle dolu.

Ne köpek ne de kedi, ama ortada bir yerde sıkışıp kalmış. Kocaman.

Kudretli.

Acımasız.

İğrenç bir veba.

Güçük burunları kırmızıya boyanmış, cephanelik gibi dişlerinden yağma damlıyor. Çamurlu bir kubbenin etrafında sıkı, hırıltılı bir daire çiziyorlar.

-Molozların arasına atılmış mükemmel bir

yarım küre. Başımı yana eğiyorum, burun deliklerim açılıyor.

İçlerinden biri havaya kalkıyor, pençelerinden uzun, ölümcül pençeler fırlıyor, sonra ağırlığını değiştirip kubbeyi kesiyor. Kıvılcımlar patlıyor ve o tiz ses kulaklarımı tırmalamak istememe neden oluyor.

Havayı daha vahşi hırıltılar ve ulumalar kaplıyor. Üçünün en büyüğü başını eğiyor, burnunu tuhaf nesnenin yüzeyine dayıyor ve *kükriyor*.

Kaotik, vahşi hayal kırıklığı ...

Ve dikkati dağılmış hedefler.

Öfkemden geriye kalan ipleri çözüyorum ve yere neredeyse hiç değmeyen ayaklarımın üzerinde ilerleyerek bıçağımı dumanın içinde savuruyorum. İlk kafa hantal omuzlardan kayıyor ama canavarın düşmesini beklemiyorum. Çoktan yere düştüm ve dönmeye başladım; kılıcımı karnına doğru sürüklediğimde ikinci Vruk uluyor ve buz gibi havayı buharlaştıran iç organlarını serbest bırakıyor.

Hızlı, temiz ölümler.

Keşke Aravyn'i de aynı şekilde düşünselerdi.

Alfa'nın dikkatini çekiyorum, vahşi bakışları bana yöneliyor. Aramızdaki hava sertleşiyor ve çenemi hafifçe kaldırıyorum.

İt ileri atılıyor, dişlerini gösterip pençelerini açıyor, havayı pis bir kükreme kaplıyor. Gözünü kırpmaya fırsat bulamadan kafası yuvarlanıyor; kalın, kaslı boynu, kader kardeşlerini alan aynı metalik öpücüğe teslim oluyor.

Ben keskin bir nefes verirken o bir kaya gibi düşüyor, sıvı ölüm zayıflayan kalbinin ritmiyle fişkırıyor...

"Kahretsin."

Öldürmenin bir pislği var ve ben o pislği kokluyorum. Bu pis kokuyu temizleyebileceğimden şüpheliyim. Ama bu dünya merhametli değil, ben de değilim.

Artık değil.

Silahımı paltomun üzerinde kaydırarak omurgamdan aşağıya doğru tekrar kılıfına sokuyorum ve dikkatimi şu anda dumanı tüten bir Vruk kanı tabakasıyla yağlanmış olan kubbeye veriyorum. Garip nesneyi incelemek için çömeliyorum, bir elimi karmaşanın içinden geçiriyorum ve kendi ışık kaynağıyla parıldıyor gibi görünen kristal benzeri bir kaplama ortaya çıkarıyorum.

Ama ciğerlerimi taşa çeviren şey bu değil.

Kıvranan alevlerin yansıması ve benim sıkışmış ifademden arasından, çamur, kül ve yanmış keten parçalarıyla giyinmiş, iki yaşından büyük olmayan bir çocuk görüyorum. Gözleri kapalı, sallanırken elleri kulaklarına kenetlenmiş, yüzü sessiz bir çılglıkla bükülmüş.

Kirli, is lekeli buklelerin arasından kulağının dışarı çıktığını fark ediyorum, gözlerim kabuğu kaplayan ince, akkor dikenlerin çizgisiyle açılıyor

...

Aravyn'in ikinci bir çocuğu oldu.

Cebimdeki ağırlık giderek artıyor ve dizlerimi toprağa bastırıyor.

Kurtar onu. Lütfen.

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bu kelimeler de en az merakım kadar aç. Bu küçük *Aeshlian*... ışığını fosilleştiriyor, onu bir savunma mekanizması olarak kullanıyor.

İmkansız bir şey.

O bir melez mi? Aravyn başka birinin yatağında mı ısınmaya çalıştı?

Gözleri faltaşı gibi açılmış cesetlerin arasında tanık var mı diye bakıyorum. Sadece gölgeler izliyor, yıkımı bir ilmik gibi çevreleyen ağaç hattı boyunca toplanıyor.

Irilak. *Yüzlercesi*. Bazıları az önce öldürdüğüm Vruk'tan daha büyük, bazıları ise onun yarısından daha küçük.

Dökülen kanın kokusu onları buraya çekmiş olmalı. Bu kadar çok kişinin bir noktada toplandığını görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Kıvranan her siyah yığını tarıyorum. Yüzlerini göremesem de, tüm dikkatleri üzerimde, hiç şüphesiz alevlerin hafiflemesini bekliyorlar ki ileri atılıp ziyafet çekebilsinler.

Onu alamazlar.

Topuklarımın üzerinde oturuyorum, aşılmaz bariyeri indirmesi için sonsuza kadar beklemeye hazırım. Bu çocuğu tanımıyor olabilirim ama annesinin bu güvenli eve taşınmayı kabul etmesi *yıllar* sürdü ve şimdi o öldü.

Bu çocuk daha iyisini hak ediyor. *Annesi daha iyisini* hak ediyordu. Suçluluk duygumu yutuyorum ve bekliyorum.

Saatler geçiyor ve ben Aravyn'in sahip olacağı tek mezar taşının o olmasından nefret ederek söğüt ağacına bakmaktan kaçınıyorum. Onun bedeni, fırsatını buldukları anda aç gölgeler için bir ziyafet olacak.

Çocuğun yüzü düzeldiğinde ve kirpikleri yukarı kalktığında gökyüzü yükselen güneşten yanmış oluyor.

Çok ama çok hareketsizim.

Geniş gözleri, ruhunda yumurtadan çıkmış yıldızlarla dolu bir gökyüzünden bakıyormuş gibi binlerce farklı yüzle ışıltıyor.

Çenesi sallanıyor.

Kristal kubbenin parçaları erimeye başlıyor ve onun ıstırabının ezici kokusu boğazımın arkasına bir bıçak gibi saplanırken yere damlıyor.

Kıpırdamıyor - sadece orada oturmaya devam ediyor, bir topun içine sıkışmış, yoksul gözlerle bana bakıyor.

Beni inceliyorsun.

Rüzgar uğulduyor ve dişleri takırdıyor. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

Onu bir an önce sarmazsam donacak ama onu topraktan koparmayı reddediyorum. Onun güvenine ihtiyacım var.

Onun *izniyle*.

"Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum," diyorum, cesur sesimi alçak tutarak, onu yardım edemeyeceğim o kabuğuna geri döndürmekten korkarak.

Bir kez göz kırpmıyor... iki kez... sonra nihayet çözülüyor, ayağa kalkıp bana doğru dengesiz bir adım atarken üzerinden çamur ve kül parçaları dökülüyor, sonra bükülüyor.

Yere düşmeden önce onu yakalıyorum ve deri ve yün katmanları arasından bile ne kadar soğuk ve kırılgan olduğunu hissedebiliyorum.

Onu kendime çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Seni güvende tutacağım. Her şey yoluna girecek."

Eyzar'a doğru ilerlerken, onu rüzgârdan ve bu kadar çok ölümün görüntüsünden korumak için pelerinimi sırtına doluyorum; bu hareket sağ omzundaki kalın çamur parçasını temizliyor.

Kolum hareketsiz. Adımlarım.

Lanet *damarlarımdaki* kan durdu.

Tuhaf işaretler açıkta kalan tenini lekeliyor, sanki sarmaşıklar teninin üzerinde gezinmiş ve mürekkepli bir damga bırakmış gibi...

Düşüncelerimden kelimeler geçerken içimde bir şeyler kararıyor ve kıvrılıyor - yıllar önce aşağılık, tüyler ürpertici bir el tarafından taşaya yontulmuş kelimeler.

Mideme bir kaya gibi yerleşen kelimeler.

*Gökyüzünden ve topraktan ışık
fıskıracak, Ölümün damgasıyla
kararmış ten ...*

Titreyen omzunun üstündeki doğum lekesine neredeyse dokunacağım, sonra elimi geri çekip küfrediyorum.

*Ona zarar vermeyeceğime söz
verdim. Yalan söyledim.*

Bunların hiçbirisi daha önce mantıklı gelmiyordu ama şimdi çok mantıklı geliyor.

Aravyn'in onu saklamasına şaşmamalı. Lanet olası Shulák'ın burada olmasına şaşmamalı. Bu kolyenin cebimde bu kadar ağır olmasına şaşmamalı...

Ama benden böyle bir söz almakla hata etti. Umudu kördü, yanlış kişinin omuzlarına yüklenmişti.

Çocuk başını eğip konuşmaya çalışır, ama ağzından çıkan tek şey bir törpüdür.

Mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor.

Hayatını paramparça eden üç vahşi Vruk'tan kendini kurtardı, sadece daha şiddetli bir tehdidin kollarına sürünmek için.

Bu ölümdə zafer olmayacak. Onurun gölgesi olmayacak. Ellerimde sadece korkmuş bir çocuğun kanı olacak.

Uyurken onu boğ ya da ölümcül lütfu yakala.

Bana bakıyor, kazınmış bir boğazın içinden konuşmaya çalışıyor.

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, başının arkasını kavriyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum. Yanağı tekrar göğsüme yerleşiyor; sadece geçici olabilecek bir rahatlık.

Çabuk ol.

Parmak uçlarımı kaburgalarının arasına bastırıyorum, dört nala koşan hedefinin ritmini hissediyorum. Gölgelerden oluşan ilmek kalınlaşıyor, sanki Irilak ziyafetlerini süsleyecek sıcak yemeği bekliyormuş gibi.

Sikeyim.

Boynum bükülüyor, yüzüm is lekeli saçlarına düşüyor. Çiçek baharatı beni yakalıyor ve ağzım kafa derisine açılmış taze bir yaraya bastırılana kadar burnumu daha derine çekiyor.

Sıvı dudaklarımı ısıtıyor ve geri çekiliyorum, ama cinsel içgüdülerim dilimi dışarı fırlatıyor...

Onun kanının tadı beynime bir cıvata gibi.

Kalbime.

Lanet ruhum.

Bacaklarım gevşiyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, daralan boğazımdan keskin hava dilimleri çekiyorum. Vücudumdaki her kas sertleşiyor, damarlar yüzeye çıkıyor, maddem aniden çok küçük görünen dünyada daha fazla yer kaplamaya çalışıyor. Çok acımasız.

Çok tehlikeli.

Başımı eğiyorum, bükülmüş duman iplerinin arasından solan yıldızları arıyorum, dişlerim sanki yukarı sıçrayıp ışığın dikenlerini parlaklıkları artık gökyüzünde kalmayana kadar çiğneyebilecekmişim gibi gergin. "Sizi piçler..."

Hırlıyorum, kavrama sıkılaşıyor.

Hayır.

Ayağa kalkarak, uzun ve kararlı adımlarla atıma doğru ilerliyorum. Eyerin üzerine tırmanıyorum, çocuğu kucağıma alıyorum ve hayvanı ileri doğru tekmeliyorum - gölgelerin ilmiğini ve azalan kendime olan saygımı aynı çirkin hareketle dağıtıyorum.

"S i k t i r i n gidin," diye mırıldanıyorum, kadim ağaç gölgesinin altına hücum ederek yıldızlarla olan görüşümü kesiyorum.

Çocuk bu gece ölmeyecek, ama doğru nedenlerle değil ... Bu hareket tamamen *bencilce*.



CHAPTER 1

ORLAITH
19 YEARS LATER

Tığnenin sivri ucu mum alevinin yalamasıyla kırmızıya dönüyor, ateşli bir kalp atışıyla parlıyor. Kırbaçla çekiyorum ve silkeliyorum.

Kötü niyetli küçük şey.

Soğumasını beklerken, yatağımda bağdaş kurup oturuyorum ve bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum, birkaç adımda bir büyük, kubbeli pencerelerle delinmiş kavisli, obsidyen duvarları gözden geçiriyorum. Aralarında, ev yapımı bir yapıştırıcıyla bastırılmış irili ufaklı resimler taşı süslüyor.

Yumuşak viraj sadece boyun eğen şeylere karşı naziktir ve ben her sabah üzerlerine renk sıçramamış asık suratlı duvarlarla uyanmayı reddediyorum. Her gün kalede dolaşırken *bunlardan* yeterince görüyorum.

Tüm mobilyalarım bu alana uyacak şekilde yapıldı; kavisli bir şifonyer, kavisli bir yatak başlığına sahip sayvanlı yatağım, hatta banyom bile ortadaki merdiven boşluğunun taş silindirine göre şekillendirildi. Dış duvarın karşısında, dar bir masa çevrenin dörtte birini kaplıyor, yüzeyi kurutulmuş çiçek demetleri, çok sayıda havan ve havaneli, küçük kavanozlar... ve taşlarla dolu. Birçoğu renkli fırça darbeleriyle giydirilmiş ya da yarı giydirilmiş, çeşitli şekil ve boyutlarda bir sürü samur taşı.

Pürüzsüz bir kayaya sırtımı dönmek her zaman zorlu bir iştir. On kereden dokuzunda, çantamda saklanır, kulemden yukarı taşınır ve bir boya fırçasıyla saldırıya uğrarlar.

Orta merdiven boşluğumun dış tarafında bir şömine ve içine sıkıştırılmış ahşap bir kapı var - balkonun korkuluğunun kenarından dramatik düşüşü saymazsanız, odama girip çıkmanın tek yolu.

Birkaç yıl önce bu kapıyı siyaha boyadım ve ardından dokuz ay boyunca gece gökyüzünü mükemmel bir şekilde tasvir eden parlak yıldızlarla süsledim. Yarı gölgede kalmış bir ay bile var.

Bulutlar yoğun ve kızgın olduğunda bakabileceğim bir şey.

Acı veren bir sızı hissedene kadar iğnenin ucunu orta parmağımın pedine bastırıyorum ve parlak kırmızı bir kan ampülü küçük yaranın yüzeyine doğru akıyor.

Dudaklarım kıvrıldı.

Kendimi böyle kanarken izlemek bana bu kadar zevk vermemeli. Ama veriyor. Çünkü bu kan, bu küçük kendine zarar verme eylemi, benim için değil.

Bu onun

için.

Rhordyn.

İğneyi yatağımın başucundaki kil tabağa yerleştiriyorum, ardından parmağımı yarısı su dolu kristal bir kadehin karnına batırıyorum.

Sıvı, sağlıklı bir ilkbahar ortası çiçeğinin rengi olan pembe renkte kızarır.

İç çekiyorum, beğenecek mi diye merak ediyorum. Çok pembe ya da çok kırmızı bulacak mı? Hiç şikayet etmiyor, bu konuda hiçbir şey söylemiyor ve sorun da bu zaten.

Bilmemek.

Sifonun içindekileri çevirerek çıkışa doğru ilerliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, şimdi elle boyanmış yıldızlarla beneklenmiş kalın, eskimiş ahşaba oyulmuş küçük kapıyla göz hizasındayım.

Kasa.

Cook, adaklarımı kendi başıma yapamayacak kadar küçükken bu ismi vermişti. Aklımda kaldı.

Hayatımı bu küçük kapıya göre ölçtüm - önce parmak uçlarımda gerinmem, sonra düz ayak durmam, sonra da ona erişmek için kalçamdan eğilmem gerekiyor.

Çekip açtığımda, kristal kadehimden çok da büyük olmayan boş bir oyukla karşılaşıyorum. Duvarları pürüzlü ve yivli, sanki öfkeli bir el tarafından kesilerek var edilmiş gibi.

Adağımı tabanın üzerine koydum; rafine edilmemiş ahşap hücreğine oldukça paralel.

Her zaman olduğu gibi, aptal kadehi kavranıp kucaklanacağı ve içileceği için kısıkanıyorum... *muhtemelen.*

İstememem gereken her şeye çok yaklaşıyor ve bu nedenle karşılıksız nefretimi kazandı.

Kasayı kapatıyorum, kışımın üzerine düşüyorum ve yerde geriye doğru kayıyorum, kollarımı dizlerime doluyorum ve birbirinden çok farklı iki kapıyı inceliyorum.

Birini sık sık kapalı tutmayı tercih ediyorum, ne zaman saklanma ihtiyacı hissetsem onu dünyayı engellemek için bir bariyer olarak kullanıyorum. İkisinden daha küçük olanını ise gecenin bu saatinde açık tutabilmeyi dilerdim, böylece Rhordyn teklifimi kabul ederken onun gözlerinin içine bakabilirdim.

Bir yıl önce bir kez denemiştim. Gece yarısını geçene kadar burada gözümü kırpmadan oturdum. Sadece Kasayı kapatıp köprüyü kopardığımda geldi.

İşte o zaman başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu anladım.

Ağır ayak sesleri kulemde yankılanıyor, çarpan kalbimin sesine karışıyor.

Gözlerimi kapatıp adımlarını sayıyorum, merdiven boşluğumun iç tarafını saran spiral merdiveni tırmanışını hayal ediyorum, ayak sesleri nihayet yavaşlamadan önce yüz kırk sekize kadar ulaşıyor; üst sahanlığa çıkmadan hemen önce her zaman yaptıkları gibi.

Kapımın önünde durduğunu, cebini karıştırdığını, anahtarı kilide soktuğunu hayal ediyorum; dudakları yüzünü kesen sert bir çizgi gibi. Övündüğüm teklifimle dolu kristal kadehi ortaya çıkardığında, galvanize olmuş gözlerinde bir zevk titreşiminin alevlendiğini hayal ediyorum.

Resmetmeyi sevdiğim güzel bir yalan; benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğu masalsı bir gerçeklik. Göğsümde filizlenen bu istenmeyen *hissi yatıştırmaya* yardımcı olan bir şey.

Kapı içi boş bir gümbürtüyle kapanıyor ve ben ileri atılıp kulağımı tahtaya dayayarak inişinin ritmik ritmini dinliyorum.

Sabah Kasayı kontrol ettiğimde, kadeh orada duruyor olacak, sıvısı bitmiş ama her kaldırdığımda üzerime sıçrayan sorularla dolup taşıyor olacak.

Buna neden ihtiyacı var? Ne için kullanıyor? Aramızdaki bu ... şeyden hoşlanıyor mu?

Çünkü ben biliyorum.

Dört gözle bekliyorum; o an geçtiğinde sönüyorum. Kendimi sık sık bununla ilgili fantezilere kaptırıyorum - onun beni o kristal kadehten içişini izlediğim, tüm zaman boyunca bakışlarını tuttuğum fanteziler.

Sanki utanılacak bir şeyimiz varmış gibi gözlerden uzak tutulmadığı.

Yataktan fırçamı alıp komodinin yanındaki ikiz balkon kapılarına yöneliyorum ve uzun, sarı saçlarımdaki bir günlük düğümleri taramak gibi sıkıcı bir işe başlamadan önce alacakaranlık havasına adım atıyorum.

Buraya akşamın olgunlaşmasını seyretmek için gelmişim gibi davranmayı seviyorum, ayak parmaklarımdan ucuna eğilip korkuluğun üzerinden bakarken bile, herhangi bir hareket belirtisi için zemini araştırıyorum - fırçam sadece ellerimi meşgul etmek için bir destek.

Bazen bulutların arasında yuva yapan bir kuleye sıkışmış olsam da, Rhordyn büyük kale kapılarından çıkıp uzun ve kararlı adımlarla araziye çevreleyen ormana doğru yürüdüğünde hâlâ kalbim sıkışıyor.

Hiç yukarı bakmıyor. Beni hiç aramıyor.

Sadece sınırda yürüyor, sonra da güney hariç her yönde göz alabildiğine uzanan adaçayı, yosun ve deniz yosunu yeşili lekesinin içinde kayboluyor.

Hep aynı monoton rutinden kopamıyorum.

Güneş ufku altına düşüyor, ışık sızıntısını kesiyor ve soğuk, tuzlu bir hava esintisi gömleğimin eteğiyle oynuyor, etimi karıncalandırıyor ve dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

Saçımı üç uzun bölüme ayırıyorum ve örgü haline getiriyorum. Tüm uzunluğu ördüğümde, kalan ışık topraktan uçup gitmiş ve parmaklarım soğuktan uyuşmuş oluyor.

Geri dönmedi.

İçeriye attığım adımlar hep daha ağır geliyor.

Bir esnemeyi bastırarak yatağımın başucundaki masaya uzanıyorum ve bir tepsinin üzerinde duran çok sayıda mantar şişeyi karıştırıyorum. Bir tanesini kaldırıp bir o yana bir bu yana çeviriyorum ve ince, çivit mavisi sıvının akıntısına bakarak kaşlarımı çatıyorum...

Yemin ederim daha fazlası vardı.

Bir hışımla şeyi tepsiye geri koyuyorum, mumu söndürüyorum ve yatağa giriyorum.

Alt dudağım dişlerimin gergin çiğnemesinden dolayı dayak yiyor ve lanet okuyarak boynumdaki yoğun yorganı çekiştirip kuzey pencerelerine doğru dönüyorum.

Gökyüzü, bir haftadır ilk kez bana göz kırpan yıldızlarla dolu kadife bir örtü. Işık aydan dökülüyor ve

Pencereler, kol mesafesinde duran çok sayıda cam şişenin altını çiziyor.

Biri hariç hepsinin boş olduğu gerçeğinin altını çiziyor.

Bir ürpertiği ısıarak bastırıyorum - baharın erken soğuğundan değil, içimi nabız gibi atan fırtınadan kaynaklanan bir ürperti...

Aylardır ilk defa ayık uyuyorum.



T

Gözleri kocaman ve kırışmıyor, ağızları sanki vücutları yarı yolda dağılmış gibi açık, nefesleri hala dudaklarının arasında. Hepsi kendilerinden bir parça kaybetmiş ve

kalan parçalar çok hareketsiz.

Çok sessiz.

Sadece canavarlar kaldı.

Bir şeyi kaçıyorum. Önemli bir şey. Bunu göğsümde hissedebiliyorum; bana ağırlık veren bir boşluk.

Gözlerimi kapatıp yanan, parçalanan dünyayı bloke ediyorum ve parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

Çivilerin bir tabağı sürüklemesine benzeyen tiz bir ses neredeyse beni parçalara ayırıyor. Tekrar ve tekrar kin dolu melodisini söylüyor, içimi yıpratıyor.

Bir çığlıkla boğazımı kanattım

Burnumdan ıslaklık akıyor ve kafatasımı çökertmekle tehdit eden yumruklarımın kulaklarıma vuruyorum.

Savaşan manzara, bir uçuşumun üzerinde durup kasvetli bir uçuşuma bakana kadar sert bir rüzgarla aşınarak uzaklaşıyor. İçimi parçalayan tiz seslerden daha az korkutucu olmayan huzurlu bir sessizlik var ve artık burnumdan sıvı damlamıyor ...

Fıskırıyor.

Sivri uçtan tökezleyerek uzaklaşıyorum-

Sarkık bir bebek gibi dik dururken, gözlerim açılırken keskin bir nefes boğazımı kesiyor, dilimde metalik bir tat ağırlaşıyor. Sabit eller kollarımın üst kısmına dolanıyor ama titrememi bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Kemiklerimin yatağın her tarafına dağılmasını engelleyen tek şey nemli tenim.

Dağınık kumral saçlar, titrek bir mum aleviyle parlayan tanıdık kahverengi gözlerin çılgınca bakışlarını yarı yarıya kapatıyor. Baze'in dudakları

boğazındaki topla senkronize hareket ediyor, ancak kafatasımın içindeki kükreme sesinden hiçbir şey duymuyorum.

Çıplak omuzlarını tırmaladığımı fark ediyorum ve ellerimi çekip yüzümden aşağı sürüklüyorum ve *çığlık atıyorum*. Bu çığlık bir hıçkırığa dönüşüyor, sonra Baze'in dudakları kelimeleri şekillendirmeye devam ederken hırıltılı bir yakarışa dönüşüyor.

Bir şeyin yok. Bir şeyin yok. İyisin. İyisin.

Ben değilim.

Beynim patlamak üzere olan cızırtılı, erimiş bir lav topu gibi.

Kaçamıyorum.

Şakaklarımı tutarak, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, dünyayı engelliyorum, ileri geri sallanıyorum ...

Havaya sülfürik bir koku yayılıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Caspun.

Öne eğildim, dudaklarımı ayırdım, içim için o serinletici merhemi arıyorum.

Baze kaşlarını çatıyor ve çenemi tutarak başımı eğiyor. Dilime bir sıvı sıçırıyor ve yutkunuyorum.

Gag.

Kendimi bu içki şişesiyle kaç kez cezalandırırsam cezalandırayım, tadı asla beni etkilemiyor. Yine de her gece ona uzanıyorum, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi.

Uyuşukluk boğazımdan aşağı akıyor, başımdaki felaketi durduruyor ve şişmiş beynimi rahatlatıyor. İnliyorum, sonra Baze'in artık çenemi mengeneye almadığı gerçeğine rağmen ağzımı daha fazlası için açıyorum.

"Orlaith..."

Şişeyi kaptığım gibi bir yudum daha içerek dilimi ıslatıyorum. Baze'in buz gibi ses tonunu duymazdan gelmek zor, çünkü kutsanmış, quag tadındaki pisliği irkilerek yutuyorum.

Caspun'u yakaladı, gözleri kesildi.

"Ne?" Mırıldanıyorum, yatağa geri düşüyorum. Yana doğru yuvarlanıyorum ve son baskının da azalmasını beklerken kendi içime kıvrılıyorum.

"Biliyor musun," diye homurdanıyor Baze, şişenin boynundan bir nefes çekmeden önce. Yüzü allak bullak oluyor ve neredeyse gülümsememe neden olacak sinir bozucu bir ses çıkarıyor. "Buraya ne karıştırdın böyle? Eskiden hiç böyle kokmazdı."

Nemli saçlarımı yüzümden çekiyorum ve konuşurken parmaklarımı işaretliyorum. "Gingerwelt, lispin, rileweed ve dogwarth - kükürt gibi kokmasını sağlayan şey bu."

Başını geriye atıyor, gözleri açılıyor. "Köpek boku at bokunda yetişmiyor mu?"

Ne yazık ki.

"Bu yardımcı olur Kolaylık vem-migraines," I söyle aracılığıyla gevezelik Dişlerimi sıkıyorum, yastığımı kıvırıyorum ki istediğim gibi içine sokulabileyim.

"Keşke sormasaydım," diye mırıldanıyor, kalın yorganı omuzlarıma kadar çekerek. "Kabusları geride bıraktığını sanıyordum. Aylardır böyle bir olay yaşamamıştın."

Başımı sallıyorum.

Vücudumu acıyı maskeleyecek kadar sakinleştiren şeylerle doldurmayı öğrendim; etkisini arttırmak için güneşin altındaki her şeyi caspun ile karıştırdım, sonra zaten mahvolmuş bir şekilde uyandığımda önerilen yudum yerine uykudan önce şişeden derin yudumlar çektim.

Bunu *ona* söyleyeceğimden değil.

Caspun'ın önleyici olarak kullanılması amaçlanmamıştır, ancak günlük akşamdan kalma bir yana, işe yarıyor.

Baze şişeyi tıpalıyor ve yerine geri sokuyor, eli hâlâ tepesini sıkıyor. Gıcırdayan dişlerimin sesiyle dolu ağır saniyeler geçiyor, terli geceliğim artık düşen vücut ısıma bir yük.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

Ona depolarımın neredeyse tükendiğini söylemek isteyen tek bir parçam bile yok. Ya da Rhordyn'le yapacağım kaçınılmaz konuşmadan dolayı midemin bulandığını... Ona daha fazla kaspun ithaline ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim, o da bana dört ay önce üç yıllık bir tedarik verdiğini söyleyecek ve sonra işler garipleşecek.

Baze boğazını temizliyor, gözlerindeki uykuyu siliyor. "Tamam, peki... artık *ölmediğini* bildiğime göre, gitmeliyim."

Elimi uzatıp kolunu yakalıyorum, inatçı kavrayışıma bakarken belirgin kaşları çatılıyor.

"Kal," diye yalvarıyorum ve şaşkın bakışları yüzüme yöneliyor. "Laith..."

"Yalvaracak kadar gururlu değilim." Gözlerimi kocaman açıyorum, muhtemelen beni hâlâ bir çocuk olarak görüyor, uyurken etrafını saran canavarları korkutacak birine ihtiyaç duymaması gereken bir kadın olarak değil. "*Lütfen*."

Yatağa onu canlı canlı yutacakmış gibi bakıyor.

Yüzüne kararlılık yerleşmiş gibi görünüyor ve ağır bir iç çekişle ağzı açık şömineye doğru adım atıyor, bir panter gibi ocağın önünde çömelirken siyah uyku pantolonu kalçalarından sarkıyor.

Baze hareket ettiğinde akıcıdır, uykudaki közlere hayat üflerken bile. Derisinin içinde o kadar rahat görünüyor ki...

Keşke bunun nasıl bir his olduğunu bilseydim.

Ateş kükreyerek canlanıyor ve odunlarla doldurduktan sonra yatağın diğer tarafına geçiyor. Yanıma tırmanıyor, sırtının arkasına birkaç yastık koyuyor ve cebinden gümüş bir matara çıkararak yatak başlığına yaslanıyor.

"İçinde ne var?"

"Viski. Ev yapımı." Kapağı açıyor. "Tadı at sidiği gibi."

Az önce yediğim boktan daha kötü olamaz.

"Biraz deneyebilir miyim?"

Kaşlarını kaldırıyor, uzun bir süre beni inceliyor, sonra şişeyi bana doğru itiyor. "Sadece bir yudum ve sadece seni ısıtacağı için."

Kabuğumu soyup ikramı alıyorum. "Çok fazla uyarı var. Bundan hoşlanacağımı ve kendim damıtmaya başlayacağımı mı düşünüyorsun?"

Bana hedeften çok uzakta olmadığımı gösteren bir bakış attı.

Gözlerimi deviriyorum ve bir yudum alıyorum, yutkundüğüm anda boğuluyorum.

"Bu iğrenç," diye törpülüyorum, soğuk sıvı karnıma doğru bir iz bırakarak dönüp duruyor ve zaten ağır olan göz kapaklarıma bir ağırlık daha bindiriyor. Onu geri veriyorum ve onun garip açılardan ve sert tavrından rahatlayarak yere çöküyorum. "Ama etkili."

İç geçiriyor ve bir kolunu bana doluyor. "Bunun için hadım edileceğim."

"Bu kadar dramatik olma," diye mırıldanıyorum, kendimi onun zengin kokusuna - biraz odunsu alt tonlara sahip çiçek açan gece gölgesi - sürüklüyorum.

"Dramatik davranmıyorum." Büyük bir yudum alıyor, yutkunurken sıkıldığı dişlerinin arasından tıslıyor.

"Tanith söylemeyecek."

Odayı hafifçe ısıtan dans eden alevleri inceleyerek sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, hizmetçinizin sabah o merdivenleri çıkabileceğinden şüpheliyim. Onu bıraktığım durumdan sonra olmaz."

Sarsılarak doğruldum ve çıplak gövdesini, yatağa atılmış saçlarını, tembel gülümsemesini gözümün önüne getirerek ona dik dik baktım...

Kaşlarını sallıyor.

Bağırsaklarımla birlikte yüzüm de bükülüyor.

"Sana *özellikle* Tanith'in yasak olduğunu söylemiştim!" Sivri parmağımı göğsüne sapladım. "O daha genç ve senin ona veremeyeceğin şeyler istiyor."

"O senden daha yaşlı ve ben ona çok şey verdim, çok teşekkür ederim."

Tam içine girdim.

"Hizmetçimle oynadığını bilse Halena ne düşünürdü?"

Bir omzunu kaldırdı. "O da oradaydı."

Ağzım açık kalıyor, kapanıyor, tekrar açılıyor...

Kıkırdıyor, sağ yanağındaki gamze büzüşüyor ve ben onu balkondan aşağı atmayı düşünüyorum.

"Bu şeyi denedik, bir araba kullandık-"

Elimle ağzını kapatıyorum. "*Sadece...* konuşmayı kes," diye homurdanıyorum, eğilip burnuma sokuluyorum.

Yan masamdan *Gypsy ve Gece Kralı'nı* alarak beni daha da yaklaştırıyor. "Senin kaybın."

"Bu yoruma açık bir konu."

Birkaç sayfayı karıştırmasını dinliyorum. "Aslında sana bir masal okuyacaktım ama bu içerikten bazıları beni son derece rahatsız ediyor."

"Bu *romantizm*. Tabii ki sizi yanlış şekilde rahatsız ediyor."

"*Eğer son nefesimde ne yapacağımı seçmek zorunda olsaydım, bunu seni öperek geçirirdim...*" Bir sayfa daha çevirerek alay ediyor. "Seni kırmak istemem ama hiçbir erkek böyle konuşmaz."

"*Onunla* böyle konuşuyor." Kitabı kaptım, lanet olası şeyi kapattım ve yastığımın altına tıktırdım. "O bir istisna çünkü onun *eşi*."

Baze boğulur gibi bir ses çıkarır ve matarasından bir yudum daha çeker, bu seferki öncekinden çok daha derindir. "O kitap zehirli," diye ısıırıyor yüzünü buruşturarak. "Onu ateşi körüklemek için kullanmalısın."

"Yapamam. Tanith bana ödünç verdi."

O alçak sesle küfredip bir yudum daha yutkunurken ben bir gülümsemeyi bastırıyor, duvarlarımdaki karanlık şekillerin dönmesini izliyorum - yanan ocağımın onlara fırlattığı yanık ışıktan kaçıyorlar.

Anlar sürükleniyor, göğsümün etrafındaki endişeli bant gibi geriliyor. "Baze?"

"Hmm..."

"Sabaha kadar kalacak mısın?"

Nefesimi tuttum, cevap vermesini bekledim, geniş, görmeyen gözlerin görüntüsünü bastırdım. O uçurumun çekiciliğini görmezden gelmeye çalışıyorum - bana ulaşıyor gibi görünen sessizlik.

"Elbette," diye mırıldanıyor, üzerime eğilip mumu söndürüyor.
"Taşaklarım o kadar da önemli değil zaten."



CHAPTER 2

ORLAITH

T Sabah sert ve acımasız geliyor, hayali keskiler şakaklarımı yontuyor.

İnliyorum, keskin gümbürtü caspun'un mükemmel bir anekdot olmaktan uzak olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyor. Etkili, evet... ama her dozda daha da kötüleşen bazı gerçekten iğrenç yan etkileri olmadan değil.

Gözlerimi açıp yatağın diğer tarafına uzanıyorum ve orayı soğuk ve boş buluyorum.

Görünüşe göre Baze taşaklarına söylediğinden daha fazla değer veriyor.

Güney penceresinden altın rengi ışıklar süzülüyor ve yıpratıcı ruh halime rağmen battaniyeleri tekmeleyip yataktan kayarak çıkıyorum.

Sarsıcı hareket hassas beynimi sarsıyor, ama ayaklarımı pencereye doğru sürüklüyorum ve kendimi beni bir sıcaklık peleriniyle ısılatan bir ışık sütununun içine yerleştiriyorum. Bugünlerde çok nadir görülen sabah güneşine daha fazla tenimi sunmak için kollarımı sıvıyorum.

Kapıları iterek açıyorum, balkonuma çıkıyorum, korkuluklara tutunuyorum ve arduvaz bir gökyüzünün altında sık sık dalgalanan okyanusa bakıyorum. Bugün, göz kamaştırıcı bir ufka doğru uzanan mavi bir pus var.

Sabah ışığında yaldızlanan Bitten Körfezi'nin cam gibi uzanan kısmına bakıyorum. Her zaman dev bir yaratığın denizden sıçrayıp obsidyen kayalıktan bir ısırık aldığını ve siyah, kumlu kepçeyi keskin kayalarla dolu bıraktığını hayal etmişimdir.

Bu isim beş yaşındaki bana çok uygun gelmişti.

Bir uçta nadiren kullanılan bir iskele, batıya bakan boş bir deniz levreği bulunmaktadır.

Dikkatim yoğun ormanlık Kuzey'e kayıyor ve hareket gözümü dizginlenmemiş ağaçların bakımlı imenlerden oluşan geniş alanla buluştuğu yere çekiyor.

Rhordyn, geceleri uluyan ve gündüzleri fısıldayan sık, kadim ormandan çıkıyor ve kalbim duruyor, tüm nefesim ciğerlerimden kaçıyor.

Yalnız değil -eğer geniş omuzlarına sarılmış geyiğe yoldaş diyorsanız.

imenli halenin üzerinde uzun adımlarla ilerleyen Rhordyn'in önünden kesik boğazından kan damlıyor ...

Tırabzanı sıkıca kavıyorum.

Çenesi eğiliyor, bakışları yukarı fırlıyor ve az önce iki buzlu okla vurulmuş gibi hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ve geri çekiliyorum, teması kesiyorum, elim göğsüme bastırılıyor.

Merdiven boşluğumda yankılanan uzak ayak sesleri başımı döndürüyor ve dikkatim kapıya yöneliyor.

"*Kahretsin.*"

İçeri dalıyorum, hareket hassas beynimi zıplatırken inliyorum. Yüz kırk adım... *ish*. Baze beni alt kata çekmeden önce giyinmek ve soğukkanlılığımın gevşek tellerini toplamak için elimde kalan tek şey bu Şu anda uğraşacak durumda değilim.

Sürahimin yarısını boşalttıktan sonra giysilerimi çıkarıp çamaşır kutusuna doğru fırlatıyorum. Yeni iç amaşıruları giyiyorum ve göğüslerimi esnek bir kumaşla sararak el becerimle düzleştiriyorum.

O adımlar yaklaşıyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

Siyah düğmeli bir bluz ve deri bir pantolon kapıyorum; en sevdiğim, iyi giyilmiş ve içinde rahat hareket edebildiğim bir pantolon. Tam düğmeleri yerine oturtuyordum ki Baze bağırıyor, "Yirmi adımlık işaretleyici. Düzgün olsan iyi edersin!"

Yatağıma doğru koşup alçalıyorum, halıyı yuvarlıyorum, sonra tırnaklarımı oluklara geçirip taş levhayı kaldırıyorum ve zulamı ortaya çıkartıyorum.

Eğitimsiz bir göz için zararsız tatlılar gibi görünen acı beyaz düğümlerle *dolu* on iki kavanoz. Ama kesinlikle zararsız değiller ve şu anda benim *kurtuluşum onlar*.

Bir tanesini dilimin altına yerleştirdikten sonra kavanozu yerine koyuyorum, taşı tekrar yerine kaydırıyorum ve halıyı açıyorum.

Kapı açılır.

Sarsılıyorum ve başımın arkasını karyolanın alt tarafına çarpıyorum. "Ahh."

"Orada ne halt ediyorsun?" Baze kılانıyor, ayakları yatağın etrafında dönüyor.

Exothryl eriyerek kremi bir sıvıya dönüşüyor, geri yutuyorum ve kıpırdamadan önce yerden eski bir boya fırçası kapıyorum. Serbest kaldığımda, kalbim şiddetli, acil atışlarla kanımı sıkıyor.

Baze'e bakıyorum, fırçayı ona doğru sallıyorum. "Şuna bakar mısınız! Bunun nereye gittiğini merak ediyordum."

Kaşlarını çatıyor, odayı tarıyor, fırçalarla dolu kavanozumu uzun uzun inceledikten sonra *beni, özellikle de* dağınık saçlarımı inceliyor.

"Uyanık olmana bile şaşırdım," diyor, ben ayağa kalkıp toz alırken gözlerini kısarak. "Bütün sabah dışarıda olursun sanmıştım."

Yorumunu görmezden gelerek, kalçama düşen örgüyü çözmeye odaklanıyorum, sonra saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, aramızdaki sessizlik uzuyor.

Söylenmemiş sözler birikiyor.

Ağır bir iç çekişle önce kırılıyor, tahta kılıcımı bana doğru itiyor. "Al bakalım. Yarılma ihtimali azalsın diye çentikleri düzelttirdim. Açıkçası bütün gün senin peşinde koşturmaktan başka yapacak daha iyi bir işim yok."

"Ohh, çok beceriklisin," diyorum göz kırparak, ani migren eritici, yapay olarak indüklenmiş adrenalin dalgalanmamdan dolayı her yerde zıplamamaya çalışarak. "Ve Rhordyn sana arkadaşım olman için para ödüyor, o yüzden somurtmayı bırak."

Nefesinin altından bir şeyler mırıldanarak dönüyor ve kapıya doğru yürüyor. Sırt çantamı kancasından kaparak onu takip ediyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. En azından o çarparak durana kadar.

Sırtına çarparak yoğun bir *ses çıkardım*.

"Ne-" Bakışlarım ayaklarının dibindeki atılmış iç çamaşırına takılıyor. Oops.

"Şu andan itibaren benimle eğitim salonunda buluşacaksın." Titriyor, tekrar ileri itiyor. "Ve artık yatıya kalmak yok."



Bir adım atıp dönüyorum, Baze'in bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanan sinsi özüne tasmalanıyorum; keskin bakışlarını yüzümde, ellerimde, ayaklarımda hissediyorum.

Kollarımdaki tüyler tetikte, hareket için tuzlu havanın tadına bakıyor, ayaklarımın çıplak tabanları kalın, yabancı otlarla yastıklanıyor.

Her kasım düğümlenmiş, saldırmaya hazır. Beni bu uçuşumun kenarından devirmeyen her değişim başlı başına bir mucize.

Soğuk, tuzlu bir hava burnumun dibinden geçerek iç huzursuzluğumu yatıştırmaya çalışıyor...

Başarısız.

"Bu aptal şeyi takmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, başımın etrafına düğümlenmiş göz bağını ima ederek. "Uçuşumdan atlayıp kesin bir ölüme sürüklenmek üzere olduğumu düşünmemi sağlayarak beni korkutmaktan başka ne işe yarayacak ki?"

Ayağımı bir kez daha kaydırdım, bir çeyrek dönüş daha.

Hala hayattayım.

"Görme duyunuzu ortadan kaldırarak," diyor Baze iç çekerek, "diğer duyularınızı keskinleştiriyoruz. Dokunma, koklama..."

Burnumu kırıstırıyorum. "*Bu arada*, keşke hizmetçimi üzerinizden yıkasaydınız-"

"*Duymak*," diye araya giriyor. Hava değişiyor, ellerim ve kullandığım kılıç da değişiyor ve sağ omzuma bir darbe indiremeden saldırısını engelliyor.

Darbe kollarımdan yukarı fırlarken kıymık gibi bir *ses çıkıyor*. Ama kafatasım ortadan ikiye ayrılmış ve kırılarak açılmış gibi hissetmeme neden olan darbenin gücü değil.

Silahlarımız çarpıştığında çıkardıkları ses.

Kılıçlarımız, beş yıl önce eğitime başladığım kılıç gibi yumuşak bir ağaçtan yapılmıyor; donuk bir *gümbürtüyle vurup* iki ay sonra yarılan bir kılıç. O zamandan beri tekrar tekrar geliştirdik.

Bunlar sert, keskin ve acımasız olan taşlaşmış bir ağaçtan yapılmıştır.

Sarsıcı.

Karnıma doğru savrulan bir darbeyi engelliyorum, havayı kendi türünde bir kibriti vuran başka bir keskin sesle bölüyorum. Beynimi doldurmakla tehdit eden sıcak dalgayı yatıştırmak için üç derin nefes almam gerekiyor ve bunu başardığımda sabrım kırılmaya hazır kırılğan bir daldan başka bir şey değil.

"Bu yeni kılıçlardan *nefret ediyorum*." Göz bağımlı çıkarıyorum, sabah ışığı bana vurduğunda gözlerimi kısarak bakıyorum. "Gürültülü ve ağırılar-"

Dizimin arkasına inen bir darbe, bacağımda acıya yol açıyor.

Feryat ediyorum.

Ellerim kabarık çimlere dalıyor, avuç içim bir taşa çarpıp havayı kana bularken ağırlığımın tüm yükünü emiyor.

Yutkunarak nefes alıyorum, omurgam kıvrılıyor, bedenim hareket etmeyi reddediyor. "Bu wa-wow..." Taze sıyrığı inceliyorum. "Bu çok kabaydı."

Baze etrafımda dar, alaycı daireler çizerek uçurumun yanından geçiyor, yanlış bir adımın onu körfeze kadar düşürebileceğinden rahatsız değilmiş gibi görünüyor. "Sabahın ilk saatlerinde dikkatin çok kolay dağılıyor." Bana yan yan bakarak tenimi ürperten bir bakış fırlatıyor. "Kalk!"

Düşüşe çok yaklaşmamaya dikkat ederek ayağa kalkmaya çalışıyorum. Tam karşımda, kale sırtın tepesinde oturuyor; sağlam, gotik bir katedral, yoluna düşen her ışık damlasını içiyor. Kulem kuzey kanadından güneşe uzanan bir sap gibi yükseliyor.

Stony Stem.

Salkım salkım sarmaşıklarımdan sarkan mor renklerle kısmen süslenmiş, uzun gölgesi Vateshram Ormanı'nın soluna düşmüş.

"Dikkatim dağınık değil."

Bu aptal kılıcı körfeze fırlatmak istiyorum.

İki elimle kulpu kavırıyor, **a c ı y a n** avuç içimi görmezden geliyor, damarlarımda patlayan küçük enerji toplarını hafifletmek için ayak ayak üstüne atıyorum. "Bana doğru gel. Hemen şimdi. Ne kadar dikkatimin dağılmadığını kanıtlayacağım." Rüzgârda savrulan saçlarının aralıklarından bana bakıyor. "Hayır, Laith. Sana bu sabah işi yavaşlattığımızı söyledim; seni odaklanmaya zorluyoruz. Şimdi, Sana taş çektirmeden önce göz bağını geri tak."

Gözlerimi deviriyorum ve inliyorum.

Tek istediğim tam tersini yapmakken yavaşlatmak.

Exothryl'in etkisi bazen çabuk geçiyor, bazen de geçmiyor. Bu sabah, etkileri devam ediyor - beni dizginlenmiş bir kaos fırtınasına dönüştürüyor - ve *bunu yapmak zorunda kaldım.*

Yavaşlatıyorum.

Lanet olası göz bağını çekiyorum, tehditkâr duruşunu ve morarmış gözlerini görmemi engelliyorum. "Eski kılıcımı geri istiyorum. Kendimi temellere geri dönmeye zorlanmış gibi hissediyorum."

"Sadece birkaç ay oldu. Taşlaşmış Çam'a alışmak için kendine zaman tanı. Aslında ben bunu tercih ederim."

Sağ kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Odun havada ısıklık çalıyor ve ben sola doğru eğilip çömeliyorum ve kılıcımı geniş bir yay çizerek savuruyorum. Zihnimin gözünde, diz kapaklarını kesmemek için geri sıçradığımı hayal ediyorum.

"Senin adına sevindim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ama ben hâlâ eskisini geri istiyorum."

Başlangıçta ona ısınmam biraz zaman almış olabilir, ancak o şeyi sevmeye başladım - hatta kulpun etrafına sarmaşıklar boyamak için çaba sarf ettim.

"Yapamam. Benimki kırıldı, hatırladın mı? Senin o eski kılıcın çok yumuşak.

Benim yenisi onu tek bir darbeye paramparça eder." Ne aptallık.

"Bir tane daha yapamaz mısın?"

"Hayır," diyor arkamdan ve ben dönüyorum, vücudum çarpışmaya hazırlanıyor. "O Kar Meşesi yıllar önce, İskandinav Nehri'nde hâlâ düzenli ticaret gemileri dolaşırken Güney'in derinliklerinden ithal edilmişti. Yenilerinin sesinin biraz daha keskin olduğunu biliyorum ama idare etmek zorundasın."

Gözlerim onun nerede olduğunu tahmin ederken kısılıyor. "Eminim üç yıl önce Inglewood'dan White Maple'a geçerken de benzer bir bahane kullanmıştın..."

Kılıcı tekrar bana doğru ısıklık çalıyor ve ben araya giriyorum, o uzaklaşırken kılıçlarımız sürükleniyor. Keskin ses içime işliyor, beni etkiliyor, tüm vücudumda bir ürperti yaratıyor.

Zihnim boşalıyor, geriye doğru koşuyorum. "Dur!"

Bir rüzgâr patlaması omurgamdan yukarı süzülüyor, at kuyruğumu savuruyor, ensemdeki tüyleri kaldırıyor.

"Uçurum hemen arkanızda..."

Kalbim küt küt atıyor ve çığlık atarak ileri atılıyorum.

Baze derin bir kıkırdama çıkarıyor ve ben de gözbağını kaptığım gibi aslında *tam arkamda* olan uçurumun kenarına fırlatıyorum.

İleriye doğru adım atarken ve o şeyin bir rüzgar kırbaıyla uçup gitmesini izlerken yüzündeki tüm mizah eriyip gidiyor. "Bu çok çocukçaydı."

"İyi ki kurtuldum," diye kestirip atıyorum, ölümle burun buruna geldiğim için kendimden geçmiş bir halde. Peşinde olduğum coşku bu *değildi*.

Baze o kadar yüksek sesle iç çekiyor ki, uçurumdan yukarı doğru esen

bir başka rüzgârın sesini duyabiliyorum. "Peki, istediğın gibi olsun."
Düştüğü yerden dönüyor ve ayaklarını uzatıyor,

Kendini dövüş duruşuna alçaltarak bana acı bakla gibi bir gülümseme gösterdi. "*Hızlı* o zaman."

Omuzlarımı gevşetip kanımı donduran son korkuyu da üzerimden atıyorum, keskin gözlerinde şekillenen sadist meydan okuma beni teşvik ediyor. "*Sonunda-*"

"Ama o kılıç hakkında *bir kez daha* şikâyet edersen," diye araya giriyor, "onu çok daha kötü bir şeyle değiştirim."

Ağzımı açıyorum, tekrar kapatıyorum.

Aynı tehdidi iki yıl önce de yapmıştı ve ben onu ciddiye almamıştım. O günün ilerleyen saatlerinde, kılıcı Güvenlik Hattımın üzerinden fırlatışını dehşet içinde izledim, karşıya geçip o lanet şeyi geri alamayacağımı çok iyi biliyordum.

Ertesi gün, bana iki kat daha gürültülü, neredeyse iki kat daha ağır bir tane verdi ve alışmam altı ayımı aldı ...

Dudaklarımı ilikliyorum.



CHAPTER 3

ORLAITH

"T Bu ballı çörekler *en iyisi*." Parmaklarımdaki tereyağlı dolguyu yalıyorum, kremse patlama dilimin altındaki kasları karıncalandırıyor.

Baze kaşlarını kaldırıyor, bir yudum su içiyor ve bardağını masaya, çırpılmış yumurta tabağının yanına koyuyor. "Aşçı sana çok düşkün. Bu sabahki antrenmandan sonra proteinle besleniyor olman gerekirdi. O saçmalıklarla değil" -yüzünü buruşturuyor, burun delikleri genişliyor- "o saçmalıklarla değil."

Renkli serpmenin geri kalanını görmezden gelerek, gümüş bir şamdanın dibindeki çörek yığınının yanına uzanıyorum, ağzıma iki tane tikiyorum ve ona kazanan bir gülümseme fırlatıyorum.

Baze başını sallıyor ve iç çekiyor. "Rhordyn bana yeterince ödeme yapmıyor."

Büyük kapılar açılarak ışık saçıyor ve uzun boylu, gürbüz bir erkek yemek yediğimiz uzun, obsidyen masaya doğru ilerliyor.

Sabahın parıltısıyla savaşmak için gözlerimi kısmam gerekiyor ama kim olduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yok. Yürüme şeklinden anlıyorum, sanki korkusuz bir canavar ininde iz sürüp hâkimiyetini yeniden tesis ediyormuş gibi. Sevmekten nefret ettiğim tüyler ürpertici bir gerilimle yüklü havadan ensemdeki tüm tüylerin diken diken olmasından anlıyorum.

İkiz gümbürtüler geniş odada yankılanıyor ve kapılar sekerek tekrar kapanıyor, güneşe barikat kuruyor.

Ağzımdaki lokmayı yutuyorum, her yumuşak, güçlü adımı izliyorum, şu anda ortama doğru gittiğini fark ettiğimde yanaklarımdaki kanın çekildiğini

hissediyorum

masanın başını.

Boş bir gümüş tabak onun varlığını kabul etmek için hazırlandı. Onun yemeği.

Her zaman.

Bizimle yemek yediğinden değil. Bu da koltuğa doğru eğilip yüzünü görüş alanıma soktuğunda daha da şok edici oluyor...

Bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Sert hatları ve ürpertici bir kararlılığı var; iki günlük büyümeyle tozlanmış kare çene çizgisi çenesindeki gamzeyi neredeyse gizliyor.

Başka bir şey yerine odaklanmak için çok uğraştığım gamze... başka bir şey değil. Kesinlikle o geniş omuzlara değil. Ne boynunun güçlü çizgisi ne de düğmesiz yakasından görünen açık zeytin rengi teni.

Boğazını temizliyor, çıkardığı ses derin vokalini bastırıyor ve bakışlarım onu çağıran parmağına yöneliyor.

Gözlerinin içine bakmam için sessiz bir istek.

Göğsüm ciğerlerimi ve çırpınan kalbimi içine alamayacak kadar kalabalık hissediyor ama sıkı bir nefes alıp dayanıyorum.

Yaşla hiçbir ilgisi olmayan samur, gümüş rengi bukleler şu anda öne doğru itilmiş durumda ve beni kalın, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş kalaylı gözlerden yarı yarıya koruyor. Bir tıraş bıçağı gibi diğer her yerimi kesip beni tamamen kemiksiz bırakmadan önce yüzümü arayan gözler.

"Yaralanmışsın." Sözleri durgun havaya çakılmış çiviler gibi.

"Sadece bir sıyrık." Yaralı elimi ona doğru salladım. "Önemli bir şey değil." "Peki ya bacağındaki? O da mı önemli değil?"

Saçmalık.

"I-"

Ben kelimeler arasında bocalarken gözleri kısılıyor ve Baze'in dikkatinin çok ateşli yüzümün yan tarafına yöneldiğini hissediyorum.

Evet, antrenman sırasında bacağımı kestim, daha sonra bunu açıklamamayı seçtim çünkü exo'ya o kadar yüklendim ki durmak *işkence* olurdu.

Sorun şu ki, Rhordyn eğitim aldığımızı bilmiyor ve ben de öyle kalmasını tercih ediyorum. Bunu kabul etmemin tek nedeni Baze'in Rhordyn'in savaşçılarından biri gibi dövüşmeyi öğrenmemi onaylamayacağını ağzından kaçırmasıydı. Onun kabalığına karşı çıkmaktan hastalıklı bir tatmin duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama kalçamdaki o kesik? Eğer onu inceleseydi, *tam olarak* nereden geldiğini bileceğinden hiç şüphem yok.

"Ne diyordun?" Rhordyn yalan söylemem için bana adeta yalvaran bir sertlikle meydan okuyarak soruyor.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Çünkü yalanlar, gerçeği daha lezzetli bir hale getirmek için kelimelerimizin üzerine yerleştirdiğimiz küçük maskelerdir.

Omuzlarımı dikleştirip omurgamı buluyorum. "Hayır, önemli bir şey değil. İkisini de merdivenlerde düşürdüm."

Kelimeler ipek gibi dökülüyor, ama gece yarısı kaşlarının kalkışından dilimin bozuk olduğunu anladığını anlayabiliyorum.

Meyve suyumdan bir yudum alıp keskin tada karşı dudaklarımı şapırdatıyorum. "Beceriksiz ayaklar."

"Sakar mı dedin?"

"Mmm-hmm."

Sandalyesine yaslanmış, ayak bileğini dizine dayamış. Botları kir ve isle kaplıdır ve ...

Kan.

Gözlerimi kaçırıyorum, ballı çörekler midemde küçük kurşun topaklarına dönüşüyor.

En azından gömleğini değiştirmiş.

"Daha dikkatli olman gerekecek," diye azarlıyor, kendisine büyük, terli bir sürahidenden meyve suyu doldurmaya çalışan hizmetçiyi elinin tersiyle iterek. Bölgemizin geleneksel kıyafetlerini giymiş: siyah pantolon, siyah ceket, siyah botlar. Yakasında Rhordyn'in mührünün basılı olduğu gümüş bir rozet var; ortasında yalnız bir kılıçla delinmiş bir hilal. "Kahvaltıdan sonra Tanith ilgilenecek."

Çıplak kemikli yemek salonunun kenarındaki duvara yaslanmış, kumral kaşlarını kaldırmış, şaşkın hizmetçime bir göz atıyorum.

Tanith antrenmanlarda aldığım kesiklere, morluklara ve su toplamalarına çok alışık.

Rhordyn odaya girdiği anda iştahım tamamen kapanmamış gibi, garip gerilimi bölmek için tabağıma iki çörek daha koydum.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve o ürpertici bakışlarını masanın üzerine diyor. "Baze."

Kelime bir kaya gibi düşer.

Bir irkilmeyi bastırıyorum, sola bakıp Baze'in boğazının çalışmasını izliyorum. "Bir kâbus gördü."

Sessizlik aralarında uzayıp gidiyor, gerilim çatırdıyor. Portakal suyumu yudumluyorum, sesiz kelimelerin akışına kapılıyorum.

kendi huysuz kalp atışları.

"Bunu sonra konuşuruz," diye gürlüyor Rhordyn, sesi tatsız bir şeyin karanlık vaadini taşıyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Baze yumurta tabağını kenara itmeden önce, "Elbette," diye homurdanıyor.

Rhordyn bunu yapabilecek güce sahiptir - sizi hoş atmosferinizden koparıp kendi acımasız aurasının içine sokabilir.

Yemeye niyetim olmayan bir mandalınayı soyuyorum ve ben yokmuşum gibi davranıyorum.

"Neden bu kadar geç çıktın?" Baze kollarını sıvarken sabit bir bakışla Rhordyn'i izliyor.

"Acil bir sprite alındı. Keşif gemisi beklenenden erken döndü. Onlarla buluşmaya gittim."

Baze'in elleri hareketsizdi.

"Ve?"

Rhordyn Baze'e başını hafifçe sallamasını önerir.

Meyveme bakarken, kaşlarımın arasında kalıcı bir çentik bırakacakmış gibi hissettiren bir kaş çatarak inatçı kabukla savaşıyorum.

Onların sessiz konuşmaları beni her zaman rahatsız eder.

"Orlaith?" Kafamı kaldırıyorum, Baze'in sesi iç düşüncelerimi bölüyor. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Beni takip etmek için para alıyorsun. Muhtemelen rutinimi benden daha iyi biliyorsunuzdur..."

Omuz silkiyor. "Görevleriniz her zaman aynı sıraya girmiyor. Önce ne var?"

O haklı. Rutinim hava durumuna, antrenman sırasında beni ne kadar hırpaladığına ve insanların malikaneyi ziyaret edip etmediğine bağlı.

Ama yine de...

Hiç yapmadığı bir şekilde havadan sudan konuşuyor ve bu beni rahatsız ediyor. Ya dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyor ya da başka niyetleri var.

"Şey, muhtemelen önce Cook'u ziyaret edeceğim ... nabber'ımı kontrol edeceğim ... Oh!" Neredeyse bağıracaktım, biraz zıpladım. "Şimdi hatırladım. Dün Kai'nin hediyesini boyamayı bitirdim. Umarım kurumuştur da bu öğleden sonraki ziyaretimde ona hediye edebilirim."

Oda ürperiyor.

Baze kahvaltı suyundan bir yudum aldıktan sonra bana tiksindirici bir gülümseme sunuyor. "Sorduğum için özür dilerim."

Üzgünüm o-

Dikkatim Rhordyn'e yöneliyor, ancak onun sert bakışlarının saldırısına uğruyorum. Oh.

"Kai'yi sevmiyor musun?"

Parmaklarını pazusuna vururken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Yüzünüz fikrinizi giyiyor."

Kaşlarını çatıyor ve yemin ederim ki gözlerindeki saf havuzlar dönüyor.

"Beni onunla hiç tanıştırmadın. Ondan nasıl hoşlanmayabilirim?"

Ağzımı açıyorum, kapatıyorum, onun incelemesinin ağırlığı altında boğuluyorum.

Bunu yapmasından nefret ediyorum; konfor alanımın dışına çıkmam için bana meydan okuyor. *Düzeltilmesi* gereken bir şeymişim gibi bana bakıyor.

Yalnız varlığım, rutinlerim, körfeze haftalık kaçışım... bunlar beni kontrol altında tutuyor ve sırf Rhordyn'in baskın eğilimlerini tatmin etmek için Kai ile olan arkadaşlığımı zedeleme riskini göze alamam. Kai gerçekten bana ait olan tek şey.

Bakışlarımı indirerek, havayı lezzetlendiren küçük mandalina kabuğu yığınınına bakıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gürlüyor Rhordyn ve ellerimi öyle bir sıkıyorum ki avuç içlerimde küçük hilaller oluşuyor.

Piç kurusu.

Şu anda, o koltuğu boş bırakmasını tercih ederim. Çünkü *bu...* Bu hiç eğlenceli değil.

Normal, rahat bir konuşma beklemek açıkçası çok fazla. Buraya kişisel sınırlarıma saldırmak için geldiğini bilseydim, içeri girdiği anda çıkıp giderdim.

Onun yerine, çırpınan kalbimin beni tuzağına düşürmesine izin verdim.

"İşim bitti," diyorum, ayağa kalkarak. "Gidilecek yerler, görülecek şeyler var. Ben çok önemli bir insanım, biliyorsun."

"Otur, Orlaith."

Rhordyn'in ses tonundaki emir dizlerimin arkasına bir darbe indiriyor. Kığım sandalyenin üzerine düşüyor ve yumruklarım daha da sıkılıyor, yüzüm alev alev yanıyor.

Üzerimdeki etkisini biliyor olmalı. Ve dudaklarının köşeye kıvrılışına bakılırsa, bunu kendi avantajına kullandığından eminim.

Kollarını çözerek başparmağını alt dudağında ileri geri gezdirirken ben keskin bir muayeneden geçiyorum. "Bir sonraki Tribünal ile aynı hafta sonu bir baloya ev sahipliği yapıyorum."

Kelimeler göğsüme bir darbe gibi indi. "Bir ... bir *top mu?*"

"Evet. Yüksek ve alçak Efendiler ve Hanımefendiler için de bir Konsil. Sprite'ları çoktan gönderdim. Birkaç gün boyunca etrafta pek çok yeni yüz olacak."

Ses tonunda omurgamı sertleştiren bir yumuşaklık var. Söylemediği tüm kelimeleri dinlememi sağlıyor.

Bir meydan okuma.

"Anlamıyorum. Daha önce hiç balo düzenlemedin. Ya da bir Conclave."

Ses tonum sabit, kalbimin kaburgalarım karşı savaş açtığı gerçeğini bir şekilde gizliyor.

"Sen buraya geldiğinden beri değil, hayır. Ama işler değişiyor. Bağları sağlamlaştırmam ve meraklı zihinleri rahatlatmam gerekiyor."

"Tamam... peki, haber verdiğin için teşekkürler. Herkesin yolundan uzak duracağım," diyorum, ifadeden çok soru gibi.

Test.

Benimle işi henüz bitmedi, bunu hissedebiliyorum. Buraya omzunda bir çiple geldi ve bunu kabuğumu parçalamak için kullanıyor.

Gözleri derin, fırtınalı bir griye dönüşüyor. "Hayır, Orlaith. Baloya katılacaksın."

Sanki az önce vurulmuşum gibi keskin bir nefes alıyorum.

Katılmak mı? Ne faydası var ki? Kimsenin beni görmesine gerek yok. Benim de onları görmeye ihtiyacım yok.

"*Neden?*" Kelimeyi kırbaçlıyorum, ama o irkilmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

"Çünkü sen bir *muammasın*. İki yaşındayken bir Vruk baskınından kurtulan kız."

"Bunun ne alakası var-"

"Yeni gelenler kale arazisine girdiğinde kendinizi tutuyorsunuz ve aylık Mahkeme'ye katılmayı reddediyorsunuz."

İşte başlıyoruz.

"Bu doğru değil. Eskiden katılırdım." *Sayılır.*

"*İki kez.* Ve eğer yanılmıyorsam, zamanınızın çoğunu gölgelerde geçirdiniz."

Gölgeler bakışlardan daha arkadaş canlısıydı.

Fısıltılar.

Parmak boğumlarım ellerimi sıkmaktan protesto ediyor. "Kamuoyunda dile getirecek bir derdim yok, herkesin söyleyecekleriyle ilgilenmiyorum ve bu nedenle Mahkemeye katılmak için bir nedenim yok. Bu kadar basit. Bunun için kesinlikle *cezalandırılmamalıyım*."

Kaşları kalktı, gözleri kısıldı. "İlgi yok mu diyorsun?"

"*Sıfır*." Kelimeyi neredeyse hırıldayarak söylüyorum ve dudaklarımdan çıktığı anda çenesindeki kasın tüylenmesini izliyorum.

"Şey," diye ısırdı. "Bu yalanla boğulmaman için sana bir miktar gerçek sunacağım. Neredeyse yirmi bir yaşındasın. Korkularının üstesinden gelmek için herhangi bir çaba görmedim ve sabrım azalıyor. Çabuk ol. Koptuğunda ne olacağını öğrenmek istemezsin."

Güvenlik Hattımın üzerinden savrulduğuma dair bir görüntü canlanıyor ve kanım donuyor, sırtımda çığırdayan ateş bile buz gibi soğukkanlılığı eritmekte zorlanıyor.

Kesinlikle odaya girdiği anda çıkıp gitmeliydi.

"Dediğim gibi, sen bir muammasın. Ve insanlar muammalardan *korkar*, Orlaith. Her şeyi anlamlandırmak için olayları çarpıtmaya başlarlar. İhtiyacım olan son şey Bölgemde daha fazla anlaşmazlık." Öne doğru eğiliyor ve dirseklerini masaya koyarak ellerini birbirine kenetliyor. "Senin *sadece* sen olduğunu görmelerini istiyorum. Başka bir şey değilsin."

Mideme bir ağırlık çöküyor; neredeyse ballı çörekleri masanın üzerine kusacaktım.

Sadece ben.

Doğru.

Bakışlarım tabağıma düşüyor, dilimin arkasını kaplayan safra lekesini yutuyorum. "Kalabalıktan nefret ederim."

Kelimeler mırıltı halinde çıksa da, etrafta dolaşan yırtıcıyı savuşturmak için kırılmışlardır.

Bu ifade tamamen doğru değil. Uzaktan izlediğim sürece kalabalıkları severim.

Ama benim de *dahil* olmamı istiyor.

"Sana bolca haber veriyorum. Baloda uzun süre kalmak zorunda değilsin ama orada olacaksın."

Beni kendi başımın çaresine bakmam için ormana fırlatabilir, kadim yaprakların beni çiğnemesine izin verebilirdi. Bunu yapabilecek gücü de var.

Günün sonunda, ben onun vesayetindeyim.

Onun hayatını zorlayan benim, tersi değil, bu yüzden daha esnek olmak için gerçekten çaba göstermeliyim. Bir baloya katılmak beni öldürmez ama Güvenlik Hattımın üzerinden atılmak öldürebilir.

"Başka bir şey var mı?" Tırnaklarımı avuçlarımın etinden sıyırarak ısııyorum.

Rhordyn'in burun delikleri açılıyor. Sadece nazikçe, ama fark ettim.

"Terziye sana bir ..." diye boğazını temizledi, "bir önlük."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Baze alçak sesle kıkırdıyor ve kendimi bu masanın, Rhordyn'in kalede yasakladığı, resimli kitaplarda gördüğüm çatal ve bıçaklarla süslenmiş olmasını dilerken buluyorum. Görünüşe göre çatal ve bıçakların tabak çanağa sürtünürken çıkardığı ses küçükken burnumdan kanlar fışkırarak masanın altına kıvrılmama neden olmuştu, ama bu iki pisliği benimle eğlenirken bıçaklamak için çok kullanışlı olurlardı.

"Asistanı gün ortasında ölçülerinizi almak ve kalıbı şekillendirmek için hazır olacak."

Çok güzel. Elbise provam işkence seansı olarak ikiye katlanacak.

"Dolcie beni hep iğneliyor. Hovard yapamaz mı?" Pantolonumun doğru şekilde kesildiğinden emin olurken bir kez bile kan akıtmadı. Nazik elleri var. Ama Dolcie...

Bana karşı bir şeyler hissettiğinden eminim.

"Dolcie sizi öğlen terziler kanadında bekliyor olacak."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama neredeyse kediye benzeyen basit bir baş hareketiyle kelimeler dudaklarımın arasında kalıyor.

Keskin bir nefes alarak kapalı kapılara bakıyorum, ayaklarım masanın altında zıplıyor.

Bu odadan çıkmam gerek.

"Bu kadar mı?" Diye soruyorum ve aramızdaki gerginlikten başını salladığını anlıyorum, sanki biri bir bıçak almış ve bağlantıyı koparmış gibi.

Çantamı yerden alıp ayağa kalkıyorum, sonra fosilleşmiş ciğerlerime çekecek hava bulmaya çalışıyorum, yanından geçerken Baze'in tabağından bir elma koparıyorum.

"Hey!" diye bağırıyor.

"Hey, sen," diye mırıldanıyorum, saçlarımın ağır kırbacı kalçalarımın her sinirli hareketiyle sallanıyor.

"Elmadan nefret ettiğini sanıyordum?"

İki soğukkanlı hizmetkâr kapıları açarak beni güneş ışığına boğuyor ve omzumun üzerinden Baze'e bir sırtma fırlatıyorum.

"Kai'nin yok," diyorum göz kırparak, ben odadan çıkarken Rhordyn'in homurdanmasını duyuyorum.



CHAPTER 4

ORLAITH

Yutfaktaki farklı kokulardan günün hangi saatinde olduğumuzu her zaman anlayabiliriz.

Gün ortası, ağır ağır kızartılmış av etinin doyurucu aromasına aittir.

Akşamları ateşte kavrulmuş kök sebzeler ve zengin botanik baharatlarla doludur. Geceleri hava ya turşu sıvılarının asiditesiyle sıkışır ya da jöle konservesine indirgenen şekerli meyvelerle tatlanır. Ve sabahları, şu anda olduğu gibi, taze pişmiş ekmeğin mayalı aroması var ...

Günün en sevdiğim saati.

Çekingen bir şekilde, neşeli sohbetlere gebe olan hareketli mutfağa giriyorum. Orman topluluklarından ve kabilelerden gelen yabancılar sık sık meyve, sebze ve av hayvanları getirmek için uğrarlar ve yıllar bana dikkatli davranmam gerektiğini öğretti.

Her zaman.

Beni yabancı bakışlardan ve asla yeterince sessiz olmayan fısıltılardan kurtarıyor.

Yardımcı şef Lex, dirseklerine kadar hamura batmış, onu güreştiriyor. Deniz yeşili gözlerini aydınlatan dostça bir gülümseme sunuyor. "Her yer temiz."

Ben de gülümsüyorum.

Diğer herkes benim güvenli, sıradan varlığımın dışına tek bir adım bile atmak istemediğimi anlıyor gibi görünüyor.

Benim koruma balonum.

İyilik dolu bir nefes çekerek, kalenin kalbinin bulunduğu odanın derinliklerine doğru ilerliyorum; şen kahkahaları ve sağlıklı tarifleriyle gününüzü aydınlatan bir kadın.

Ocağın yanındaki küçük bir tabağa konmuş, dumanı tüten ekmeğe uzanıyorum ve yumuşak, süngerimsi hamuru ikiye bölüyorum. Tabağın üzerinde bir parça tarçınlı fındıklı tereyağı var, parmağımı ekmeğin üzerinde gezdiriyorum ve büyük bir ısırık alıyorum.

"Günaydın, kızım!" Cook bağılıyor ve ben dönüyorum, ona el sallarken yanaklarım şişiyor.

Pembe, gümüş rengi saçlarını sıkı bir topuz yapmış, kumral gözleri parlıyor, dolgun vücudu sallanıyor. Büyük, bakır bir tencereyi ocağın üzerine koyuyor ve kenarlarından su akıtıyor.

Elimde tabak, mutfağın kenarından dolanarak tahıl çuvalları, yıllanmış peynir yuvarlakları ve büyük şarap fıçılarıyla dolu mahzene giriyorum. Dizlerim soğuk taşı öperek tabağı yere koyuyorum ve kolumu duvara oyulmuş dairesel bir havalandırma deliğinden geçirerek, oyuk bir ağaç dalından, biraz sarmal metalden ve bir miktar ustalıktan yapılmış bir fare kapanı olan nabber'ımı çıkarıyorum.

Onu kaldırıyorum, sadece bir kemirgenin burnunun sığabileceği büyüklükteki gözetleme deliğinden aşağı bakıyorum.

Sonunda kıvrılmış küçük, korkmuş bir fare var, belli ki tarçınlı fındık ezmesine karşı benimle aynı iştahı duyuyor.

"Bugün şanslı günün değil," diye mırıldanarak mandalı bıraktım, kapağı kaldırdım ve elimi içeri sokarak kıvranan kemirgeni kuyruğundan yakaladım.

"Bugün şişman bir gün mü?" Cook arkamdan soruyor, sıcak ve güçlü sesi beni anında rahatlatıyor. "Tahıl çuvallarımdan birinde büyük bir şey delik açmış, umarım haşereyi yakalamışsınızdır."

"Normal boyutta," diye cevap veriyorum, zavallı şeyin ileri geri sallanıp beni ısırma çalışmasını izlerken.

Ben çantamı karıştırıp hava delikleri olan kavanozu bulurken Cook hayal kırıklığını mırıldanıyor. Tek elle açıyorum, fareyi içine bırakıyorum ve kapağı kapatıyorum. Tereyağımdan arta kalanları kavanozun iç duvarına sürdükten sonra mandalı tekrar yerine takıyorum ve kapağı tekrar deliğe sokuyorum.

"Özel bir isteğiniz var mı?" Cook soruyor, ben de gülümseyerek omzumun üzerinden bakıyorum. "En iyisi onları erkenden getirin. Mutfak önümüzdeki günlerde çok meşgul olacak."

haftalar. *Yıllardır* burada top oynamamıştık."

Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum, fareyi çantama koyuyorum ve omuzlarıma çöken ağırlığı görmezden geliyorum. "Ben küçükken yaptığın şu elmalı böreklerden biraz ister misin?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Limonlu şekerlemeli olanlar mı?"

Başımı sallıyorum, tereyağlı parmaklarımı üstüme siliyorum.

"Onları sadece kendini kötü hissettiğinde istedin..."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, başka bir gülümsemeye zorlayarak.

"Sadece ağacımda bol miktarda olgun limon var. Sonra biraz getiririm."

"Mmm-hmm."

Konuyu değiştirme zamanı.

"Torunun nasıl? Dün onu görmek için Cardell'e gidebildin mi?"

Bu onun yanaklarını şişiriyor. Kızı ve damadı komşu köyde trüf mantarı çiftçiliği yapıyor ve kısa süre önce uzun zamandır bekledikleri ilk çocuklarını kucaklarına aldılar.

"Ben yaptım. Ve o *senin* aksine tombul biri." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor, dilini şaklatıyor ve başını sallıyor. "Bir gün o kemiklerin üzerine biraz et koymanın bir yolunu bulacağım. Sözümü unutma!"

İkimiz de son üç kelimeyi aynı anda söylüyoruz ve ben çantamı omzuma asarak gülüyorum.

"Şimdi git bakalım," dedi beni kışkırtarak. "Çorba kendi kendine hazırlanmayacak. Şu limonları sonra getir de bir fincan çay içelim. Sana küçük bebeğim hakkında her şeyi anlatacağım."

"Dört gözle bekliyorum." Ayak parmaklarımın ucuna kalkıp çilli yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra tabağı alıp fırlıyorum ve kapıdan çıkmadan önce lavaboya koyuyorum.

Ben alevli duvar apliklerinin aydınlattığı soğuk, çorak koridorda koşarken fare itilip kakılmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu ciyaklıyor. Bir T noktasına geliyorum ve sola dönüyorum, sağımda taş döşeli bir kemere ulaştığımda adımlarımı yavaşlatıyorum - bu dev şatodaki diğer tüm kemerlere benzeyen bir kemer.

Ama öyle değil.

Burası Arapsaçı'nın otuz yedi girişinden biri - sarayın merkezinde toplanmış, kıvrılıp dönen, bölünen, kesişen ve başka türlü erişilmesi zor alanlara açılan, kullanılmayan koridorlar labirenti.

Benim gizli silahım.

Bu koridorlar, eğer nasıl kullanılacaklarını bilerseniz, her yere ve her yere götürür. Bazıları eğitimsiz gözlere görünmeyen kapılardan çıkar, diğerleri ise oraya ulaşmak için gereken duyarsız yola bakılmaksızın mantıklı yerlere götürür.

Örneğin beşinci kattaki tuzak kapısı girişini ele alalım; bir tünel sizi bir yeraltı deposuna çıkarıyor, ancak ne yükseliyor ne de alçalıyor gibi görünüyor.

Kısacası, bir şeyleri net bir şekilde kavrayamazsanız içinde kaybolmanız çok kolay, bunu birçok kez zor yoldan öğrendim.

Bir yerlerde bir tüneli süsleyen susuz kalmış bir ceset olmadığımı şaşırtıyorum.

Bugünlerde Kara Kale, tıpkı dev bir kütüphane olan Spines'ta yığılı birçok kitapta okuduklarım gibi benim kişisel şehrim.

Geçitler sokaklar; mutfak, en iyi çörekleri ve tarçınlı fındıklı tereyağını fare kovalama hizmetlerime karşılık takas eden bir fırın; yatak odaları ise insanların kalıcı kokularıyla zengin evler.

Den-Rhordyn'in kişisel süiti gibi.

Bu salonların yakında bütün bir *hafta sonu boyunca* yabancılarla dolup taşacağı düşüncesi içime bir kaya gibi oturuyor.

Tünelde bir yol ayrımına geldiğimde sola sapıyorum ve duvarın dibinde yere yığılmış genç bir kız görüyorum.

Ayaklarım olduğu yerde kök salıyor.

Omzumun üzerinden bakarken acı bir şey boğazımı tıkıyor, sonra tekrar geri dönüyorum.

Belki yedi ya da sekiz yaşlarında, titriyor, mürekkep rengi saçları omuzlarında dağınık bir örtü gibi.

Beni henüz gördüğünü ya da duyduğunu sanmıyorum, muhtemelen kalenin içinde bir hayalet gibi hareket ettiğim için, çıplak ayak seslerim hafif bir nefes çekişinden daha yumuşak.

Her zaman.

Yıllar boyunca kendime havayla birlikte hareket etmeyi ve duvarlara karışmayı öğrettim. Uzun, altın sarısı saçlarımın beni öne çıkarmak için elinden gelen her şeyi yapmasına rağmen gölgelerle kaynaşmayı.

Boğazımı temizliyorum ve kız sarsılıyor; vahşi, korku dolu gözleri bana dikiliyor.

Ellerimi aramızda asılı tutarak, sırt çantamdan çıkan doğaçlama gıcırtya aldırmadan tehdit olmadığımı göstermeye çalışıyorum.

"Kayıp mı oldun?" Çömelerek soruyorum.

Başını sallıyor, kalp şeklindeki yüzü ay gibi solgun. "Sesinin nesi var?"

Elim acınası bir kalkan gibi boğazıma doğru uçuyor.

"Küçükken incitmişim," diye fısıldıyorum. "Bu yüzden sesim... *farklı çıkıyor.*"

Huysuz. Sürekli kırık ve sert, sanki bütün gün içki içmemişim gibi. Bazı hizmetçilerin sahip olduğu yumuşak, ballı ses değil. Asla hizmetçimin cıvıl cıvıl sesi değil.

"Ah..." diye cevap veriyor, hala yerde bir yumru halinde sarılı. Beni izliyor.

Daha fazlasını sormadığı için şükrediyorum, sorarsa ne diyeceğimden emin değilim. Boğazımı parçalayan o geceye dair hatırladığım tek şey uykumda aklıma gelen bölük pörçük anılar.

Çılgınlıklar, için için yanan alevler, ruhumda onarılamaz yaralar açacak kadar derin çizikler. Keskin bir sesin ani bir saldırıyı tetiklememesi için normal bir hayat yaşamamı engelleyen hasarlar.

Gülümsemeye çalışıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Hadi gidip aileni bulalım, olur mu?"

"Bende hiç yok..."

Gülümsemem duraksıyor, kalbim sıkışıyor.

Birden o zümrüt gözlerde saklanan karanlığı görebiliyorum; tanıdığım tekinsiz bir karanlık.

"Şey," diye cevap veriyorum, neşeli ve parlak görünmeye çalışarak. "Nereden geliyorsun?"

Burnunu çekiyor, bileklerini sıkan kabarık kollarının arkasıyla yanaklarını siliyor. "Büyük parlak kapılardan."

The Keep.

Hiç geçmeme izin verilmeyen kapılar. Henüz keşfetmediğim karanlık bölgelerden biri.

Bir zamanlar buradan çok uzak olmayan bir duvarın dibinde bulduğum iskeleti düşünüyorum...

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu çocuğu hak ettiği yere geri götürmek zorundayım. "Şanslısın ki, oranın *tam olarak* neresi olduğunu biliyorum."

Uzattığım elimle aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

Onu inceliyor, bakışları çantama kayıyor. "İçinde hiç ödül var mı? Yoksa sadece fare mi?"

Kaşımı kaldırıyorum.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Gıcırdadığını duydum."

"Akıllı kız," diyorum, elimle kavanozdaki şekerleri yoklayarak.

Kapağını açıyorum ve şekerleri uzatıyorum. "Her el için bir tane.

İçindekileri tahmin ettiğin için

çantam."

Gözleri parlıyor ve ağzına iki tane atıyor, sonra onu yukarı çekmeme izin veriyor.

Sessizce, el ele yürüyoruz, eğri büğrü merdivenlerden ve sessiz tünellerden aşağı inerken onun tutuşu sıkılaşıyor. Bizi yüksek, dördüncü kattaki bir koridora çıkaran bir kapaktan geçmesine yardım ettiğimde parmaklarım morarmış hissediyorum.

Halıyı tekrar yerine seriyorum ve elbisesindeki örümcek ağlarını fırçalıyorum, sonra yeraltı dünyasının girişi gibi üzerimizde beliren The Keep'e dönüyorum.

Doğal olmayan bir şekilde uzun görünen bu koridorda hiç pencere yok. Kesinlikle *bunun* yarısı kadar ilginç başka bir giriş yok.

Büyük aplikler ikiz, kulpsuz kapıları her iki taraftan aydınlatıyor, onları altın bir parlaklığa büründürüyor, cılalı taş kendimizin mükemmel yansımalarını sunuyor. Benimkini görmezden geliyorum, öne çıkıp kapıyı dört kez çalıyorum, her biri yankılanarak bana geri dönüyor.

Alaycı bir kalp atışı.

Mekanik aksam vites değiştirirken çocuk arkamda kıpırdanıyor ve kapı bir canavarın ağzı gibi çatırdayarak açılıyor, ama sadece çok iyi tanıdığım iri yarı bir adamı tükürmeye yetiyor.

Jasken. The Keep'in bekçisi. Ya da en azından ben ona öyle diyorum.

Klasik bir Western muhafızının kıyafetlerini giymiş: siyah pantolon, diz üstü çizmeler ve omuzlarından dışarı taşan esmer bir palto. Akan mürekkebi andıran zırhı göğsünün sol tarafını koruyor ve bir kolundan aşağı dökülüyor ama diğer kolunu çıplak bırakıyor.

Eğer adamın içine girecek olsaydım, onu doldurmak için üç kişi olmam gerekirdi. O zaman bile, her birimizin yer değiştirmesi ve daha rahat etmesi için yer olurdu.

Küçük, temkinli gözlerle bana bakıyor ve ben de ona göz kamaştırıcı bir gülümseme sunuyorum.

"Orlaith," diye gürliyor, sesi şaşırtıcı derecede sıcak. Sadece bu sestem bile adamın kolay lokma olduğunu düşünebilirsiniz.

Yanlış.

"Jasken," diyorum selamlamak için başımı eğerek. "Gezinti için güzel bir gün."

Gür kaşlarından biri kırmızı saç çizgisine doğru uzanıyor. "Eminim. Bu kadar çabuk mu döndün?"

Kaba.

"Yargılayıcı üslubunuzu takdir etmiyorum. Buraya son geldiğimden beri tam iki gün geçti." Omuz silktim. "Her neyse, elimde"-bir bilet-"*biri* var. Onu The Tangle'da buldum."

Yemin ederim ağzının köşesi kalkıyor. Yüzünün yarısını kaplayan pas rengi tüylerden bunu anlamak zor. "Ne?"

Gözlerimi deviriyorum, arkaya uzanıyorum ve çocuğu öne doğru itiyorum. Yere bakıyor, parmaklarını birbirine geçiriyor.

Jasken'in bal rengi gözleri, başı kapının arkasına düşmeden önce düşer. "*Vestele!*"

Yaltaklanıyorum.

Çok iyi ciğerleri var.

Saçları tel tel, omurgası kıpır kıpır bir kadın, yüzünü buruşturmuş, yanakları kıpkırmızı, saçlarını öyle sıkı toplamış ki, soluk mavi gözlerinin etrafına kazınmış yılları neredeyse yumuşatıyor.

"*Anika!* Kvath'a lanet olsun, hangi cehennemdeydin?"

Sesi kulaklarımı tırmalıyor ama asıl yakıcı olan bakışları; bana ve çocuğa saplanan iki buzlu iğne.

Anika'yı kapıdan içeri çekiyor ve zavallı şey kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana bakmaya ancak fırsat bulabiliyor.

Takip etmeye çalıştığımda, Jasken yana doğru kayıyor ve görüş alanımı kapatıyor.

-Devasa, aşılmaz bir duvar. Yanaklarının yuvarlaklaşmasından, tüm o tel tel kılların altında bir yerlerde gülümsediğini anlayabiliyorum.

O kadar uzun boylu olmasaydı, sırtışını suratından silerdim.

Yumruklarımı kalçalarımın vurarak kaşlarımı çatıyorum. "İşini çok fazla ciddiye alıyorsun."

"Bana söyleyip duruyorsun," diyor başını eğerek. "*Orlaith.*"

İçimi çekerek hareketi taklit ediyorum, ellerim iki yanına düşüyor.

"Jasken." Böylece utanç yürüyüşü başladı.

İlk değil ve son olacağından da şüpheliyim.



CHAPTER 5

ORLAITH

Castle Noir sırlarla dolup taşıyor ama bunların çoğu bana ait değil. Onlar Rhordyn'in ya da onun hakkında hiç konuşulmayan kadim seleflerinin.

Ancak bu bana ait.

Kapı eski, yıpranmış ahşap ve paslanmış kilit yaşının bir kanıtı. On yıl önce buraya ilk geldiğimde saç tokam ve diş gıcırdatan kararlılığım için korkunç bir eşleşme olan bir kilit.

Apliklerden birinden yanan bir meşale alıp kapıyı zorlayarak açıyorum. Dışarı dökülen karanlık bana uluyor gibi görünüyor, kasvetli bir geçidin boğazına bakarken alevimin titremesine neden oluyor.

Fısıltılar.

Bu kalenin tamamı eski olsa da, burası bir şekilde *daha* eski hissettiriyor. Sanki zemin, kapı kilitlenmeden ve geçit unutulmadan önce onlarca ayağın aşındırdığını hissetmiş gibi.

En azından ben gelene kadar.

Koridora adım atıyorum ve alevli feneri kullanarak ilk aplikleri yakıyorum, başyapıtımın bir bölümünü aydınlatıyorum.

Burası kalenin karamsar bağırsaklarına doğru kıvrılıyor, ama ne kadar aşağıya indiğinden emin değilim. Ne kadar ileri giderseniz, karanlık o kadar baskıcı olur.

Hava soğudukça.

Henüz sonuna gelemedim.

İkinci aplikleri yakıp solumdaki duvarı aydınlatmadan ve mozaığimin bir başka bölümüne parlak bir hayat vermeden önce toprağı kazarak genişleyen koridorda on beş adım yürüyorum.

Her biri ayrı bir sanat eseri olan bu duvar resmini taş taş boyamak on yıldan uzun bir zamanımı aldı. Taşların üzerine fırçaladığım küçük, fısıltılı hikayeler bir araya gelerek, çoğu zaman görmezden gelmeye çalıştığım daha büyük, baskın resimler oluşturuyor.

Devam ediyorum, daha fazla aplik yakıyorum, hava sıcaklığı o kadar düşüyor ki, beşincisi bana ancak çalışacak kadar parlaklık veriyor. Gölge ve ışık arasındaki uçurumda durup beni yutacakmış gibi görünen siyah bir okyanusa bakana kadar yürüyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek meşaleyi yanıma koydum ve çantamı açtım, gıcırdayan farenin yanından geçerek fısıltıyı taşıma sırasında zarar görmemesi için tülbentle sarılmış bir taşla ulaştım.

Katmanları açıyorum ve yerde bağdaş kurmuş, siyah çiçeklerle çevrili bir yatakta oturan genç bir çocuğu oluşturan narin fırça darbelerini izliyorum. Gözlerini beyaz ışıltılar süslüyor ve saçları karmakarışık.

Uzanıyor, parmakları sonsuza dek gergin ve neye doğru uzandığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da mutlu görünüyor. Patlamayı bekleyen bir kahkaha balonu gibi.

Dudaklarımın kenarında hüznü bir gülümseme belirliyor.

Ev yapımı harç kavanozumu alıyorum, kapağını açıyorum ve bir palet bıçağını çamura batırıyorum. Duvardaki boşluk tam önümde duruyor ve fısıltıyı yerine bastırmadan önce maddeyi deliğin etrafına süpürüyorum.

Arkama yaslanarak, ışığın kenarından tüm resmi görebildiğim kadarıyla inceliyorum.

Buranın özelliği de bu: Nerede olursanız olun, hikayenin tamamını asla bir kerede göremezsiniz. Sadece zihninizde bir araya getirmeniz gereken bölümleri.

Duvarda ölümsüzleştirdiğim daha büyük, daha baskın imgeler göz önüne alındığında, bunun bir lanetten çok bir nimet olduğunu düşünmüşümdür.

Başımı sallayarak çantamı karıştırıyorum ve bir elmas kazma alıyorum, gölgede yarı kılıflı bir sonraki hedefime bakıyorum ...

Aç karanlık tarafından tamamen yenmemiş tek kaya.

Üzerine ne boyarsam boyayayım sadece yarısı görünecek ve bunun şiirsel bir yanı olsa da aynı zamanda bir dönemin sonu anlamına da geliyor. Bir sonraki aplikleri bir şekilde yakmayı başaramazsam

ya da tamamen vazgeçeceğim ve bu seçeneklerden herhangi biri hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve harca vurmaya başlıyorum, kayayı kabuğundan ayırıyorum. Biraz gevşiyor ve bir kez daha vurduğumda bir gölge yığını gibi bekleyen elime düşüyor.

Kalenin tamamı aynı abanoz taşından yapılmış; bazı odalar doğrudan dağın yamacından yontulmuş. Bu geçit gibi diğer alanlar ise, iki yumruğumun bir araya gelmesinden daha büyük olmayan taş parçalarıyla inşa edilmiş.

Kayayı çantama koyup ayağa kalkıyorum ve bakışlarımı karanlığa dikiyorum...

Belki de tekrar denemenin zamanı gelmiştir.

Meşaleyi yerden alıp derin bir nefes aldıktan sonra ayağımı titreyen çizginin üzerinde kaydırıyorum.

Ateşin sönmeye başlaması için kalbimin sadece iki kez atması yetiyor ama ben devam ediyorum... daha da ileri gidiyorum.

Daha derine.

Yankılanan her adımda, dans eden ışık ampulüm biraz daha küçülüyor ve nefesimi beyaza çeviren düşen sıcaklığa boyun eğiyor.

Her nefes verişimde adımlarımı hızlandırıyorum, ısırın soğuğa rağmen ensemde terler birikiyor...

Elbette bir sonraki aplik sadece birkaç adım ötede

... Adım, *nefes al.*

Adım, *nefes al.*

Adım, *nefes al.*

Alevim püskürüyor, ciğerlerim titriyor ve duraklıyorum... bir sonraki nefesimin sütlü bir pusla içimden sızmasına izin veriyorum, bu da bir şekilde meşaleyi tamamen söndürüyor ve beni karanlık bir denize sürüklüyor.

Nasıl hareket edeceğimi unutuyorum. Nasıl nefes alacağımı, düşüneceğimi ya da göz kırpacığımı.

Meşale yere çarpıyor ve sanki merdivenlerden iniyormuş gibi zıplıyor, *zıplıyor ve zıplıyor*. Yankılanan saldırı beni harekete geçiriyor ve ışık vaadine doğru koşarak dönüyorum, ensemdeki her tüy sanki bir şey kaçışımı izliyormuş gibi diken diken oluyor.

Sonunda ışıkla birleştiğimde dönüyorum, boyasız duvara yığılıyorum; göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim yer kapmak için savaşıyor, kalbim damarlarımda küçük ateş parçaları fırlatıyor.

Karanlığa yan gözle bakarak, "Yine sen kazandın," diye mırıldandım.



CHAPTER 6

ORLAITH

I Isırılmış Koyu'na giden dikey uçuruma oyulmu  tüyler ürpertici, obsidyen basamaklardan inerken, çantam kalçama her çarptığında yumuşak gıcırtilar çıkarıyor. Stony Stem uçurumun kenarında nöbet tutuyor.

Gökyüzü, solgun okyanusa uzun, ince bir gölge d   r yordu.

Neredeyse dibe vardığında sı ırıyorum ve ışığı yutuyor gibi görünen siyah kumun içine ayak bile ime kadar iniyorum. Gözlerim kapanırken hafif esinti tenimi tuzluyor ve kendimi köklerini ipeksi kuma salan bir bitki olarak hayal ederek dalgaların yumuşak kuşağında uyukluyorum ...

Bir insan neden ayakkabı giyer, asla anlayamayacağım. Onlar seni *Bu.*

Gözlerimi tekrar açtığımda, sanki okyanus bana bir hediye sunmuş gibi, kıyı şeridinde yuva yapan m kemm l yuvarlak bir kayaya çekiliyorlar.

Geni  e gülümseyerek  ne atılıp onu alıyorum, pürüzsüz yüzeyine boyayabileceğim her şeyi hayal ederken onu güvenli bir şekilde saklamak için sırt çantama tıkıyorum.

Rhordyn baloya ev sahipliğı yaptığında nihayet kullanılacak olan körfezin karşısındaki uzun, ahşap iskeleye *bakmadan* koyun sağı kancasına doğru ko uyorum; şu anda bir elbise provasından ka tığı  için d   nmemeye  alı tığı  bir şey.

Kayalar kumla aynı renkte, ancak ayaklarımın çıplak tabanı için daha az bağı layıcı. Neyse ki nereye basacağımı biliyorum da dişlerini fazla ge iremiyorlar.

Suyun kenarına yaklaştım ki tanıdık bir kafa köpüğün üzerinde belirdi, beyaz saçları yüzünün keskin köşelerinden geriye doğru kaymıştı.

"Hazine mi? Bu saatte buraya hiç gelmezsin," diyor Kai selamlama amacıyla, sesi derin ve ipeksi.

Ondan yankılanan sabit, görünmez nabız, küçük hava patlamaları gibi cildime hafifçe dokunuyor. Ben buna onun *ritmi* diyorum ve Kai'nin nasıl hissettiğini her zaman benimle olan etkileşiminden anlayabiliyorum.

Çantamı omzumdan sallayıp kayalıklara indiriyorum, saçlarımı öne doğru çekip ucuyla oynuyorum. "Öyle değil mi?"

Gözleri kısılıyor ve öne doğru kayarken uzun, gümüş kuyruğu yüzeyin altına doğru kayıyor. "Neyden kaçınıyorsun?"

"Gelinlik provası." Pantolonumun tozunu alıp omuz silkiyorum. "Bana öyle bakma, elbiselerden nefret ederim."

"Oh, farkındayım. Bir daha asla bakmak zorunda kalmamak için bana bir uçurumun dibine pofuduk bir numara koymamı emrettiğini çok net hatırlıyorum. Ne... on yıl önce mi? Yedi mi? Beş mi? İzini kaybediyorum."

En son bir mahkemeye katıldığımda.

Şekli mi bozan kıyafetlere karşıyım ama bu kıyafetle kapıdan zor sığdım. Çekmediği tek bir çift göz bile yoktu.

Çömelip saçından bir parça yosun koparıyorum ve bir fiskeyle uzaklaştırıyorum. "Sen firfırlar içinde iyi görünüyorsun. Bana... pek değil."

"Sana inanmıyorum. Ve seni sahilden bir şey koparıırken gördüm. Neydi o?"

"Ben yaptım!" Sırt çantamdan mükemmel yuvarlaklıkta bir kaya çıkarıp kumları temizliyorum. "Şu muhteşem manzaraya bakın. Hiç bu kadar pürüzsüz bir kaya gördünüz mü?"

Elimden alıyor, her açıdan inceliyor, sonra burnunu kıvrıyor. "Benim favorim değil."

Nefesim kesildi. "Sözünü geri al!"

Sıvı kahkahası suyun üzerinde dalgalanıyor ve ben gözlerimi devirerek taşı kapıyorum. Şişman, kırmızı elmayı alıp havada sallayarak Kai'nin kahkahasının durmasına neden oluyorum.

Anında.

Hareketi büyülenmiş bir yılan gibi takip ediyor, gözleri güneşe yakalanmış göz kamaştırıcı zümrütler ...

Hipnotize oldum.

"Özür dilerim," diye yalvarır. "Seni seviyorum ve hazine avcılığı becerilerin de en az mükemmel pürüzsüzlükteki taşın kadar muhteşem."

"Bu... harika bir özür."

Elmayı fırlatıyorum ve o elmayı öyle bir havada savuruyor ki tek gördüğüm bir hareket bulanıklığı oluyor.

"Hemen döneceğim," diye bağdıktan sonra çelik gibi pullar ve uzun, dalgalı firfırlarla dolu bir çalkantının içine dalıyor. Bir dakika sonra eli boş dönüyor, elma parlak okyanus yüzeyinin altında bir yere saklanmış.

Başını yana eğerek daha da yaklaşıyor, sanki içinde saklı hazineyi hissedebiliyormuş gibi şimdi avuçladığım ellerime sabitleniyor. "Orada ne var?" Ritmi parmaklarıma vuruyor - onları açmam için nazik, meraklı bir dürtme.

Alt dudağımı çiğneyerek, yanaklarım alev alev yanarak ellerimi açıyorum ve nesneyi ona doğru itiyorum.

Gözleri genişliyor - bir kürenin içine hapsolmuş girdaplar. "*Bu mu-*"

"Geçen hafta bana verdiğin taş mı? Evet," diye mırıldandım, otururken. "Ben, ahh... Onu senin için boyadım."

Sanki nefesi kesilmiş gibi ritmi durur.

Terlemeye başlamama yetecek kadar uzun süre bana bakıyor, ben de elini tutup taşı avucuna koyuyorum, sonra da kendi ellerimin birbirine karışmasını izliyorum. "Doğru kırmızı tonunu elde etmek için biraz kan kullanmak zorunda kaldım. Biraz arkaik, umarım sakıncası yoktur. Ve boya aslında su geçirmez. Sana bahsettiğim ağaç sütünü biliyor musun? Kauçuk bir ağacın kabuğunu soyduğumda tahtadan sızan şey mi? Ondan biraz normal karışıma karıştırdım. Yani evet, boya su geçirmez-"

Boğazını temizliyor ve ben gözlerinin parıltısına kapılıp yukarı bakıyorum.

Karmakarışık düşüncelerim kekeleyerek durdu.

Bana daha önce *hiç bu* kadar saygıyla bakmamıştı...

"Kai?"

"Bu... birinin benim için yaptığı en nazik şey," diye fısıldıyor ve dikkatini kayaya çeviriyor.

Bir keresinde kalbine yakın tuttuğu bir adadan söz etmişti; adanın büyük, yanardöner kayalardan oluştuğunu ve milyonlarca küçük kayanın kıyıya doğru ufalanmış olduğunu söylemişti. Bir gayzerin orayı çevreleyen su aynasına kan kırmızısı bir sıvı şeridi sızdığını söylemişti.

"Umarım doğru anlamışımdır."

"Bu mükemmel." Parmağının ucuyla ısıltılı kıyının izini sürüyor. "Teşekkür ederim, Orlaith. Gerçekten. Böyle bir hazineyi resmetmek günler sürerdi..."

Pantolonumun paçalarını kıvırıyorum ve bacaklarımı serin denize doğru sallıyorum, yüzümü güneşe doğru çeviriyorum, gözlerim kapalı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın." Soğukkanlı ses tonum, boğazımda meşe palamudu büyüklüğünde bir yumrunun etrafında konuştuğum gerçeğini maskeliyor. "Senin için her şeyi yaparım."

"Hemen dönerim," diye sesleniyor ve gözlerimi açtığımda bir sıçramayla ortadan kaybolduğunu görüyorum, beni okyanustan fraktallar halinde yansıyan ılık, uykulu günle baş başa bırakıyor.

Kai bir şeyler saklamak için yüzeyin altına dalmadan önce bu üç kelimeyi birçok kez duyduğumu hatırlayarak gülümsüyorum. Bir Okyanus Drake'i olarak, böylesine sürükleyici bir arkadaşlıktan bir anlığına kopmak anlamına gelse bile, hazinelerini en kısa zamanda bankaya yatırma dürtüsüne karşı koyamıyor.

Okyanus süpürgesi gibi, muhtemelen bir daha gün yüzü görmeyecek şeylerin nihai koleksiyoncusu. Bir kralın cömertliğiyle dolup taşan büyük bir su altı mağarası hayal ediyorum ve uzun, kabarık kuyruğuyla tüm bu ıvır zıvırların tozunu alırkenki zihinsel görüntüsü sırtışıma genişletiyor.

Kai'nin başı su yüzeyine çıkıyor ve gülümseyerek elini kaldırıyor. "Benim de senin için bir şeyim var."

Kaşlarım çatıldı.

Başparmağı ve işaret parmağı arasına sıkıştırılmış, pembe ve opalinden oluşan narin bir girdapla kendi etrafında dönen zarif bir kabuk. Dudağına gümüş bir halka geçirilmiş ve buna serçe tırnağımdan daha büyük olmayan bir mandal takılmış.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. "Ne tür bir deniz kabuğu bu?"

Burada yıkananlar sadece gri, elim büyüklüğünde sert kaplar, içleri mor, mavi ve pembelerin göz kamaştırıcı bir karışımı. Onları öğütüp, perili bir gökkuşağı gibi parıldayan metalik bir boya yapmak için kullanıyorum.

"Yavru bir deniz kabuğu," diye cevap veriyor neşeyle, öne doğru süzülürken beni zengin, tuzlu kokusuyla yıkıyor. Tılsımı boynumdaki gümüş zincire takarak, her zaman taktığım büyük, siyah taşın yanına yerleştiriyor. "Küçük olanlar genellikle kayalara çarpıp kırılır, o yüzden bu nadir bulunan bir şeydi Orlaith. *Çok nadir.*"

Aşağıya bakıyorum, onunla oynuyorum, mücevherime karşı çınlamasını seviyorum; iki hazine, zıt ama birlikte çok mükemmel.

"Onlar deniz fısıldayıcılarıdır. Eğer boşluğa konuşursanız, okyanus mesajı taşıyacaktır. Eğer bana ihtiyacın olursa..."

"*Bayıldım*," diye geveliyorum, bakışlarını yakalıyorum. Bir gülümseme yüzünü güneşe doğru kıvrılan parlak bir dalganın tepesi gibi ikiye ayırıyor - bir dakika orada... bir dakika sonra yok.

Burun delikleri genişliyor, bakışları sağ bacağıma düşüyor. "Kanaman var," diye mırıldanıyor. "Bu sefer ne yaptın?"

Neden hayatımdaki tüm erkekler yırtık derime bu kadar takılmış görünüyor, asla bilemeyeceğim.

"Eğitim sırasında kendimi kestim." Omuz silkiyorum, hâlâ kabuğumla oynuyorum. "Önemli bir şey değil. Baktırmam gerekiyordu ama başka işlerle meşguldüm."

Gülümsemesi, tüm vahşi ihtişamıyla ortaya çıkan keskin köpek dişlerinden oluşuyor. "Şanslısın ki," diye mırıldanıyor sözlerine muzip bir hava katarak, "yaraları iyileştirme konusunda biraz yetenekliyim."

Kaşımı kaldırıyorum.

Etek ucumu daha da kıvrarak kalçamdaki dağınık dilimi ortaya çıkarıyor, kalp şeklindeki doğum lekemi zar zor kaçırıyor.

Pekala.

"Kabul etmeliyim ki, bu düşündüğümde de kötü-" Kai öne doğru eğiliyor ve dilini sıcak, ıslak bir okşayışla çiğ yaramda gezdiriyor. "Ne yapıyorsun?"

Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma hücum ediyor.

"Beni yalıyorsun. Kesiğimi yalıyorsun."

Eğlenerek boğuk bir ses çıkarıyor ve uzun, hassas darbelerle yaramı boyamaya devam ediyor. Geri çekildiğinde yanaklarım alev alev yanıyor, ancak yırtığın her iki tarafı da birbirine yapışıp soluk pembe bir çizgi bıraktığında tüm bu sıcaklık hızla akıp gidiyor.

Ona bakıyorum, ağzım kelimelerle dolu ama onları söyleyecek nefesim yok.

Başımı kaldırıp bana nasıl baktığını gördüğümde şaşkınlığım geçiyor.

-Dilini ağzının üstüne vururken kaşlarını çatı. "Ne?"

Başını sallıyor, yutkunuyor. "Tadın bir garip."

"Bu söylediğin hiç hoş bir şey değil! Eminim senin de tadın harika değildir," diye azarlayarak bir kaşık suyu ona fırlattım. "Ve bu *arada*, şimdi biliyorum ki

yaralarımı yalayabilirsin, ben de her kağıt kesici olduğunda parmağımı ağzına sokarak burada olacağım."

Bunu bana daha önce söylemediğine inanamıyorum.

Gülümsemesi elmacık kemiklerinin keskinliğini yumuşatıyor. "İstediğin zaman parmağın ağzıma sokabilirsin ama *benimle* su savaşı başlatmak? Orlaith, bu hiç akıllıca değildi."

Okyanustan her seferinde bir santim yükseliyor ve güneşte kızarmış kaslarının uzun, güçlü eğimini ortaya çıkarıyor. Ağzım açık kalıyor, başım geriye düşüyor, şekerimsi derisi yerini kudretli kuyruğunun yuvarlak, çelik gibi pullarına bırakırken gözlerim açılıyor.

Kahretsin.

Sığınak arayan bir yengeç gibi geri çekiliyorum. "Hayır, Kai... hayır. *Hayır, hayır! Sakın cüret etme, seni koca, kaygan cehennem-*"

Kolunu uzatıyor ve beni soğuk, ıslak göğsüne doğru savuruyor, sonra ikimizi de sert denize daldırıyor.

Piç kurusu.



CHAPTER 7

ORLAITH

I saçlarımı sıkarken, bir elmaya on dört metrelik bir Okyanus Drake'i bırakmaya yetecek kadar sinameki katmanın tüm yaratıcı yollarını düşünürken koridorda bilinçli olarak ayak seslerimi duyuyorum

Bir hafta boyunca sindirilmemiş deniz yosunu sıçmak.

Bir köşeyi dönerken, yoluma bir kaya gibi dikilen Rhordyn'e neredeyse çarpıyorum ve ciyaklayarak geri çekiliyorum.

Ayağımı kaybetmeden önce hızlı eli etrafımda dolanıyor ve dizginlenmemiş saçlarımın ıslak dağınıklığından yukarı bakıyorum, anında arjant gözleri tarafından derim yüzülüyor.

Düşüncelerim dumana dönüyor.

Ve tam da bu günün artık canıma okuyamayacağını düşündüğüm anda.

Bir nefes çekiyorum, deri ve soğuk bir sabah kokusuyla ağırlaşan havada neredeyse boğuluyorum. Ciğerlerimden süzülüp kan dolaşıma karışıyor ve nabzımı sağlıklı olamayacak kadar çalkantılı bir ritme sokuyor.

Tüyler ürpertici güzellikte, dünya dışı bir yapıya sahip. Onu görmek bile düzgün çalışmamı engelliyor ve bundan nefret ediyorum.

Bundan çok nefret ediyorum.

Rhordyn'in başı yana eğiliyor ve gece yarısı kaşları kalkıyor ama sessizliğiyle beni cezalandırırken eli kürek kemiklerimin arasında sıkıca kilitli kalıyor.

İçimden bir ses *kaçmam* için bağılıyor. Hiç dinlemediğimden değil.

İçimden bir nefes çıkıyor ve ben bir adım geriye kayarken göğsü şişiyor - eli düşüyor ve yerine soğuk bir deri damgası bırakıyor.

Benden uzun boyuna rağmen, çenemi düşürmeyi ya da en ufak bir boyun eğme belirtisi göstermeyi reddederek onun sert bakışlarını üzerimde tutuyorum. Bir metreden uzun, yontulmuş, erkeksi bir duruşu olabilir ama benim isyan eden sinirlerimin canı cehenneme.

"Orlaith." Sesi kalp atışlarımı hızlandıran kadife bir mırıltı.

Hafif bir reveransa dalıyorum ve yana kayıyorum, bir nehir taşından kaçan su gibi onun etrafında kaymaya niyetleniyorum, ama o da benimle birlikte hareket ediyor.

Gözlerim kısıldı.

Stony Stem'in girişi *onun hemen arkasında* ve ben okyanusu tüm zemine damlatıyorum.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, yana doğru bir adım daha atıyorum. Yine hareketi taklit ediyor ve her zaman kilitli olan taş kapıyı omuzlamama neden oluyor

-Rhordyn'in bazı geceler kale arazisinden ayrılmadan önce kullandığı.

The Keep ve The Den'den sonra beni en çok *bu* kapı rahatsız ediyor. Beni en çok meraklandıran.

Bu lanet şeyin içine girmeye çalışırken birçok saç tokası бүktüm. Muhtemelen yüceltilmiş bir süpürge dolabıdır, ama bilmemek ... özellikle hoşlanmadığım bir tür işkence.

İçimi çekiyorum, ona yaslanıyorum, kaşlarımı çatıyorum ve başparmağımla taş gibi yüzünü işaret ediyorum. "Sonunda beni bir tura mı çıkarıyorsun?"

Ellerini ceplerinin derinliklerine sokarak buz gibi bir bakışla beni süzüyor. "Kesiğin."

"Ne olmuş ona?"

Gözlerinde bir meydan okuma tohumu var. "İyileşti."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Kokusunu alabiliyor mu? *İzliyor* muydu?

Cehennem...

"Kai'nin dili çok yetenekli," diye geveliyorum, ani bir sözel ishal dalgası yaşıyorum ve bu da bana derhal tahliye kazandıracak.

"Öyle mi?" Bir adım öne çıkıyor, sesi derimin altında deliniyor ve kalbimi kavırıyor.

Sıkıyorum.

Boğulmakta olan ciğerlerimi besleyecek bir gram bile hava bulmakta zorlanarak bir adım daha geri çekildim. "Senin, ahh... bu öğleden sonra yerel köylerden birini ziyaret etmen gerekmiyor mu?" Sesim her

zamankinden biraz daha kısık çıkıyor.

Bu kez iki kaş da kalkıyor. "Barth. Barth. Evet. Neden? Gelmek istiyor musun?"

Ona göz kırpıyorum.

Bir gün için beni yeterince gagalamadı mı? Balosuna katılmayı çoktan kabul ettim.

"Hayır, teşekkür ederim."

Yemin ederim aramızdaki sözcüklerin yere çarptığını duyuyorum.

Ağzının köşesinde hafif bir seğirme var, bu da onun birçok sert yanından birini neredeyse yumuşatıyor.

Neredeyse.

"Biliyor musun," diye başlıyor, kollarını sıvayarak güçlü ön kollarını ve daha fazlasını görebilmeyi dilediğim gümüş bir yazı ile damgalanmış zengin bir teni ortaya çıkarıyor. "Orada tüm bölgelerdeki en iyi ballı çörekleri tedarik eden bir fırın var."

Kaşlarımı çattım.

"Benim için birazını geri getiremez misin?" Neredeyse teklifime karşılık onları Kasaya saklamasını önerecektim ama bu konuyu konuşmadık.

Hiç.

Omuz silkiyor, bu yumuşak hareket bir şekilde bir adamın ruhunu ezmeye yetecek kadar ölümcül.

Doğru ayarda kullanılırsa ruhumu ezer.

"Onların ... *kuralları* ballı çörek ihracatına izin vermiyor."

Kale arazisi dışında yaşayan şeyler konusunda uzman değilim ama bunun bir saçmalık olduğuna eminim.

"Ee?" diye zorluyor, tüm dikkatiyle beni sıkıştırıyor, sanki mahkemedeymişim, korkunç bir şey için cezalandırılmayı bekliyormuşum gibi hissettiriyor.

Geriye doğru bir adım daha atıyorum ve sendeleyeni nefesimi daha ritmik bir hale getirmek için az miktarda hava buluyorum, ancak tenimi yarı saydam hissettiren kurnaz gözlerle beni mahvetmeye devam ediyor. Sanki içimi görüyor, çarklarımın dönmesini izliyor.

Döndürdükleri çemberlere nasıl güvendiklerini görüyor mu? Hassas bir değişimin beni nasıl parçalayabileceğini ve parçalarımı nasıl yere saçabileceğini?

"Ben burada kalacağım," diye fısıldıyorum ve bir gölge gözlerini kapatıyor, çenesindeki kas tüyleniyor.

"Yaşa, Orlaith. Senden tek istediğim *yaşaman*."

"Yaşıyorum," diye cansız bir cevap veriyorum, sanki bir süredir bastırılmış gibi içinden çıkan bir iç çekişle karşılanıyor.

Belki de bu oyundan sıkılmıştır. Bu ikimiz için de geçerli.

Çenesini bana doğru salladı. "Şu anda mezuraya sarılmış olman gerekmiyor muydu?"

Sikeyim.

Bakışlarımı çenesindeki gamzeye indirerek, dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi saçlarımı sıkmaya devam ediyorum. "Oh, *kahretsin*. Aklımdan çıkmış olmalı."

Parmağıyla yine o çağırma hareketini yapıyor, bir yem gibi zıplamasını sağlıyor.

Tıpkı aptal bir balık gibi yemi kapıyorum, ancak onun bana hala derim şeffafmış gibi baktığını görüyorum.

Rhordyn'in suları o kadar bulanık ki, tortularının onun derinliğini gerçekten anlayabilmem için yeterince durulacağından şüpheliyim.

"Aklımdan mı çıktı, Orlaith? Kaygan olduğunu fark etmemiştim."

Omuz silkip küçük bir homurtu çıkarıyorum ve Taşlı Kök'ün girişine kederli bir şekilde bakıyorum...

"Şanslısın," diye gürlledi, sığınağımın aksi yönünü işaret ederek, "Şimdi oraya gidiyorum. Sana eşlik edebilirim."

Tabii ki yapabilir.

Kısa bir an için kuleme doğru koşmayı düşünüyorum. Bizi ayıran kapının arkasında olmadığım ve kanımdan bir damlacık kristal kadehimdeki suyu akıtmadığı sürece oraya asla çıkmaz.

Sanki *biliyormuş* gibi başını yana eğdiğinde daha iyi anlıyorum.

Bu yırtıcı hareket karşısında içimi bir ürperti kaplıyor; çenemi kaldırarak, ıslak saçlarımı omzumun üzerinden atarak ve işaret ettiği yöne doğru ilerleyerek gizlemeye çalıştığım bir ürperti.

Savaşlarımı ne zaman seçeceğimi bilirim, ve *bu...* Beni çoktan yendi.



I

Köşelere tikiştirilmiş kumaş ruloları ve soyunmanın çeşitli aşamalarında etrafta dolanan mankenleriyle bu yerden nefret ediyorum. Güzel şeylere ve egzotik kumaşlara hiç değer vermem.

Aylık Tribünal'e katılan bazı kadın ve erkekler gibi tüylerimi kabartarak etrafta dolaşmaya ilgi duyuyorum.

Günlük kıyafetlerimin iki duvar arasına gerilmiş bir tele asılı olduğunu ve yere su damlattığını görüyorum.

Tek ihtiyacım olan bu. Gösterişsiz hareket kabiliyeti. Uyum sağlamama yardımcı olan kıyafetler.

İçimi çekiyorum, saçlarımı havluyla kuruluyorum, kığım bir koltuğun üzerine tünemiş ve cansız bir nesne gibi odanın köşesine sıkışmış. Yanımda, eskiden sahip olduğum bir oyuncak bebeğe benzer özelliklere sahip bir manken duruyor... açık gözleri sürekli bana baktığı için onu korkuluklardan aşağı atmadan önce.

Görmeden.

Kulemin dibindeki taşın üzerinde parçalanmasını izlemenin tatmin edici bir yanı vardı.

İçinde yüzdüğüm bornoz çıplak omzumdan kayıyor ve onu tekrar yukarı çekiyorum, dikkatim tekrar kapı aralığındaki üç inçlik boşluğa dalıyor.

Rhordyn yan odada, sahnede dururken, Hovard'ın güzel asistanı ipeksi, siyah bir kumaşın içinde onun etrafında çırpınıyor, ölçüm bandını kolları boyunca, göğsünün üzerinden, bacağının içinden aşağı doğru uzatıyor ...

Yan tarafına dolanan gümüşü dövmelere bakıyorum; derisine çizilmiş, bir tablodaki gölgelendirmeler gibi kasların etrafında sivrilen ince bir yazı. Tanımadığım, anlamadığım, hatta nasıl telaffuz edileceğini bile bilmediğim kelimeler.

Boynumu büküp daha net bir görüş arıyorum, yanaklarım ısınıyor. Bakışlarım yukarıya kayıyor, sadece mükemmel atılmış bir ok gibi boşluktan bana sabitlenmiş hızlı bir gümüş göze takılıyorum.

Keskin bir nefes çekerek başka tarafa bakıyorum.

"Burada işimiz bitti mi?" Rhordyn soruyor, sesi o kadar sert ki irkiliyorum.

"Evet, Efendim," diye geveliyor Dolcie, sesi bir yaz esintisi kadar yumuşak. Ona imreniyorum.

"Ve Alplerden ithal edilen siyah kaşmirin peşindesiniz?"

"Evet," diye cevaplıyor Rhordyn. "Ama bu tarafsız bir balo, yani Orlaith Ocruth renklerine bağlı değil. İsterse farklı bir şey seçebilir."

Kaşlarımı çatarak, kapı gıcırdayarak açılırken yukarı bakıyorum.

Dolcie'nin oval yüzü, toprak rengindeki köpüklü buklelerine karşı mavi gözleriyle öne çıkıyor. "Sıra sende," diyor zoraki gibi görünen tatlı bir gülümsemeyle.

"Çok hoş."

Büyük, kare pencerelerden sızan güneş ışığıyla dolu diğer odaya doğru onu takip ediyorum ve anında *onun* güçlü, toprak kokusundan etkileniyorum.

Soğukkanlılığımı korumak için sıkı bir savaş veriyorum.

Belime düğümlemiş bornoz kemeriyle oynayarak, Rhordyn'in çenesini göğsüne bastırarak düğmeleri deliklerinden geçirmesini görmezden gelmeye çalışarak prova platformuna adım atıyorum.

Hovard, sonbahar yapraklarının savruluşu gibi içeri süzülür, alev alev saçları her yöne doğru dikilir. Doğulu birinin kremi ten rengine sahip olsa da, Batılı birinin siyah kıyafetine sahip, ayrıca kollarının etrafındaki fırfırlar ve yeleğinin üzerindeki esmer dantel aplike gibi birkaç eklentisi var. Küçük gözlükleri burnunun yarısına kadar iniyor, şekilleri benim formum üzerinde gezinen boncuk gözleriyle eşleşiyor.

Bana doğru bir el salladı, dikkati köşede yığılı duran kumaş rulolarına yöneldi. "Robe. Çıkar."

Rhordyn boğazını temizler ve döner, düğmeleriyle işini bitirirken pencereden dışarı bakar ama odadan çıkmak için hiçbir hareket yapmaz.

Doğru.

Titrek bir nefes alıyorum ve alt dudağımı çiğneyerek ortamdaki yayı gevşetiyorum. İpeksi kumaş omuzlarımdan aşağı kayıyor ve beni zar zor tutan korseyi ortaya çıkarıyor.

Bu şeyin içinde nasıl hareket edeceğimi -ya da doğru düzgün nefes alacağımı- hiç bilmiyorum ama bu... çok dar tenimi fazlasıyla gösteren *eziyetli* kıyafet görünüşe göre moda.

Dolcie beni o korkunç aletin içine soktuğu süre boyunca kaşlarını çattı, muhtemelen ikimizin de hayatının yarım saatini boşa harcadığı için. Ve şimdi buradayım, bir platformun üzerinde duruyorum, şeklini lekeleyecek yaprakları olmayan bir ağaç gibi hissediyorum.

Hovard ellerini şişmiş karnının üzerine koymuş, tıpkı bir kayayı boyamadan önce değerlendirdiğim gibi bana bakıyor. "Belinden aşağı doğru incelmişsin canım. Dikkatli olmazsan ikiye ayrılacaksın."

Ağzımı açıyorum-

"Tut-tut! Bu bir soru değildi." Elini çırparak yemyeşil bir kumaş rulosu aldı. Bana doğru tutuyor, hızla salkım söğüt rengine bir kumaşla değiştiriyor, bakışları gözlerimden, nemli saçlarımdan, tenimin açıkta kalan kısımlarından geçiyor ve sonunda boynuma dolanan kolyeye iniyor.

Daha önce kulağının arkasına sıkıştırdığı bir kalemin ucuyla taş vuruyor. "Bunları takacaksınız, değil mi?"

Elim bir sonraki kalp atışında yuvarlak, mürekkepli mücevheri ve bebek deniz kabuğunu koruyor.

"Evet," diyor Rhordyn, dönerek ve ben onun her yeri saran bakışlarının ürpertici yoğunluğuyla karşılaşıyorum.

Bu kolyeyi hiç çıkarmıyorum. Asla. Rhordyn bu kaleye ilk geldiğimde bana hediye etmişti ve o zamandan beri takıyorum.

En eski anılarımdan bazıları, Stony Stem'e tırmanmanın bir dağa tırmanmak gibi hissettirdiği, Baze veya Cook'un elimi tuttuğu, her adımda beni rahatlattığı, kolyemin boynumda rahatlatıcı bir ağırlık olduğu çok küçük olduğum zamanlara ait.

O zamanlar ağır gelse de bu taş bana daha güçlü bir duruşla yürümeyi öğretti. Başımı dik tutmayı ve *hareket etmeyi*.

Bir gün toprakta giyeceğim.

Rhordyn sırtını pencerenin yanındaki duvara yaslamış, ayaklarını bileğinden çaprazlamış, evindeymiş gibi görünüyor. Dolcie yerden birkaç iğne almak için eğildiğinde neredeyse gözlerimi deviriyorum, izleyip izlemediğini kontrol etmek için arkasına bakıyorum.

"Pekâlâ. Etrafında çalışabiliriz. Şimdi, yeşili sevdim." Hovard uzun bir kumaş dilimini gözlerime yaklaştırıyor. "Bu ton saçınızın rengini tamamlıyor. Ya da pembe altın var; daha nazik bir yaklaşım," diye düşünüyor ve numuneyi yerine koyuyor. "Daha masum da."

Göğüslerim bu işkence kıyafetinden fırlayacakmış gibi dururken bunu nasıl söyleyebilir? Göğüs sargımı özledim.

"Bir de kırmızı var, çok *çarpıcı* görünebilir ama muhtemelen ..." başını iki yana eğiyor, "*olgun* bir dikkat."

Rhordyn'e bilgi aktarmaya devam ederken farklı kumaş parçalarını yüzüme yaklaştırıyor. O konuşurken Dolcie sert, kremse bir kumaşı tenime örtüyor. Parça parça vücuduma tutturuluyor ve hayal gücüne çok az şey bırakacak şekilde beni sergileyen bir desen oluşturuyor.

Giysi şekillenmeye başlıyor ve yerine oturttuğu her kumaş parçasıyla karnım biraz daha bükülüyor, bakışlarım birkaç saniyede bir ne kadar tenini saklamadığını görmek için düşünüyor.

İğne yastığını bıraktığında, şehvetli kıvrımlarını tekrar Rhordyn'e doğru itiyor ve ben de kumaşın bir kısmını çok açık olmayacak şekilde manevra yapma fırsatına atlıyorum.

Tekrar ayağa kalkar kalkmaz hemen geri koyuyor.

"Yakasını biraz daha yüksek yapamaz mısın?" Sadece onun duyabileceği kadar sessiz fısıldıyorum.

"Oh, tatlım, hayır." Sesini alçaltıyor ve birbirine kenetlenmiş ellerime bir bakış atıyor. "Küçük bir çocuk gibi giyinen ve tırnaklarının altında sürekli kir olan bir kadının *sevilecek* hiçbir yanı yoktur. Vaat edilmiş bir hanımefendi olmanın yolu bu değil."

Yanaklarım kızardı. "Affedersiniz?"

Omuz silkiyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana nazlı bir gülümseme fırlatıyor. "Bugünlerde *herkes* süslü toplantılarda göğüslerini sergiliyor. Eğer yapmazsan, kitleler arasında öne çıkma şansın olmaz ve yaşlı bir kocakarı olana kadar bu kalede sıkışıp kalırsın." Kalın kumaşa bir iğne daha geçirirken dişlerimi sıkıyorum. "Sana bir iyilik yapıyorum. Güven bana."

Rhordyn'in sesi havayı deldiğinde ona *iyiliklerini* iğnelikleriyle birlikte kışına sokmasını söylemek üzereydim.

"Daha az göğüs dekoltesi."

Hovard'ın saçmalıkları cümlelerin ortasında kesiliyor ve bakışlarım Rhordyn'in yüzüne yöneliyor ama o bana bakmıyor. Dolcie'ye bakıyor, onun kiraz yanaklarına ve yatak odası gözlerine tüm dikkatini veriyor.

"Efendim?" diye soruyor, sesi hafif ve masum, elleri hala her keskin nefes çekişinde yükselen göğüslerimde.

Duvardan uzaklaşıyor ve başını yana eğerek öne doğru adım atıyor. "Daha açık söylememi ister misin?"

Dolcie kirpiklerinin arasından ona bakar. "Ama düşündüm ki-"

"*Ne* düşündün?" Son kelimeyi ağzından kaçırıyor ve Dolcie'nin ağzı açık kalıyor ama kelimeleri şekillendiremiyor.

"Memnun olacağını. Potansiyel talipleri için çekici görünmesini istediğinizi."

Gözlerini kırpmadan ona bakıyor, bu gergin an Dolcie'nin solmasına neden olacak kadar uzun sürüyor. Hovard'ın şakaklarında boncuk boncuk ter birikiyor ve gözleri ikisi arasında gidip geliyor.

"Bu fi-"

Rhordyn sözümü kesti. "Orlaith sana tam olarak ne istediğini söyledi ve sen onun isteğini açıkça görmezden geldin. Kendini işsiz bulmak ve bu kaledeki ikametini kaybetmek istemiyorsan, bu düzeni düzeltmeni öneririm. Şimdi."

Dolcie öyle hızlı bir reverans yapıyor ki dizlerinin bağı çözüldü sanırsınız. "Evet, efendim. Özür dilerim, Efendim."

İşine geri dönüyor, titreyen elleriyle göğsümdeki kumaşı yeniden düzenliyor ve keskin bir sızı beni sendeletip sol göğsümü koruduğunda tıslıyorum. "Ah!"

"Dışarı!"

Rhordyn'in yıkıcı sesi bir hareketliliğe neden olur ve Hovard solgun yüzlü Dolcie'yi çıkış kapısından içeri sokar, elini dudaklarına götürür, iğnelik yere atılır.

Rhordyn, kapı ikisinin de arkasından kapanana kadar bakışlarımı tutuyor ve göğsünün benimkiyle aynı ritimde yükselip alçaldığının farkındayım. Sürahi ve kristal bardaklarla dolu bir masaya doğru ilerlemeden önce diliyle küçük bir tıkırtı sesi çıkarıyor. Bir tanesini yarısına kadar dolduruyor, sonra kalbim boğazıma otururken sessiz ve hareketsiz bir şekilde bardağa bakıyor.

Bu anın neye dönüşebileceğini biliyorum. Göğsüme baskı yapan, nefesimi kesen potansiyelin ağırlığını hissedebiliyorum.

İçimdeki ses yine kaçmam için bağılıyor. Boğazını temizliyor ve dönerek bana doğru yaklaşıyor.

Belki bir aptalım... ama meraklı bir aptalım. Ve *bu* hiç yüz yüze yapılmadı. Her zaman bizi ayıran bir kapı vardır.

Sadece nefesimizi paylaştığımızda, göz göze geldiğimizde, *aşkın* bir şeyin eşliğinde durur.

İlk defa, bizi ayıran bir kapı yok. İkimizin de kokusunun karışımı olan ince havadan başka bir şey yok.

"Alabilir miyim?"

Lütfen yap.

Başımı sallıyorum, o maket elbisenin kenarını çimdikleyip bir kitap sayfasının köşesi gibi sıyrırken gözümü kırpmayı reddediyorum.

Her nefes alışım göğüslerimi onun serinliğine yaklaştırıyor, her nefes verişim onları tekrar uzaklaştırıyor, tıpkı her gün kendimle yaptığım içsel çekişme gibi.

Bir yanımda daha yakın olmak istiyor, diğer yanımsa uzak durmam gerektiğini biliyor - Rhordyn bir okyanus ve içine düşersem ciğerlerime dalıp beni boğacak.

Aşağıya bakıyor, buz gibi incelemesi göğsümün kabarıklığındaki bir kan damlasını çizecek kadar keskin olan acı çiline iniyor.

Bilmem gerekirdi.

Çenem titriyor, meme uçlarım çakıllı, etim onun dokunuşunu o kadar çok bekliyor ki neredeyse rahatsız edici.

Düzensiz nefes verışı tenimi tahrik ediyor. Göz kırıyorum ve hava değişiyor.

Birden arkasını döndü ve ben onun suyu karıştırmasını dinliyorum...

Aşağıya baktığımda, hasarlı derinin kırmızı bir dikeninden başka bir şey göremiyorum.

Kan yok. Leke yok.

Gitmiş.

Ve *hiçbir şey* hissetmedim. Tek bir temas bile. Sanki dokunuşunun kalıcı olmaması için elinden geleni yapmıştı.

Karnımdaki bu ağır taş, hayal kırıklığına çok benziyor.

Yüzüne tek bir bakış bile atmadan kapıya doğru yürüyor. Gözlerinde zevk var mı? Memnuniyetsizlik mi?

İğrenme mi?

Görmeme izin versen çok mu kötü olur?

"Bu gece senin ikramına ihtiyacım olmayacak."

Kalbim bir kartopu gibi fırlıyor, boğazımda şişen yumrudan düzenli bir nefes almakta zorlanıyorum.

Bu kelimeler...

Kemiklerime kadar asit.

Gece ritüelimden o sadist heyecanı alıyor, yerine *bunu koyuyor* - aynı derecede rafine bir *şey*, sanki teklifimi alırken kapı hala bizi ayırıyormuş gibi.

Elini sapa dolayarak duraklıyor. "Leylak."

Başımı sallıyorum, sırlı dikkatim başının arkasına kayıyor. "Ne?"

"Gözlerine uysun diye," diye mırıldanıyor kapıyı çekiştirerek açmadan önce ve sonra gidiyor.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, beni uzaklaştırıyor.

Bu sabah kahvaltı masasında kanamam vardı ve kesinlikle bacağımı bir kova suya daldırmamı istemedi.

Bu bir çeşit *ceza mı*? Beni rutinimi bozmaya mı zorluyor? Çünkü öyle hissettiriyor.

Darbesini indirdi ve gitti.

Kapı hafifçe vuruluyor ve başımı kaldırdığımda Hovard'ın kapının pervazına eğilmiş, mermer gözleriyle etrafı incelediğini görüyorum.

"Gitmiş mi?"

"Öyle." Boğazımı temizliyorum, sanki yer kızgın kömürlerle doluymuş gibi geri çekilmesini izliyorum. "Ve kırmızıyı sevdi."

Hovard gözlüklerini burnundan aşağı doğru itiyor ve gözlüklerinin kenarından beni inceliyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ve elbisenin arkadan düşük kesimli ve kalçalara daha uygun olmasını istiyorum."

Kaşları çatıldı, gözleri büyüdü, yanakları kıpkırmızı oldu. "Ama... ama Orlaith, hayatım... kemiklerinin altını giyemezsin. Böyle bir durum için bu *çok* gayri resmi sayılır!"

"Mesele de bu zaten," diye ısııyorum, Dolcie'nin canavarlığının geri kalanını çerçeveden çıkarıyorum.

Eğer bu baloya katılmam gerekiyorsa, nefes alması imkânsız bir şeyin içine tıklılmayı reddediyorum.

"Yakasını boğazıma oturduğu sürece, sana sanatsal lisans veriyorum, Hovard. Her zaman beni bir bebek gibi giydirmek istediğini söyledin. Peki. "Al bakalım."

Uzun bir süre bana bakıyor ve ardından beni gülümseten bir hareket, gevezelik ve anlamlı el hareketlerine girişiyor.

Rhordyn beni cezalandırmak mı istiyor? Evet.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.



CHAPTER 8

ORLAITH

T Güneş batıyor, bulut şeritlerini menekşenin yumuşak bir tonuna dönüştürüyor.

Sürekli değişen renk ve ışık şaheserinin arasında dururken, Rhordyn'in kale arazisini çevreleyen ağaç labirentine doğru ilerleyişini izliyorum...

Güvenlik Hattım.

Ormanın uçurumla buluştuğu uzak köşeye ulaşıyor ve çevreyi incelemeye başlıyor - ormanın içinde kaybolana kadar Güvenlik Hattımı izleyecek bir yürüyüş. Umarım *hiç* gitmeyeceğim yerlere gidiyor.

O ağaçların ötesinde kötü şeyler olur.

Geniş, görmeyen gözler.

Yanan ölümün kokusu.

Canavarlar parçaladı-

Boğazımı temizliyorum, rutinimde böylesine büyük bir delik açtığı için ondan nefret ediyorum. Şimdi burada düğümler halindeyim, fazla zamanı çığnıyorum ve onun umurunda olduğundan şüpheliyim.

İstedikini aldı.

Keskin bir gıcırtı duyarak balkon kapısından süslü karyolamın köşesine asılı duran sırt çantama bakıyorum. Öğleden sonramı Hovard yiyip bitirdikten sonra Shay'i görmeye hiç gidemedim... yani çantamda hâlâ bir fare var.

Zavallı şey.

Korkuluktan geriye bakıp Rhordyn'in ağaçların arasında ilerleyişini izliyorum ve kaşlarım çatılıyor.

İçimde kabaran merak duygusuna rağmen, o akşam vizitelerini yaparken ben hep burada kaldım; aramızdaki kapalı kapının rutinin *bu* kısmına da uzandığını düşündüm.

Ama bugün sıradan bir gün değil.

Programımı mahvetti, beni tehdit etti, bir *baloya* katılmamı istedi ve akşamki heyecanımı elimden aldı. O benim sınırlarıma saygı göstermiyorsa, ben neden onunkine saygı gösteriyorum?

Derin bir nefes alıyorum, kabarık orman boyunca uzanan pirinç ışınlarını tarıyorum ve arkadaşım Shay'i ziyaret etmek için *mükemmel bir* zaman olduğuna karar veriyorum. Rhordyn'in çevre taramasını yakından görmek için bu görevden yararlandığım gerçeği tamamen göz ardı edilmeli.

Üzerime bir kazak geçiriyorum, çantamı yeniden hazırlıyorum ve kapıdan dışarı fırlıyorum; Stony Stem'in basamaklarını ikişer ikişer çıkarak üsse ulaşıyorum ve kalenin beşinci kat koridoruna çıkıyorum.

Arapsaçı'na girdiğimde, beni Rhordyn'in hemen arkasına çıkaran bir kestirmeden gidiyorum ve çiçek açan gece zambaklarının zengin kokusu derin nefes almamı sağlıyor, her zaman boğazımın arkasını karıncalandıran baharatlı parfümü yakalıyorum.

Küçük çimenlik alanda hızla ilerleyerek sera olan Sprouts'u çevreleyen gölge havuzuyla birleşiyorum. Bakımlı bir bahçe çalisından yararlanarak, onu bir kalkan olarak kullanıyorum ve çok sevdiğim soğuk, cam gibi binanın köşesinden bakıyorum.

İzliyordum.

Omuzları kaskatı, yere doğru a t t ı ğ ı her yumuşak adımda zar zor kıpırdıyor.

Hareketlerinde garip bir şey yok. Sadece her zaman yürüdüğü yoldan yürüyor, elini oradaki buradaki tek tük ağaç gövdelerine sürüyor.

Görüş alanımdan ayrılarak, mükemmel saklanma yerimin güvenliğini terk etmem için beni cezbediyor. Onu takip ederken gölge parçalarına yapışıyorum, soğuk akşam rüzgârının ittiği bir yaprak gibi sessizim.

Rhordyn ormanı kesen patıkaya ulaştığında yıldızlar göz kırpmaya başlıyor, ay hilal şeklinde ancak çok fazla ışık tutuyor - uzun bir yaşamın taşılaştırdığı yoğun, kıvrımlı sarmaşıklarla çevrili bir patika.

Neredeyse bir tünel gibi görünüyor, tatlı ve taze kokan küçük beyaz eklerle tozlanmış.

Girişte duraklıyor.

Kendini tutuş şekliyle ilgili bir şey beni yosunlarla kaplı eski bir aēacın ktēnn arkasına yaklaştırıyor, alçalıyor ve yere düz bir şekilde bastırıyor. Profilini görebilecek kadar ne eēildiēimde serin otlar yanaēımı yumuşatıyor.

Hızla kaybolan ışıktan olabilir, ama ormanda kaybolmadan hemen önce eklere fısıldadıēını grdēme yemin edebilirim.

İçimi çekiyor, sırtüstü dönüyorum ve kararan tuvali diken diken eden yıldızlara bakıyorum, parmaklarımı yere vuruyorum.

Saē kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Başımı yana eēip ormanın mürekkepli derinliklerini tarıyorum.

Shay'i günün bu saatinde görmek daha zor ve etrafta sıçrayıp el sallayarak işimi kolaylařtırdıēı da söylenemez. Ama onu hissedebiliyorum - etrafımdaki havanın sanki arkadaşımın geçmesi için bir yol aıyormuş gibi deēiřtiēini hissedebiliyorum.

Ayaēa kalkıp gece zambaklarından oluşan bir çalıya doēru ilerliyorum. Mürekkep rengi ta yapraklarının uçlarındaki beyaz toz her saniye daha da parlıyor, solan ışıkla parlaklıkları canlanıyor.

Bu ekler sayesinde bazı resimlerim karanlıktaki parlıyor; yatak odamın kapısındaki yıldızlar ve ay gibi.

Güvenlik Hattımı işaretleme için diktiēim kayalardan oluşan siyah çizgiden sadece iki santim uzakta diz çöküp çantamı karıştırarak kapaēında delikler olan kavanozu arıyorum. Kapaēı açıp elimi içine sokuyorum, fareyi nazikçe dışarı çıkarmadan önce telli kuyruēunu sıkıştırıyorum.

Havayla boēuřuyor, gıcırtıları keskinleşiyor ve çevremde bir hareket yakalıyorum - uzun, sırık gibi bir yaratık, uzun kasvet cepleri arasında uçuşuyor, ışıktan besleniyor gibi görünen dumanlı bir kılıf giymiş.

Gülümsemem artıyor.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, tıpkı yaēa batırılmış bir firanın tenimde gezinmesine benziyor.

Özellikle kalın bir gölgelik parçasına ulaşıyor, gece zambaklarının yuvası aydınlanırken keskin kenarları bulanıklaşıyor, baharatlı kokularından daha fazlasını salıyor ve bakışlarıma tutunacak bir şey veren yumuşak bir parıltı yayıyor.

Orada, iki uzun adımdan daha uzakta durmuyor.

Fareyi daha ykseēe kaldırıp göz hizasına getiriyorum.

Bıyıkları seğiren kemirgen sırtını dikleştirip burnuma uzanıyor, sanki onu kurtaracağımı sanıyor.

Başımı yana eğip çırpınışını izliyorum. Kendini son kalp atışlarını geri sayan kabarık bir sarkaca dönüştürene kadar gerilmesini ve esnemesini izliyorum.

Genelde onları çizginin üzerinden atarım ama-
Korkularınızın üstesinden gelmek için herhangi bir çaba görmüyorum. İç çekiyorum, kalbimin ağır yuvarlanışını dizginleyemiyorum.
Kahretsin, Rhordyn.

Düşünmeye fırsat bulamadan dişlerimi sıkıp elimi kayaların arasına sokuyorum, nefesimi tutuyorum, vücudum hareketsiz, bir topa dönüşüp testere dişi gibi bir çığlık atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Muhtemelen ilerleyen, alçaktan çömelmiş ve boğazının arkasından o tıktırtı sesini çıkaran dağınık gölgeden korkmalıyım...

Ben değilim.

Benim korkum başka yönlere çevrilmiş vahşi bir şey.

Fareyi bırakıp elimi tekrar çizginin üzerinden çekmeden önce dört saniye dayanıyorum.

Shay dumanlı kurdeleler ve iskelet parmaklarla bir çırpıda saldırıyor. Karanlığı çekilmeye başlamadan önce son bir işkence ciyaklaması duyulur ve ardından ıslak, emici sesler gelir.

Elimi sıkıyorum, parmaklarımı uzatıyorum, derimi inceliyorum... yarı yarıya kabarmasını ve yarılmasını bekliyorum. Bir parçam bunu *istiyor* - Güvenlik Hattımın ötesindeki dünyanın o kadar zehirli olmasını istiyor ki tek seçenek sonsuza kadar burada kalmak.

Güvenli.

Sanırım böyle şeyler umarken bunu bir zafer olarak nitelendiremem.

Shay geri dönüyor ve fareden geriye kalan tek şey küçük, köşeli bir iskelete yakın emilmiş kabarık bir deri. Bir keresinde bir cesedi incelemek için bir sopayla çizgiye doğru itmiştim ve ceset çakıl taşı gibi sertti.

Arkadaşım ve ben ay baykuşu ürkütücü uyandırma çağrısını yaparken birbirimizi izliyoruz ve Shay'in takdirinin uğultusunu hissedebiliyorum.

Muhtemelen kendi yemeğini avlayabilecek olmasına rağmen, sanırım sağladığım küçük şişman hediyelerden hoşlanıyor. Ya da belki de sadece yemek yerken kendisine eşlik edilmesinden hoşlanıyordur.

Takdir edebileceğim bir şey.

Belirsiz bir hareketle, tenimi ısırarak bir ürperti bırakarak kararlı ormana doğru uzaklaşıyor.

Rhordyn'i bütünüyle yutan patikaya bakarak ürperiyorum...

Bütün gece orada kalabilir.

İlk defa nereye gittiğini merak etmiyorum. Ekmeyi, sulamayı ya da ışık vermeyi reddettiğim meraklı bir tohum.

Benim dünyam tam burada, taşların *bu* tarafında. Dışarıda ise kırık dökük geçmişimin kemikleri ve kabuslarıma musallat olan yaratıklar var.

Ayağa kalkıp pantolonumu fırçalıyorum ve düzinelerce gözün geri çekilen formuma sabitlendiğinden emin olarak kaleye doğru ilerliyorum.



T Merdiven boşluğu yerin derinliklerine doğru kıvrılıyor, yol paslı metalik apliklerin tuttuğu meşalelerle aydınlanıyor. Alevler dans eden çiçeklere benziyor ve ne kadar aşağı inersem, o kadar çok

tıslıyor; hava, saçlarımdan gevşek örtüsünü kıvrarak buharla kalınlaşıyor.

En alt basamağa ulaşıldığında, merdiven boşluğu geniş bir mağaraya dönüşür...

Odamda yıkanabilirim ama burada, ortak banyo odaları olan Puddles'ta yıkanmayı tercih ederim.

Aplikler ıslak taşı yaldızlı bir ışıltıya bürüyor ve tavandan sarkan mineral dişleri aydınlatıyor, bazıları ince bir kaya damarından başka bir şey olmayan bir düzine buharlı kaynağa ulaşarak onları komşu havuzdan ayırıyor.

Her biri neredeyse ağzına kadar, düşük ışıktaki siyah mürekkep gibi görünen suyla doludur; bu da üzerlerinden hayalet gibi süzülen pusla zengin bir kontrast oluşturur.

Yaylar on kişiyi barındıracak kadar büyük ama bu saatlerde her zaman boş, bu da soyunmamı sağlayan bir lüks.

Önce pantolonum ve külotum, sonra çamurlu, boya lekeli bluzum, sonra da göğüslerimin bağını çözmeye başlıyorum. Esnek bandajın her çözülüşü biraz daha derin nefes almamı sağlıyor, ancak malzemenin yere düşmesine izin verdiğimde bile tenim hala çok sıkı hissediyor.

Her zaman.

Kollarımı bir o yana bir bu yana uzatarak, parmak uçlarımla en sevdiğim pınara, duvara yaslanmış olana doğru ilerliyorum. Dişlek basamaklardan aşağı iniyor, suyun kabaran tenimi haşlamasına izin veriyorum. Birkaç saniye sonra yanık yerini huzurlu bir uyuşukluğa bırakıyor ve ben daha da dibe dalıyorum... daha da... ta ki zemin yerini sonsuz derinliğe bırakana kadar.

Ne kadar uzağa gittiğinden ya da bir dibi olup olmadığından emin değilim. Ama ne kadar derine dalarsanız, su o kadar sıcak oluyor, sanki dünyanın karnından fişkırıyor.

Saçlarım arkamda sürüklenirken, uzak tarafa doğru ilerliyorum.

Bu bahar en rahat oturma yerlerine sahip değil, ama *bu bahar* ...

Bu benim suçlu zevkim.

Duvara ulaştığımda parmaklarımı bir çatlağın arasına sokup tutunuyorum ve yılların erozyonunun kayayı aşındırdığı yere bakıyorum. En zayıf su akışının diğer taraftaki her neyse onu itip çekmesine izin veren bir delik, sanki Puddles'ın haznesinde yakalanmamış ayrı bir kaynakla nefesini paylaşıyormuş gibi.

Derinlere daldım ve yarığı bir kez keşfettim - sanki biri onu tekmeleyerek var etmiş gibi sivri kenarlarını hissettim. Diğer tarafta ne olduğunu görmeye çalıştım ama orası karanlıktı. Kasvetli.

Hâlâ kayaya tutunarak alnımı duvara yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Zengin, kösele gibi bir misk havayı kokluyor ve beni inletiyor. Ciğerlerimi doldurmadan önce boşaltıyorum, sanki tek başına beni sonsuza kadar ayakta tutabilecekmiş gibi ambrosial nefese tutunuyorum.

Aç kalbimi doyur.

Bu pınarı bu kadar çok sevmemin nedeni -kulemdeki küvetin rahatlığına güvenmek yerine burada yıkanmamın nedeni- bazen ...

Bazen su *onun* gibi kokuyor.



CHAPTER 9

K A I

Turada okyanus buz gibi soğuk ve her zaman hareketsizdir, sanki rüzgâr yüzeyini karıştırmaktan korkuyormuş gibi.

Çıkma Sokak. Bazı denizcilerin Shoaling Seas'in bu kısmına böyle dediğini duydum. Ama bana göre bu ölü bir durgunluk değil. *Bekleyen bir durgunluk.*

Turkuaz bir buzdağının kenarlarında dolaşıyorum, o kadar büyük ki nerede başladığını görmek zor. Nerede bittiğini.

Cesetler içeride sıkışmış, katatonik bir sonsuzluğa hapsolmuştur - buz onları yakalamadan önce çürümeye fırsat bulamamış yaratıklar.

Bu sallanan mezarlıkların yüzlercesi okyanusun bu kısmını dolduruyor ve unutmayı tercih ettiğim pek çok şeyi ölümsüzleştiriyor.

Ellerim yanlarımda, kuyruğumu yavaş ve ritmik bir dansla çalkalayarak ilerliyorum.

Buraya geçmişe takılmak için gelmedim. Buradayım çünkü istifçi Drako'm hazinemizin bir köşesinin daha fazla ısıltıya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Neredeyse bitti. Zykanth'ı serbest bırakın."

Derimi içten içe itiyor, kaşındırıyor, parçalamakla tehdit ediyor. Çenem ağrıyor, sanki menteşelerinden fırlayacakmış gibi-

'Kes şunu. Sen çok büyüksün. Görecek.'

'Büyük... ama hızlı. Kuyruğu seninkinden büyük.'

Gözlerimi deviriyorum ve dişlerimi sıkarak yoluma devam ediyorum. İkimizin de değer verdiği her şeye bu kadar yakinken onu ikna etmenin bir yolu yok.

Okyanus yatağı, bana her zaman kendi önemsizliğimi hatırlatan ani bir uçuşumla uzaklaşıyor. Burada su, yıldızsız bir gece gibi derin ve siyah ve aynı derecede boş hissettiriyor.

Suda balık yok ve köpekbalıkları çok kurnaz. Yunuslar ve balinalar çukurun etrafından göç etmek için yollarının dışına çıkıyorlar.

Sadece gerçekten çaresiz olanlar okyanusun bu kısmına cesaret edebilir. Çaresizler ve *aptallar*.

Kuyruğumun her temkinli sallanışı göğsümün gerilmesine neden olurken, iki tanesi çarpışıp şimşek çakmasını taklit ettiğinde her seferinde irkiliyorum. Takip edilmediğimden emin olmak için belli aralıklarla duraklıyorum.

Bir şey beni kapmak için aşağıdan uzanmıyor.

Gökyüzüne doğru dalarım, cam gibi yüzeye yaklaştığımda yavaşlarım ve yavaşça kırarım. Kulaklarımın arkasına attığım solungaçlardan saldıgım nefes sabit.

Kontrollü.

Ki bu *onun* hakkında söyleyebileceğimden çok daha fazlası. *'Taşı al. Taşı al!'*

"Sakin ol. Sakin ol."

Gözlerim önümdeki şahesere, bulutları yaran bir sabah güneşi parçasına yakalanmış küçük adaya bakıyor. Gökkuşağının tüm renkleri, gökyüzünü delen muhteşem kristal kulelerden sekerek adayı parıldayan bir ışık halesiyle yıkıyor.

Doğanın böyle bir mucizeyi nasıl doğurduğu beni her zaman aşmıştır.

Merkezden çıkan bir gayzer, kan renginde bir nehir sızdırarak denize doğru çarpık bir yol açıyor, suyun bir kısmını pembeye boyuyor ve havayı sülfür kokusuyla kirletiyor.

Eskiden o ılık, besin açısından zengin suda nasıl yıkandığımı hatırlayarak bir doz dinginliğe kapılıyorum. Her zaman pullarımı parlatırdı-

"Taşı getir!"

İç çekiyorum.

"Bazen tam bir baş belası oluyorsun.

Bakışlarım dalgasız sahile ve daha küçük kristal *parçalarıyla* dolu pürüzlü kıyı şeridine yöneliyor... kemirmeyi bitirdikten sonra yüzeye yakın bir yere tükürmeye karar verdiği yaratıkların kemikleriyle birlikte.

Kristalleri uzaktan inceliyor, şekillerini ve güneşi nasıl yakaladıklarını inceliyor, hangisinin *en parlak* olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Yine de

Görme yeteneğim iyidir ama muhteşem, kırılgan ve eşsiz olana dokunabilme yeteneğimi geçemez...

Hazine.

Bu mücevherleri güneşe tutmama ve yüzlerinin canlandığını görmek için onları bir o yana bir bu yana çevirmeme izin vermiyor.

"Daha yakın.

Tamam. Sadece... kendini toparla.'

Suda batan bir aydan daha yavaş kayıyorum, sonra duruyorum, bakışlarım **k a y ı y o r** , hislerim keskinleşiyor.

"Durma.

"İstiridyede boğul," diye homurdanıyorum ve Zykanth sonunda susuyor.

Huzur içinde ilerlemeye devam ediyorum, ancak o etrafta **z ı p l a m a y a** devam ediyor, içimin duvarlarına çarpıyor.

Işıltılı kıyı şeridine yaklaştıkça, onun heyecanı bana daha çok bulaşıyor.

Orlaith yuvarlak kayaları sever, ama okyanus dünyanın bu bölgesinde pürüzsüz bir şeyi parlatacak kadar vahşi değildir. Ancak... Sanırım güneşi yakalayan ve gökkuşağının tüm renklerini saçan bir kristali takdir edebilir.

Benim için çizdiği resim gerçekten çok özeldi. Bu adayı görmeden ya da önemini anlamadan özünü yakalamayı başarmıştı. Ya da yürek parçalayıcı tarihini.

Yavru deniz kabuğu güzel olsa da ona minnettarlığımı tam olarak göstermedi. Kararlılığım yüz hatlarımı sertleştirdi.

Biri bizim hazinemiz için, diğeri onun için.

Zykanth mırıldanarak onaylıyor, ben de ilerliyorum. Ellerimi topluyorum, bırakıyorum, topluyorum, bırakıyorum. Her fıfır, akıştaki en ufak bir değişim için suyu test ediyor. Bir nefes alıyorum, ellerim gerçekte olduğumdan çok daha yakınmışım gibi uzanıyor ...

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor, kuyruğumun salınımını ve damarlarımdaki kanı durduruyor, dürtümü parçalıyor.

"İzliyor.

"Al onu!

"Hayır. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde geri çekilmeye başladım. "Bugün o gün değil.

Derim kaşınıyor, pullar delip geçmekle tehdit ediyor. Beni içimden ileri doğru itmeye çalışıyor, kaburgalarımın kafesini sarsıyor ve tüm vücudum darbeden titriyor.

Hırladım. "O sahilde ölmek mi istiyorsun?"

Riske değer olduğunu düşündüğünü bilmem için cevap vermesine gerek yok.

Dönüyorum ve açık okyanusta o kadar hızlı ilerliyorum ki, onun kaotik kükremeleri suyun içinde titreşirken, buzdağlarının arasından yolumu geri dönmeden önce ancak bir nefes daha alma şansım oluyor.

Siperden kurtulana kadar takip edildiğimi hissetmiyorum. Yine de, çırpınan hayvanımın üzerindeki hakimiyetimi gevşetmeye cesaret edemiyorum. Muhtemelen dikkatini dağıtacak başka bir şey bulana kadar da yapmayacağım.

Eskiden hiç böyle olmazdı.

Bu sular bir zamanlar güvenli ve huzurluydu.

Dolup taşıyordu.

Şimdi, kendi akılları var ve kızgınlar, saldırganlar ...

Ölümcül.

Bir zamanlar *bize* ait o l a n bir işin, bir zamanlar gelişen bir kalıntının kalıntıları üzerinde nöbet tutmak.

Şimdiye kadar başarısızlığın tadına alışmış olmalıydım. Ama alışamadım.



CHAPTER 10

ORLAITH

A Yüzüme vuran güneş ışınları beni uyandırıyor ve hırıltılı bir inilti çıkarıyorum. Gözlerimi gevşek bir elimle korusam da, yatıştırıcı parlıtıda yıkanmak için bir an çalışıyorum.

komodinimin yönü.

Sert bir şey yere çarpıyor ve kaşlarımı çatarak kenardan bakarken bir gözümü açıyorum.

Tahta kılıcım, atılmış giysi parçalarının arasında yatıyor.

"Kahretsin."

Geç kaldım.

İnleyerek yatağımdan yuvarlanıp çıkıyorum, hassas beynim kafatasımın içinde zıplıyor.

Midem bulanıyor, safra boğazımdan yukarı fırlamakla tehdit ediyor.

Gözlerimi kısarak halıyı soyuyorum, titreyen ellerimle taşı kaydırıyorum ve gizli bölmemi kazıyorum. Parmaklarımın çarptığı ilk kavanozun kapağını çevirip üç düğüm çıkarıyorum ve geriye doğru düşmeden önce iki tanesini kireçli dilimin altına sıkıştırıyorum.

Tekrar hareket etme isteğimi toplarken serin taş günahlarımı hafifletiyor.

İçecek masama doğru sürünerek kendimi yukarı çekiyorum ve bir bardak su dolduruyorum, makyaj masasına tutunmadan önce geri atıyorum ve çok uzun bir süre sonra ilk kez aynaya bakmaya cesaret ediyorum.

İçimden bir inilti daha koptu.

Solgun yanaklarımı çimdikliyor, çatlamış dudaklarımı yalıyorum. Saç örgüm keçeleşmiş, gözlerim bazen tuhaf bakışları üzerime çeken her zamanki leylak renginden ziyade düz ve gri, altlarındaki deri koyu ...

Cehennem gibi. Cehennem gibi görünüyorum. Muhtemelen yatmadan önce ilaç aldığım ve gece boyunca uyandığımda başka bir kâbustan kaçınmak umuduyla iki kez daha ilaç aldığım içindir.

Son kaspunumu kullandığımı düşünürsek aptalca ama o sırada bunu düşünmüyordum. Bir süreliğine kaçma kararlılığımı çok meşguldüm.

Karşı önlem olarak üçüncü düğümü dilimin altına sokuyorum. Daha önce hiç üç tane almamıştım, ama eğitime *bu şekilde* gidersem? Peki. Baze bana taş yedirir.

Uyuşturucular etkisini gösterdiğinde giyinmiş, sulanmış ve kılıcımı bir çapa gibi arkamda taşıyorum. Cam çatılı ve günlük işkence seanslarımdan başka hiçbir amacı olmayan büyük, dairesel salonun kapılarını iterek açtığımda, kalbim damarlarımda küçük şimşekler çakıyormuş gibi hissediyor.

Yüzümü bölen ukala bir sırtışıla sallana sallana odaya giriyorum. Pencerenin yanında duran Baze'i fark edince kılıcımı havaya kaldırıp savuruyorum. "Dikkat et, Baze. Hissediyorum. Bugün kıcıma binemeyeceksin... tam tersi olacak."

Baze dönerken silahı tekrar fırlatıyorum.

Bu Baze değil.

Kılıç yere çarparak beni irkiltti.

"Öyle mi?" Rhordyn elindeki tahta kılıcı sallayarak ileriye doğru yürüyor.

"Siktir."

Bir adım geriye kayıyorum, bir şekilde boğazıma kaçmayı başaran kalbimi yutmaya çalışıyorum ve odanın etrafına bakmak için bir saniye ayırıyorum.

Yalnızız.

Çifte lanet.

"Baze nerede?" Rhordyn uzun, sinsi adımlarla etrafımda dolanırken kılıcımı almak için çömeliş sesleniyorum.

"Muhtemelen boş zamanını başkasının kıcını tekmelemek için kullanıyordur," diye mırıldanıyor ve ben çatıya bakıyorum. "Bana gözlerini devirerek bakma, Orlaith."

Tonu nasıl ayarlayacağını iyi biliyor.

Kapıya bakıyorum, özgürlüğe doğru hızlı bir koşu yapmayı düşünüyorum. Hiç olmadığım kadar güçlüyüm. Kollarımı yeterince hızlı çırparsam, muhtemelen buradan bir posta atı gibi uçarak çıkabilirim.

Derin bir nefes alıyorum, kalbimin düzensiz atışını sakinleştirmeye çalışıyorum... Bakışlarımız birbirine çarpan kayalar gibi çarpışıyor ve burun delikleri alevleniyor, Gözlerini kısarak. "Şanslıysan kapının yarısına kadar gidebilirsin. Ama ne olursa olsun," diyor, eliyle çıkışı işaret ederek, "bir dene."

Başım tokat yemiş gibi geriye atıyor.

O kadar şeffaf mıyım?

"Evet."

Kelime boğazıma düğümleniyor ve mideme bir ağırlık oturuyor. Görünüşe göre afyon bulaşmış beynim bu soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmemiş.

"Ne zamandır biliyorsun?"

"Senin ... eğitim kampın hakkında mı?"

Sesinde daha önce olmayan bir keskinlik var. Tehlikeli hissettiriyor. Hatta *ölümcül*.

"Evet." Yavaşça dönüyorum, kılıç hazırda bekliyor. "Ve bil diye söylüyorum, Baze dövüşmeyi öğrenmemden hoşlanmayacağını söyledim. Bunu yapmama izin vermesi için ona yalvaran bendim."

Rhordyn'in kaşı havaya kalkıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. Baze ve benim için kazdığım bu derin, kasvetli çukurdan çıkmaya çalışıyorum.

"Sadece emirlerime uyuyordu. Yemin ederim."

Ish. Yemin ederim. Kesinlikle yalvarma söz konusu değildi, ama istediğim son şey Baze'i dibe çekmek. Sadece birimizin suçu üstlenmesi gerekiyor ve bunun ben olmamı tercih ederim.

"İlginç bir taktik..." Rhordyn düşünüyor. "Gerçi işe yaradığı gerçeği kadar ilginç değil."

Ne?

Aşırı uyarılmış zihnim çalkalanıyor, delik deşik kelimelerini çözmeye çalışıyorum. "I ... Anlamıyorum. Kızgın değil misin?"

"Öyleyim ama beklediğiniz nedenlerden dolayı değil. Ve şehit saçmalığını bırakabilirsin." Bir ışık diliminin içinden geçiyor, sabah güneşi gözlerinden sert, cilalı yüzeylermiş gibi parlıyor. "Eğitim asla senin fikrin değildi. *Benim* fikrimdi."

Ağzım açık kaldı.

Baze, piç kurusu, ölecek.

Rhordyn fırlıyor, tahta kılıcı havayı o kadar hızlı savuruyor ki şarkı söylüyor.

Vücudumun üst kısmının hızlı bir dönüşü ve bileğimin narin bir hareketiyle vuruşunu engelliyorum, ancak darbe havada *sert bir şekilde çınlıyor.*

Benim aracılığım.

Her nasılsa, ellerimi kulaklarıma kapatıp çığlık atma dürtüsüne direniyorum.

Belki de Taşlaşmış Çam sonunda beni etkilemeye başlamıştır.

Yüz yüze, silahlar kilitli, yerimizi koruyoruz. Bulunduğum noktadan, Rhordyn'in saç örgüsünün altından alnının üstündeki kaşlarını görebiliyorum.

"Keskin refle-"

Göğsüm sırtıyla aynı hizaya gelene kadar eğilip etrafında dönüyorum, kılıcımın keskin kısmı boğazını acımasız bir şiddetle öpüyor. "Görünüşe göre doğuştan yetenekliyim," diye tükürüyorum, parmağını bile kıpırdatmadığı bir şey için ona kredi vermek istemiyorum.

"Kendini *beğenmişin tekisin,*" diye cevap veriyor bana bir okun çentiklendiğini hayal ettiren jilet gibi bir sesle. "Ve yüksek işlevli."

Ne?

Rüzgarda savrulan duman gibi elimden kurtuldu.

Hâlâ şaşkınlığımı yutkunuyor, yüz hatlarını yumuşatmaya çalışan kedi gülümsemesine göz kırpyordum ki ağzındaki *baklayı çıkardı.*

Üç hızlı vuruşta beni etkisiz hale getirip yere yatırdı, bileklerimi güçlü bir eliyle taşa sabitledi, kılıcım arkamda bir yere atılmıştı.

Silahının keskin kenarı boğazıma dayanınca nefesim kesildi.

Gözleri saçlarının arkasına saklanmış olsa da, istilacı bakışlarının soğukluğunu hâlâ hissediyorum, nefesi yüzümde buz gibi.

"Bu da ne-"

"*Zavallı,*" diye homurdanıyor, kılıcını saplıyor. "Belki de sonunda anlıyorum." Kalbim küt küt atıyor.

"*Neyi anladın?*"

"Neden dünya seni yenmiş gibi ondan kaçırıyorsun?" Dudakları kulağıma değene kadar eğiliyor, sonra fısıldıyor: "Belki de o gün gerçekten ölmüşsündür."

Bu ne cüret.

"*Çekil,*" diye tıslayarak kalçalarımı itiyorum.

Kendisi geri çekiliyor ve alçak, can sıkıcı bir ses çıkarıyor.

İğrenç bir ses.

"Ya da," diye tükürdü, bileklerindeki tutuşunu sıkılaştırdı, daralmış gözleriyle beni keserken başını yana eğdi, "belki de yanılıyorum. Belki de şu anda kafan *güzel olduğu için* bir ceset gibi dövüşüyorsundur."

Bir cümle hiç bu kadar nabız kırıcı bir darbe indirmemişti.

Nefes alamıyorum. Konuşamıyorum. Onun yerine, dizimi aletine doğru vuruyorum.

Taşaklarının patlayacakmış gibi hissetmesine odaklanırsa, belki beyni boşalır.

Çarpışmayı yaptığım anda eğiliyor, içinden bir inilti ile kahkaha arasında bir şey çıkıyor. "Ucuz"-ağır bir şekilde yana eğildi-"atış."

Yere tekme atıyorum ve geriye doğru kayıyorum, sıçramadan önce kılıcımı kapıyorum. "Öyleydi."

Aynı zamanda *düşüncesizce* yapılmış bir atıştı. Bir uçurtma kadar yüksek olduğum gerçeğini suçluyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yavaş yavaş, ağır ağır çözülmesini izleyerek soruyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor, çömelmeye çalışıyor, topukları üzerinde sallanıp ayağa kalkmadan önce birkaç derin nefes alıyor. Boğazını temizledi ve beklediğimin yarısı kadar topallayarak ilerledi, omuzlarının genişliği ilerlemesiyle birlikte sallanıyordu. "Ama zulanı teslim etmeni istiyorum."

Kalbim durdu. Lanet *damarlarımdaki* kan durdu.

Bunu bilmesi mümkün değil.

Bir şekilde yüz hatlarımı düzgün, sesimi sabit tutuyorum. "Zulam yok."

Diliyle bir tıkırtı sesi çıkarıyor ve sinsice yaklaşıyor. "Ne güzel bir yalan. Halının altında mı?" Kılıcını havaya savuruyor, sonra kapıp ucunu yüzüme doğrultuyor. "Çok iyi saklandığını düşündüğün o küçük delikte mi?"

Orospu çocuğu.

"*Canın cehenneme.*"

Kanımı kaynatan karanlık, mizahsız bir kahkaha atıyor. "Hayır, Orlaith. Duygular *ters* yöne işaret ediyor." İçimde bir şeyler ölümcül bir şekilde kıpırdamıyor.

Zalim ve merhametsiz bir sırıtişla göz kırpmıyor. "Ama *benim* çatım altında yaşıyorsun ve Exothryl'i teslim edeceksin."

Hayır.

Her sabah beni ölümden döndürmesi için ona ihtiyacım var. Dehşetlerimi yatıştırmak için her gece içtiğim anestezi merhemden sonra vücuduma nasıl çalışması gerektiğini hatırlatması için.

Bu hassas bir denge ve o benim için en iyisini bildiğini varsayarak her şeyi bir arada tutan pimi koparıyor.

O yapmaz.

Fırlatıyorum, hırlayarak, havayı yararak, tüm öfke, acı ve bastırılmış nefretimin yüzeye çıkmasına izin veriyorum, sallıyorum, sallıyorum ve *sallıyorum* - çok nefret ettiğim bu kılıcın sesine ve ağırlığına karşı bağışıklık kazanıyorum.

Görüşüm onun geniş, cıvıl cıvıl gözlerinde daralıyor. Zihnimde, onlar siyah.

Onlar bilinçaltımı boğan o vahşi, etrafımda dönen yaratıkların gözleri, çünkü beni mahvetme güçlerini geri kazanıyor.

Sanki ben karar vermeden önce her hareketimi okuyormuş gibi, yumuşak ve dekstral bir şekilde geri dans ediyor.

Ben
sallanıyorum, o
kayıyor. Ben
sallıyorum, o
kayıyor.

Kılıcım bedenimin bir uzantısı, benimle kalbimin pürüzlü yüzeyine çizdiğim güzel yalan arasında duran adama saldırıyor. Ve ben durmuyorum. Pes etmiyorum.

Ama o da bilmiyor.

Bedenim her gün onun için boyun eğerken, o her zaman olduğu gibi sert ve kırılmaz.

Korkularınızın üstesinden gelmek için herhangi bir çaba görmüyorum ve sabrım giderek azalıyor. Çabuk ol.

İçimde bir şeyler kopuyor.

Unutulmaz bir sakinlik damarlarımda dolaşüyor ve içimi onun çok iyi giydiği o beton zarafetiyle kaplayan bir harç gibi yerleşiyor.

Bulanıklaştırıyorum.

Öne doğru sıçrayarak kılıcımın ucunu üstünden geçiriyorum. Materyal kesik bir yara gibi yarıyor ve silah elimden kayarak duruyorum, ayılıyorum.

Ağzım açık kaldı... *Hiçbir şey çıkmadı.*

Onu yaraladım.

Öne doğru sendeliyorum, yayılmış ellerim savaştan göğsüne çarpıyor, hasarı incelemek için çılgınca kumaşı geri sıyrıyorum.

Hiç yok.

İçini gösteren bir kesik yok.

Kan yok.

Başımı kaldırıp baktığımda, onun ürpertici bakışlarına takılıp kalıyorum ve neredeyse bu bakışların ağırlığı altında eziliyorum.

Kalbi avucumda bir çekiç gibi, yavaş atıyor.

Çok yavaş.

Ellerimi savurarak geri çekildim.

Kaşlarını kaldırdı, bakışlarını benim acımasız darbemle açığa çıkan çıplak tenine indirdi ve homurdandı. Yırtık pırtık kumaş parçasını yumruğuyla ezerek kolunu aşağı indiriyor ve gömleği sırtından çıkarıp bir kenara fırlatıyor.

Ona bakıyorum, sanki her parçası mükemmel işlenmiş bir taşmış gibi yaptığı pürüzsüz kas levhalarından gözümü alamıyorum. Bir araya geldiklerinde bir *sanat* eseri oluşturuyorlar.

Bana Fısıltılar'daki duvarımı hatırlatıyor, ama onu bir arada tutan harç yerine *kelimeler var*. Tanımadığım narin kelimeler, gökyüzü bulutlarla dolduğunda okyanusun gittiği gibi gümüş rengine boyanmış yazılar. Çizgiler cümlelerle etkileşime giriyor ve onları birbirine bağlıyor, böylece onun vücut sanatını bir parşömen yaprağına aktaracak olsaydım, her ayrıntı bir şekilde birbirine bağlanırdı.

"Dövmelerin," diye mırıldanıyorum, elim aramızdaki boşlukta geziniyor.

Sanki kendi varlıkları varmış gibi, işaretler arasında ışıklı bir nabız atıyor.

Kendi *ruhları*.

Yavaş, çamurlu bir ritim, kendimi nefeslerimi eşleştirmek için zamanlarken buluyorum ...

Thud-ud.

Thud-ud.

Thud-ud.

Yüzümde, kaynağı aramam için beni cezbeden bir kış incelemesi beliriyor. Elim düşüyor.

O taş gibi gözlerde, bu koridorlarda dolaşan ve katı bir saygıyla kurallar koyan sert bir adamdan daha fazlasını görüyorum.

Bir avcı görüyorum. Kendi kayıtsızlığımı görüyorum.

Vuruyor.

Eğer hareketlerimin hızlı olduğunu düşünüyorsam, kendimi kandırıyormuşum. O

şimşek gibi keskin ve düzensiz.

Dürtüsel.

Sakat bırakan dizelerinde ritim yok. Hepsi güç ve yıkım, sakat bırakma ve öldürme amaçlı.

Vücudunun ilerleyen fırtınasını savuşturuyorum, darbelerden kaçıyorum, tanımadığım vahşi, yansıtıcı gözlerden geri çekiliyorum. Yere atılmış kılıcımdan gittikçe uzaklaşıyorum.

Sırtım taşa çarpıyor ve *üzerime geliyor*, bıçağı boğazımda soğuk bir çizgi oluşturuyor, ortak nefesimiz kendi kötücül yolunda sarhoş edici.

Göğsüm düzensiz patlamalarla yükselip alçalıyor, zihnim yarışıyor. Ama beni duvarla arasına hapsetmiş ve boğazıma ölümcül bir darbe indirmiş olsa da, içimden bir ses çenemi kaldırıyor...

Üst dudağı geriye kıvrılıyor ve boynumu parçaladığını hayal ettiğim dişleri ortaya çıkıyor. Bakışlarım onlara takılıyor ve o alçak sesle hırlayana kadar dişlerini çözmeye çalışıyorum, dizlerimi zayıflatıyor, beni kılıcının ipinde asılı bırakmakla tehdit ediyordu.

"Bu-" dilim dışarı fırlıyor, bocalarken buz gibi havanın tadına bakıyorum. "*Sen...*"

Gözlerinde bir şey parlıyor, bana okyanustan yuvarlanan bir fırtınayı hatırlatıyor.

Aramızdaki boşluk daralıyor. "Neyim ben, Orlaith mi?"

Tehlikeli.

Bir öksürük sesi geliyor ve gözlerim sesin peşine takılıyor ama Rhordyn'in ürpertici bakışlarının beni yerimde sabitlediğini hâlâ hissedebiliyorum.

"Ne?" diye tersliyor.

Ellerini ceplerine sokmuş, girişin yanında duran Baze, Rhordyn'in beni boğazıma öldürücü bir darbe indirerek duvara yapıştırmış olmasından hiç etkilenmemiş görünüyor. Aslına bakarsan, onu neredeyse derisini yüzdüğüm bakışlarıyla çok daha eğlenmiş görünüyor.

Aradığım cevap bu değil.

Rhordyn son beş yıldır eğitimimi düzenliyordu ve Baze beni bunun bizim küçük sırrımız olduğuna inandırdı. Piç kurusu.

Bu konuda üzgün görünme nezaketini bile göstermiyor.

"Baş Hanımefendi sınırı geçtiğinde haberdar edilmek istemiştiniz," diyor Baze, çikolata gözleri tehditkâr bakışlarımdan ayrılıyor.

Rhordyn neredeyse fark edilemeyen bir iç çekiş salıveriyor.

Geri çekiliyor, bana yukarı aşağı bakarken kılıcı Baze'e fırlatıyor. "*Sen bununla bitir,*" diyor ve parçalanmış üstünü yerden almadan önce çenesini bana doğru sallayarak.

"Ama ben bunu sahte bahanelerle kabul ettim!" İtiraz ediyorum, gözlerim birinden diğerine kayıyor. *"İstifa ediyorum."*

Rhordyn durur.

Birkaç uzun saniye geçiyor, küçük bir sonsuzluk gibi geliyor. Sonunda çözülüyor, bana doğru bakarken gömleğini sıkılı yumrukları arasında tutuyor. "O zaman eğitiminizin yerini yakın köylere yapacağınız günlük geziler alacak. *Benim* refakatimde."

Vücudumdaki tek bir hücre bile onun sözlerinin saldırısından kaçamıyor. Kemiklerim bile darbeden parçalanmak istiyor.

Kendimi *hayır* kelimesini ağzıma alırken buluyorum... bunu söyleyecek kadar nefes alamıyorum.

Rhordyn'in gözleri sertleşir. "Eğitim o zaman. Yarın gece döneceğim."

Kalbim yerinden çıkacak.

Yarın gece...

Kan dökmekten vazgeçiyor. Muhtemelen iki. *Hiç* yapmadığı bir şey. Daha önce yapmıştım.

"Ama... ama bana ihtiyacın yok mu?"

"Hayır," diye homurdanıyor. "Kendine çeki düzen vermeni istiyorum."

Pislik.

"Kıçına bin, Baze. Gözlerindeki rengi tekrar görene kadar devam et."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldamayı başarıyorum ve onun açık kapılara doğru ilerleyişini izliyorum.

Kelimeler dilimden döküldüğü anda durma noktasına geliyor.

Küçük, esprisiz bir gülümseme dudaklarını neredeyse acı veren bir şeye dönüştürüyor - aynı çatı altında yaşadığımız onca yıla rağmen bu adamı tanımadığımı hatırlatan hınzır bir keskinlik.

Onunla paylaştığım tüm damlacıklar.

"Ah, kıymetlim," diyor, aşağıya bakıyor, sonra hayali dokunuşuyla hâlâ duvara sabitlenmiş bedenimin hatlarını tekrar yukarı kaldırıyor. "Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun."

Ve sonra gitti.



CHAPTER 11

ORLAITH

I Seranın kapısını hafifçe kapatırken içimden kendimi yatıştırmaya çalışarak çiçekli havayı ciğerlerime çekiyorum. Avucumun içinde bir demet çiçek, her renkten canlı taç yapraklarıyla renk değil, o anki ruh halimi yansıtan renk.

Mavi.

Okyanusun vahşi hava tarafından karıştırılmadığı zamanki canlı, berrak mavisi değil, son ışık kırıntısı da çekilmeden hemen önce morarmış gökyüzünün rengi.

Boş bir kavanozun kapağını açıyorum ve parmaklarımı hafifçe açarak taze malımın saplarını ve avucumu tahrip eden çiğ, ağlamaklı kabarcıkları ortaya çıkarıyorum.

The Plank boyunca elli altı taş taşımak da bunu yapar, sizi hastalıklı gösterir.

On iki yıl önce arazinin dibindeki durgun göletin üzerine devrilen yaşlı ağaç yeterince zararsızdı... ta ki Baze onu eğitim ve bedensel ceza için kullanmaya başlayana kadar. Her iki uçta da kafamdan daha büyük kaya yığınları var ve onları diğer tarafa taşıırken ayağımı kaybedersem? O zaman selkie istilasına uğramış gölete dalmak zorunda kalırım.

Su toplamaya başladığı anda düşmüş numarası yapmalı ve kenara doğru çılınca bir koşu riskini göze almalıydım ama omzumdaki çipe bakmakla çok meşguldüm.

Stony Stem'e tırmandığım ve tüm zulamı boşalttığımı fark ettiğimden beri bu çip daha da büyüdü. Şimdi yeni bir Exothryl partisi yapmak için otuz dört malzemenin hepsini yeniden toplamam gerekiyor - ki bunların çoğu şu anda mevsim dışı.

Çok kızgınım.

Yarın uyandığımda kafam iki kayanın arasında ezilmiş gibi hissedersen daha da kızgın olacağım. Rhordyn'in suç mahallini terk etmeden, birkaç günlüğüne çekip gitmeden ve beni soğukkanlılığımın kırıntılarını kurtarmaya bırakmadan önce düşündüğünden emin olduğum bir şey.

İçimi çekiyorum, çiçekleri kavanozun içine gereğinden fazla itiyorum ve birkaç sapın kırılmasına neden oluyorum.

Bir bahçıvan kırpma çuvalını sürükleyerek yanımdan geçiyor, ben istifimi toplarken şapkasını eğiyor. Karşılığında bir selam homurdandım, sonra durdum ve "*Bekle!*" diye bağırdım.

İnlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Ben yaklaşırken çuvalının ipini çözüyor, içindekileri çıkarıyor, geri çekilip ceketini fırçalıyor, ben de dizlerimin üzerine çöküp şimşir kırıntılarından oluşan zulasını karıştırıyorum.

"Gail, değil mi?"

Genç adam tekrar şapkasını çıkarır. "Evet, hanımefendi."

Dibinde yuvarlanan birkaç gevşek çobanpüskülü meyvesine rastlıyorum ve dilimi şaklatıyorum. Onları bir tülbent parçasının arasına katlayıp ayağa kalkıyorum ve paketi çantama tıktırıyorum. "Hiç çan çiçeğinin başını koparmadın, değil mi?"

Sorunun bu kadar suçlayıcı olmasını istemezdim ama yüzünün solmasından o çizgiye geldiğimi anlayabiliyorum. "Hayır, hanımefendi. Buna cüret edemem! Ben sadece bir çit düzeltici çırağıyım."

"Peki ya sürekli etrafta vızıldayan diğer bahçıvanlar" -elimle mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bahçeyi gösteriyorum- "bir şeyler *koparıyorlar mı?*"

Eğer istediğim gibi olsaydı, her yer büyümüş olurdu. Vahşi ve asi ve çiçeklerle serpilmiş.

"Ben, ahh, diğerleri adına konuşamam, ama herkesin daha iyi bildiğini varsaymanın adil olduğunu düşünüyorum," diyor, büzme ipini sıkıca çekerek.

Muhtemelen değerli hiçbir şeyin kafasının kesilmediğinden emin olmak için her hafta yaptığım rastgele çanta kontrollerinden bahsediyor. Bahçenin çoğunu tohumdan yetiştirseydi o da aynısını yapardı.

Çuvalı omzuna atıyor ve bir adım geriye kayarak şapkasını üçüncü kez eğiyor. "Burada işimiz bittiyse, baloya hazırlanmak için yapmam gereken çok iş var..."

İç çekiyorum.

Şu lanet *top*. Bana musallat oluyor. Ve bitkilerime. "Sadece... fazla budama."

"Cesaret edemezdim." Ben şakaklarıma masaj yaparken o koşarak uzaklaşıyor.

Araziyi tararken, dondan kaçmış birkaç çan çiçeği bulma umuduyla ayaklarımı yuva yapan çalılarla kaplı doğu kale duvarına doğru sürüklüyorum. Sprouts'taki soğanlar sadece tek bir çiçeklenme verdi. Ondan elde ettiğim az miktarda boya o zamandan beri kullanılıyor, sapları kurutulup toz haline getiriliyor ve el konulan Exothryl zülama ekleniyor.

Evet, şimdi hatırlamam gereken birçok malzemeden biri. Sadece yaraya tuz basmak için. Ama daha da önemlisi, mavi boya olmadan Fısıltılar'daki duvardan yonttuğum taşı bitiremem. Sadece bu düşünce bile başımı ağrıtmaya yetiyor.

Ayağım yerden çıkan serseri bir kayaya takılıyor ve ileri doğru uçarak yüz üstü çimlere ve rahatsız edici bir şekilde at gübresi yığınınına yakın bir yere iniyorum.

İnleyerek kendimi yukarı itmek için hamle yapıyorum ki gözüm çalılıkların arkasına sıkışmış, güneş ışığında parlayan bir şeye takılıyor.

Sürünerek ilerliyorum ve yere yakın küçük, dairesel bir pencere bulmak için dalları ayırıyorum, cam o kadar kirli ki içeriyi görmek imkansız. Koluma tükürüp yüzeyi parlatıyorum, sonra burnumu cama dayayıp içeri bakıyorum.

Huh.

Öğleden sonra ışıyla loş bir şekilde aydınlanan iç mekân, hayaletimsi çarşafarla kaplı büyük mobilya parçalarıyla doludur.

Bu alanı daha önce hiç görmemiştim ve bu nadir bir durum. Rhordyn'in ini, Stony Stem'in dibindeki kilitli kapı ve The Keep'te ne varsa onun dışında Kara Kale'deki çoğu odayı keşfettim. Bu odanın girişi çok iyi gizlenmiş olmalı ve bu onu *daha* da ilgi çekici kılıyor.

Hiç bitmeyen merak kuyum köpürüyor.

Geriye uzanıp az önce takıldığım taşı topraktan kaldırıyorum, pencere camından içeri atmaya hazırlanırken dilimi ısııyorum-

"Laith."

Ciyaklıyorum, neredeyse yerden sıçıyorum.

Dönerek gözlerimi Baze'e dikiyorum ve taşı ateşten yapılmış gibi bırakıyorum, elimi acıyan kalbime bastırıyorum. "Burada ne *hâlt ediyorsun*? Şu anda görmek isteyeceğim son kişi sensin!" Kaşlarım çatıldı. "Tökezlediğimi gördün mü?"

"Evet," diyor, kollarını kavuşturmuş, ukala bir yarım gülümsemeyle. "Ve ben o bok yığınının destekliyordum."

Tabii ki öyleydi.

"Ve ben buradayım çünkü işim sana göz kulak olmak." Çömelip pencereden içeri bakmaya çalışıyor. "Ne yapıyorsun?"

Örgümün ucuyla oynarken yana kayarak onun görüşünü engelliyorum. "Bu şatodaki diğer pek çok kişi gibi sen de işini fazla ciddiye alıyorsun. Belki de bugün izin almalısın. Git bir hizmetçi bul. Bilmiyorum... birlikte bir şeyler yapacak. Son beş yıldır bana yalan söylediğin için sana hâlâ kızgınım, bu yüzden huzurlu olursan sevinirim."

Kaşları kalkıyor ve parmaklarını işaretliyor. "Birincisi, seni kendini savunmayı öğrenmeye motive etmek için bariz bir yalan kullandığım için özür diledim. İkincisi, Orlaith tecrübelerime göre, bu tür bir tepki genellikle senin iyi bir niyetin olmadığı anlamına gelir."

Haksız da değil.

Hareket etmemi işaret ederek meraklı kalbime bir kazık saplıyor. Gözlerimi devirip kenara çekiliyorum, çünkü bütün gün burada oturup bulduğumu koruyamam.

Çalıları ayırıyor ve pencereden bakıyor. "İlginç görünmüyor."

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" Onu yolumdan çekiyorum ve burnumu cama dayıyorum. "İlgisizliğin *tam tersi* görünüyor!"

"Sadece tozlu bir depo," diyor, ses tonu mülayim.

"Ve çok geniş *Baze* deneyimime göre, sadece bir şey saklamaya çalıştığınızda böyle konuşursunuz." Ona yan gözle bakıyorum. "Kilitli kapı buraya mı açılıyor? Stony Stem'in dibindeki mi?"

Dudakları inceliyor ve ayağa kalkmak için sallanıyor. "Kendi iyiliğin için çok fazla gözlemcisin."

"Öyle mi?"

İç geçiriyor, tuniğini birkaç hızlı vuruşla fırçalıyor. "Nereye gittiği değil, hayır."

"Yani... kapının nereye çıktığını biliyorsun." Burnumu kaşıdım ve ... şey, kim bilir neye geri döndüm. "İlginç."

Biraz fazla uzun süren bir sessizlik oluyor ve döndüğümde onu tarlanın yarısında görüyorum. "*Nereye gidiyorsun?*"

Ayağa fırladım ve peşinden koştum.

"Uzaklaşın!" diye bağılıyor omzunun üzerinden. "Bu soruların sivri uçları var, Orlaith. Seni *kanatacak sivri uçlar.*"

"Her lanet gün kanıyorum," diyorum gevşek bir nefesle, uzun ve çevik adımlarına ayak uydurmak için onun yanında koşuyorum. "Ve cevaplarla başa çıkabilirim. Dört hafta sonra yirmi bir yaşında olacağım."

"Kesinlikle!" diye hırlıyor, o kadar hızlı dönüyor ki göğsüne çarpıyorum ve sendeleyerek geri çekiliyorum, kendimi zor tutuyorum. "Sen hâlâ bir çocuksun. Bahçeden hiç çıkmayan *korunaklı* bir çocuk."

Kanım donuyor.

Kelimeler ellerimdekilerden çok daha derin yaralar açıyor ve toprak gözlerindeki yumuşamadan anladığım kadarıyla o da bunun farkında.

İç çeker, yukarı bakar. "Hadi, geç oluyor. Krah yakında çılgılık atmaya başlayacak. Ve her yere sıçacaklar. Bu şeylerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Kaşlarımı çatarak kararan gökyüzüne bakıyorum.

Bir krah üzerinize sıçarsa günlerinizin sayılı olduğu söylenir - ölüm tarihiniz toprağa kazınır.

Baze ne zaman gökyüzünde uçtuklarını duysa saklanmak için kaçıyor. Ben daha çok ilk tam günümde derimi delmeden gözlerimi kapatacağım için endişeleniyorum. Kadehin içine damlıyor.

Kendimi *ona* veriyorum.

Bana göre bu, bir parça kakadan çok daha kötü bir şey.

Rhordyn'in bana ihtiyacı olduğunu sanıyordum.

Şimdi o kadar emin değilim.



CHAPTER 12

RHORDYN

F ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor, eski ağaçların dibinde toplanıyor, saçaklanan orman mücevherli tonların ve derin gölge ceplerinin bir çatışması. Açıklık, bana bir yürüyüş alanı sunacak kadar geniş.

Erik rengi bulutlar gökyüzünü boydan boya kesiyordu.

Ben hançerimi yaban domuzunun midesine saplarken Krah morarmış karanlığın içinden süzülüp ciyaklayarak uyandırma çağrısı yapıyor. Dökülen yoğun kan ellerimi kaplıyor ve buz gibi havayı buğulandırıyor; bıçağı aşağı doğru sürüklüyorum, tüyler ürpertici bir dikiş atıyorum ve silahı masa olarak kullandığım kütüğe saplıyorum.

Atmosfer, birkaç kalın dal kullanarak yaptığım derme çatma bir şişle dizilmiş, kömürleşmiş kayalardan oluşan bir ilmik içinde yanan kamp ateşinden dumanlar çıkarıyor.

Hafif bir esinti ağaçların arasından ılık çalarak, tüylerimi diken diken eden o misk gibi vahşi kokunun daha fazla ipucunu ortaya çıkarıyor.

Ama başka bir şey daha var.

Duraklıyorum, dirseğim kan içinde, havayı kokluyorum... bir dizi *başka* koku alıyorum; biri erkeksi, biri kadınsı, biri yeni ve tatlı ve

-

"Siktir."

Bu saatte kimsenin dışarıda olacağını hesaba katmamıştım. Buraya kadar değil.

Bu açıklık bir geçit gibi; yosunlar, çimenler, ağaçlar, hepsi bir koku cümbüşüyle işaretlenmiş. Burayı seçmemin ana nedeni de bu.

Orman sakinleri, avlarını ortasından geçen dere de temizlemeye ya da evlerine veya köylerine istenmeyen dikkatleri çekmemek için etlerini pişirmeye gelirler. Ama çoğu gün batımına bu kadar yakın bir saatte dışarıda olmamaları gerektiğini iyi bilir ve bu insanlar her kimse - bana doğru itilen  taze kokunun sahipleri - bu canavarı pişirmeye başladığında uzakta olmak isteyeceklerdir.

Sıcak, ıslak organları tutup koparıyorum ve ağır bir şangırtıyla yanımdaki yere yığıyorum.

Sinekler açlıktan ölüyormuş gibi iniyorlar.

Gerçek, amansız açlığın çekiciliğini bildiğim halde onlara bunu çok gremem.

Birkaç dakika sonra bir erkek yapraklı sarmaşıkların arasından süzülüyor. Uzun boylu, siyah saçlı ve geniş omuzlu; bakışları üzerime düştüğü anda elini uzatıyor ve minyon bir kadının aynı yapraklar arasından tamamen çıkmasını engelliyor.

Kapşonumun altından onları izliyorum, elim yaban domuzunun hâlâ sıcak olan kalbine sarılmış.

Omuzlarına kadar uzanan saçları, yanaklarına serpiştirilmiş illeri ve tanıdık gelen çekik gözleriyle güzel bir kadın. Kıvranan bir bohça gğşne yakın bir yere bağlanmış, toprak lekeli ellerinden biri tarafından korunuyor.

Kalbi çıkarıp yere atarken ikisi de kıpırdamıyor, sonra kapşonumu geri itiyorum.

Adam irkilerek bir ses çıkarır ve elindeki tahta kovayı bırakarak dizlerinin üzerine çöker. Kadın çok daha yavaş eğiliyor; muhtemelen genç kızını rahatsız etmemek için temkinli bir reverans.

"Efendim," diye geveliyor adam, sesi gergin. "ok özür dilerim. Sizi hemen tanıyamadım."

Onları inceliyorum, erkeğin kemerinden sarkan küçük bir bıçak dışında silahları olmadığını fark ediyorum.

Alçak bir gümbürtü boğazımın arkasını alkalıyor, dökülmekle tehdit ediyor.

"Buradan geçiyor musun?" diye soruyor, am yeşili gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri genişliyor, bakışları yanımda yere dökülen katliama kayıyor.

"yleydim," diye cevap veriyorum, ses tonum alçak ve dengeli. Herhangi birimizin ihtiyaı olan son şey onların paniğe kapılması.

"Sığınağınız var mı?"

Adam kaşlarını atarken, kadın diğer elini kıvranan bohasına doğru kaldırıyor.

"Ahh, biz ..." Yan yatmış, yere beyaz, tümör benzeri topaklar saçan kovayı işaret ediyor. "Onu yer mantarlarını saklamak için kullanıyoruz." Gözleri öldürdüğüm hayvana kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Siz... bunu kullanmaya ihtiyacınız var mı? Avınızı saklamak için mi? Bir adam için çok fazla et var."

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve kanlı hançerimi kütükten çekip havaya fırlatıyorum. Kabzası adamın ayaklarının dibindeki toprağa saplanıyor. "Bıçağı al. Doğruca oraya git ve güneş doğana kadar dışarı çıkma."

İkisinin de beti benzi atar ve iri gözlü kadın bir adım geri çekilir. "Elbette," diyor adam hızlıca başını sallayarak.

Çılgınca, titreyen ellerle yer mantarlarını toplarlar, hançeri geri alırlar ve sonra çift, korkunun keskin kokusundan başka hiçbir şey bırakmadan uzaklaşırlar.

Sonunda hırıltımın dökülmesine izin veriyorum, ona ağırlık veriyorum, ormanda dalgalandığından emin oluyorum. Ağaçlarda, çalılarda ve üzerinde durduğum zeminde kendine yer bulan sahiplenici bir ses bu.

Sakatatların bir kısmını ağaçların yakınına ve fokurdayan dereye attıktan sonra yüzümü, göğsümü ve boynumu öldürdüğüm hayvanın kanına buluyorum. Karkası ıslak, sağlam bir dala saplayıp alevlerin üzerine asıyorum, sonra kırmızıya bulanmış kütüğün üzerine oturup kapüşonumu yukarı çekiyorum ve bekliyorum.



Tüneş bir süre önce battı ve ormanı her zamankinden daha ağır görünen bir karanlığa gömdü. Tek teselli, çıtırdayan ateşin yaydığı ısı ve duman tufanı.

Öne uzanıp sopayı döndürüyorum, alevlerin domuzu farklı bir açıdan yalamasına izin veriyorum, derinin kabarıp kaynamasını sağlıyorum, suları yanan kütüklere ve kızgın taşlara damlarken protesto için tıslıyor.

İyi beslenmiş bir hayvandı ve kızarmış av hayvanının güçlü, cennet gibi kokusunu yayıyordu. Yağın damlamasını, damlamasını ve damlamasını izlerken ağzımı sulandıran bir koku ...

Ben yaban domuzunu yavaş ve çalkantılı düşüncelerimin ritmine göre döndürürken esinti artıyor ve kokuyu ormanın ciğerlerine dolduruyor.

Belki de saatin geç olmasından ve vücudumun iç saatinin beklentiyle dalgalanmasından dolayı, ama bana gizlenmemiş bir kinle bakan o leylak gözleri düşünüyorum ...

Senden nefret ediyorum.

Oh, kıymetlim. Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun.

Nefret etmesi, son zamanlarda bana attığı o ateşli bakışlardan iyidir.

Fokurdayan, tüküren, kurbanlık hayvanın bir başka dönüşü.

Yaban domuzu bir vadide yer mantarı arıyordu -en azından ben bıçağımı kalbine saplayana kadar- ve yer mantarı güçlü bir lezzettir; etin içine işlemiş ve kavrulma kokusuna botanik bir derinlik katmıştır.

Kendi etrafında dönerken kocaman gözleriyle bakıyor, dişleri hâlâ açık ağzından fırlıyor. Ölürken bana doğru ciyakladı ve bu sesin yankısını yarı kömürleşmiş yüzünde görebiliyorum.

Geriye dönüp baktığımda, kafayı fırlatmak akıllıca olabilirdi.

Sivri bir çubuk alıp domuzu dürtüyorum ve Orlaith'in her gece kadehinde bana sunduğu sıvının tam renginde kokulu bir meyve suyu fişkırtıyorum.

İç çekip düşünceyi bir kenara itiyorum. Bu renkten nefret ediyorum.

Krah ciyaklamayı kesiyor, ormanın şarkıları sessiz bir kreşendoya ulaşıyor ve domuzu tekrar döndürüyorum, ağaç çizgisinin hemen dışından bir dalın kırıldığını duyuyorum.

Biraz koklama ve neredeyse duyulmayan bir hırlama var.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oluyor, içimde bir şiddet yükseliyor.

Et bir kez daha büküldü, kalın dal ağırlığın altında inledi.

Ağız sulandıran bir damla daha alev alev yanan odunların üzerine sıçırıyor.

Bir dal daha kırıldı.

Bir tehdide, özellikle de böylesine güçlü bir kokuya sahip olanına sırtımı dönmek doğama aykırı. Ama içgüdülerimin çekimine karşı koyuyorum, bekliyorum ...

Dinliyorum.

Arkamdaki açıklığa adım atan bir varlık hissediyorum. *Öldürme* arzusunu kokusunu alabiliyorum. Kütükten uzaklaşıyorum, diz çöküyorum ve bir parça eti koparıyorum, olgunlaşmış meyve suyu parmaklarımdan aşağı süzülürken etin katmanları parçalanıyor.

Hava değişiyor.

Kabzayı kapıp kılıcımı yerden kaldırıyorum ve uzun, güçlü adımlarla dörtlü ile ilerleyen Vruk'un üzerinde dönüyorum. Aynı hareketle hayvanın açıkta kalan göğsünü ve boğazını yararak, kükremeye ya da o devasa kedi pençelerinden pençeler çıkarmaya bile fırsat bulamadan onu yere seriyorum.

Yana doğru sıçrayarak ilerlemeye devam etmesini, kalçalarına düşmesini ve tükürüğe çarpmasını izliyorum.

Kıvılcımlar, kömürler ve taşlar etrafa saçılır.

Ağlamaklı bir ses çıkarır, sonra devrilir ve yer onun ağırlığını titreyen bir protestoyla emer.

Bir kez sarsılır, sonra durur, açık yaradan siyah kan pompalanır, kalın kış postunu çamurlaştırır ve tüm domuzu yağlı çamurla yağlar.

Parçalanmış et parçasını fırlatıyorum, canavardan uzaklaşıp ağaç sırasını tararken toprağa *çarpışını* dinliyorum.

İki... dört... *yedi iri yarı*, hırıltılı Vruk çalılarının arasında serbestçe dolaşıyor, kafaları aşağıda ve pençeleri dışarıda, postları az önce öldürdüğüm gibi kalın. Dudakları soyulmuş, kulakları hantal kafalarına doğru yassılaşmış, keskin, açık dişlerinden salya damlıyor.

İç çekiyorum, ayağımı geri kaydırıyorum ve düzenli bir nefes alıyorum. Hepsi birden saldırıyor.



CHAPTER 13

ORLAITH

I Güneş henüz doğmadan uyanıyorum, gökyüzü hala yıldızlarla süslü kadife bir örtü, ancak kafatasıma hayalet çiviler çakılırken bunu anlamak zor.

Vücudumun ağırlığıyla yatağa yapışmış bir halde dilimi ağzımın damağına vuruyorum, sanki tüm nemin içimden süzülüp gittiğini hissediyorum...

Bir damla daha caspun içersem bir daha uyanamayabilirim. Ve eğer yatakta kalıp çatıya bakarsam, Kasa'nın Rhordyn'in gece içkisiyle ağzına kadar dolu kristal kadehimi barındırdığı gerçeği yüzünden kendimi düğümleyeceğim, hepsi de gitmesine izin veremediğim için.

Yapamadım işte.

Çünkü teklifimi kabul etmek için burada olmasa bile, yine de yaptım - hiç gelmeyen bir sokak köpeği için dışarıda yemek bırakmak gibi.

En iyisi yataktan kalkıp, exo devreye girdiğinde balkonumun etrafında tur atmak, sonra da güneş doğana kadar taşları boyamak.

İnleyerek kolumu kenardan sarkıtıyorum ve cansız, çıkık uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere düşüyorum. Halıyı kaldırıyorum, taşı kaldırıyorum ve deliğe uzanıyorum, pürüzsüz, boş tabanın kenarlarını tokatlıyorum ...

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." İkinci bir kolumu içeri sokup çorak lanet mezarı araştırırken kalbim boğazımda düğümleniyor.

Gitti.

Bunun farkına varmak hafızamda bir dalgalanmaya yol açıyor ve yuvarlanıyorum, yüzüm parçalanıyor. Şakaklarıma masaj yaparak ve Rhordyn'den biraz daha nefret ederek çatıya bir dizi iğrenç kelime savuruyorum.

Kendimden de bir o kadar nefret ediyorum.

Saçma bir saniyeliğine, üç yıllık erzağımı bulmak için mum ışığında tüm kaleyi aramayı düşünüyorum ve muhtemelen yok edilmiş ya da ininde saklanmış oldukları sonucuna varıyorum. Muhtemelen birincisi.

Kendi içime kıvrıldım, titriyorum ...

Ne büyük kayıp.

Rhordyn burada olsaydı, inine gider, yumruğumu kapısına vurur ve ona aklımın en keskin, en zehirli parçasını verirdim.

Başımı yana eğerek, kısık gözlerle pencereden dışarı bakıyor, göz kırpan yıldızlarda ve hilal şeklindeki ayda bir sakinlik duygusu bulmaya çalışıyorum. Ama onlar çok yakın, yeryüzü çok uzakta.

Ayaklarımın etli toprağa gömülmesine ihtiyacım var; topraktan biraz huzur çekmeye ve dikiş yerlerinden yıpranmış gibi davranmaya ihtiyacım var.

Sadece ihtiyacım var.

Dört ayağımın üzerinde sürünerek dinlenme masama gidiyor, iki bardak su içiyor, sonra ayağa kalkıp kavanozlarla dolu tahta sıraya doğru ilerliyorum. Kurutulmuş zencefil ve nane ile dolu kavanozlardan birini yağmalayıp, şakaklarımdaki ağrıyı dindirmek umuduyla ağzımı yarıya kadar dolduruyorum.

Bu aşamada, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var.

Keskin tat patlamasından öğürmemeye çalışarak bir pantolon giyiyorum, ardından içimi donduran soğuktan korunmak için üzerime bir palto alıyorum. Çantamı omuzluyorum, Kasa'yı açıyorum ve bardağı uzun, kırılğan boynundan kavriyorum, sonra kızarmış içeriği alaycı bir tavırla yere döküyorum.

Bu kadar güzel bir pembe tonunu ziyan etmek çok yazık.

Stony Stem'in basamakları akşamdan kalmaya hiç de iyi gelmiyor ve tam tersini hissettiren her tüy gibi hafif adımda irkiliyorum. Geçitler sonsuz, Arapsaçı acımasız, ama her adımda Rhordyn ve Baze'e lanet okuduktan sonra nihayet kalenin doğu tarafına çıkıyorum, ayaklarımı çimenlerin üzerine koyup ayak parmaklarımı nemli toprağa geçirirken sabahın keskin havasını ciğerlerime çekiyorum.

Rahatlama anlıktır.

Bir iç çekiyorum, omuzlarım gevşiyor, başımı geriye eğip göz kamaştırıcı yıldız serpintisine bakıyorum. Gözlerimi kapatıp, huzurun tadını

çıkarıyorum.

Sadece cırcır böceklerinin cıvıltısı duyuluyordu.

Toprağın çekimi acımı hafifletiyor, içimdeki boşluğa madde dolduruyor. Bu, Exothryl'in tarifini keşfetmeden önce güvendiğim bir rahatlama yöntemi, ama bu bana bir ömür önceymiş gibi geliyor.

O kızı artık zar zor hatırlıyorum.

Bu duyguyu şişeleylebilseydim ve sürekli ondan yudumlayabilseydim, tüm sorunlarım bu kadar ağır gelmezdi.

Duvardan aşağı bakarken, küçük yuvarlak pencereye ne kadar yakın olduğumu fark ediyorum...

Ne kadar uygun.

Duvarın dibinde biriken gölge cebinde aydan saklanarak parmak uçlarımla ona doğru ilerliyorum. Geceleri ormanda gezinen yaratıkları göremesem de izlediklerini biliyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, Güvenlik Çizgimin arkasından bakıyorlar.

Dün attığım kayayı bulmak için çalılıkların arasında dolaşırken cisimsiz parmaklar omurgamda geziniyor, onu bulduğumda dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

Kolumu geri çekerek Rhordyn'in yüzünü hayal ediyorum ve taşı fırlatarak bir cam patlamasına neden oluyorum...

Kahretsin, bu çok gürültülü.

Baze'in gölgelerden atlayıp atlamayacağını görmek için duraklıyorum. Etrafın temiz olduğundan emin olduğumda, çantamdaki yedek kavanozu kullanarak kalan camları kırıyorum, sonra dönüp ayaklarımı delikten geçiriyorum, sonra da bedenimi, birkaç gergin an boyunca gergin parmaklarımla orada asılı tutuyorum.

Düşüş için kendimi hazırlıyorum.

Hassas beynimi sarsan yoğun bir gümbürtüyle yere inip sırt çantamı karıştırarak bir mum ve kibrit buluyorum. Fitili ateşliyorum, odaya dağılmış hayalet nesneleri ateşli bir ışıltıya büründürüyorum - duvarlarda sürünen ve hayatla dans eden gergin gölgelerle tam bir tezat oluşturuyor.

Hiçbir şey geri çekilmiyor. Hiçbir şey hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyor.

Sadece ben varım.

Hava neredeyse şurup kıvamında, sanki uzun süredir burada hapsolmuş da hareketleri tembelleşmiş gibi.

Boğazımı temizleyerek, kırık cam parçalarının arasından parmak uçlarımla geçip, beyaz örtüsü toz cepleriyle ağırlaşmış büyük bir şekle doğru ilerliyorum. Çarşafın köşesini kaldırıp altına bakıyorum. Kaşlarımı çatarak her şeyi çekip çıkarıyorum ve ayaklı gardırobu incelerken havayı silkeliyorum.

Pembenin en yumuşak tonu, kabartmalı bir bahçe gibi görünüyor.

Hassas tutamağı kavrayıp çekiyorum, mumu söndürmekle tehdit eden bir toz püskürüyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve dolabın boş iç kısmına göz atıyorum...

"Belki *de* burası sadece tozlu eski bir depodur."

Bir sonraki sayfaya geçip onu katlıyorum ve gardıropla uyumlu bir dizi yan sehpayı ortaya çıkarıyorum. Sırada bir yatak başı, sonra da yaşlılıktan sararmış bir yığın tığ işi battaniyeyi taşıyan güzel bir beşik var. Tereyağı gibi yumuşaklar ve bir tanesine burnumu sokuyorum, vanilya fasulyesinin hafif, tanıdık olmayan kokusunu ve bir miktar nemli toprağı fark ediyorum.

Bunlar Rhordyn'in atalarından birine mi aitti?

Kaşlarımı çatarak battaniyeyi yeniden katlıyorum ve bir sonraki eşyayı ortaya çıkarıyorum: diğer her şeyle aynı karmaşık tasarımla süslenmiş bir sandık. Yanındaki zeminde tıpalı bir vazo ve bir parmaktan daha büyük olmayan bir sürü kavanoz duruyor.

Kapağı kaldırıyorum; ağır, kavisli ve iniltili bir protesto. Gözlerim açılıyor ve titrek ışıpta parıldayan iri mücevher yığınının bakıp soluk soluğa kalıyorum.

Rhordyn servetiyle gösteriş yapan biri değildir. Elmas aletlerim dışında, kalenin etrafında gördüğüm tek mücevherler Tribüna'l'deki diğer insanların loblarından damlıyordu.

Gözlerim büyük, siyah bir mücevherin altında kısmen gizlenmiş berrak bir tanesine takılıyor ve onu alıp netliğini değerlendirebilmek için alevime yakın tutuyorum. Sıcak ışık birçok düz kenardan sekerek odanın her tarafına bir renk ve ışık konfetisi saçıyor.

Bu manzara karşısında içimde bir şeyler kıpırdıyor, çok sert koparılmış bir ud teli gibi.

Mücevheri yığına geri koyuyorum ve elimi hazinenin içinde gezdirerek deri ciltli yüzüne altın harflerle yazılmış eski bir kitabın ön yüzünü ortaya çıkarıyorum. Kitabı mezarından çıkarıp ayağımı sandığın kenarına koyuyorum ve kitabı kalçama yaslayıp yazının izini sürüyorum.

Te Bruk o' Avalanste

Cümleyi üç kez tekrarlıyorum, dilimi yeni sesler etrafında çalıştırıyorum, hislerini test ediyorum. Bakışlarım sandığa, tekrar kitaba yöneliyor ve tozlu, eski bir depoda işe yaramayacağına karar vererek omuz silkiyorum. Kitabı çantama koyup sandığı kapatıyorum ve tüm o güzel mücevherleri muhtemelen bir daha güneş görmeyecek bir mezara kapatıyorum.

Kuşlar cıvıldamaya başlıyor, güneşin tepede olduğu konusunda beni uyarıyor ve ben de dönüp pencereden daha kolay çıkabilmek için duvara sıkıştırabileceğim bir şey arıyorum.

Normalde kumaşla kaplı bir resim çerçevesinin galvanizli köşesi gözüme çarpıyor. Örtünün üzerinde toz yok, bu da altında saklanan şeyin yakın zamanda görüntülendiğini gösteriyor.

Kaşlarımı çatarak sıkı bir dönüş yapıyor ve odanın karanlık kısımlarına bakıyorum. Kapı yok. Gölgelede duran kimse yok.

Dikkatimi beze verip onu çekiştiriyorum, yere düşerken elim göğsümde çırpınıyor...

Manzarayı bozmamak için gözümü kırpmaya korkuyorum, tırtıklı nefesim önümdeki şahesere bir övgü niteliğinde.

Süslü çerçevenin sınırları içinde hapsolmuş, şimdiye kadar gördüğüm en güzel tablo.

Dizlerine kadar çimenlere batmış bir erkek ve kadın, inişli çıkışlı bir tepenin üzerinde yan yana yürüyorlar. Uzakta bir fırtına kopuyor, rüzgar kadının uzun, kuzguni saçlarını yana savuruyor. Ayrıntı o kadar hassas ki, parmaklarımın ucuyla saç tellerini tek tek tarayabileceğimi, düzleştirebileceğimi ya da yüzünden uzak tutmak için uzun bir örgü haline getirebileceğimi hissediyorum.

Yaklaşan fırtınanın yarı gölgesinde kalan adamın duruşu güçlü, omuzları geniş. Asıl güzellik, yetişkinlerin *arasında* asılı duran, havada sallanan, yağlı bir sonsuzluğa yakalanmış şeyde yatıyor; uzun, gri saçları askıya alınmış bir canlılık içinde sağa sola savrulan küçük bir kız.

Onun mutluluğunun içimde fokurdadığını hissediyorum, göğsümdeki çekiç gibi elle tutulur bir şekilde.

Bir sonraki anda kan kaybeder.

Kim bu insanlar? Onlara ne oldu? Neden tüm bu eşyalar kimsenin kullanmadığı bir odada toplanmış?

Alanı tarıyorum ...

Güzel şeylerin unutulmak üzere geldiği bir mahzen gibi, en azından ben gizlice girip burnumu sokana kadar.

Ben buraya ait değilim.

Merakım bu kez çok ileri gitti ve izlerimi kapatmam mümkün değil. Bu resimdeki mutluluğu görmemek mümkün değil; beşik, dolap, yatak gibi boş hissettiren bir mutluluk.

Suçluluk duygusunun çok aşına olduğum bir tadı var - acı ve ısırtıcı.

Bu tat midemi bulandırıp zaten hasta olan organımı döndürürken tüm çarşafı değiştiriyorum. Sıçrayarak çıplak pencere çerçevesinin altından tutuyorum ve kendimi odadan dışarı atıyorum.

Mezar... ben ona böyle diyeceğim.

Mutlu şeyler için bir mezar.

Kuleye geri tırmanış daha uzun görünüyor, her sessiz adımda omuzlarıma bir ağırlık biniyor.

Utanç verici.

O kutsal emaneti kırdığım için utanıyorum. Kitabı çantama tikiş tırđıđım için...

İade etmeliyim. Muhtemelen iade edeceğim.

Okuduktan *sonra*.

Kapım gümbürdeyerek kapanıyor ve ben de kilidi yerine çarparak kendimi farklı türden bir mezarın içine kapatıyorum. Zonklayan, uyuşuk beynimi emzirirken ve tekrar hareket etme arzusunu ararken bütün gün içinde kalmaya niyetlendiğim bir mezar.

Her şey çok ağır geliyor. Ayaklarım, vücudum, zihnim...

Kalp.

Ateşi odunla dolduruyorum, kireçli dilimi rahatlatmak için bir bardak su daha içiyorum, sonra rahat bir yuva oluşturmak için arkama yastıklar diziyorum. Burnumu deri ciltli kitaba dayayarak nefes alıyorum ve yıllanmış koku günahlarımı bastırmaya çalışırken hırıltılı bir inilti çıkarıyorum.

Bunu almamalıydım.

Yine de ön kapağı açtım, sayfaları sıyırdım ve kitabın sırlarını gözden geçirdim.

Onları deşifre etmeye çalış.

Bir saat sonra kapım acımasızca çalındığında görmezden geliyorum; balkona geçip kabarık bulutların arasından vuran sabah güneşinde kitap okuyabiliyorum. Dakikalar sonra Baze şatonun bahçesinden bana doğru bağılıyor, ben de elimdeki sürahiyi kenara devirerek ona nefretimi kusuyorum.

Baze dün bana yaşattıklarından sonra antrenman yaptığımı sanıyorsa fena halde yanılıyor.

Bana bir çocuk gibi davranmak istiyorsa, ben de öyle davranırım.



CHAPTER 14

ORLAITH

I Hayatımda hiçbir resimli kitaptan bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

İç çekerek ön kapağı kapattım ve Vateshram Ormanı'na baktım. "*Te Bruk o' Avalanste*

Bu yüzden bütün sabahımı, iki bin sayfanın bazılarını kaplayan çizimlerden kitabın içeriğini çözmeye çalışarak geçirdim. İçgüdülerim bana bunun güzel çizimlerden oluşan bir koleksiyondan çok daha fazlası olduğunu söylüyor ve cevaplara ihtiyacım var.

Şimdi.

Neyse ki, akşamdan kalma halim neredeyse doğal seyrinde devam ediyor ve bir süre daha yiyeceklere aynı gözle bakacağımdan şüphelensem de, sözlü zehir kusma riski olmadan başka bir varlıkla yüzleşebilecek kadar kararlıyım.

Kitabı çantamın içine sıkıştırıyorum, sonra okyanustan esen serin esintiye daha uygun bir şeyler giyiyorum. Saçlarım dağınık bir şekilde arkamda kalırken, Stony Stem'de ve beni batı kanadına götüren koridorda hızlıca ilerliyorum, aklımda tek bir hedef var.

Ayak bileğimin derinliğinde kuma inip sivri kayalara doğru koşarken temiz okyanus havası tenimi tuzluyor. Tam bacaklarımı suya sarkıtmıştım ki Kai ayaklarımın dibinde beliriyor; saçları aşağıya kaymış, mücevher tonlarındaki gözleri daha ağzı suya değmeden o kendine has sırtışını ele veriyor.

"Bir haftada iki ziyaret mi? Hazine, beni gururlandırırıyorsun." Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Sen benim en sevdiğim

balıĝımsın."

Kaşlarını çatıyor, keskin bakışları yüz hatlarımda geziniyor. Güçlü kuyruğunun bir sıçramasıyla yarı yarıya sudan çıkıyor, bana doğru yaklaşıyor ve endişeli gözlerle bakıyor. "Neyin var? İyi görünmüyorsun."

Bu gün benden nefret ediyor.

Bakışlarından kaçarak bir kaya parçasını alıp suya fırlatıyorum.

"Orlaith..."

"Bir yıl önce senden istediğim şeker yosununu biliyor musun?" Ona bir göz atma riskini göze alıyorum.

"Evet. Kireçli dokusunun üzerinde çalıştığınız özel bir proje için mükemmel olduğunu söylemişsiniz. Onu öğütüp boya olarak kullanmayı planlıyormuşsunuz."

Yalan söyledim.

Öğüttüm... ama kesinlikle bir taş üzerinde kullanmadım.

Gözleri kısıyor, sonra o kadar büyüyor ki yemin ederim neredeyse kafasından fırlayacaklar. "Yapma-" kafasını o kadar uzun süre sallıyor ki onu daha fazla toplamaya ikna etme şansımın neredeyse sıfır olduğunu anlıyorum. "Bana şeker yosununu Exothryl yapmak için kullandığını söyleme, Orlaith. Sakın."

Onun hayal kırıklığı da Rhordyn'in öfkesi kadar cezalandırıcıdır.

Yalan söylemeyi düşündüm... sonra vazgeçtim. Belki dürüst olur, yalvaran gözlerle bakar ve ona pullarının okyanus mücevherleri gibi parladığını söylersem, akşamdan kalma kıcıma acır ve bana bir iki sap daha hediye eder.

"Onunla Exothryl yaptığımı söylesem ne derdin?"

Kai kulaklarının arkasına sıkışmış narin solungaçlarından çıkarmış gibi görünen alçak, yakıcı bir ses çıkarıyor, sonra parmakları ağzımda, etrafi kurcalarken ağzımı açmaya zorluyor.

İyi bir işaret değil.

"Kail'inin bugün ne kadar parlak görüldüğünü söyleyeyim mi?" Okyanus gibi tadı olan iki rakamı geveliyorum. Kendiliğinden pohpohlamama aldırıyor gibi görünüyor, başımı tutuyor ve göz kapaklarımı çekerek gözlerimi inceliyor. Hatta bir ses daha çıkarmadan önce saçlarımı kokluyor ve keşke içine girebileceğim bir kabuğum olsaydı diyorum.

"Kötü durumdasın." Küçümseyen bir ifade bırakarak kayadan uzaklaşıyor, gözleri derime saplanmış bir çift olta kancası gibi. "Ne kadar oldu? Altı ay mı? Bir yıl mı?"

Artık beni kesinlikle anlamıyor. "Detaya girmeyelim-"

"Bu şeylerin aşırı dozda alınmasının kalp yetmezliğine yol açabileceğini

biliyor muydunuz?
Patlıyorlar, Orlaith. Baloncuklar gibi. *Puf*, ölü."

Kanım donuyor.

Eski bir şifalı bitkiler ve ilaçlar kitabının arkasında bulduğum el yazısıyla yazılmış tarif, yan etkiler hakkında ayrıntıya girmiyordu. Sadece *exo'nun 'klashten sonra* kişinin moralini yükseltmek' için iyi olduğunu söylüyordu... bu ne anlama geliyorsa artık. 'Moral yükseltme'den sonraki her şey gereksiz bir yazı gibi geldi.

Kalplerin patlamasıyla ilgili hiçbir ince yazı yoktu.

Şimdi üçünü birden aldığım için pişmanım. Kanatlanıp bir peri gibi uçacakmışım gibi hissetmeme şaşmamalı.

"Rhordyn zulamı buldu ve hepsini aldı," diye mırıldanıyorum, belki biraz fazla vahşi bir şekilde suyu tekmeleyerek. "Yani kalbim güvende."

En azından fiziksel anlamda.

Kai suya doğru alçalıyor, bakışları kaleye saldırıyor gibi görünüyor. "Bu da *bir şeydir*," diyor ve ses tonunda alışık olmadığım acı bir gölge var.

Bunu sormayı düşünüyorum ama çenesini çantama doğru çeviriyor. "Bugün bana göstereceğin ilginç bir şey var mı?"

Sesi hâlâ soğuk, ama konuşmadaki bu değişikliğe, kasvetli bir günde bulutları yaran bir güneş çizgisi gibi tutunuyorum.

"Aslında, evet..." Arkama uzanıp çantamın ağzını sıyrıyorum ve *Te Bruk o' Avalanste'yi* ortaya çıkarıyorum; yapraklar, tüyler ve çeşitli diğer parçalarla yer yer işaretlenmiş preslenmiş sayfalar şimdi üstten dışarı fırlıyor. "Bir kitap buldum."

Sayılır.

Kai kişisel alanıma doğru ilerliyor, sırt çantamda hala yuvası olan kitabı inceleyecek kadar kaldırırken iki yanıma güçlü kollar yerleştiriyor.

Nefesim kesildi.

O kadar yakın ki, ritminin bana çarpışını hissedebiliyorum, vahşi ve serbest. Sanki etrafındaki havanın kendi şiddetli nabzı varmış gibi.

"Yaratılış Kitabı'nın bozulmamış, *orijinal* bir kopyası!" diye ağzından kaçırıyor. "Öyle *mi? Bozulmamış mı?*"

"Ahh... Sanırım öyle. Göz gezdirirken hiç hasarlı sayfa bulamadım."

Tenimi titreten bir ses çıkarıyor ve boğazımı temizliyorum, Kai suya inerken kitabı kucağıma koyuyorum.

"Yapım Kitabı..." Parmağımın ucuyla kazınmış yazının izini sürüyorum. "Yani bunun anlamı bu mu?"

"Evet!" Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Bu *çok* nadir bulunan bir şey, Orlaith. Oldukça dikkat çekici. Orijinalini en son *yıllar* önce görmüştüm ve yarısı güve larvaları tarafından yenmişti. Bu kadar iyi korunmuş başka bir tanesini görmeyi hiç beklemiyordum."

Kai dilinde bu şu anlama gelir: *Beni kızdırdın, beni hayal kırıklığına uğrattın ama hazine avcılığı becerilerinden etkilendim.*

"Son zamanlarda çevrilen versiyonların aksine, eski Valiş dilinde yazılmış."

Huh.

"Şey... Bunu barikatlı bir depoda buldum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Kaşları çatıldı. "Modern baskılardan biri bile mi yok?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Kitabı kuru bir dut yaprağıyla işaretlediğim bir noktadan ayırdım. "Ama bu çok güzel resmedilmiş, bu yüzden parçaları ve parçaları çıkarabildim. Sayılır. Bu nerede?" Az önce ortaya çıkardığım bozulmamış çizimi göstererek sordum.

Keşke ben de böyle çizebilseydim. Kendi serbest, duygu odaklı tarzım, bu illüstrasyonu inanılmaz derecede gerçekçi kılan ince ayrıntıların yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

Sanki o yanardağın üzerine çıkıp tepesinden uzanan taş kulelere dokunabilmişim gibi hissediyorum. Bulutlar, her şeyin ortasında yuvalanan krater gölünü koruyan keskin, dişlek çitlerin sivri uçlarıyla flört ediyor.

"Eter Dağı. Peygamber Maars'ın evi. Korkunç bir yaratık ama taşa kazıdığı bilmecelerle geleceği yazıyor," diyor Kai, etrafındaki on iki kuleyi işaret ederek.

Bir şey omurgamın uzunluğuna tırmanıyor ve beni bir ürpertiyle savaşıma bırakıyor.

"*Shulák* adında sıkı bir tapınma grubu var. Onun yontulmuş her kelimesine süt emen bir bebek gibi asılırlar."

Kaşlarımı çatarak yukarı bakıyorum ama gözleri hâlâ çözebildiği anlaşılan metinde. "Bir ... *inanç* gibi mi?"

"Evet. Birçokları onun Tanrılar adına konuştuğuna inanıyor."

Başımı yana eğerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Tanrılar mı?"

Gözleri kısılıyor, biçimli kaşlarının beyaz çizgileri arasında bir çizgi oluşuyor. "Evet. Eminim hocanız size dini bilgiler öğretmiştir?"

"Ahh, hayır. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Tanrıların sadece okuduğum fantastik dünyalarda var olduğunu sanıyordum..."

Kai kaleye doğru bakar, yüz ifadesi asıktır. "Orada çok fazla korunaklısın," diye homurdanıyor ve soğuk sözlerinde dizginlenemez bir fırtına var. Dikkatini tekrar bana çekmek için elimi yanağına koyarak onu yatıştırmaya çalışıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben *o kadar* korunaklı değilim, Kai."

Bir yalan. Elbette korunuyorum ama kendi hapishanemin duvarlarını kendim inşa ettim.

Dikkatimi dağıtmak için sayfayı çeviriyorum ve ağzım iğrenç bir gülümsemeyle doluyor.

"Yani, bekle ..." Uzun boylu, ince yapılı, saçları dizlerine kadar dökülen bir kadın resmine dokunuyorum. Volkanın su havzasına bir parça yosun atıyor ve bu sudan ... yani ... bir versiyonu tükürüyor gibi görünüyor. *Kai*. "Yani Okyanus Ejderhaları-"

"Deniz yosunu," diye araya giriyor, sesi monoton. "Evet."

Ona bakıyorum, cansız bakışlarını yakalıyorum, kakhaha atmamak için alt dudağımı çiğniyorum... yine de birazcık dışarı çıkmayı başarıyor.

"Berbatsın," diyerek kitabın bir başka yaprağını çeviriyor. "Ve sen de taştan yapıldın, yani daha iyi durumda değilsin."

"Aslında bunun son derece uygun olduğunu düşünüyorum."

Başını eğiyor ve gülüyor, keşke içinde yüzebilsem dediğim bir neşe sesi. Göğsünün titremesi durduğunda ritmi bir dalga gibi sakinleşmişti. "Haklısın."

Utangaç bir şekilde gülümseyerek dikkatimi kitaba veriyorum ve parmaklarımı sudan yükselen bir Okyanus Drake'inin resminin üzerinde gezdiriyorum; uzun, güçlü kuyruğunun uzunluğunu süsleyen fırfırlar pullarına doğru düz bir şekilde kaymış. Yanında aynı ejderhanın iki kaslı bacağına üzerinde yürüdüğü başka bir resim var.

Dudaklarımı yalayıp kirpiklerimin arasından yukarı bakarken yüzümdeki gülümseme kayboluyor. "Bu doğru mu? Türünüz karada yürüyebilir mi?"

Kai başını sallayıp elimi bırakıp kitabın başka bir bölümüne geçtiği anda kalbimde bir umut baloncuğu patlıyor. "Hepsi değil. Asılları yapabilir. Ve onların doğrudan torunlarından bazıları."

Omuzlarım çöktü. "Ah..."

"Bu sayfadan ne elde ediyorsunuz?"

Yerden düşen bir yaprağı koparan kadına bakıyorum, saçları bulutlara karışmış gibi görünüyor. Yandaki resimde, onu üflüyor

volkanik havzanın içine. Oradan bir sürü sprite ortaya çıkıyor.

"Hımm, o sprite'lar *"hava"* tanrıçası tarafından düşen yapraklardan mı yapıldı?"

"Doğru," diyor, yaklaşıyor, tuzlu kokusu üzerime siniyor. Sanki tüm okyanus kaynatılarak kalın, parfümlü bir şurup haline getirilmiş gibi, başka hiçbir kokuya benzemeyen bir koku.

O denizin vücut bulmuş hali. Zengin ve sağlıklı ve-

En iyi arkadaşım.

Tanrıça'nın korsajına dikilmiş tüyleri işaret ediyor. "Falanthia bir kartal şekline bürünebilir."

Başımı sallıyorum, o birkaç sayfayı çevirirken exo açlığı çeken zihnim bilgiye tutunuyor.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Peki ya bu?" diye soruyor ses tonunda hınzır bir tını ile. "Tanrı tarafından olgun Eriklerden orman perileri..."

Kanım eriyor ve bakışlarımı uzaktaki okyanusu parçalayan beyaz dalgaların serpintisine dikiyorum.

O sayfa... şey. İlk baktığımda, daha önce hiç hissetmediğim tuhaf duygular hissettim ve şimdi o resim zihnime kazındı, ölene kadar doğaçlama kızarma kaynağı olmaya mahkum.

Beni şaşırtan çıplaklığı değildi. Kadının gerinmesi, sırtını dikleştirmesi, meme uçlarını sıkması ve alt dudaklarını çiğnemesi bile değildi.

Uyluklarının ayrılış şekliydi.

Onları açık tutan adamdı, yüzü tepelerine gömülmüştü. Adamın duruşu -bir ziyafet kedisi gibi yarı çömelmış- ve o uzun, sert, çıplak boyu kadının içine girmeye hazır görünüyordu.

"Doğurganlık mı?" Kelimenin ağzımdan cızırtıyla çıkmasından nefret ederek soruyorum.

Çenemi kavrayarak beni kendisine doğru çeviriyor ve okyanus gözlerinde daha önce olmayan bir parıltı fark ediyorum.

"Doğru," diye mırıldandı. "Zeki kız."

"Öğretmenimin böyle bir başarı için beni tebrik edeceğinden şüpheliyim." "Hayır," diye kıkırdarak beni serbest bıraktı.

"Muhtemelen etmezdi."

Yanaklarım yanıyor, sayfayı çeviriyorum.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum, siyahlara bürünmüş, omzunun üzerinden bir kılıç kabzası sarkan bir adamı işaret ederek. Yüz hatlarına dair görebildiğiniz tek şey keskin bir çene çizgisi ve kaşlarını çatmış bir ağız çizgisi.

Ama o sıradan bir adam değil.

Birbirine karışan üç farklı versiyonu var ve her birinin farklı bir yüzü var, her iki taraftaki ikisi daha az canlı ama daha az ürpertici değil.

Ortadaki, omuzlarının genişliğinden düşen siyahlıktan bir parça koparıp volkanın krater gölüne bırakıyor.

"Kavth. Ölüm Tanrısı," diye gırlüyor Kai. "Ölülerin birçok şekline bürünebilir ve Irilak'ı kendi gölgesinden bir parçayla yarattı." Leğenden çıkan bir hortlağın resmine dokunuyor; yüzü ağarmış bir tahta parçasından oyulmuş gibi görünen *tanıdık bir gölge*.

"Demek onlara böyle deniyor," diye fısıldıyorum, yaratığın kireçli yüz hatlarını izleyerek.

Bu yeni bilgiye *-sonunda* Shay'e takacak bir tür ismine- kendimi o kadar kaptırmışım ki, parmağı çenemin altından geçene kadar Kai ile aramdaki gerginliği fark etmiyorum.

Daralmış gözlerime bakana kadar bana yol gösteriyor. Onun keskin dikkatiyle sabitlenmişim.

"Ne?"

"Orlaith. Bir Irilak'a yaklaşma." Sesi, üzerinde oturduğum kaya gibi sert, kenarları da bir o kadar keskin. "Huysuzdurlar. Ölümcüldürler."

"Nasıl yani?" Gevşek bir saç tutamını yüzümden iterek soruyorum.

"Korkuyla beslenirler... diğer şeylerin yanı sıra. Çocukları ormana çektikleri ve geriye iskelet kalıntılarına yapışmış bir deri parçasından başka bir şey bırakmadıkları biliniyor."

Çizdiği kaba resim karşısında bir ürpertiye bastırıyorum, Shay'in sunduklarımla ziyafet çekmeyi bitirdikten sonra geride kalan sert, kabarık topakları düşünüyorum. Ama *bunun dışında...* o kadar da korkutucu görünmüyor. Ona fareler fırlattığım onca yıl boyunca bir kez bile bana saldırmaya çalışmadı. Geçen gece onu neredeyse elimle besledim, ilk kez bir kolumu Güvenlik Çizgimin üzerinden geçirirken korkudan titriyordu ve yine de fareyi tercih etti.

Kai gözlerime bakarken o an uzuyor, sonra iç çekerek dikkatini kitaba veriyor. "Sanırım bunu başka nedenlerle getirdin?"

Beni çok iyi tanıyor.

"Buradaki yaratıkların birçoğunu başka kitaplarda gördüğüm resimlerden tanıyorum," diyorum ve üzerinde

kuru çiçek, "ama beni şaşırtan çok şey vardı. *Bunun* gibi."

Bu sayfadaki Tanrıça şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici kadın, söğüt gibi hatları ve yapraklar gibi üzerinden dökülen elbisesiyle. Krater gölüne pırıltılı bir gül atıyor ve içinden çıkan yaratık, yarattığı tanrıdan daha az çarpıcı değil.

Suluk teni hafif bir ışıltıya sahip, gözleri parlatılmış kristaller gibi. Pembeyaz saç tellerinin arasından çıkan kulak normal bir kulak değil, bir noktaya kadar inceltilmiş kabuğunu kaplayan minik, narin dikenleri olan bir kulak.

"Acaba bana ne olduklarını söyleyebilir misiniz?"

Kai'nin sesi alçak, neredeyse kederli bir fısıltıya dönüşüyor. "Valish'te onlara *Aeshlians* denir. 'Gölgesiz sonsuzluk' anlamına gelir. Çok azı kaldı."

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum. "Neden? Onlara ne oldu?"

Kendini uzun, sivriltilmiş kaslar, pullar ve ... bir sel halinde sudan çıkarıyor.

Yutkunuyorum.

Neden en iyi arkadaşımın bu kadar *çekici* olduğunu daha yeni fark ediyorum?

Bütün gün kuyruğunu kovalayan dişiler olmaması bir mucize.

"Bu çok uzun, çok hüznü bir hikâye," diyor, yanımdaki kayalıklara oturuyor, gümüş kuyruğu suyun içinde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Güzel kulaklarını kirletmek istemediğim bir hikâye."

Burnumu çimdikliyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Ama sen bana *her şey*."

Yüzündeki tüm alaycı ifade siliniyor ve yanağımı camdan yapılmış gibi kavırıyor. "O değil, Orlaith. Asla öyle değil."

Ocean Drake'lerin gelgitli olduğu ve kolay salındığı yaygın bir yanılgıdır.

Benim değil.

Kai'yi hayır dediğinde ciddi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Sözünden dönmeden önce kendi kuyruğunu keserdi.

Resme tekrar bakıyorum, bana yaşattığı *deja vu*'yu gündeme getirmemeyi seçiyorum. Aynı gözleri takan küçük bir çocuğun rüyalarım girdiği gerçeğini.

Her zaman
uzanmak. Asla
yakalayamazsın.

Göğsümün sıkışmasına aldırmadan, üzerinde dişlek bir gölge otu bulunan sayfayı çeviriyorum. "Peki ya bu?"

Havzadan çıkan kıvrak, güçlü görünümlü adamda çok sıra dışı bir şey var. Sivri kulaklarını ya da kusursuzca yontulmuş elmacık kemiklerini neredeyse hiç fark etmedim. İhtiyatlı gözleri bile ilk başta dikkatimi çekmedi ya da arkalarında belirsiz bir savaş sürerken sayfadan dışarı bakma şekilleri.

Onda sadece bir hava var. Bakışlarım resmin üzerinden geçtiği anda omurgamı kilitleyen ilkel bir prestij duygusu.

Doğuştan g e l e n bir parçam hemen o anda kitabı kapatmak istedi.

Hâlâ da öyle, tıpkı kabaran bir fırtına karşısında kapanan bir çiçek gibi.

Kai ve benim aramdaki sessizlik biraz fazla uzuyor ve ben onun kısık kaşlarının gölgelediği gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ne?"

"Öğretmenin kötü bir seçici öğretim vakası mı geçirdi? Bunların hiçbirini nasıl bilmiyorsun?" diye soruyor, elini havada savurarak. "Bu kitaptaki bazı ırklar sizin yaşam tarzınızı oluşturdu!"

Ona boş boş bakıyorum. "Korkarım daha açık olmanız gerekecek."

"Örneğin Unseelie'yi ele alalım" - resmi gösteriyor

-Güç Tanrısı Jakar tarafından volkandan çıkarıldılar. Binlerce yıl önce, tohum ekme ve güçlenme dürtüsüyle hareket eden baskın, hükmeden bir ırktılar. Yuva yapmak, *sevişmek* ve üremek için."

Sözlerindeki çığlıktan irkiliyorum, dört harfli o kaba kelimeyi vurgulayışından yanaklarım yanıyor.

"Onların arkaik inançlarının *vebası* hala toplumunuzda yankılanıyor," diye devam ediyor. "Örneğin; kölelik o zamanlar çok ciddi bir sorundu. Sonuç olarak, bir bölgeyi desteklemek için başka bir bölgenin kanını akıtmak artık yasak, bu yüzden kişinin bölge renklerini değiştirmesi gönüllü bir seçim olmalı."

Dilim ağzımda kireçli bir yumru gibi, başımı sallıyorum, bu soruları sormak için beynimin tamamen işlevsel olduğu zamanı beklemeli miydim diye düşünüyorum. "Anlamıyorum. Madem bu kadar yüceydiler, neden bugün hâlâ ortalıkta değiller?"

Kai saçlarımı kaldırıyor, parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor ve kafa derimde bir ürperti yaratıyor. Ağırlığı omzuma o kadar nazik bir şekilde atıyor ki, sanki altından bir örgüyle uğraşıyor sanırsınız.

"Kontrol için duydukları doymak bilmez açlık ölümlerinin tohumlarını ekti," diyor gözleri kasvetli. "Unseelie'ler ırkları *mahvetti*, Orlaith. Kendi ırklarını bile. Bütün bir bölgeyi yok eden ve küresel yok oluşu tehdit eden büyük bir savaşta birbirlerini paramparça ettiler. Bazıları Jakar'ın kendisinin gökyüzünü parçaladığına, kanlı yıkımı serbest bıraktığına ve kendisinden geriye kalanları yok ettiğine inanıyor. ... *yanlış yaratımlar*," diye homurdanıyor, dikkati sayfaya geri dönüyor. "O güç yıkamasının kokusu hala bazı bölgelerde denizi kirletiyor."

Kaşlarımı çatıyorum, resmi tekrar inceliyorum.

Belki de sormamalıydım. Görünüşe göre dünyam her geçen saniye daha da küçülüyor.

Bir sonraki işarete bakıyorum ve boğazıma bir gerilim yumağı düğümleniyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Yavaşça kâğıdın yaprağını sıyrıyorum.

"Peki ya o?" İki sayfa boyunca tasvir edilen adama zar zor bakarak soruyorum.

Güçlü kas yığınlarından yapılmış, saçları koyu gri, gözleri gece gökyüzü gibi siyah. Rafine edilmemiş, canavarca bir duruşu var, sanki içine doldurduğu her şeyi zapt etmek neredeyse imkânsızmış gibi.

Bana bazen kulemi kemiren fırtına bulutlarını hatırlatıyor.

Adamın her biri bir öncekinden daha kambur ve çarpık olan *beş* versiyonu, onun bir canavara dönüşen aşamalı metamorfozunu sergiliyor.

Tanıdığım biri.

"Bjorn. Denge Tanrısı. Gördüğünüz gibi, formu günümüzdeki Vruk'a benzer şekilde tasvir edilmiştir."

Keskin çığlıklar hafızamda yankılanıyor ve başımı sallıyorum, yerin o kadar titrediğini hatırlıyorum ki çatlayıp beni yutabileceğini düşündüm.

"Onun... onun pençeleri," diye ısırdım, çenemi ay ışığında parlayan uzun, siyah kancalara doğru salladım. "Onlar hakkında bir şey yazıyor mu?"

Kai sayfanın üzerinde delik deşik olmuş bir yazıya dokunuyor. "*Klahfta des ta ne flak ten*. Basitleştirecek, *benzersiz gibi bir* anlama geliyor."

"Ah," diye fısıldıyorum, başımı sallıyorum, kahvaltı ya da öğle yemeğini mideme indirmeye çalışmadığım için şükrediyorum. "Peki bu tasvirin dayandığı sıradan Vruklar?"

"Bir Vruk'un pençesi ölümcüldür." Kai boğazını temizliyor, bakışlarını körfeze dikeyiyor. "Herhangi biri için."

Okyanus gözlerinin derinliğinde saklanmayı başaramayan kargaşaya kaşlarımı çatıyorum.

"Kai?"

"Güvenlik sizin için önemli, değil mi? Diğer pek çok şeyin üstünde?" "Sanırım öyle. Neden sordunuz?"

Dili dışarı kayıyor, dudaklarındaki deniz tuzu parıltısını süpürüyor.

"Hemen döneceğim."

"Wai-"

Dalarak suyun altında kaybolur, ipek gibi kuyruğu bir kesik atarak yosun dizisini yukarıya gönderir.

İç çekiyorum, sabırla dönmesini bekliyorum.

Tekrar ortaya çıktığında kollarında küçük, kararmış bir sandık vardı ve kapağını açmadan önce yanımdaki kayanın üzerine yığıldı. İçini karıştırıyor ve deri kılıflı eğri bir bıçağa benzeyen bir şey ortaya çıkarıyor. Yıpranmamış kabzası koyu renkli bir metalden dövülmüş, abanoz taşından uçları dışında süslenmemiş.

"O da ne?" Elinden fırlayıp beni ısıracakmış gibi bakarak soruyorum.

Kai tereddüt ediyor, sonra onu aramızda askıya alıyor. "Seni *her şeyden* koruyabilecek bir şey. Her zaman."

Tedirginlik göğsümden taşıyor.

Uzanıyorum, elim titriyor, sanki bedenim zihnimin henüz kavrayamadığı bir şeyi biliyormuş gibi. Bir elimle kavisli kılıfı, diğer elimle kabzayı kavriyorum ve *çekiyorum* ...

Kapıyı kapatmadan önce silahın sadece birkaç santimi açıkta, midem çalkalanıyor, kalbim sert ve hızlı atıyor.

Bir pençe.

Bu lanet bir *pençe*.

"Vay..."

"Düşündüm de, yeni kılıcından nefret ettiğini söylemiştin, ben de... İyi misin?" diye soruyor, sesi şefkatli, ritmi kenarlarıma dokunuyor.

O şeyi çantama tikiyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye yalan söylüyorum, kitabı kapatıp pençenin üzerine koyuyorum, böylece yokmuş gibi davranabiliyorum. "Sadece bu özel hediyenin çantamda güzel ve güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hazine..."

Başımı kaldırıp yüzüme bir sırtış yerleştiriyorum. Genellikle onu solungaçlarından yakalayan büyük, göz kamaştırıcı türden. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ve teşekkür ederim. Çok düşünceli bir teklif."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun. Vücut ısının yükseldiğini hissedebiliyorum. Eğer istemiyorsan hediye kabul etmek zorunda değilsin-"

Yüzünü tutup kendime çekiyorum ve ıslak, tuzlu yanağına bir öpücük konduruyorum; gözleri, ona bir elma ya da imrenilen bir şey sunduğumda olduğu gibi parlıyor. "Hediyeni seviyorum, Kai. Gerçekten seviyorum. Şimdi bana yine kulağına olta kancası takıldığı zamanki hikayeni anlatır mısın?"

Yavaş, sulu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Bunu seviyorsun, değil mi?" "Gerçekten seviyorum. Ve sen de çok iyi anlatıyorsun."

Hikâyenin sonuna, kaleye geri dönmeyi başarıyorum ve kusmadan önce beni bir sarmaşık yatağına tüküren bir yan kapıdan geçiyorum. Baze beni dudaklarımdan safra akarken yerde düğümlenmiş halde bulup yoksunluktan mı diye sorduğunda dilimden bir yalan daha dökülüyor.

Gerçek şu ki, para çekme işleminin sırt çantamdaki ekstra ağırlığın yanında *hiçbir önemi yok*. Alınan birçok hayatın ağırlığını taşıyan ya da taşımayan bir silah. Öldürülmüş. *Yok edilmiş*.

Parçalara ayrılmış ve ziyafet çekilmiş, toprağa saçılmış ailelerin ağırlığı. Ve şimdi benim...



CHAPTER 15

ORLAITH

I

Kapana kısıldım.

Alevler tükürüyor ve gölgeler çalkalanıyor, havayı kolaylıkla yaran vahşi sarsıntılarla hareket ediyor.

Vurucu. Kesmek.

Kulaklarımı pençeli ellerimle kapatıyorum, vücudum kas yumağı ve kopma tehdidi oluşturan çıkıntılı tendonlardan oluşuyor.

O zaman çözülecek miyim? Vücudum bir arada durmayı bırakırken derim yarılacak mı?

Her şey dökülecek mi?

İçimde soğuk bir tohum çukurlaşıyor, organlarımı katılaştırıyor. Kalbim daha ağır, kızdığım bir nabzın çamuruyla ağırlaşıyor. Artık damarlarıma kan pompalayamadığında ne olacak? Saldırı gerçekleşecek mi? Canavarlar tıpkı onları çiğnedikleri gibi beni de çiğneyecekler mi?

Ölüm içimi yakacak kadar soğuk elleriyle kavlıyor, ama içinde bir rahatlık var. Sonsuzluk hissi veren bir güvenlik.

Gitmeme izin verme.

Sahne değişiyor, yer çöküyor ve ben bir uçurumun kenarına tünemiş, sessiz çılgınlarla yankılanan, içimi açıp ağlamak istememe neden olan karanlık bir kuyuya bakıyorum.

Bir şey beni tutuyor, ileri geri sallıyor, beni aşağı atmakla tehdit ediyor.

-

Sarsılarak uyandığımda kahverengi, aşırı yüklü gözlere bakıyorum, sıcak eller yüzümü okşuyor ve göğsümün içinde kükreyen alev kuyusuna yakıt ekliyor.

Baze, kafatasımı dolduran basıncı bastırmakta başarısız olan yumuşak vuruşlarla beni okşuyor. Boğazımdan dökülen çığlık, kavanoz çekmecemin arkasına tıkılmış pençe gibi keskin, geri çekilen bir bıçağın gücüyle yırtılıyor.

Rhordyn'in varlığı alanı tıka basa dolduruyor, odadaki tüm havayı itiyor ve ciğerlerimin yakalayabileceği hiçbir şey bırakmıyor.

İtip kakacakları bir şey yok.

Soluk soluğa kaldım, nefes almaya çalışıyorum...

"Git, Baze." Rhordyn'in gürleyen sesi dizginlenemeyen nabzımla savaşıyor, her vuruşta şişkin beynime bir odun atılıyor.

Ölümcül.

Yıkıcı.

Baze'in ani yokluğu *ona* doldurması için daha fazla alan sağlıyor.

Nefes almam için daha az hava.

Rhordyn yatağımın başucundaki şişeleri karıştırıyor, mantar üstüne mantar patlatırken küfrediyor. "Elinde sadece bu mu kaldı?"

Keskin sözleri şakaklarımı oyuyor ve beni iç sesiyle yargılamasını dileyerek inliyorum.

"Orlaith, geri kalanı nerede?"

Bacaklarım titriyor, ayaklarımın altındaki battaniyeyi büküyor. "Hepsi bu kadar..." *"Siktir."*

Atmosfer, öfkesinin ezici midesinden kurtulmaya çalışarak kıvranıyor gibi görünüyor.

Bedenim bir cehennem, damarlarımda dolaşan her kan dalgası sıvı ateşin bir başka kırıbaşı. Kıyafetlerimi çekiştirip parçalamaya çalışıyorum, serin havanın cızırdayan tenimi kurutması için çaresizce çırpınıyorum.

Eğer yırtarsam, alevler etrafa saçılır mı? Kulem küle mi dönecek?

Yatak eğiliyor ve soğuk bir şey dizlerimin altından kayıyor, başka bir şey belimi sarıyor ve sıkıca kavıyor. Rhordyn'in bedeninin buzul düzlüklerine tüneyerek oturur pozisyona geçiyorum; beni buzlu havasına çeken bir kış denizi.

Onun pençesinde lav oldum. Cızırdama sesi yok ama kanımda hissediyorum. Sallanıyoruz, yumuşak ve uysal, ateşimle çok çelişkili. Bir mantar daha patlıyor ve ses beni neredeyse ortadan ikiye bölüyor.

Acı-

"Biliyorum. Başını eğmeni ve ağzını açmanı istiyorum."

Hayır.

Eğer bunu yaparsam, beynim şişer ve patlar.

Burnumdan ılık bir ıslaklık akıyor, ağzımdan süzülüyor ve çenemden damlıyor.

"Bir daha sormayacağım, Milaje. *Şimdi.*"

Derinliksiz komut dudaklarımı ayırıyor; hareketle birlikte zayıf, acınası bir ses fişkırıyor. Ama başımı eğecek gücüm yok.

Çenemin etrafında kenetlenmiş sert bir el ile bunu benim için yapıyor. Soğuk bir sıvı dilime sıçırıyor ve ben onu geri boğuyorum.

"Bir tane daha."

Bir sonraki damla düştüğünde, karmakarışık zihnim, içimde kabaran soğuk anafurun damarlarımdaki ateşi hafiflettiğini fark etmem için yeterince çözülüyor.

Benim değerli rahatlığım. Bundan kurtuluşum... çok sıkı bir deri tabakasının içine hapsolmuş bu kızgın, şişmiş şeyden.

Dilimi dışarıda bırakıp daha fazlasını bekliyorum.

"Yeter."

Yeterli olmaktan çok *uzak*.

Bu volkanik el artık kalbimi kızgın yumruğunun arasına almayana kadar içmeliyim. Beynim artık ait olmadığı küçük bir alana tıkılmış gibi hissetmeye kadar.

Gözlerimi açıyorum, şişeyi kapıyorum ve ağzımı açıp dilimi oynatıyorum.

Hiçbir şey inmiyor.

Boş.

Yana fırlatıyorum, paramparça olduğunu duyuyorum. Ellerimi kulaklarıma dayayarak acının hafiflemesini, kendimi patlamaya hazır bir cam gibi hissetmemeyi bekliyorum.

Çenemi, dudaklarımı, burnumu silerek, "Daha fazla kaspun getirteceğim," diyor. Buz gibi elini alnıma bastırıyor.

Beni bu dünyaya bağlayan tek şeymiş gibi dokunuşuna yaslanıyorum. "Buraya gelmesi birkaç hafta sürebilir. Bana söylemeliydin."

"*Hiç burada değilsin...*"

Gök gürültülü bir fırtınaya benzer bir ses çıkarıyor, vücudumu şekillendiriyor, böylece hiçbir içerik sunmayan rahat bir pozisyonda yana doğru kıvrılıyorum.

Hâlâ kırıgıyım. Hala dikiş yerlerinden ayrılıyorum.

Hâlâ bir uçurumun kenarında kapana kısılmış, ayaklarımın dibindeki

sonsuz karanlık denizinin ötesini görmeye çalışıyorum.

Atlamam gerektiğini biliyorum ama aşağıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ne göreceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Görmeden edemeyeceğim şey.

"Ve bir kerede çok fazla alıyorsun. Bu yüzden mi Exothryl'e güveniyorsun?"

Sessizliğimin yeterli bir cevap olduğunu düşünerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Hırlıyor, sesi tenimde hissedilir bir çarpıntıya dönüşüyor. "Şu andan itibaren sana pay ayıracağım."

Ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. "Bu konuda benimle tartışma. Kaybedeceksin. Belli ki çok fazla kayıtsız kalmışım."

Kayıtsız mı? *Varolmamaya ne dersin?* Odadaki bir gölge. Sadece hiç beklemediğiniz anda ortaya çıkan bir hayalet.

Şimdi olduğu gibi.

O neden burada? Stony Stem'e kanımı almak ya da kalbimi hoplatan uyuşturucularına el koymak dışında hiçbir nedenle tırmanmaz.

Tam soracaktım ki, yün battaniyeyi çekip üzerime örtüyor, sonra da güçlü bir kolla bedenimi sararak yere yapııştırıyor.

"Bana sarılıyorsun," diye geveliyorum, sanki ayak bileklerime taş bağlanmış buzlu bir göle bırakılmışım gibi hissediyorum.

Caspun etkili olabilir, ancak yansımaları vardır.

"Evet," diye homurdanıyor, sanki kelimeyi dişlerinin arasından zorla geçirmek zorundaymış gibi.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kendimi yavaşça dans eden bir mum alevinin parıltısıyla aydınlanan hızlı gümüş kuyularına atıyorum.

"Neden?" Törpülüyorum ve sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ediyorum.

Yüzünde karanlık bir şey kayıyor -maske aşağı kayıyor- ve ondan başka bir şey alamayacağımı biliyorum.

Şu kapının arkasında da olabilirdi. İninde. Burası dışında herhangi bir yerde.

"Uyu, Orlaith."

Bazen verdiği emirler tüylerimi diken diken ediyor. Diğer zamanlarda ise sert bir rüzgârın altında ezilen bir çiçek gibi köklerimi büküyorlar.

Bu gece, içimde savaştığım enerji kalmadı ve... İstedikimi bile sanmıyorum.

Bana sarılıyor.



CHAPTER 16

ORLAITH

H Uyandığımda gitmişti, yastık kılıfıma sinmiş kalıcı kokusunun doyurucu misk kokusu dışında burada olduğuna dair hiçbir iz bırakmamıştı. Burnumu ipeğin içine sokarak derin bir nefes alıyorum,

Ciğerlerimi dolduruyor ve şakaklarımdaki ağırlı girdabı hafifletiyordu.

Boş bir şişeyi dudaklarıma götürdüğüm an bir kalas gibi çarpıyor ve karnımda gergin bir çarpıntı patlıyor ...

Caspun'um bitmiş.

Saçmalık.

Uzun zamandır gizli ampule bağımlıydım. Daha fazlasını tedarik etmenin sonsuza kadar süreceğini bilseydim, belki de haftalar önce cesaretimi toplayıp itiraf ederdim. Rhordyn'in önerilen dozu aştığımı keşfetmesinin yansıması düşündüğüm kadar kötü olmadı.

Kızgındı, evet... ama yine de bana *sarıldı* ve ben uyuyana kadar yanımda kaldı.

Gözlerimi kapattığımda kolunu hatırlıyorum; bir kalkan gibi büyük ve güçlü. Sırtımdaki varlığını hissettiğimi, ağırlığının şilteyi daldırdığını hatırlıyorum.

Aramızdaki küçük yarığın içine yuvarlanmamak imkansızdı. Boşluğu doldurmak.

İçimi bir ürperti kapladı.

Sakinleştirici bir nefes daha alıyorum, nefesimi vermeden önce yüzümü yastıktan çekiyorum, kendi kokumla çamuru bulandırmak istemiyorum. Sonra *çamaşır* günü olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum.

Tanith birkaç saat içinde yatağımı soymak için kalkacak...

Onu alamaz.

Fişi sürükleyerek çıkarıyorum, bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum, mükemmel bir saklanma yeri arıyorum.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tanith çok titizdir, hesaplanmamış tek bir toz zerresi bile bırakmaz ve nereye saklarsam saklayayım bu hazineyi bulacağından hiç şüphem yok. Belki *bir* yer hariç...

Rhordyn gizli bölmemi biliyor ama sadece o biliyor.

Ve orayı kazmak için başka bir nedeni de yok.

Halıyı soyuyorum, taşı kaydırıyorum, bölmeyi *onunla* dolduruyorum, sonra kapağı tekrar yerine kaydırıyorum. İçimde bir şeyler hafifçe kaynayarak sakinleşiyor ve iç çekiyorum, duruşum bozuluyor.

Antrenman kıyafetlerimi giydikten sonra felaket saçlarımı bir fırçayla tarayıp gevşek bir örgü haline getiriyorum. Omzuma astığım çantamla, hassas beynimi beslemek için her adımda süzölmeye çalışarak, narin adımlarla Stony Stem'e doğru ilerliyorum. Yemek odasına adım attığımda, beyaz noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor.

Arkamı dönüp doğruca yatağa gitmek için can atıyorum.

Her zamanki yerine uzanmış, dumanı tüten çayını yudumlayan buz gibi Baze sabah beni "Antrenman yapmak istediysen iki saat geç kaldın" diye karşıladı.

"Uyudum."

Kahvaltı tabağının yanında duran, bir bardak meyve suyu ve resmini yapmayı çok istediğim büyük siyah bir taşın ağırlığındaki parşömenden başını kaldırıyor. Bir lokma daha alıyor ve gözleri benimle buluşuyor. "Ve hala yorgun görünüyorsun."

"Ona haber veren sendin, değil mi? Rhordyn'e Exothryl'den bahsedin?"

Tek mantıklı açıklama bu. Dün gece bir yana, Rhordyn beni hiç görmüyor, özellikle de sabahları kafam iyiiken. Eğer bir koridorda karşılaşacak olursak, on seferden dokuzunda bu şans eseri karşılaşma çabucak sona eriyor.

Baze'in gözlerinde suçlu bir pırıltı parlıyor, o doğru gamze beliriyor. Fincanını, kim olduğunu yalanlayan zarif bir cınlamayla tabağa koyuyor. Nasıl görüldüğünü.

Baze'in ince işlenmiş ahşap bir silah gibi incelmesi dışında narin bir yanı yok. Doğru kullanıldığında ve doğru durumda *ölümcüldür*.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Nasıl çözdün?"

Baze omuz silkiyor, dirseklerini masaya koyuyor ve ellerini birleştiriyor. "Ne düşünüyorsun, Orlaith?"

Soru, yıpranan sabrım için mırıldanılan bir yem.

Şakaklarıma masaj yapıyorum. "Bana söyleyemez misin?"

"Hayır," diyor, oturmamı işaret ederek. "Sanırım bu bilgiyi kendime saklayacağım." Elmasından büyük bir ısırik alıyor ve bana sinirlerimi bozan bir göz kırpmıyor.

Başka bir deyişle, eğer bir şekilde daha fazla Exothryl yapmak için gereken otuz dört malzemeyi toplamayı başarırsam... *o bunu bilecek*.

Koltuğuma doğru ilerliyorum ve açık kapılardan pencerelerle kaplı koridora bakıyorum. İçeriye sızan bir sabah güneşi yok - Kara Kale'nin karanlık iç kısımlarını ışıkla dolduracak hiçbir şey yok.

Böyle günler genelde kötü başlar, bu yüzden hassas durumuma rağmen kahvaltı salonuna kadar gidebilmiş olmam bile *çaba* çizelgeme mutlaka not edilmeli.

"Nasıl başa çıkıyorsun?" Baze bir yandan sabah raporuna bakarken bir yandan da çayına bir küp şeker karıştırarak soruyor. İkimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde soru sıradanmış gibi davranıyor.

Omuz silkiyorum, midem bulanıyor, yiyecekleri gözden geçiriyorum. Bakışlarım Rhordyn'in yedek tabak takımına takılıyor ve göğsüm sıkışıyor.

Bir parçam dün gece paylaştıklarımızdan sonra burada oturuyor olmasını umuyordu.

Aptalca, şimdi düşündüm de.

Ama bir süredir kanımı almadı.

Bana ihtiyacı olmadığını söylediğini biliyorum ama dün gece onun kollarında uyuyakaldıktan sonra göğsümde umut dolu bir kıvılcım çıktı. Beslemek istediğim bir sıcaklık.

Beni döndüren o değerli çarklar için yağ.

Bir hizmetçi bardağıma güneş ışığı renginde lezzetli bir meyve suyu dolduruyor. Dikkatim boş tabağıma kaymadan önce onun duvardaki yerine dönmesini bekliyorum. "Caspun'um bitmiş."

Baze'in fincanı tabağa çarpıyor. "Benimle taşak geçiyorsun." Onun şaşkın bakışlarını yakalıyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

Söyleyecek başka bir şey yok.

Sonunda kelimeleri bulana kadar ağzı sudan çıkmış balık gibi çalışıyor.
"Üç yıllık caspun'u *üç ayda* nasıl bitirdin?"

Bakmaya devam ediyorum, bekliyorum ...

Başını arkaya atıp çatıya bakıyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor.
"Bunu önleyici olarak kullanıyordun, sonra da düşüşe karşı koymak için her sabah exo'ya güveniyordun."

"Geceleri iyi dinlendiğimden emin oluyorum," diyorum, meyve suyu bardağımı kavrarken - bu masada kuru kusmak istemeden tüketmeyi düşünebildiğim tek şey.

"Rhordyn biliyor mu? Önleyici olarak kullandığını?" Bardağımdan küçük, belirsiz yudumlar alırken bakışlarının yüzümü yaktığını hissedebiliyorum.

"Eğer dün gece bunu çözemediyse, öğrenmek üzere olduğundan şüpheleniyorum."

"Bu konuda haklısın." Kendi meyve suyu bardağını kaldırıp benimle tokuşturuyormuş gibi yapıyor.

Bu konuda acı çekmenin bir anlamı yok.

"Yani..." Başparmağımı sağımdaki boş koltuğa doğru salladım, "yine mi gitti?"

Baze elmasından bir ısırık alıyor, yavaşça çiğnerken kurnaz bakışlarla beni izliyor, sonra yutkunuyor. "O buralarda. Şimdi, madem bu duruma uygun giyindin, birkaç saatimizi Plank'te antrenman yaparak geçirebiliriz. Tabii boyayacak taşınız yoksa?"

Bardağımın dibi neredeyse masaya çarpıyor ve çıkardığı sestten irkilmeme neden oluyor. "Gerçekten mi, Baze? Sence şu anda tahta üzerinde yürüyebilecek durumda mıyım?"

"Hayır," diye omuz silkiyor, "ölü gibi görünüyorsun. Ama belki de selkilerle yüzmek sana çok iyi gelecektir?"

Evet, sanki ayak parmağını kaybetmenin kimseye faydası yokmuş gibi.

Yığından bir üzüm koparıp yüzüne fırlatıyorum ama dişleriyle havadan kapıyor.

Gözlerimi devirerek koltuğumda kayıyorum, meyve suyunun iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değilim. Aldığım birkaç yudum karnımda diken gibi oturuyor.

"Her şey soğumadan yemelisin."

"Aç değilim. Ve yakanda allık var," diyorum, Baze'in arkasındaki duvarda duran, bakışlarını yere dikmiş sarışın, iri memeli hizmetçinin kızarmasıyla eşleşen kırmızı lekeyi fark ederek.

Yakasını çekiştirerek lekeyi inceliyor. "İyi bir hatırayı severim." Bana göz kırparak mücevherlerle kaplı yüzüğünü parlatıyor. "Şu haline bak, konuşmayı ustaca başka yöne çekiyorsun."

"Bunu sana kim verdi?" Tüm o minik, abanoz taşların cilalı yüzlerinde ışığın kırılma biçimine hayranlıkla bakarak soruyorum. "Hep merak etmişimdir."

Kalkık kaşlarının altından beni izliyor. "Sence kim?" Bir süreliğine benden beklentilerini düşürmesi gerekiyor.

"Sadece... bana çoktan seçmeli cevaplar verin ki kafanıza kavun fırlatmaya meyilli hissetmeyeyim."

"Pekala," dedi alaycı bir ses tonuyla, "o çamurlu, akşamdan kalma beynine bir ipucu vereyim."

Onu öldüreceğim.

"O kıyafetleri sırtına geçiren ve Cook'a seni ballı çöreklerle beslemesi için para ödeyen kişi. Lafı açılmışken, bir tane ister misin?" Önümde yığılı duran yığını işaret ediyor.

Midem düğümleniyor.

"Üstüne kusmamı istemiyorsan, hayır. Peki bu ne kadar önceydi?" Şakaklarıma tekrar masaj yaparak soruyorum, donuk zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Baze'in dudaklarının köşesi bir çengele dönüşüyor. "Biliyor musun, onun yönetiminde yıllar *birbirine karışıyor*. Şimdi," elini masaya vuruyor, sesi kafatasıma bıçak gibi saplanıyor, "hadi gidelim. Eğer şanslıysak, yağmur başlamadan önce birkaç güneş ışını yakalayabiliriz."

Ve eğer şanslıysa, o gün hayatta kalabilir.



CHAPTER 17

ORLAITH

"W

"Peki ya kılıçlarımız?" Baze'in uzun ve kararlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak soruyorum. Kabarık gül çalıları dikkatimi dağıtmaya devam edince zor oluyor.

Güneş onlara iyi geldi.

"Onları sonra alırsınız. Rhordyn bir saat kadar göğüs göğüse dövüşe odaklanmamı istiyor," diye mırıldanıyor uzun bir ot parçasının ucunu çiğneyerek.

Alay ettim. "Geçen gün onun taşaklarına tekme atmayı başardığımı düşünürsek bu komik."

Baze'in kafası o kadar hızlı dönüyor ki boynunun kırılmamasına şaşırıyorum. "Affedersiniz?"

Omuz silkiyorum, şakaklarıma masaj yapıyorum, çıplak ayaklarımdan altındaki süngerimsi çimlerden rahatlamaya çalışıyorum. "Ucuz bir atış olduğunu söyledi."

Yumuşak, melodik bir kıkırdama bahçede çınlıyor ve tatlı ahengiyle bana saldırıyor. Hemen ardından gelen şey topuklarımı yere bastırıyor; gök gürültüsü gibi yuvarlanan derin, güçlü, *tanıdık bir* kahkaha.

Baze arkamdan küfrederken botanik patikaların labirentinde koşmaya başlıyorum, bu sadece arayışımı hızlandırmaya yarıyor.

Yemyeşil, parfüm kokulu bir virajı dönerken durdum.

Orada, güllerin -benim *güllerimin*- arasında duran, hayatımda gördüğüm en çarpıcı kadın.

Uzun boylu ve heykelsi, koyu sarı pelerini şeklini gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Boynundan ayaklarına kadar esneyen pelerin, vücut boyası olarak kullanılabilecek kahverengi pantolonu ve kıvrımlarıyla hareket edecek şekilde tasarlanmış kumlu üstüyle vurgulanan uzun bacakları için bir pencere oluşturuyor.

Kıyafetlerine bakılırsa, bu kadın güzel ve kremsi teninin içinde rahat.

Saçları çilek şarabı renginde, dökülen kısımları küçük pas rengi taşlarla kaplı kulağının arkasına sıkıştırılmış. Dudakları pembe, yanakları çillerle tozlanmış. *Ona* bakarken uzun, kalın kirpikleri belirgin kaşlarını okşuyor.

Rhordyn. Kaba yontulmuş mükemmellik. Dün gece bana sarılan ve sanki bir *anlamı varmış* gibi beni uyutan adam.

Ona neredeyse yorgun görünen bir gülümseme sunuyor ama bu yine de bir gülümseme.

Gülümsemesi.

İçimde bir şeyler beyazlaşıyor ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Baze'in eli omzuma iniyor, parmakları kanca gibi saplanıyor. Ayağımı geri fırlatıp diz kapağına bir tekme atıyorum ve Rhordyn'in dikkatini üzerimize çekecek bir inilti duyuyorum.

O gülümseme düşüyor, geriye taştan bir levhadan başka bir şey bırakmıyor. Benim için gülümseme yok.

Bugün hepsi *ona* ait.

Baze'i omuz silkerek uzaklaştırıyorum ve ellerim iki yanımda sallanarak ilerliyorum.

"Laith," diyor Rhordyn, sanki az önce dudaklarını kulağıma dayayıp fısıldamış gibi tenimi çakıllıyor.

Bir sonraki nefesim bir önceki kadar keskin değil.

Bana asla Laith demez.

Yine de kendimi onun önüne dikiyorum - kökleri toprağa pençe gibi saplanan bir ağaç.

İçimde bir öfke tomurcuğu kıvılcımlanıyor ve düzensiz alevi bastırmak yerine ona üflemek istiyorum. O ve ben kül yığınının başka bir şey olmayana kadar onu kucaklamak ve *büyütmek*. Rüzgâr bizi süpürsün ve birbirimize dolasın. Sonunda ölümümüz bu sonsuz bilmeceye bir neden koysun.

Çünkü yorgunum. Çok, çok yorgunum ve güllerimin arasında duran, genellikle bir mezar taşı kadar kayıtsız olan bir adamın gülümsemelerini cezbeden bu kadınla aram iyi *değil*.

Kaşları kalktı.

Uzun, sert bir an geçiyor, bakışlarımız az önce kılıçları çekmişiz gibi kilitleniyor. Bu bir savaş, evet. Hatta bir savaş.

Neyin tehlikede olduğundan emin değilim.

Tepemde gökyüzü gürliyor ama gözümü kırpmayı reddediyorum. Kopmayı reddediyorum. Sanki içimde derinlerde bir şey, acı verici bir şekilde farkında olan o durgun, sessiz parça -Kâbuslarıma musallat olandan farklı bir uçurumun kenarında durduğumu biliyorum.

Beni mahvetme potansiyeli olan bir şey.

Sert okyanus esintisi sırtıma saldırıyor, gevşek dalları öne doğru itiyor.

Ulaşmak.

Rhordyn'in burun delikleri genişliyor, bakışları boynuma yöneliyor ve içinden alçak, ipeksi bir gümbürtü çıkıyor.

Ses bana bir doz Exothryl gibi nüfuz ediyor, kalbimi çok kırılgan kaburgalara çarptırıyor, bal kalınlığında kan pompalıyor - yanaklarımı ısıtıyor, dudaklarımı dolgunlaştırıyor, göğüslerimi sıcak ve ağır hissettiriyor.

Etrafımızda, dünya durmuş gibi görünüyor ... ya da belki de önemi azalıyor.

Kısa bir nefes alıyorum ve öfkeme rağmen kendimi güneş ışığına doğru uzanan bir çiçek gibi öne eğilmiş buluyorum.

Arkamda bir yerden Baze öksürüyor.

Rhordyn'in boğazındaki top yuvarlanıyor ve bir adım geriye kayarak gerginliği parçalıyor. Bazı parçaların sekerek ateşli ve savunmasız etime saplandığını hissediyorum.

Bir yanım bu yaraların fiziksel olmasını, kanımın akmasını ve Dolcie etimi deldiğinde verdiği tepkiyi vermesini istiyor. Ona benim değerimi hatırlatmak ve aramızdaki yıkılmakta olan köprüyü güçlendirmek.

Bakışım yön değiştiriyor ve yosun yeşili yapraklardan başka bir şey vermeyen çıplak bir çalıya takılıyor.

Rhordyn sanki son gerginliğimizi de atmak istercesine boğazını temizliyor. Ya da belki de *beni yerinden oynatmaya* çalışıyor.

Her iki durumda da

acıtıyor. "Orlaith."

Tam adımın sesi yüzüme bir tokat gibi iniyor, neredeyse dizlerimi büküyor.

"Evet, Rhordyn?"

Çenesindeki kasların titremesine bakılırsa, meydan okuyan ses tonumdan hoşlanmadığını söyleyebilirim. Ama böylesine kadınsı bir duruş sergileyen bu kadının önünde yaralı bir oyun olmayı reddediyorum. Özellikle de burada çıplak bir gül fidanı gibi dururken.

"Bu Zali" -eliyle sert bir hareket yaparak yanlara doğru işaret eder
-"Doğu'nun Yüce Sahibesi."

Sonunda dikkatimi onun kişisel alanından sarkan kadına yöneltmeden önce uzun bir süre daha ona bakıyorum.

Elinin, üzerinden bir kum tepesi gibi düşen pelerininin içinde çentikli olduğunu, başının yana eğik olduğunu fark ediyorum. Yüzünde bir ifade var - sanki aramızda konuşulmayan kelimeleri dinliyor, belki de benim patlamamı bekliyor.

"Özür dilerim. Orada durduğunuzu görmedim," diyorum elimi ona doğru iterek.

Ağzının kenarı kalkıyor, gözlerinde şoka benzer bir şey parlıyor ve elini çekiyor.

Sıkı tutuyor, avuç içi şaşırtıcı derecede nasırlı-

O zaman nasıl dövüşüleceğini biliyor.

Kendine bakabilen, güçlü ve sakın bir kadın.

-Rhordyn'in misafirperverliğini yeni doğmuş bir kuzu gibi emmeyen bir kadın.

Onu inine alacak mı?

... Onun için *kanını* akıtacak mı?

Asit boğazımı bir meşale gibi yakıyor, tüm hava balık ağı ciğerlerimden kayıp gidiyor.

"Laith. Senin hakkında çok şey duydum." Dost canlısı sesi ipeksi bir yumuşaklıkta, kehribar rengi gözleri özlemediğim bir ihtiyatı gizliyor. "İyi tanışacağımızı umuyorum."

"Bundan hiç şüphem yok," diye cevap veriyorum, elini bırakarak. "Ve senin için Orlaith."

Arkamda, Baze boğuluyor.

Rhordyn üst kolumu tutuyor ve ben onun uzun, güçlü adımlarına ayak uydurmaya çalışırken çantam kalçama çarparak sürükleniyorum.

"Ah!" Kollarını göğsünde düğümlemiş, başını sallayarak öylece duran Baze'in yanından geçerken sızlanıyorum.

Ya benden utanıyor ya da bana acıyor. İki seçenek de ideal değil.

Rhordyn beni uzun bir çitin arkasına sürüklüyor ve dönerek kişisel alanıma giriyor, gözlerinde gümüş bir fırtına tenimi harap ediyor. "Bu çok kaba, çocukça ve çok-"

Cümlesinin ortasında durdu. Sadece... durur.

"Ne yani, Rhordyn?"

Gözleri sertleşir.

"Zavallı," diyor soğuk ve kararlı bir ses tonuyla. "Sadece bir sarılmaydı.

Başka bir şey değil. Buna takılmayın."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sanki ciğerlerime sivri bir sopa saplamış gibi nefesim kesiliyor.

Tabii ki. Ne kadar aptalım.

Kollarını kavuşturuyor ve bakışlarım bileğinin etrafındaki mürekkepli kupaya takılıyor; birbirine kenetlenen ama ayrı kelepçeler oluşturmak için ayrılabilen iki bant.

Tribünde olmadığı sürece genellikle o şeyi takmaya zahmet etmez.

Mideme bir ağırlık çöküyor.

"Ona kur mu yapıyorsun?" Sesim sert bir fısıltıya dönüştü.

Omuzları bir santim düşüyor ve kalbim bu hareketi taklit ediyor.

Zırhındaki en küçük çentik bu ama çok anlamlı.

Önemsiyor, ama sadece sorumluluk hissettiği için.

Beni her zaman sınırlarımın dışına çıkarmaya çalışmasına şaşmamalı. Hayatına, kalesinin içini gölgeleyen bu aşık serseri olmadan devam etmek istiyor.

Burnunun kenarını sıkıyor ve iç çekiyor. "Laith..."

O böyle söylediğinde adım kulağa çok yorgun geliyor. Yine de aptal kalbimi dörtlüme koşturuyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

"Sadece soruya cevap ver, Rhordyn."

Her seferinde bir damlacık olmak üzere yol paramı ödüyorum, bu yüzden burada yaşayan, benim koltuk değneğim haline gelen koridorlarda yürüyen başka biri olup olmayacağını bilmeyi hak ediyorum. Bir kadının onun inini paylaşıp kokusuyla kirletip kirletmeyeceğini bilmeyi hak ediyorum. Ya da onu yemek masasına çekip onunla yemek paylaştığını göreceğim... benimle *hiç paylaşmadığı bir şeyi*.

Bu son düşünce beni bir dal gibi kırıyor.

"Cevap ver bana!"

Rhordyn benim bu dokunaklı rahatsızlık gösterime gözünü bile kırpmıyor. Sanki beni tam olarak nasıl doğramak istediğini düşünüyormuş gibi uzun bir süre beni inceliyor. Önce hangi parçamı kargalara atacağını.

Küçük bir sonsuzluktan sonra, yumuşak bir geri adım atıyor ve bizi bir soğukluk okyanusu ile ayırıyor.

Kendinden uzaklaşma şeklini sevmiyorum. Ayaklarımın altındaki zemini sanki parçalanıp beni yutacakmış gibi kararsız hissettiriyor.

"Ona cupla'mı vermeyi düşünüyorum," diyor, sesi monoton, kelimeleri gerçekçi.

Ciğerlerim düzleşti.

Hayır.

Siktir, hayır.

Sık yeşilliklere doğru sendeleyerek geri dönüyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, kalbim boğazımda.

İçimden bir ses yükseliyor, vahşi ve çirkin, beni bu çitin etrafından dolanmaya, Zali'yi çilek rengi saçlarından tutmaya ve dişlerimle şahdamarını koparmaya çağırıyor.

Bu hatalı düşüncenin ağızda bıraktığı tat acıdır.

Ama onunla birlikte güldü. Ona *gülümsedi*. Sadece küçük, alaycı bir gülümseme değil.

...

Korunmasız bir tane.

Bana böyle gülümseyen tek erkek Kai, yani her neyse.

Rhordyn'in bu dişiyle paylaştıkları özel olmalı... Ama onun *cupla'sı*?

Okuduğum hikayelerde, bir erkek bir dişiye cupla'sının diğer yarısını ancak eşi olduğu takdirde teklif ediyor. Gerçek aşk. *Kaderinde varsa.*

Bir an için bayılabileceğimi düşündüm.

"O senin eşin mi?"

Başını eğip kahkahla atmadan önce gözleri açılıyor, göğsünün genişliği kahkahayla birlikte titriyor ama bu mutlu bir ses değil.

Karanlık ve acımasız, taşların tekrar tekrar birbirine çarpması gibi.

Hırçın sesi azalıyor ve buz gibi bakışlarıyla beni şişliyor. "Saçma sapan şeyler okuyorsun, değil mi?"

"*Çingene ve Gece Kralı* saçmalık değil," diye karşı çıkınca başını salladı.

"Bu saçmalık, Orlaith. *Eşler*, çiftçilerin kızlarına yerel ozanla yetinmemeleri için söyledikleri güzel bir yalandır."

"Yerel ozan mı?" Tabloların nasıl bu kadar çabuk değiştiğini merak ederek alay ediyorum. "Doğru."

"Evet," diye homurdanarak yaklaşıyor ve soğuk aurasının etkisiyle tenim sızlıyor. "Büyüleyici bir masalı nasıl söyleyeceğini bilen bir ozan ve

Sizi aşk vaadiyle köpürtecek ama sonunda kalbinizi mecazi bir kazığa oturtmadan önce erdeminizi parçalayacak."

Kaşlarımı çattım. "Çiftçi kızlarından bahsettiğimizi sanıyordum..."

"Eşler," diye hırlıyor dişlerini göstererek, "ergen bir dişinin *gerçek aşkın* gelmesini beklemesi için uydurdukları bir masal. Böylece kalçalarını açmadan ve kızlığının parçalanmasına izin vermeden önce bir cupla'yı kabul edecek." Bana yüzünü sevmediğim bir şekle sokan hınzır bir gülümseme sunuyor.

Hiç de bile.

İyi kesilmiş dallar her nefes alışımında beni sırtımdan vuruyor ve gidecek hiçbir yerim yok. Beni oyan o keskin gülümsemeden saklanabileceğim hiçbir yer yok.

"Eşler, Orlaith, bir peri masalıdır. Sonsuza dek mutlu bir sonun güzel yüzüyle boyanmış bir trajedi, ama özünde hala lanet bir trajedi. Okuduğunuz her şeye inanırsanız, sonunda gerçek dünyaya adım attığınızda hayal kırıklığına uğrarsınız."

Yüzümdeki tüm kan boşaldı.

Sonunda gerçek dünyaya adım attığınızda ...

Önüme serilen gerçekle yüzleşmekten kaçınmak için çaresizce başımı yana çeviriyorum. Toprağı kazdım, kendime bir yuva yaptım ve şimdi köklerimden sökülmekten bir yanlış hareket uzaktayım.

Sıcak bir gözyaşı serbestçe kayıyor, yanağımdan aşağı bir yol açıyor ve karşılıksız duygularımın tuzlu kokusuyla havayı tokatlıyor.

Sert parmaklar çenemi sıkarak beni tekrar onunla yüzleşmeye zorluyor. "Sen bundan daha iyisin."

Bu içi boş ifade içimi parçalıyor ve o mezar taşı gözlerle birleşince... Çürüyen cesedimden papatyalar çıkarıyorum.

Çünkü ben bundan daha iyi *değilim*. Bir kez daha bana meydan okuyor, beni başlangıç çizgisine götürdüğü anda zaten başarısız olduğum bir meydan okuma.

Bakışları aşağıya iniyor ve bir rüzgârla kırılan bir yelken gibi savrulup gitmeden önce dudaklarımı tüy gibi hafifçe incelediğini neredeyse hissedebiliyorum.

"Bu akşam yemek, Orlaith. Dördümüz," diye bağıyor omzunun üzerinden. "İştahınızı da getirin ve geç kalmayın."

Onun sözleri kederimi kızgın bir öfke alevine dönüştürüyor.

Son on dokuz yıldır günde üç kez boş tabak takımına bakarken *bana* dakik olmamı mı söylüyor?

Dudaklarım geriye doğru sıyrılıyor ve Baze'in sabahı beni eğitmek yerine diz kapağına buz koyarak geçirebileceğine karar vererek ahırlara doğru ilerliyorum. Gidip biraz at boku küreyeceğim, günün kazanan teması bu gibi görünüyor.



CHAPTER 18

ORLAITH

Iyemek salonuna giriyor, zemini çamurlu ayak izleriyle kirletiyor, her sallanan adımda kalçaları sallanıyor.

Saksı bitkileri gibi duvarlara yaslanmış hizmetkârlar bir şekilde dik duruşlarını koruyorlar. Hiçbiri bana *bakmıyor* bile, ancak birkaçının ağızlarından nefes almaya başladığını fark ediyorum.

Odada, sol ucunda doyurucu bir sofra bulunan uzun yemek masasından başka mobilya yok. Ama üzerime bir pelerin gibi yapışan bu keskin, ekşi kokulu hava varken, kızarmış av eti ve otlarla kaplanmış kök sebzelerin kokusunu tam olarak anlamak zor.

Odadaki sandalyelerin çoğu kaldırılmış, geriye sanki bu bir tür *samimi bir* buluşmaymış gibi dört sandalye kalmıştır...

Yerime oturduğumda Rhordyn'in pişman olacağı bir karar.

Uzak taraftaki boş sandalyeye odaklanıyorum, yemek yeme zahmetine hiç girmedığı süslü bir yer sofrasında oturan adamla göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Zali henüz kupasını bile almadı ve onu şimdiden... *işlevsiz* aile yemeklerimize kattı. Bu düşünce beni birkaç kez daha at boku içinde yuvarlanmayı dilemeye itiyor.

Koltuğuma yerleşiyorum ve açlığımı gidermek için hiçbir şey yapmayan yayılımı değerlendiriyorum. Aslında tek yaptığı içimi daha da düğümlemek.

"Ne kadar rahat değil mi?" Karşımda ve boş bir sandalyenin yanında oturan Baze'e bakıyorum. Bir dirseğini masaya dayamış, başını iki parmağıyla şakağını dürtecek şekilde destekliyor, gözleri ay baykuşu gibi kocaman. "Ne?" diye soruyorum. diye soruyorum,

bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Kucağıma kurumuş bir bok serpiliyor ve cevap vermesini beklerken onu yere fırlatıyorum.

"Ne?" İki kaşı da arkaya doğru kaymış saç çizgisine uzanıyor.

"Gerçekten mi?"

Bu küçük kutlama yemeğine bir kişi eksik katıldığımızın farkında olarak omuz silkip koltuğumda rahatlıyorum, ama bunun keyfimi kaçırmasına izin vermeye niyetim yok. Ben de yarım saat geç kaldım. Onun daha da geç kalması karakterini kötü yansıtır ve kesinlikle bir ata eyer vurup bu şatodan defolup gitmeli ve bir daha asla geri dönmemeli.

İnce, gümüş ipliklerle bir araya getirilmiş mürekkep rengi kıyafeti içinde zarif bir prestij timsali olan Rhordyn'e yan gözle bakıyorum. Ceket göğüs kafesine kadar açık bırakılmış, altından siyah bir düğme görünüyor. Koltuğuna yaslanmış, dirseğini kolçağa dayamış, başparmağıyla alt dudağının üzerinde yollar çiziyor.

"Vay canına. İkiniz de çok iyi giyinmişsiniz. Bunun özel bir davet olduğunu bilseydim, ayakkabı giyerdim."

Pek olası değil.

Baze, narin ayak sesleri tahta yankılanmadan önce boğazını temizliyor.

Başımı kaldırdığımda Zali'nin atletik vücudunu saran boydan boya bir elbise giymiş, kızarmış bir gül kadar taze görüldüğünü görüyorum. Elbisenin paslı rengi ten rengini tamamlıyor ve saçlarının sarmalları neredeyse sivrilen beline ulaşarak muhteşem bir omuza düşüyor.

Mükemmel, iyi sunulmuş bir pakete sarılmış egzotikliğin timsali ve bana öyle geliyor ki gübre oldukça sembolikti. O kadının yanında kim otursa bok gibi görünürdü.

Rhordyn'e bakıyorum, hâlâ beni izliyor, başparmağını hâlâ alt dudağında gezdiriyor. Sabit bakışlarındaki bir şey beni koltuğumda kıpırdatıyor, sanki tek başına bu hareket bile onu sarsabilirmiş gibi.

"Bu koku nereden geliyor?" Zali yaklaşarak soruyor ve Rhordyn'in elimi kaldırıp el sallarken yüzümde beliren gülümsemeye şahit olmasına izin veriyorum.

"Ben." Dikkatimi Zali'ye çeviriyorum, şimdi Baze'in yanındaki boş koltuğun yanında duruyor, bal rengi gözleri kirli yanağını, saçlarımdan sarkan samanları, kıyafetlerime yapışmış çamuru inceliyor. "Bitkilerim için gübre paketliyordum."

Yüzünün buruşmasını, hatta belki de bir şaka yapmasını bekliyordum; onun yerine bana saygıya benzer bir şeyle bakıyor.

Rhordyn'e bakıp biraz gülümsüyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Muhtemelen daha sonra çarşafaların arasında dolaşırken gülecekleri kişisel bir şakanın çemberinin dışındayım. Bu düşünce iştahımın kalan kırıntılarını da tüketiyor.

Parmaklar masayı tıngırdatıyor; sabırsız bir melodi, her vuruşta tüylerimi biraz daha diken diken ediyor. Temponun kalbimin çılgın davuluyla eşleştiğini fark etmem çok uzun sürüyor.

Aniden -neredeyse şiddetle- durur.

"Orlaith."

"Evet?" Hizmetçilerin koridorda yanından geçerken yaptıkları gibi kirpiklerimi kırıştırarak cevap veriyorum.

"Görüyorum ki ahırın yarısını yemek masasına getirmişsiniz. Temizlenmek için zaman ister misiniz? Kokunun iştahınızı kaçırmasını istemem."

"Ben iyiyim. Eminim Baş Hanımefendi de aldırmaz," diyorum, masanın altına tekme atacak kadar yakın oturan Zali'ye bakarak. "Öyle mi *anne*?"

Bir ağız dolusu şarabı boğazına tıkıyor ve ben de şarabın çenesinden aşağı bir kan çizgisi gibi süzülüşünü izliyorum.

Eğilebildiğim kadar öne eğilerek kadehi elinden kapıyorum ve içindikilerin tamamını bir dikişte yudumluyorum. Mideme kadar bir iz bırakıyor ve tadından nefret ederek irkiliyorum. Ama bu beni yeniden doldurması için hizmetçiye çağırmaktan alıkoymuyor.

Baze ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama Rhordyn eliyle hafifçe vurarak onu durduruyor, çenesi gösterinin tadını çıkarıyormuş gibi yumruğunun üzerinde duruyor.

Evet. Şansına, bu sadece ilk perdeydi.

"Biliyor musun, bir keresinde anksiyetenin anne desteği eksikliğinden kaynaklanabileceğini okumuştum. Bu ikisi tarafından büyütüldüğümü düşünürsek," diye söyleniyorum, kadehimi Baze ve Rhordyn arasında kristal bir savaş bayrağı gibi sallayarak, "sorunlarım olmasına şaşmamalı."

Hizmetçi gümüş bir kadehten bardağımı dolduruyor ve ben Zali'nin mükemmel, badem şeklindeki gözlerinin derinliklerine bakıyorum... keşke onları kafasından oyup çıkarabilseydim. "Ama şimdi *sen varsın*."

İçkisinde boğulma sırası Baze'de.

"Evet," diye yanıtlıyor Zali, dudaklarında alaycı bir gülümseme. "Şimdi beni yakaladın." Bir kadeh suya uzanıp yaklaşırken, diğer elini Rhordyn'i engellemek için bir kalkan gibi kullanıyor ve mükemmel manikürlü kaşlarını sallıyor. "Ve ne olursa olsun, katılıyorum. Bence onlara bu kadar uzun süre katlandığın için bir madalyayı hak ediyorsun."

Yelkenim tüm sertliğini
kaybetti. Lanet olsun.

Genç bir hizmetçi ekmekleri her birimizin tabağına yerleştirmeye
başlıyor ama Rhordyn kendi tabağına iner inmez alıp benimkine koyuyor.

Oda kırılgan bir sessizliğe gömülür.

O çöreği kurtuluşumun ve mahvoluşumun toplamı gibi inceliyorum ve
hepsi iyi terbiye edilmiş bir hamur yığnında toplanıyor.

"Ye, Orlaith." Emir nazik değil ama iştahsızlığıma rağmen haklı
olduğunu biliyorum.

Yemek yemeliyim.

Daha önce hiç şarap içmemiştim ve biraz sersemlemiş hissettim.
Muhtemelen yoksunluk başladığından beri neredeyse hiç yemek
yemediğim içindir. "Ellerimde gübre var..."

Zali boğazını temizliyor ve bakışlarımı masanın üzerinde asılı duran
peçeteye kaldırıyorum. "Senin için ıslattım." Sözlerine neredeyse kararsız,
nazik bir gülümseme eşlik ediyor.

Bardağıma masaya koyuyorum ve ikramı alıyorum, ellerimi temizleyip
ekmeği bölerken bir teşekkür mırıldanıyorum.

Ilık, mayalı buhar kabarıyor ve kokuyu tadıyorum, içimi acıtmasını
bekliyorum. Bunun yerine, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerim için bir
hediye gibi geliyor ve derin derin içime çekiyorum, vücudumdaki tüm sinir
uçları uyanırken inliyorum.

Birdenbire, lezzetli aromayla süslenmemiş herhangi bir hava tamamen
yetersiz hissettirir.

Küçük bir tabak tarçınlı fındık ezmesi gözüme çarpıyor ve Rhordyn'e
bir göz atıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, parmağımla sıcak etin üzerine
sürüyorum ve bir ısırık almadan önce erimesini bekliyorum.

Yumuşak, kabarık iyilik, sağlıklı, çökmekte olan bir lezzet verir - tatlı
ve tuzlunun mükemmel karışımı bir şekilde ortada buluşarak ilahiyatın
vücut bulmuş halini oluşturur.

Tadını çıkarmaya çalışarak yavaşça çiğnerken göz kapaklarım
kapanıyor, omuzlarım yumuşuyor. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin
değilim ama Cook mükemmel tarifini geliştirmiş. Hayatımın geri kalanında
bu ekmeklerden başka bir şeyin açlığını gidereceğinden şüpheliyim.

Baze ve Zali'nin beni şaşkın bir ilgiyle izlediğini görmek için başımı
kaldırıyorum. "Ne?"

Başlarını öne eğip kendi rulolarını parçalamaya başlarlar.

Rhordyn'e bir bakış attığımda, gözlerindeki tekinsiz bakış beni susturuyor. Beni öylesine ilkel bir yoğunlukla izliyor ki, o fark etmeden saçımın tek bir telinin bile yerinden oynayabileceğinden şüpheliyim.

"Matta bir şey mi var-"

Kınının sınırlarından kurtulan bir bıçağın sesiyle kesiliyorum; kısa ve keskin bir tıslama, ama yine de ciğerlerimin etine bir kanca geçirip *çekmeyi* başarıyor.

Bakışlarım Zali'nin ekmeğini yağlamak için kullandığı küçük, metal bıçakla çarpışıyor ve kalbime kaçma dürtüsü saplanıyor.

Etrafımda dönüp duran üç canavarın merkez üssü olmadığımı, her darbelerinde beni *sıyıran* pençeleriyle kesmediklerine kendimi ikna etmeye çalışırken oda içime kapanıyor ve çaresizce ihtiyaç duyduğum havayı dışarı atıyor.

Bir Vruk pençesi bu bıçaktan daha uzundur. Siyahtır ve ucu kancalıdır. Aynı şey değil. Bu aynı değil.

Rhordyn'in eli hançerin keskin ucunu kavrayarak dışarı fırladığı anda çöreği bırakıyorum.

Zengin, bakırımsı bir tını havaya nüfuz eder.

Silah Zali'nin elinden kapılır ve sanki gözden ırak olan gönülden de ırak olurmuş gibi peçetesinin arasına katlanır.

O daha iyi bilir.

Bu sesin benim zayıflığım olduğunu bilecek kadar çok kez dağıldığımı gördü. İçimde bir kibrit çakıyor, kanımı kaynatıyor, beynimi şişiriyor.

Beni acınası, sarmal, çığlık atan bir yığın halinde bırakıyor.

Yüzümün yan tarafı onun bakışlarıyla oyulmuş gibi hissediyor, şimdi çok daha keskin. Daha soğuk.

Çözülüp çözülmediğimi görmek için bekliyor.

"Sen ne-"

"Ben iyiyim," diye kestirip atıyorum, çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye iterek. "Aslında, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yalan.

Dilimin ucunda bir çığlık, tasmaını kesmem için *yalvarıyor*. Ama bu kez, başımla flört eden basınç dalgasıyla pek ilgisi yok.

Her şey değişiyor. Ve ben değişimi sevmiyorum. Değişim beni *rahatsız* ediyor.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılmadıklarına şaşıyorum.

"Bundan emin misin?"

Soru düz, ama cevabım da öyle. "Evet."

"Şey," diye ısırdı, "bunu duyduğuma sevindim."

Ayağa kalkıp açık kapı aralığından dümdüz bakıyorum, onun bariz incelemesini ve odayı kaplayan sessizliği görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Affedersiniz. Birden iştahım kaçtı. Muhtemelen tüm ..." Kalın kalın yutkunuyorum, "bok."

Sessizliğin sürmesi için yalvararak masanın etrafındaki uzun yolu yürüyorum ve çıkışa doğru yöneliyorum.

"Orlaith."

Rhordyn'in sesi ayaklarımı taşa vuruyor.

"Otuz dakika içinde kalkacağım," diye gürlüyor. "Madem böyle hissediyorsun

harika."

Hala işe yararım o zaman.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor, ses tonundaki vahşi tınıdan -altta yatan *ihitiyaç* melodisinden- kanım donuyor.

Benim de ihtiyaçlarım var.

Gözlerimi açıyorum ve ellerim iki yanımda, yürümeye devam ediyorum. Cevap vermiyorum.



CHAPTER 19

ORLAITH

W ateşli tenime fazla kalın gelen bir bornozun içinde ileri geri adım atıyor, kendimi sorularla hırpalarken kabarık halıma bir yol açıyorum. Kükreyen ateş parıldıyor başparmağımla parmağımın arasına sıkışan keskin metal parçası...

Etimin yumuşaklığını, kanımın tadını bilen. Bir santim berrak su ile çalkalanan bu kadehe damlamama yardım eden.

Bu kulede kendimi güvende hissediyor muyum?

Bir dereceye kadar, evet.

Güvenlik çemberimi terk etmek istiyor muyum?

Asla.

Ama aniden bunun ne kadarının son on dokuz yıldır her gün bu kadehe kan akıtmamla, asla benim olmayan bir adama kendimden küçük parçalar vermemle ilgili olduğunu merak ediyorum. Karşılığında kendinden *hiçbir* şey vermeyen bir adama.

Hiçbir şey

Rhordyn sadece bazen bu kalede dolaşan bir gölge. Kendisini gerçekmiş gibi gösterecek kadar yoğun bir sesi olan bir hayalet. Ve şimdi ben kendimi parmağımdan bıçaklamaya hazırlanırken o aşağıda başka bir kadınla yemek yiyor. Onun için.

İç çekiyorum, alt dudakım dişlerimin arasına sıkışıyor, aptal ve savunmasız kalbimi delmek üzere olan bir kılıç gibi iğneye bakıyorum.

Damarlarımda beyaz ateş yanıyor.

Siktir et. Siktir et onu. İhtiyaçlarının da canı cehenneme.

İğnenin küçük porselen tabağa düşmesine izin verdim ve kadehi masanın üzerine koydum. Yatağıma doğru yürüyüp *Te Bruk o' Avalanste'yi* kapıyorum ve içim çalkalanmıyormuş gibi davranarak rastgele bir sayfasını açıyorum.

Dakikalar geçiyor, ben okur gibi yaparken başucumdaki saatin sürekli tik takları tarafından yeniliyor, ancak o uzun, ince el otuz dakika işaretini öptüğünde tek bir sayfa bile çevirmemiş oluyorum.

Ayak sesleri Stony Stem'de yankılanıyor - sadece bir kişiye ait olabilecek yoğun, gök gürültüsü gibi sesler.

Küçük ahşap kapının kilidinin açıldığını duyuyorum, sonra da açılıyor. Sessizlik.

Kapı çarparak kapanmadan ve aynı ayak sesleri aceleyle aşağı inmeden önce otuz saniyeden fazla süren, sağır edici bir sessizlik.

Güçlü bir nefes veriyorum.

Beş dakika sonra, daha fazla ayak sesi yaklaştı - beklediğim gibi. Acele ediyorlardı. Çılgınca.

Tanındık.

Parmak eklemlerim tahtaya vuruyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, ipeksi saç telleri banyodan kalma nemli. "Girebilirsiniz."

Kapı açılıyor ve Baze içeri giriyor, bakışlarını odada gezdirdikten sonra kucağımda açık duran kitaba takılıyor. Kaşları havaya kalkıyor ve hemen gözüme takılıyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Sen iyi misin?"

Kesmek mi?

"Her zamankinden daha iyi. Sadece biraz kitap okumanın keyfini çıkarıyorum. Neden?"

Boğazını temizliyor ve hala tabağımda duran iğneye hızlı bir bakış atıyor. "Bir şey mi unuttun?"

Bir parmağımı dudaklarıma götürüp hafifçe vuruyorum, kalbim kemiğe çarparken düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum sonunda, gözlerim tekrar ... sayfasına kayıyor. *Doğurganlık Tanrısı. Saçmalık.*

Yanaklarım alev alev, sayfayı hızla çeviriyorum. "Kesinlikle hiçbir şey unutmadım."

İğneyi alıp yanıma geldi ve yüzüme doğru salladı.

Gözlerimi kaldırdım, ağzım açık kaldı ve elim ağzımı kapatmak için yukarı kalktı. "Ohhhh, bu!"

Baze iç çekiyor, iğneyi yatağımın başucundaki masaya bırakıp su kadehini alırken omuzlarındaki tüm sertlik eriyor.

"Artık bunu yapmayacağım."

Bir adım tökezliyor. Aslında oldukça komik. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

"Affedersiniz?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Rhordyn'e gidip kendini becerebileceğini söyle. Ya da onu. Birini ya da diğerini."

Riskli bir adım daha yaklaşıyor. "Orlaith, son derece karakter dışı davranıyorsun. Seni müstehcen resimlere bakarken yakaladığım için mi? Bunda utanılacak bir şey yok."

Düşünmüyorum, sadece *yapıyorum*.

Kitap havada uçuyor, neredeyse yanağına çarpıyordu. Olabilirdi de; nişancılığım mükemmeldir.

Ne yazık ki refleksleri de öyle.

Keskin bir tıslama ve şimşek gibi çakan bir el ile kitabı havadan kaptı. "Bu da neydi böyle?" Birden kuyruğum çıkmış gibi beni inceleyerek havlıyor.

"Dışarı!" Çığlık atıyorum, ayağa fırlıyorum ve onu kapıya doğru sürüklüyorum, kadehi yakalıyorum.

Eşiği geçene kadar geri kayıyor. "*Laith*-"

"Ve mesajımı iletmeyi unutma!" Kapıyı yüzüne kapattım ve yatağıma geri döndüm.

Yastıklarımın arasında yuvalanana kadar, kırmızı, puslu öfke görüşümden çekilene kadar, son birkaç anı çözmeye başlamadım.

Pişmanlık karnımda topaklanıyor.

O güzelim kitabı havaya fırlattım. Bir çöp yığınının başka bir şey değilmiş gibi fırlattım. Ve şimdi Baze kadim, çalıntı kalıntıyı ele geçirdi...

"Kahretsın."



I

Saç fırçasını yere bırakıp bakışlarımı makyaj masamın üzerindeki ahşap çerçeveli aynaya, duvarlarımın kıvrımlarına uyacak şekilde bükülmeyen tek şeye yönelttim.

Arkamdan bakan yansıma her zaman olduğu gibi beni şoke ediyor. Keşke bakmasaydım dedirtiyor.

Öğretmenim gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söylerdi, ama ben kendi gözlerimi ne kadar ararsam arayayım, kendimi asla bulamadım.

Sonunda aramayı bıraktım.

Büyük ve yumuşak leylak rengi, altın rengi benekli ve diğer özelliklerime baskınlar.

Burnum küçük ve yanaklarımdan süzölen çiller, açık tenime güneşin öptüğü bir parlaklık veriyor. İnce, biçimli dudaklarıma dokunuyorum, parmaklarım keskin çenemden aşağı iniyor ve altın sarısı saçlarımı arkama itiyorum. Cübbemi çözerek, Baze'in yorucu eğitim rejimine rağmen bilenmiş köprücük kemiklerimi ve hafif kollarımı ortaya çıkaracak şekilde bıçaklı omuzlarımdan indiriyorum. Kumaşın biraz daha düşmesine izin veriyorum, tomurcuklanan göğüslerimi ortaya çıkarıyorum ve ilk ortaya çıktıklarından beri şalımla düzleştirdiğim şeyleri incelemek için başımı eğiyorum... sanki vücudumu kontrol etmek *diğer her şeyi kontrol edebileceğim* anlamına geliyormuş gibi.

Tüm *hayatım boyunca*.

Rhordyn beni topluma enjekte etmek istiyor ama artık aylık Mahkemelere katılmamamın bir nedeni var.

Denedim. Beğenmedim.

Kalabalığı kontrol edemezsiniz. Bakışlarını, fısıltılarını ve sözleriyle sizi nasıl çözdüklerini kontrol edemezsiniz.

"Neden o?"

"Neden annelerimiz, kızlarımız, kardeşlerimiz değil? Onu bağışlanmaya bu kadar layık kılan nedir?"

Kendime o kadar çok soru sordum ki, yankıları içimde bir yara izi bıraktı.

Ama gözlerim bu cevapları tutmuyor. Sanki ruhum uzun zaman önce onlardan kurtulmuş ve geriye tam olarak uymayan bir kabuktan başka bir şey bırakmamış gibi.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözyaşlarım yanağıma bulaşıyor. İç çekerek başka tarafa bakıyorum, uyuyacak bir şeyler bulmak için şifonyerimi karıştırıyorum.

Stony Stem'den yükselen ağır ayak sesleri keskin bir nefes almama neden oluyor ve kapı menteşelerinden fırlayıp yere düşmeden birkaç dakika önce bornozumu göğüslerime doğru çekiştiriyorum.

Rhordyn siyah gölgeli gözlerle odama daldığında içimden bir inilti kaçıyor. Bana çarpıyor, beni duvara yaslıyor ve iki sert buz tabakası gibi hissettiren şeyin arasına kilitliyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, güçlü bedeninin gergin bölmelerinin fazlasıyla farkındayım. Başını eğmiş, burnu boynumu sıyrıyor, soğuk nefesi karıncalanan etime saldırıyor.

"Beni inkâr ediyorsun," diye hırlıyor, sesi tehditkâr.

Vahşi

. "I-"

"Bu bir soru değildi," diye tersliyor ve omurgam kilitleniyor.

Kokusu boğazımı tıkayan bir uyuşturucu gibi, kafayı bulup bayılmayayım diye derin bir nefes çekmemi engelliyor.

"I ...

Unutmuşum."

"*Bana yalan*

söyleme."

İki sivri uç boynumun gümbürdeyen etini noktılıyor ve ağzım açık kalarak soluk soluğa kalıyorum. Basınç artıyor, sanki yüzeyi kırıp beni ısırmak üzereymiş gibi.

Dökül bakalım.

Bir şey başımı yana eğmeme neden oluyor, tıpkı kırılğan gövdesini bir çift makasa maruz bırakan bir çiçek gibi.

Göğsündeki mezarda sıkışıp kalan alçak, gürültülü bir ses çıkarır.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Her nefesi onu daha da yakınlaştırıyor ve ben de kendimi aramızdaki mesafeyi azaltmak için kendi nefesimin zamanını ayarlarken buluyorum; bu sayede onun vücudundan açgözlü yudumlar alabiliyorum - en az benimki kadar yabancı bana.

Ama onun sert olduğu yerde ben tereyağı gibi yumuşağım ve çok savunmasızım. Şu anda beni parçalara ayırabilir ve onun varlığının gölgesinde yalvaran bir yaratığa dönüştüğüm gibi, savaşmam bile.

Aniden, neredeyse *cezalandırırçasına*, keskin basınç azalıyor ve geriye şahdamarıma değen dudaklarının yumuşak ürpertisinden başka bir şey kalmıyor. "Bana doğruyu söyle," diye mırıldanıyor, nefesimi yakalayarak.

Gerçek...

"*Şimdi.*"

"Kıskanmıştım."

"Peki neden kıskanıyordun, Orlaith?"

Soru, bir bıçağın yumuşak kayışı gibi ateşli bedenimin üzerinden kayıyor ve çarpan kalbimi mideme indiriyor.

"Çünkü bahçelerde, sizi ilk gördüğümde..."

Duraksıyorum, söylemek istediğim şeyi söylememem gerektiğini biliyorum. Bunun, son nefesimi verene kadar keşfedilmeden bırakılması gereken bir çizgiyi aşmak olduğunu biliyorum.

"Devam et," diye emrediyor ve bu basit cümle beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Her konuştuğunda dudaklarının tenimde hareket edişine bağlı olmasaydım muhtemelen dizlerimin üzerine çökebilirdim.

"Ona *gülümsediğini* gördüm..."

Vücudu kilitleniyor. Sadece bir saniye sürse de, kalkanının kısa süreli düşüşünden zevk alıyorum.

"Açgözlü kız," diye fısıldıyor, sesi gecenin köründe pencere camlarımı sarsan rüzgâra benziyor. "Hepsini kendine mi istiyorsun?"

Ayak parmaklarıma kadar titriyorum.

Her zaman.

"Evet." Kelime dilimden şurup gibi kayıyor, bacaklarımin arasındaki donuk ağrı gibi ısınıyor. Kendi çaresiz kalp atışları olan, vücudunun farklı bir parçasıyla beni bu duvara sabitlemesi için çılgılık atan bir kalp-

Nefesim kesiliyor.

"Şey," diye homurdanıyor, sonra yutkunuyor. "Ben de açgözlüyüm."

Geriye savruluyor, aramızda boş bir uçurum oluşturuyor, saçlarımin uzun dallarını varlığını kovalamak için çekiyor.

Yatağımın başucundaki masaya doğru fırlıyor ve yüzeyden bir şey kapıyor. Ocağın üzerine gelip iğnemi ateşlerken dans eden alevler onun platin parıltısına yansıyana kadar ne olduğunu anlamıyorum.

Gölgeler yontulmuş yüzünde oynaşıyor, önsezili ifadesini vurguluyor, kaşları o kadar yakın ki neredeyse ortada buluşuyorlar.

Ciğerlerim karışıklıklarıyla savaşırken onu inceliyorum.

Onu odamda çömelmiş, iğnemi ateşlerken görmek çok garip - eylemin etrafında dans etmek değil, *dahil olmak*.

Her zaman istediğim şey buydu, aramızda bir kapı olmaması.

Peki şimdi burada olması?

Kalbimi küle çevirmekle tehdit eden kızgın alevin üzerine dökülen bir kova buzlu su.

İğneyi havada sallıyor, yatağımın başucundaki masadan yarısı dolu kadehimi alıyor ve bana doğru geliyor. Yutkunuyorum, elimi kaldırıp bana yaklaştıırken bakışlarımız kilitleniyor.

Nasıl nefes alacağımı unuttum. Nasıl hareket edeceğimi, işlev göreceğimi ve hatta *düşüneceğimi*. Yumruğum açıldı, her seferinde bir sert parmak ve o hedefini seçti-

Serçe parmağımı, bir çiçeğin sarmal taç yaprağını düzleştirir gibi uzatarak

güzel çiçek.

Genellikle serçe parmağımdan kaçınıyorum, çünkü küçüktür, derisi çok yumuşak ve hassastır.

"En çok bu acıtıyor," diye fısıldıyorum, başparmağını ucu kızarıp ağrıyana kadar tabanda aşağı yukarı gezdirirken.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, eti delerek.

Keskin, ayıltıcı acı beni irkiltiyor ve bir damlacık kanın yüzeye çıkmasını izliyorum. Rhordyn iğneyi dişlerinin arasından geçirirken kiraz gözyaşı çiçek açıyor, çiçek açıyor ve damlama tehlikesi geçiriyor.

Parmağımı suya daldırıyor, pembe pembe kızartıyor, bu adama verme ihtiyacımla lekeliyor. Onun garip *alma* dürtüsüyle.

Göz kapaklarımı kapatıp havaya yayılan kan kokusunu duymazdan gelmeye çalışıyorum, bir yandan da göğsümde bir soru fokurduyor; özgürlük için *yanıp tutuşuyorum*.

Bu gece, onu kontrol altında tutacak enerjiyi kaybettim. "Neden buna ihtiyacın var?"

Sıkılaştan tutuşu parmak eklemlerimi sıkıyor.

Sessizlik uzuyor, sonunda Rhordyn'in emredici sesinin cızırtısıyla parçalanıyor. "Bana bak."

Yavaşça gözlerimi açıyorum, cezalandırmaktan başka bir şey olmayan bir görüntünün saldırısına uğruyorum. Sert açılar ve acı bir kararlılık; ete kemiğe bürünmüş güzel bir kâbus.

O gümüş gözlerde ölüm var.

"Bu, Orlaith. İşte bu yüzden kapımız var."

Acınası kalbim öyle aniden düşüyor ki, sonraki kelimelerim boğuk çıkıyor. "Hayır. Sadece *ne olduğunu* bilmek *istiyorum*."

"Bu cevaba hazır değilsin," diye ısırtıyor gergin dudakları ve sert, neredeyse kıpırdamayan çenesiyle. "Ve kendi iyiliğin için, umarım bu şekilde kalır."

Elimi bırakıyor ve kadehi de alarak dönüyor, kolumu yanımda asılı bırakıyor ve yere su damlatıyor. Yeni sağılmış ve memesini yenilemesi için tarlaya geri gönderilmiş bir inek gibi.

"Bir daha unutma," diye homurdanıyor, iğnemi tepsiye koyuyor ve kapıdan çıkıp arkasına bile bakmadan gözden kayboluyor.

Yüze bir tokat.

"Hiçbir söz veremem!" Bağıyorum. "İşim başımdan aşkın, biliyorsun!"

Homurdandığını duyuyorum, sonra Stony Stem'den aşağıya doğru inen ağır ayak seslerinden başka bir şey duymuyorum. Onlar da kaybolunca, bana kalan tek şey kırılğan kalbimin hızlı atışıyla çukurlaşan boş bir sessizlik oluyor.

Sönerek geri çekildim ve duvara çarparak tökezledim.

Pes ettim.

Dahası, soruyu serbest bıraktım ve karşılığında bilmeceler ve sözlü bir haşlanmadan başka bir şey almadım. Aslında, bunun için göstermem gereken tek şey ağrıyan bir parmak ve bacaklarımın arasında devam eden bir ağrı - başucu mumlarımı söndürürken ve gölgesiz bir uyku olmasını umduğum şey için yatağa, bornozuma ve her şeye sürünürken görmezden gelmeye çalıştığım bir ağrı.

Öyle değil.

Derimi ısırın, içimdeki yaşamı sarsan ve kanımı etrafa saçan dev yaratıklar hayal ediyorum.

Bedenimi kendi yapan şeylerin hayalini kuruyorum. Beni *kıracak şeyler*.



CHAPTER 20

ORLAITH

I Ter içinde uyandım, saçlarım yüzüme yapışmıştı. Ateş sönmüştü ve çarşafı sırıyıp yataktan kalkmak için tüm enerjimi harcadım.

Görünüşe göre berbat bir gece uykusunun akşamdan kalmalığı neredeyse exo yoksunluğu kadar kötü.

Gökyüzü gürliyor, gürültülü ve şamatalı, aynamı duvara vuruyor. Yüzümdeki uykuyu silerek pencereye doğru ilerliyorum, gölgeli, yüksekte asılı bulutların ışığın süzülmesini engellediğini görüyorum.

Yağmur vaadinden başka bir şey barındırmayan ağır bir gökyüzüne uyanmak beni her zaman yağlanmamış bir menteşe gibi hissettirir.

Yüzümdeki kâbusları yıkıyorum, deri pantolon, düğmeli bir bluz ve bol bir kazak giyiyorum, sonra banyo musluğu fiskiye kutumu doldururken saçlarımı aceleyle örüyorum.

On dört fide, resim istasyonumun üzerindeki pencere pervazına yuva yapmış, düşük ışıktan içebildiklerini içiyorlar. Küçük kil kapları el yapımı, cesur renklerle verniklenmiş ve sonunda bazı çiçeklerinden yapacağım boyaya saygı duruşunda bulunuyorlar.

Toprağı test ediyorum, gereken yerlere su damlatıyorum, sonra batı tarafındaki sarkan çatının altındaki duvara kamp kurmuş daha büyük olanlarla ilgilenmek için balkonuma çıkıyorum.

"Şu halinize bakın çocuklar!" Parlak yeşil filizlerine ve açmakta olan yapraklarına yaltaklanarak topraklarını sıçratıyorum. "Hepiniz çok iyi gidiyorsunuz! *Sen hariç,*"

diye mırıldanıyorum, çömeliyorum, gözlerimi ondan her ayırdığımda sarkan incir ağacına dikiyorum. "Gördüğüm kadarıyla yine kötü bir gün geçiriyorsun."

Ona sağlıklı bir doz su veriyorum ve burnumu kıvrarak tekrar gürleyen bulutlara bakıyorum. İkimiz de güneş ışığını özleyorz ve görünüşe bakılırsa bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliyim.

Gidip beni öldürmeden önce onu Sprouts'a mezun etmem gerekebilir.

"Dayan, Topal Yaprak."

Kavisli balkonun etrafında, bitki kutumun ve son beş yıldır yetiştirdiğim limon ağacının yanından geçiyorum. Dalları, sonunda suyunu sıkıp boyalarını için konserve olarak kullanacağım canlı sarı meyvelerle dolu.

Sırada salkım söğüt var; benden daha uzun süredir burada olan tek bitki o. O kadar büyük ki balkondan kulinin kenarına kadar uzanıyor ve kale arazisinin neredeyse her yerinden görülebiliyor.

Henüz ilk renk patlamalarını göstermemiş gül fidanlarına bakıyorum, sonra tohumdan yetiştirdiğim söğüt fidanının yanında duruyorum. Söğüt kabuğu sadece mükemmel bir ağı kesici değil, aynı zamanda salkım söğüt fidanlarından böylesine gururlu, görkemli ağaçlara dönüşmelerini de seviyorum.

Çömelip köklerini kontrol ediyorum, saksının dibindeki deliklerden dışarı çıktıklarını görüyorum ...

Bir gülümseme yanaklarımı dolduruyor.

Beni bunalımdan çıkarmak için *tam da* ihtiyacım olan şey buydu.

"Sanki bir gecede büyümüşsün gibi," diye fısıldıyorum, uzun zamandır ilk kez biraz daha az ağır hissediyorum.

Dikim Günleri benim *en sevdiğim* günlerdir.



"**I**

Bana öyle geliyor olabilir ama bağımsızlık sana yakışıyor," diyorum yeni diktiğim söğüt ağacının dibindeki toprağı okşarken, ellerimdeki toprak hissini seviyorum. Ayağa kalkıyorum,

Sallanan sazlıklardan bir çelenkle çevrili dalgalı gri gölete bakıyor. Devrilmiş bir ağaç göletin ortasını kesiyor -The Plank- alt kısmı koyu yeşil yosun ve kıvrıcık beyaz mantarlardan oluşan bir halıyla süslenmiş.

Weepy burayı sevecektir. Toprak yeterince sulanıyor ve Baze beni her çalıştırdığında ilerlemesini kontrol edebildiğim için bonus puanlar

Sinsi su boyunca uzanan ölüm tuzağı.

Bir kavanoz ve kaşık bulmak için çantamı karıştırıyor, durgun kokulu göletin çamurlu kenarına doğru sürünüyorum. Harcımı yapmak için kullandığım siyah çamurun içinde diz çökerek, iri parçalar halinde kavanoza dolduruyorum, sonra da sazlıklardan uzaklaşarak, ganimetimi paketlemeden önce kendimle su kütlesi arasında geniş bir mesafe bırakıyorum.

Burası korkutucu bir yer. Çalılıkların arasından bana neyin sıçrayacağını asla bilemiyorum.

Ellerimi üstüme silerek iç geçirdim ve kaleye doğru ilerledim.

Kahvaltı salonuna giderken soğuk koridorlardan geçerken ve boş merdivenlerden çıkarken boş mideme bir korku yumağı oturuyor.

Yemek masasında olacak mı? Zali de orada olacak mı... ona gülümseyecek ve gülmesi için onu cezbedecek mi?

Zehirli düşünceler nabzımı aceleci ve kızgın bir tempoya sokuyor.

Omuzlarımı geriye iterek odaya giriyorum, Rhordyn'in soğuk bakışlarının beni yakalamakla tehdit ettiğini hissettiğim anda güçlü duruşum neredeyse çöküyor

yer.

Boğazımı temizleyerek, her zamanki yerinde, sabah raporunun üzerine eğilmiş olan Baze'e bakıyorum.

Gözlerini deviriyor ve kaşlarını çatıyor, yüzü arka duvardaki gürül gürül yanan ocaktan sızan turuncu ışıkla yarı aydınlanmış. "Bu sabah daha iyi bir ruh halinde misin?"

Damarlarımı yakan ateşi görmezden gelmeye çalışıyorum ama sonra *Te Bruk o' Avalanste'nin* neredeyse yüzüyle çarpışan görüntüsünü hatırlıyorum ve ruh halim dramatik bir şekilde iyileşiyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Gerçekten mi?" diye cansız bir yanıt verdi.

Tanith koltuğuma doğru giderken yanından geçerken kıkırdamasını engelleyemiyor ve ben de ona göz kırpiyorum. Yemeklerime katılmak zorunda değil, ama sanırım bol eğlence onun daha fazlası için geri gelmesini sağlıyor ve ben de manevi desteği esirgemiyorum.

Otururken, uzun masada fazladan yer var mı diye bakıyorum. Hiç yok.

"Zali nerede? Bu aile yemeği zamanlarının bir ... şey haline geleceğini sanıyordum?"

"Gecenin bir yarısı gitmek zorunda kaldı," diye gürlüyor Rhordyn, sesinin tonu isteksiz dikkatimi talep ediyor.

Mükemmel bir Dikim Günü'nü mahvedecek, bunu biliyorum.

Yavaşça ona doğru bakıyorum, feci erkekliğine çarpılıyorum. Altı günlük kirli sakalıyla tezat oluşturacak şekilde, ince işlenmiş kıyafetlere bürünmüş, düşünceli bir soğukkanlılığı var.

"Acil posta-sprite. Balo için geri dönecek."

Şu lanet top. Onu buruşturup çöpe atmak istiyorum. "Çok kötü," diye mırıldanıyorum, bakışlarım bir an için onun boş tabağına kayıyor. *Her zaman boş.*

Onun gözleri kısılıyor, benimkiler de aynısını yapıyor.

"Söylemek istediğin bir şey mi var, Orlaith?"

Evet.

Milyonlarca kelime var ama onları söyleyecek dilim yok.

Boğumlu bir saptan dolgun, mor bir üzüm koparıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum, meyveyi ağızma atıp ısırıyorum. Sakarın sıvı dilimin üzerinde patlıyor ve çiğnerken yumuşak, amaçlı bir inilti çıkarıyorum .. güzel ve yavaş.

Parmak uçları masanın üzerine vuruyor, gözleri her hassas vuruşta biraz daha sertleşiyor.

Acaba bakışlarımdaki meydan okumayı görebiliyor mu? Acaba bir değişiklik olsun diye ayakkabının diğer ayağında olmasının nasıl bir his olduğunu merak ediyor mu?

"Bu güzel mi?" diye soruyor, soruyla oynayarak.

"Kesinlikle *lezzetli*." Ağızma bir tane daha atıyorum ve çenesindeki kasın tüylenmesini izliyorum. "Şimdiye kadar tattığım en iyi şey."

Yalan.

Aç bile değilim ve bu üzüm midemi alt üst etmekle tehdit ediyor. Dürüst olmak gerekirse, o ekmek şimdiye kadar tattığım en iyi şeydi, ama bunu ona söyleyecek değilim. Hele ki ekmeği bana veren oyken.

"Çok memnun oldum." Yana doğru eğildi, sandalyesinin altına uzandı ve *Te Bruk o' Avalanste'yi* aramızdaki masaya ağır bir gümbürtüyle bırakmadan önce doğruldu.

Buz gibi utanç içime çöküp kaslarımı kaskatı keserken neredeyse boğulacaktım.

Kahretsin.

Beni kıcıma t e k m e y i b a s m a d a n önce kalesinin etrafında dolanmayı bırakmalıyım. Ya da belki de tam olarak yapmak üzere olduğu şey budur.

"*Silahını* geri vereyim dedim."

Güneşin doğuşundan daha yavaş yükselen bakışları altında neredeyse solacaktım.

Rhordyn sandalyesine yaslanmış, çenesini yumruğunun kaidesine dayamış beklerken aramızda bekleyen bir sükûnet var; nefesim rehin alınmış gibi. Bakışları yoğunlaşıyor ve bir ter damlası omurgamdan aşağıya doğru akıyor. "Yerin altındaki bir depoya girdim," diye geveliyorum, kelimeler sıcak bir

Kömür dilimden tükürdü.

"Farkındayım. Dün pencereyi değiştirttim."

Saçmalık.

"Oh," diye ciyaklıyorum, yanaklarım yanıyor, sırtımda yanan ateşten olsa gerek, ani ve amansız sıcaklığıyla bana saldırıyor.

"Ve söyle bana," diye mırıldanıyor dirseklerini masaya dayayarak. "Yoğun programın arasında kitap okumaya fırsat bulabildin mi?"

Baze boğazını temizler.

"Sadece birazcık." O kuzguni kaşları mükemmel bir şekilde işlenmiş yüzünden neredeyse fırlayacak gibi olduğunda, yetersiz ifademe anında pişman oluyorum. "Üç kez. Dilin bir kısmını çözmek için Kai'ye götürmeden önce ince dişli bir tarakla üç kez gözden geçirdim."

Elimle ağzımı kapatıyorum.

Oops.

Rhordyn kısa bir an için masaya bakıyor ve Baze'i deşifre edilmesi imkânsız, temkinli bir bakışla süzüyor.

Ayağa kalkmak için itiyor, bu hareket bir kılıç çekişine benziyor. "Ve söyle bana," diye homurdanıyor, kitabı alıp masanın etrafında dolanıyor, güçlü kalçaları her saldırgan adımda geriliyor.

Te Bruk o' Avalanste tabağımın yanındaki masanın üstüne vuruyor ve elleri sandalyemin arkallığıyla birleşince kıvranıyorum. "Oradaki herhangi bir şeye inanıyor musun, Orlaith? Sprite'ların *dökülen yapraklardan* yapıldığına inanıyor musun?"

Titreyerek nefes alıyorum, odanın çok küçük ve çok sıcak olduğunu hissediyorum.

Rhordyn yangının gürültülü alevlerini engellese de bu yeterli değil.

Yanacağım.

Dönüyorum, gözlerinin içine bakıyorum, herhangi bir rahatlama belirtisi arıyorum. Bana bakan tek şey soğuk bir kopukluk.

Beni iliklerime kadar ürpertmeli. Normal bir günde, öyle olurdu. Ama içim bir türlü söndüremediğim bu sıcak, samimi nabızla zonklıyor.

"Rhor," diye uyarıyor Baze ama Rhordyn'in elinin bir sopasıyla susturuluyor.

"Cevap ver, Orlaith."

Sanki bu cevap kaderimi belirleyecekmiş gibi hissediyorum; okuduğum kitaplardaki bazı kadınlar gibi kazığa bağlanıp yakılacak mıyım yoksa ayaklarımı yalayan alevler geçici mi olacak?

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Öğretmenimin bana hiç dini bilgiler öğretmemesi ya da bu sözde *Tanrılar* hakkında konuşmaması kafamı karıştırdı. Spines'ta onlar hakkında hiçbir şey okumadım."

"Çünkü hepsi *saçmalık*," diyor ve ses tonundaki sertlikten irkiliyorum. Etrafıma uzanıyor ve kitabı masadan alıp havada sallarken derin, erkeksi kokusunda neredeyse boğuluyorum. "Sence bu neden tozlu ve eski bir mahzende kaldı?"

Kazağımın koluyla kaşlarımı ovuşturuyorum. "Bilmiyorum, Rhordyn."

"Pekala," diye mırıldanıyor ve sesi pekmez gibi olsa da, saldırmaya hazırlanan bir yılan hissine kapılıyorum. "Bunu günün dini dersi olarak kabul et. İnan bana, tapınmaya değer herhangi bir *Tanrı* kendi konumundan daha fazla gurur duyardı ve pisliğini temizlemeyi kesinlikle başkasına bırakmazdı."

Bileğine bir fiske vuruyor ve kitap omzunun üzerinden uçup gidiyor.

Mamut şöminenin göbeğine, alev alev yanan odun yığınının üzerine düştüğünde sarsılarak ciyaklıyorum. Kıvılcımlar patlıyor, korlar çatırdıyor ve sanki az önce azgın cehennemin içine fırlattığı benim kalbimmiş gibi hissediyorum. Alevler eski kültür ve inançların zengin dokusunu yalayıp yutuyor ve sayfaların kararmasını ve kıvrılmasını izlerken gözlerim yanıyor - tüm o güzel, anlamlı resimler ateşli bir ölüme kurban gidiyor.

"Çok güzel bir kitaptı," diye fısıldıyorum boğazımdaki yumruyu geçip, bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissederek.

Rhordyn koltuğuna geri dönmeden önce, "Ve *harika bir yakacak odun oldu*," diye kestirip attı.

Sabırlı bir durgunluk içinde bekliyorum, sayfaların yanmasını izliyorum, tabağını doldururken çıkardığı sesleri dinliyorum. Bu içi boş bir umut; boşluğunu dolduracak ve ona beslenecek bir şeyler verecek bir rızık için yanıp tutuşan türden.

O sesler hiç gelmediğinde beni soluksuz bırakan türden bir umut.

Daha fazla izleyemeyerek kitaptan uzaklaşıyorum, yanaklarımdaki şişlikleri silerken arkamdan gelen açlık çıtırtıları aklımdan çıkmıyor. Boğazımı temizliyorum, çenemi kaldırıyorum ve bir meyve tabağına odaklanmaya çalışıyorum, herhangi bir iştah duygusu arıyorum. Zihnimi alev alev yanan kalp kırıklığından kurtarmaya çalışıyorum.

Sırtımı ve beni de benzer bir kaderle tehdit eden içten içe yanan ateşi.

"Ye, Orlaith."

Neredeyse ben de aynı şeyi haykıracaktım ama vazgeçtim. Az önce eski bir ilim kalıntısını çöpten başka bir şey değilmiş gibi yaktı. Beni de ateşe atmayacağını kim söyleyebilir?

Bu biraz dramatik, ancak onun aşırı gösterisi trendi belirledi.

Ellerim titreyerek yığından bir şeftali koparıyorum ve tüylü, gün batımı kabuğunu ayırdığım dudaklarıma yaslıyorum...

Rhordyn'in bakışları yüzümün kenarından aşağıya doğru sürüklenen bir buz küpü gibi, karnımda yanan ateşle büyük bir tezat oluşturuyor; *aşağıya doğru* kayıyor ... *aşağıya*

... göbek deliğime bir kuşun gerilen kanatları gibi yayılıyordu.

Belki de Tanrılar *Te Bruk o' Avalanste'yi* ateşli bir ölüme götürdüğüm için beni cezalandırıyorlardır?

Ellerimi sabit tutmak için mücadele ederek şeftaliyi boş tabağımın ortasına koyuyorum ve kazağımın kollarını kıvrıyorum. Bu da beni serinletmeyince, karnımda doğan ve tenimi yakan bu küçük güneşten bir nebze olsun kurtulmak için her şeyi soyuyorum.

"Laith. Kendini iyi hissediyor musun?"

Daralmış gözlerle beni izleyen Baze'e bakıyorum, parmaklarının arasına sıkıştırdığı bir dilim et unutulmuş gibi görünüyor. O kalın bir kazak giymiş, ben ise yemek masasında göğsümdeki şal ve külotuma kadar soyunmanın sosyal olarak kabul edilebilir olup olmadığını düşünüyorum. Çünkü bu düğme, bu pantolon...

Cildimi *boğuyorlar*.

"Bu sabah hava biraz sıcak. Biri ateşi söndürebilir mi? Bu kıyafetlerle bu sığağa nasıl dayanıyorsunuz?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum, bir türlü bastıramadığım doğuştan gelen bir kaşıntıyı yatıştırmaya çalışıyorum. Sürtünme, ayak parmaklarımın ucundan çırpınan göz kapaklarıma kadar beni titretiyor ama yanan tenimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Aksine, daha da kötüleştiriyor... gerçi şimdi başladım, *duracak gibi* görünmüyorum.

"Sıcaklamadım," diye mırıldanıyor Baze, tabağımı kaldırıp vantilatör olarak kullanmaya başladığımda kaşlarını çatıyor.

Rhordyn omurgamı kavislendiren, göğüslerimi öne doğru iten alçak, aşındırıcı bir ses çıkarıyor. Ona bakıyorum, ellerini gördüğümde ciğerlerim sıkışıyor

Sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey onlarmış gibi sandalyesinin kollarını kavırıyor.

Burun delikleri parlıyor, gözleri göbekli ay gibi ve yanaklarında hiç renk yok. Yüz hatlarında ışık yok. Soğuk, zeki bir farkındalıktan başka bir şey yok.

O derinliksiz gözlerdeki bir şey bana Shay'i hatırlatıyor; bir gölge levhasına tünemiş, etli ziyafetini fırlatmamı bekliyor, böylece saldırabilecek.

"Sorunun ne senin?" Tabak fanusumu çalgınca çalıştırarak soruyorum. Baze tiz bir boğulma sesi çıkarıyor. "Ah... *siktir*."

"*Dışarı*," diye bağılıyor Rhordyn ama Baze orada öylece oturmuş, temkinli gözlerle onu izliyor.

"Sence bu akıllıca mı?"

"*Dışarı* dedim."

Onun acımasız emri havayı tahrip ediyor ve Baze ayağa kalkıp kapıyı takip ederken gözlerini yere dikerek küfrediyor.

Yelpazelemeye ara veriyorum. "Neden sen-"

"Ve kuzey kanadını tüm erkeklerden temizleyin!" Rhordyn b a ğ ı r ı y o r , sesi bir gök gürültüsü gibi.

"Zaten üzerinde çalışıyordum," diye cevap veriyor Baze kaybolmadan önce. Rhordyn'e bakarak kaşlarımı çatıyorum. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Sorumu duymazdan gelerek Tanith'e bir el sallıyor. Duvardan sıyrılıyor ve ona doğru sallanıyor, hareketleri genellikle hayran olduğum bir dans-

Rhordyn uzun ve tehditkâr bir şekilde hırlayana kadar hırladığımı fark etmiyorum ve bakışlarımı yaklaşan dışiden ayırıyorum.

"*Hayır*," diye azarlıyor, gözleri beni olduğum yerde şişliyor.

Daha büyük, daha geniş görünüyor; baskı yapan özü bana boyun eğmemi emrediyor.

Tam ayağa kalkacaktım ki okyanustan fırlayan bir dağ gibi yükseldi. "*Hayır dedim*."

Kelimeler ondan güç alır ve masanın ortasındaki şamdanın alevini keser.

Çenem çıkık olsa da içimde bir şeyler kıvrılıyor.

"Tanith," diye homurdanıyor, sert bakışlarıyla beni kendine bağlıyor. "Gözlerini yere dik. Şimdi."

Masadan hatırı sayılır bir mesafede durmuş, yere bakan güzel kadını inceliyorum. Bu manzara karşısında omuzlarım yumuşuyor, üst dudağım artık çiğnemeye hazır dişlerimin arasından sıyrılmıyor.

"Orlaith'in kulesinde soğuk bir banyo yapılması gerekiyor," diye atıldı Rhordyn, dikkati bana yönelmişti. "Aşçı'ya önümüzdeki bir hafta boyunca yemeklerini odasında yiyeceğini bildir; basit, lezzetli yiyecekler. Ve zamanı geldiğinde kendi başına alamayacağı için bazı bezlerin hazırlanıp getirilmesine ihtiyacı olacak."

Bekle... "Ne?"

Tanith reverans yapar, sonra da aceleyle odadan çıkar.

Rhordyn sandalyesine çökerken, "Ama önümüzdeki hafta boyunca Stony Stem'de yemek yemek istemiyorum," diye yalvarıyorum. "Bu her neyse, cevabım *hayır*."

Sessizlik uzuyor. Adam nefes bile almıyor. Bu yüzden, koltuğumda ileri geri sallanırken fikrimi doğrulama fırsatını değerlendiriyorum.

"Bak, fazla bir hayatım olmadığını düşündüğünü biliyorum ama var. Ve ilgilenmem gereken şeyler var. Bütün bir *haftayı* kulemde kapana kısılmış bir şekilde geçirmemin imkanı yok. Her ne kadar orayı sevsem de," diye çabucak ekliyorum. "Harika bir manzara. Harika temizlik hizmeti. Uzun bir günün ardından merdivenler biraz fazla geliyor ama ben kimim ki şikayet edeyim?"

Gözleri kapanıyor, dudakları birbirine yapışıyor. Omuzları bile daha ağır görünüyor

... ama ben kendi duygularımın ışığında bunu görmezden geliyorum.

"Özür dilerim. Stony Stem için ne kadar müteşekkir olsam da, kendimi oraya kapatmam mümkün değil. Yani, Baze ve benim antrenman yapmak için nasıl yer bulmamızı bekliyordunuz, emin değilim." Tabakla kendimi tekrar yelpazeliyorum, sarsılan kalçalarımın ritmine uyuyorum. "Birbirimizin tam üstünde olurduk."

Rhordyn'in gözleri açılıyor ve ben nefes alıyorum.

Yüzü bilenmiş bir taşla keskinleştirilmiş gibi, gözleri ikiz arduvaz levhaları gibi düz.

Birden kendimi kuyruğundan asılmış şişman, aşırı beslenmiş bir mutfak faresi gibi hissettim. "Eğitim olmayacak."

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye atıyorum. "Neden olmasın? Bunu söyleyen sendin-"

"Çünkü kızgınlık dönemine giriyorsun." Kalbim durdu.

Ciğerlerimdeki nefes harç gibi ağırlaşıyor ve kasıklarımın derinliklerine işleyen şehvetli ateş bile birkaç derece azalıyor gibi görünüyor.

Bir kadının ateşinin ne olduğunu biliyorum, çünkü on üç yaşındayken bir anatomi kitabına rastladım.

Ama *tüm* bildiğim bu.

Bölümünden iki paragraf sonra, yanaklarım alev alev yanarken bir sonrakine geçtim.

Bu deneyim hakkında yazan doktorlar her şeyi o kadar ... o kadar ... anlattılar ki.

Cinsel.

Ondan kaçındığımı sanmıştım. Spines'ta bulduğum bir tıp kitabında bitkiyi incelerken not ettiğim yan etkilerden biri olan kaspun belki de onu başarıyla savuşturmuştu. Aslında *memnun olduğum* tek olumsuz yan etkilerden biriydi.

Birden göğsümdeki sargı çok sıkı geldi. Çok daraltıcı. Vücudumun engellere rağmen olgunlaşma arzusu, onu çok uzun zamandır cezalandırdığım gerçeğine ışık tuttu, tomurcuklanan göğüslerimin düzleştirilmesiyle gelen tırnak ısırtan acıyı görmezden geldim.

"Ben... bunu durdurabilir miyim?"

Lütfen evet de.

"Hayır, Orlaith. Yapamazsın."

Kelimeler mideme taş gibi oturuyor ve hayatımın geri kalanında bana ağırlık yapacağı kesin.

"Bu odadan çıkıp doğruca kulenize gitmenizi ve orada kalmanızı istiyorum."

Orada kal...

Sadece bedenim zihnime karşı isyan etmekle *kalmıyor*, aynı zamanda kuleye kapatılıyorum - hayatımda ilk kez *kalmam* emrediliyor.

Tutunacak normal bir şeye ihtiyacım var yoksa dağılacığım. Belki hemen değil ama eninde sonunda kaygı ilmiği içeri girecek ve nefesimi kesecek, tıpkı kontrolü kaybettiğimi hissettiğimde her zaman yaptığı gibi.

"Elbette istisnalar yapılabilir? Fazla bir şey istemiyorum. Sadece günde bir saat..." ne bileyim, Shay'i beslemek... çiçek toplamak... Kai'yi ziyaret etmek... *"Dolaşmak mı?"*

Sandalyesinin tahta kolları inliyor.

"Şimdi, Orlaith!"

Sanırım bu hayır demek.

Kapıya bakıp dudaklarımı büzerken ellerim kucağıma düşüyor ve yumruk oluyor.

Ya Tanith geri gelirse?

"Odamda olacağım. Tek *başıma*," diyor Rhordyn ve ben bakışlarımı tekrar ona çevirip sözlerinin değerini tartıyorum. "Kapı kilitli olacak," *diye* hızla ekliyor.

İfadesinin değişken sınırlarımı yatıştırdığı gerçeğini fazla analiz etmemeye çalışıyorum. İlişkimizin duvar resminin ihtiyacı olan son şey bir kat daha boya. Zaten yeterince dağınk.

"Peki," diye kestirip atıyorum, o kilidin ne kadar inatçı olduğunu *çok iyi* biliyorum. Anahtar olmadan hiçbir şey o şeyin içinden geçemez.

Ayağa kalkıyorum, masanın onun tarafına doğru yürümeye hazırlanırken içinden alçak bir uyarı sesi yükseliyor.

Ayaklarım yerinde çimentolandı.

Çenesini diğer yöne doğru salladı ve ben de iç çekerek yolumu değiştirdim, kızarmış yüzüm için ödüllendirici olmayan bir ayna görevi gören gümüş bir tabakla kendimi yelpazelerken çıkışa doğru ilerledim.

Ben odanın yarısına geldiğimde, "Hizmetçiniz ihtiyaçlarınızla ilgilenmek ve gece adağınızı toplamak için kalkacak," diyor.

Rahatsızlığımı belli etmemeye çalışsam da sözleri içimi gıdıklıyor. Muhtemelen başarısız olurum.

Aldığım keyfin yarısı onun merdivenlerden çıkışını, Kasayı açışını, kadehi *kaldırışını* ve o küçük parçamı alışını dinlemekten geliyor. Onun seslerini zihnimde fiziksel bir resim yaratmak için bir şablon olarak kullanıyorum ve şimdi onları da alıp götürüyor.

Adımlarımı

hızlandırıyorum.

"*Orlaith*."

Adım bir tür lanetmiş gibi ısırılıyor ve ben dönüyorum, onun katakomb gözlerinde söylenmemiş kelimelerden oluşan bir okyanus görüyorum.

"Evet?"

"Hiçbir koşulda odanızı terk etmeyin. Beni anlıyor musun?"

Yutkunarak başımı

sallıyorum.

"*Söyle*."

"Anlıyorum, Rhordyn."

"Güzel." Ses tonunda bir yumuşama fark ediyorum - yüz hatlarındaki gerginliğin hafiflediğini algılıyorum. "Git."

Bana tekrar söylemesini beklemiyorum.



CHAPTER 21

ORLAITH

C Buz parçaları sanki bir ipin ucuna takılmış gibi hareketlerimi takip ediyor, siyah kadife bir örtünün ardına gizlenmiş bu derin, galvanizli küvetteki suyla bütünleşmek için çözünüyor. Yukarıda bir aplık var.

Başım kızarmış vücudumun üzerine ışık saçıyor, hiç bu kadar dolgun ve pembe görünmeyen kıvrımları aydınlatıyor ve-

Bir tutam su ve öfkeyle doğruldum.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek, huzursuz zihnimi dağıtmayı başaramayan küçük çekiç hareketleriyle sallanıyorum. Bu hareket *içimdeki* suyu harekete geçiriyor ve bir inilti yanaklarımı yakıyor çünkü perdenin hemen arkasında Tanith çarşaflarımı değiştiriyor.

Ama elimde değil.

Çok hassasım, dokunulmamış bir ihtiyaç kendi cinsel kalp atışlarıyla atıyor, karnımın derinliklerine inen ateşli köklerle doğrudan bağlantılı gibi görünen bir şey.

Zorlayıcı.

"Daha fazla buz için hazır mısın?" Tanith soruyor, sesi bana bir rüzgâr çanını hatırlatıyor.

"Sanırım öyle," diye boş bir yanıt veriyorum, sallanıp sallanıp sallanırken, bir düğüm halinde, buz gibi suyun o zevk akorunu hassas bir şekilde vurmasına izin veriyorum.

Konfor alanımın o kadar dışındayım ki dikişlerimden patlamak istiyorum.

Başımı suyun altına daldırıp *çıglık* atmak istiyorum.

Gök gürültüsü kulemin etrafında gümbürdüyor, sanki fırtınanın atan kalbiymişim gibi. Normalde bu tür havalarda bir kitaba ya da boyanmamış bir kayanın boş tuvaline sığınmak hoşuma giderdi ama zihnim sınırlı kaynaklarımdan sıkılmış bir aşırı duyarlılık isyanında. Bu ağırlı, kemik yorgunu can sıkıntısı, sanki kaslarım dışarı atacak yerim olmayan enerjiyle tıka basa doluymuş gibi.

Alnım karıncalanıyor ve yüzümün kenarından boncuk boncuk ter damlıyor. Sallanma hareketlerim keskin ve umutsuz bir hal alıyor, banyonun kenarından su akıyor.

Tanith perdeyi çekiyor, keten kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor. Önceki davranışımı bana karşı kullanıyor gibi görünmüyor ve ben de artık onu o parlak, kestane rengi saçlarından tutup boyun eğene kadar yüzüne hırlamak istemiyorum. Şükürler olsun.

O olmasaydı, son üç günü nasıl atlatırdım emin değilim. "Yine mi ısınıyorsun?"

"Mmmhmm."

Yerden siyah bir kova alıyor, kovayı kenara bırakırken yanakları kızarıyor. Buz şelalesinin küvetimin içine yuvarlanışını izliyorum, o kalın parçalar buharlı yüzeyi deldikleri anda küçülüyorlar.

Buzun damarlarımdaki bu ateşle hiçbir ilgisi yok.

"Sırtını keselememi ister misin?" diye soruyor, kovayı yere bırakıyor ve birkaç tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Gülümsüyor, güzel kahverengi gözleri esmer teninde sıcak havuzlar oluşturuyor.

"Teklifin için teşekkürler ama şimdi olmaz," diye mırıldanıyorum, kurban buzumla empati kurarak. O parçalar küçülüyor, verecek bir şey kalmayana kadar her şeylerini veriyorlar.

Ama ateşim almaya, almaya ve *almaya* devam ediyor.

Tanith suya biraz daha yağ damlatıyor ve bergamotun keskin, baharatlı kokusu havayı sarıyor; ateşimin güçlü kokusunu maskeleyemeye yardımcı olması beklenen güçlü bir koku.

O kadar da etkili olmaması çok kötü.

Doldurulma arzusun kokusunu hâlâ alabiliyorum. Çiçeksi bir misk, tıpkı çiçek açmış bir gül tarlası gibi ve çok utanç verici.

Tanith bir eliyle boş kovayı alırken, diğer elini kalçasına koyarak, "Yatağın üzerinde yeni bir bornoz var," diye beni bilgilendiriyor. "Umarım bu kadar buz seni yeterince serinletir de sonunda biraz uyuyabilirsin."

"Belki..."

Banyonun yanına çömelmiş, büyük, empatik gözlerle bana bakıyor. "Zor olduğunu biliyorum ama söz veriyorum daha iyi olacak. Ateşin düştüğünde kendini yeniden vücudunun sahibi gibi hissedeceksin. Sadece önümüzdeki birkaç günü atlatman gerekiyor."

"Şu anda bu imkânsız gibi geliyor," diye itiraf ediyorum, sesimin şehvetli tonundan nefret ederek. Hizmetçimle konuşuyor olmamın bir önemi yok - ateşim çıktığından beri ağzımdan çıkan her kelime bir teklif gibi geliyor.

"Biliyorum. Bak, seni biraz rahat bırakayım," diyerek ayağa kalktı. "Başka bir şey yoksa, birkaç saat içinde kadehinizi almak ve akşam yemeğinizi getirmek için geri döneceğim."

Aslında...

Biraz daha dik oturdum, hareketlerim askıya alındı. "Etrafta hiç çan çiçeği görmedin, değil mi? Taşımı bitirmek için daha fazla mavi boyaya ihtiyacım var. Eğer bu gece uyuyamazsam, odaklanabileceğim *başka* bir şey olması iyi olur." Dürüst olmak gerekirse, daha fazla Exothryl yapmak için gereken diğer tüm malzemeleri toplamayı başarmam durumunda sapların el altında olması uygun bir bonus olacaktır.

Tanith başını sallar. "Bahçıvanların bu yıl donun hepsini öldürdüğünden şikayet ettiklerini duydum. Ama serada biraz olabilir mi?"

Süzülüyorum, çenemi dizlerime dayayarak tekrar harekete geçiyorum ve kenardan daha fazla su sıçramasına neden oluyorum. "Ben çoktan temizledim. Boş ver."

Özür dileyen bir gülümseme takınıyor, yere bir havlu daha serip taşan suları temizliyor, sonra gidiyor, kapım sarsıcı bir gümbürtüyle arkasından kapanıyor.

Omurgam sertleşiyor, dikkatim artıyor, vücudum hareketsiz kalıyor.

Ses, huzursuz ruhuma bir kapı olduğunu hatırlatıyor. Kilitli değilim

İç

nd ... *Dolaşabilirim.*

e. Nereye gideceğimden emin değilim. Sadece *burada* olmak istemediğimi biliyorum.

Ellerim dışarı fırlıyor ve elim ayağım birbirine dolanarak banyonun kenarına yapışıyorum,

Dişler gıcırdadı, kaslar *hareket etmek* için tetiklendi.

Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Kalbim bana yapmamam gerektiğini söylüyor ...

Ancak diğer parçalarım aynı fikirde değil ve şu anda o parçalarım daha güçlü bir etkiye sahip.

Birkaç dakika daha bekliyorum, Tanith'in Stony Stem'den aŗađı iniŗini dinlerken kedi duruŗuyla donup kalıyorum. Sesin azaldığı an

banyodan çıkıyorum ve bir sonraki nefesimde kapıdan içeri giriyorum, çıplak olduğumu fark etmeden önce sarmal merdiven boşluğundan iki adım aşağı iniyorum.

"Kahretsin."

Dönüyorum, üst kata sıçırıyorum ve yataktan bornozumu kaptığım gibi odama koşuyorum. Hafif ve havadar, benim için mükemmel bir ağırlık ... durum.

Önce kurulanma zahmetine bile katlanmadan üzerime geçiriyorum, belime gevşekçe bağlıyorum, sonra kapıdan çıkıp merdivenlerden hızla iniyorum.

Kendime hakim olmak hiçbir zaman güçlü yanımdı; emirlere uyma yeteneğim de öyle. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmış olmama şaşırdım. Rhordyn gurur duymalı.

Dışarısı karanlık, gökyüzünü kaplayan gürültülü fırtına tarafından gölgeleniyor, merdiven boşluğumu aydınlatan floresan cıvatalarla yere vuruyor.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir fırtına sırasında kulede olmamalıyım. Elektrik çarpabilir. Akli başında herkes yaptığının tamamen haklı olduğunu kabul edecektir.

Her adımda bacaklarımın arasında, çılgınca hareketlerimin sürtünmesiyle daha da şiddetlenen donuk, cinsel bir zonklama hissediyorum. En alt sahanlığa çıktığımda inliyorum, bornoz omzumdan sarkıyor, belimdeki kravat aceleyle inişimden dolayı gerginliğini kaybetmiş.

Ana salona çıkmadan önce kendimi düzeltmem gerektiğini düşünerek aşağı bakıyorum, sonra bir kaya barikatına çarpıyorum ve tökezliyorum - sırtım aynı derecede acımasız bir duvara çarparken tüm nefesim tıslayarak kesiliyor.

Büyük nefesler çekerek yüzümdeki ıslak saçları süpürüyorum ve Rhordyn'in kapı aralığında uzanmış görüntüsü karşısında nefesim kesiliyor.

Elleri kemerin tepesini kavırıyor ve öne doğru eğilerek tüm ağırlığını kollarının gergin kaslarına yüklüyor.

Çıplak kolları.

Üstsüz, dövmeleleri yakındaki bir duvar aplikinden sızan alçak ışıktaki parıldıyor ve vücudunun tuğlalarını çağıran bir sanat eserine dönüştürüyor. Vücudunun üst kısmı V şeklinde inceliyor ve ince bir siyah saç teli ile noktalanıyor; bu saç teli, vücuda oturan pantolonun dekolte kemerinin altında kayboluyor.

Bacaklarının güçlü hatlarını ve aralarındaki büyük şişkinliği gizlemek için *hiçbir şey yapmayan* pantolonlar.

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, soğukkanlılığımın dikişleri geriliyor.

Yüz hatları vahşileşmiş, kudretini sergileyen sıradan bir duvar gibi ve bakışlarında tenimi çizen bir savaş var.

Ağırlığını değiştiriyor, elleri yanlarına düşüyor.

Bu hareket bile tek başına muazzam bir his.

"Bana odanı terk etmeyeceğini söylemiştin," diye gürlüyor, sesinin temposu uyarıyla çürümüş.

İleriye doğru yürüyor ve hava onun ilerleyişine uyum sağlayarak değişiyor gibi görünüyor. Ellerini başımın iki yanına koyuyor, arkamdaki duvar kadar sağlam iki fiziksel bariyer.

Bedenimdeki her hücre onun yakınlığına teslim oluyor, tıpkı okyanusun ayın aç çekişine boyun eğmesi gibi.

Santim santim, gözlerim vücudunun muhteşem düzlemlerine doğru yolculuğa cesaret ediyor, ta ki bir yelpaze kirpiklerin altından bakana kadar, dizlerim neredeyse yüzüne damgalanmış gazaptan bükülüyor.

"Bana anladığını söylemiştin." Başını yana eğdi. "Peki neden buradasın, Orlaith?"

Yutkunuyorum, ses sessizlikte bir kıymık gibi. "Çünkü ben... Hareket etmem gerek-"

"Hayır," diye yanıtlıyor açıkta kalan omzuma saldıran hayvani bir hırıltıyla.

Göğsümün üst kabarıklığı. "*Sikişmen* gerek."

Sıcak, ürpertici nefesler alıyorum, bu ateş bacaklarımın arasına şehvetli darbeler indiriyor ve beni neredeyse ağırlığımı koruyamaz hale getiriyor.

Evet.

Evet, tam da ihtiyacım olan şey.

Alçak, aşındırıcı bir ses çıkarırken bakışları aşağıya kayıyor, tenimi çakıl taşlarına ikna ediyor. Kalçalarım öne doğru itiliyor, onun yakınlığı beni cezbediyor...

Kokusu.

Orada... aramızda bir yerde. Vücudumun ihtiyacı olan bir şey.

Çaresizce beklediği bir şey.

Rhordyn derin derin çekiyor, genişleyen göğsü beni duvara yapıştırıyor, dünya da onunla birlikte nefesini tutmuş gibi görünüyor. Gökyüzü bile birkaç gergin an için gürlemeyi bırakıyor.

Gözleri kapanıyor, yüzü buruşuyor ve yerçekimi gibi hissettiren bir şey tarafından birbirimize bastırılmamıza rağmen, sanki bizi ayıran geçilmez bir uçurum varmış gibi.

Gözlerini tekrar açtığında, soğuk, siyah buz tabakaları görür.

"O merdivenlerden geri çık. Hemen. Ve lanet kapıyı kilitle."

... *Hayır.*

Tüm vücudum sessizliği sarsacak kadar yüksek sesle haykırıyor.

"Ama-"

"*Şimdi*, Orlaith! Sabrım dayanılmaz derecede azaldı."

Çıplak vücudumun büyük bir kısmı açıkta ama yakınlığımız yüzünden gizlenmişken, istediğini yapmaya cesaret edemiyorum, bunun yerine kalçalarımı *ileri doğru* itiyorum.

O kadar ani bir şekilde uzaklaşıyor ki, isteyerek ya da istemeyerek neredeyse akıntısına kapılıyorum.

Sırtını karşı duvara dayamış, en kötü kâbuslarının tek bir uygunsuz pakette toplanmış haliymişim gibi beni izliyor. "Beş ... dört ... üç ..."

Midem bulanıyor.

Hayatımda bir kez olsun içimdeki sesi dinleyip *koşuyorum*, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, bornozum vücudumdan aşağı kayıyor.

Her adımla birlikte daha yüksek sesli, daha şiddetli bir adım daha geliyor, kalbim boğazıma düğümleniyor ve derimin her santimine ateşten kirpikler gönderiyor.

İnledim.

Acımasız ayak sesleri gök gürültüsü, yağmur ve ışık patlamalarıyla birlikte çarpıyor, giderek daha yüksek sesle ...

Daha yüksek sesle...

Uyluklarımın arasında, yükselen her adımı bir ceza gibi hissettiren bir kayganlık var ve zirveye ulaştığımda dizlerim titriyor.

Odama dalıp kapıyı çarparak kapatmadan ve kilidi yerine oturtmadan saniyeler önce enseme soğuk bir nefes çarpıyor. Alnım yıldızlarla süslü duvar resmine çarpıyor, meme uçlarım yeterince soğuk olmayan havaya maruz kalıyor, çünkü o alevler artık içimde dans etmiyor ...

Onlar beni mahvetmekle tehdit eden aç, öfkeli bir cehennem.

Başımı yana çevirerek, nefes alış verişlerim arasındaki sessizliği inceliyorum, dinliyorum, dinliyorum... Rhordyn'in ağır ayak sesleri merdivenlerimden aşağı buzul gibi inmeye başlayana kadar.

Sırtımın kapıya sürtünmesine izin vererek dönüyorum. Derim omurgamdan sıyrılıyor ama bacaklarımın arasındaki ağrıyı hissetmiyorum bile.

Çıplak kığım soğuk, taş zemine yerleşiyor ve başka bir şeyin o parçama sürtündüğünü hayal ettiğimde tüm vücudum temasla sarsılıyor. Beni yayıyor. İçime batıyor.

İddia ediyorum.

Titreyerek verdiğim nefes *onun*, her ne kadar onu almak için burada olmasa da.

Kasa başımın hemen yanında, midemdeki bu düşük his gibi boş ve içimdeki bu şey ikincisinden hoşnut değil.

Aslında, çok *öfkeli*.

Bu öfke sadece doymak bilmez bir açlık biliyor ve beni bu acıyı bastırmak için hiçbir şey yapmayan, aksine onu vahşi ve serbest bırakılmış bir şeye dönüştüren sert, sarsıntılı hareketlerle yere sürtünmeye zorluyor.

Bir damlacık nem çıplak göğsümün kabarıklığına düşene kadar ağladığımı fark etmedim.



CHAPTER 22

ORLAITH

My boya fırçası Whispers'tan gelen kayanın üzerinde girdaplar çiziyor, diğer *her şeyle...* çatışan deniz mavisi iplikler bırakıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, fırçamı masaya fırlatıyorum ve duvarın her tarafına renk saçmasını izliyorum.

Kai'nin taşı için karıştırdığım su geçirmez boyanın sorunlarımdan en azından birine cevap olacağını umuyordum. Derin okyanus mavisi olmasa da, duvar resmimdeki son fısıltı için yeterli olacağını düşündüm.

Ama bu doğru değil. Bu son parçayı yerleştirmek için gelecek sezona kadar beklemem gerekecek.

Masamın üzerine dizilmiş, farklı şekil ve boyutlardaki renkli taş koleksiyonunu tarıyorum. Bazıları minyatür bahçelere benzeyecek şekilde boyanmış; bazıları kalenin çevresinden ya da okuduğum kitaplardan sahneler. Bazıları kabuslarımdan parçalar - bilinçaltım uyandıktan çok sonra bile beni gagalamaya devam ettiğinde boyadığım taşlar.

Genelde bana huzur verir ama şu anda durum öyle değil.

Islak saçlarımı çıplak omzumdan itiyorum ve tabureyi iterek bir inilti çıkarıyorum, vücudumun kızarıp şişen o mahrem kısmı son banyomdan beri sürttüğüm soğuk, kayrak yüzeyin yasını tutuyor.

Göğüslerim o kadar ağrıyor, ağırlaşıyor ve doluyor ki aşağı bakmaya dayanamıyorum. Tenim kavruk bir sıcaklıkla alevleniyor, en ufak bir parmak ucu dokunuşuna bile susamış.

Bunu ben istemedim, bunu istemiyorum ve bana yaptıklarından *nefret ediyorum*. Beni nasıl hayvani bir düğüme bağladığından, zihnimi hayatta kalmak için ihtiyacım olan tek bir şey olduğunu düşünecek şekilde yeniden programladığından: ateşli, vahşi seks. *Derin seks*. İçime işleyen ve içimi ıslatan sakatlayıcı seks.

Bu sıcak cehenneme kadar gidebilir.

Suyla ıslanmış pencerelerden puslu Vateshram Ormanı'na bakıyorum. Rüzgâr ve yağmurla yıkanan vahşi okyanusa.

Beş gün boyunca rutinin dışında burada sıkışıp kaldım. Beş gün boyunca çıplak, sıcak ve sürekli *ıslak* olmak.

Terle ıslanmış, banyo suyu ...

Bacaklarımın arası ıslak.

Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlatıyor ve kaşlarımı çatıyorum, düşüncelerim Kai'ye dönüyor, dışarıda doğanın merhametine kalmış. Bir keresinde bana bir arkadaşını şimşekli bir fırtınada kaybettiğini söylemişti ve bu kalıcı bir endişe tohumu ekmişti.

Onu özlüyorum. Keşke onunla birlikte yüzebilseydim - kendimi yeniden *normal* hissedene kadar o kızgın dalgalar tarafından savrulabilseydim.

Nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Ağır kapıyı iterek balkonuma çıkıyorum, yağmur kavrulmuş çıplak tenimi yıkıyor.

Cızırtı yok ama hissediyorum. Ondan ürperiyorum. Ondan *besleniyorum*.

Korkulukları kavriyorum ve başımı eğerek yağ damlalarının yüzümü serinletmesine izin veriyorum. Omuzlarımı. Çıplak göğüslerimi. Hatta ağzımı açıp birazını yutuyorum, içimi serinleteceğini umarak.

Ama karnımın derinliklerindeki o kökler hâlâ dalacak bir yer arıyor.

Hala kalçalarımın gevşemesini istiyor.

Vücudum üzerinde kontrolüm yokmuş gibi hissetmekten hoşlanmıyorum. Ve zihnimi meşgul edecek günlük işlerim olmadığında, *düşünmek* için çok fazla zamanım oluyor. Bu yol her zaman göğsümde ağır bir şekilde oturan endişeli yarattığı uyandırıyor - kendi boş zamanlarında büzülen ve şişen ve beni içten içe döven. Kaburgalarımı kırıp onu serbest bırakmak istiyorum ama yapamıyorum ...

Her seferinde zihnimi o kasvetli uçurumun kenarına çekiyor. Beni aşağıya, karanlığa bakmaya zorluyor, sonra gözlerimi sıkıp kapatmaya çalıştığımda gözlerimi açık tutuyor.

Atlamam için bağılıyor.

Sarsılmaz merakıma rağmen, kendimi bir türlü bu adımı atmaya ikna edemiyorum.

... parçalar halinde geri tükürüleceğimden eminim.

Çenemin düşmesine izin verdim, ellerimi yumruk yaptım, bu cinsel ateş sonsuz bir yakıt kaynağından kaynaklıyor gibi görünüyor. Her şeyin değişmekte olduğunu hatırlatan bir başka şey ve bundan nefret ediyorum. Keşke bu hissi içimden söküp atabilsem ve işlerin gerçekten kötü gittiğini bu şekilde anlayabilsem.

Parmaklarımı esneterek göğsümü gevşetmek için derin bir nefes alıyorum.

Vahşi bir uluma ormanı yırtıyor, havayı oyuyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve iliklerime kadar donuyorum, günlerdir hiç olmadığım kadar üşüyorum. Boğazım daralıyor, nefeslerim kısa ve keskin yudumlar halinde geliyor, bu da ani *çığlık atma* isteğimi bastırmaya yetmiyor.

Farklı türden bir çığlık ayakta durma yeteneğimi paramparça ederken ciğerlerimde bunu söyleyecek hava yok.

Dizlerim taşla çarpışıyor.

İnsana özgü ses, üflenmiş bir mum alevi gibi kesiliyor, ama yine de feryat zihnimde yankılanıyor ve iç uçurumumdan yükselen hayalet çığlıklar korosuna katılıyor.

Gerçek değil. Hepsi kafamın içinde.

Ama o ilk ses ...

Aşağıda bir yerde bir Vruk var ve Rhordyn'in bunu bilmesi gerekiyor.

Ayağa kalkıp sendeleyerek içeri giriyorum, geçerken yataktan bornozumu kapıyorum. Stony Stem'in dibine yaklaşmışım ki Baze'in sesi havayı yontuyor ve beşinci kat koridoruna açılan kapının önünde durup sırtımı duvara dayıyorum.

"Bütün bir sürü. Çitte bir delik açtı ve Lorn'un eteklerindeki o küçük köyü yerle bir etti. Sprite, kimse başladığını bile anlamadan her şeyin bittiğini söyledi."

Bir buz kıracağının parçalarını koparması gibi tepki veren bir homurtu duyuyorum ve feromonlarımın kokusunu gizleyeceğinden şüphelendiğim bir gölge tabakasının içine kayıyorum, ama denemeye değer.

Bir kilit sesi duyuyorum, bir kapı sürüklenerek açılıyor, ağır ayak sesleri hala çok hızlı. Nerede olduklarını anlamak için köşeden bakmama gerek yok. Stony Stem'in tabanının karşısında sadece *bir* kapı var - sayılamayacak kadar çok kez saç tokamın başarısız darbesini taşıyan yalnız bir kapı.

"Lanet olsun. Bana bu kadar kötü olduğunu söylememiştin."

"Bu seni ilgilendirmez," diyor Rhordyn, sesi ölümcülünden farksız.

İçimde bir şey ölümcül bir şekilde hareketsizleşiyor.

"Rhor..."

"Hayır."

Baze boğazını temizliyor ve buradan bile gerginliğin havayı sertleştirdiğini hissedebiliyorum. "Peki, neden sen-"

"O cümleyi sakın bitirme, Baze. Asgari ücretten fazlasını almayı reddediyorum. Konuşma bitmiştir."

Duvardan sıyrılıyorum, güneşi arayan bir çiçek gibi yaylanıyorum.

Baze kapı aralığından çıkıyor, gözleri sanki günlerdir uyumamış gibi ağır. Ardından Rhordyn beliriyor, üzerinde kendine özgü siyah pantolonu ve dirseklerine kadar kıvrılmış bol bir düğmeli bluz, saçları yüzünün yontulmuş yapısından geriye itilmiş.

Onun görüntüsü karnımın alt kısmına sıcak kan hücum etmesine neden oluyor; dilimin ucuna gelen utanç verici iniltiyi bastırmak için dudaklarımı ısırıyorum.

Kapıyı iterek kapatmaya başlıyor ve ben biraz daha uzanıp gözlerimi kısarak hızla kaybolan karanlığın içinde ne olduğunu görmeye çalışıyorum.

Duraklıyor, göğsü genişliyor, başı yana kayıyor. İçinden neredeyse elle tutulur bir hırıltı yükseliyor ve kapıyı çarparak kapatıyor; kasları gömleğinin sınırlarına baskı yapıyor gibi görünüyor.

Baze nefesinin altında küfrediyor ve ben de geri çekilerek gölge birikintisiyle kaynaşıyorum.

"Sen git," diye tersledi Baze. "*Bununla* ben ilgilenirim."

Rhordyn, "Tek bir parmağım bile yok," diye homurdanıyor ve ses tonundaki bir şey, ateşin beni yepyeni bir sıcaklık seviyesiyle haşlamasına neden oluyor.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve şakağımdan aşağı nemli bir boncuk süzülüyor. Parmaklarım bacaklarımın arasına uzanmak ve iç bacaklarımda hissettiğim ıslaklığın kaynağına bastırmak için kaşınıyor.

Baze zorlama gibi görünen neşeli bir ses tonuyla, "Sikime çok değer verdiğimi unutuyorsun," diye cevap veriyor.

Ayak sesleri kayaya çarpıp azalmadan önce garip bir sessizlik, yerine oturan bir kilidin tıngırtısı var. Artık herhangi bir yaşam belirtisi duyamadığımda köşeden bakıyorum, Baze'i duvara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, kollarını göğsünün üzerinde düğümlemiş görünce ciyaklıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle uzanmış bir yırtıcı.

"Beni korkuttun!" Çığlık atıyorum, elim göğsümde çekiçle vurulan organa çarpıyor. "Daha yüksek sesle nefes almayı denemelisin. Bunun sinirlerime ne kadar iyi geleceğini anlatamam."

"Kulenizde olmanız gerekiyordu."

Duruşunu taklit etmeden önce tüm parçalarımın örtüldüğünden emin olmak için aşağı bakıyorum, hareket sıkışmış, hassas meme uçlarımı fırçaladığında bir inilti bastırıyorum. "Sesler duydum. Ormanda."

"Rhordyn bunu kontrol altına alacaktır."

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"*Sadece* o mu?" Baze başını yana eğiyor.

"Tabii ki." *Tabii ki...*

Dışarıda ne olduğunu biliyor mu? *Gerçekten* dışarıda ne olduğunu? Çünkü eğer bilseydi, eminim ki Yüce Efendimizin bununla tek başına başa çıkması konusunda bu kadar rahat olmazdı.

Rhordyn'in kaybolduğu yöne bakarken ellerim birbirine dolanıyor, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum...

"Yüzünde o ifade var." "Ne bakışı?"

"Saç tokasıyla bir kapıyı kırmaya çalıştığında takındığın bakış."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarımı cüretkâr piçin üzerine dikiyorum. "Çok fazla dikkat ediyorsun."

"Ödedim." Kayıtsız ses tonu, gözlerindeki kızıl iğnelerle tam bir tezat oluşturuyor. "Bu sefer hangi kilide saldırmayı düşünüyorsun?"

Parmaklarım bir ağaçkakanın gagası gibi, şakağıma vuruyorum. "*Bu*," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Şato arazisinden çıkmamı engelleyen.

Ne ima ettiğimi anladığından şüphesiz gözleri parlıyor. "Hayır," diye emrediyor. "Unut bunu, Laith. Böyle bir şey olmayacak. Şu anki halinle seni o çizginin üzerinde yakalarsa, işler iyi bitmez."

"Ve eğer o *ölürse*, sen benim-"

Baze inliyor, başını tekrar duvara yaslıyor ve parmaklarıyla işaretlemeye başlıyor.

"Bekle, ne yapıyorsun?"

"Bugün aldığım tehditlerin sayısını hesaplıyorum. Sanırım çift haneli rakamlara ulaşmak üzereyim. Oldukça önemli bir kilometre taşı."

İçimdeki ateş alevleniyor, soğukkanlılığımı korumak için mücadele etmeme neden olan acımasız kemerlerle içimi kırbaçlıyor. Bu işi ciddiye almıyor ve benim de sabrım tükendi. Rhordyn'in yüzleşmek için çıktığı şeyden kimse sağ çıkamaz.

Benden başka kimse yok.

Zihnimin kale arazisinde çizdiği bu çizgi, Rhordyn'in o acımasız yaratıklara kurban gitmesi düşüncesinin yanında sönük kalıyor; artık varlığıyla bu salonlara saldıramayacak ya da her gece adaklarını toplayamayacak.

Yerde kanlar içinde yattığı bir görüntü gözümün önüne geliyor.

... *Hiçbir şeye bakmayan geniş gözler.*

İrkildim.

Onu değil. Kabuslarım beni çiğneyebilir ama ona sahip olamazlar.

Baze önümde, tahta bir hançerin sivri ucu boğazıma dayanmış, yakışıklı, heykelsi yüzü daha önce hiç görmediğim bir sertlik maskesiyle sertleşene kadar ileri adımımı fark etmiyorum.

Ondan değil.

"*Ciddi misin sen?*"

"Ölümçül," diyor alçak ışıktaki keskin ve hırçın görünen dişlerini göstererek.

"Kanatlarımı açmamı desteklediğini sanıyordum?" Sıkılmış çenemle zorluyorum.

"Her zaman, ama hormonların neden olduğu aptallığı desteklemiyorum. Dışarıda olanlarla yüzleşmeye hazır değilsin. Kesinlikle *bu şekilde* değil."

"Onlardan daha önce de kurtuldum," diye cevap veriyorum, sesimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışıyorum - onunla aynı fikirde olan o hırpalanmış parçamı. Çünkü *içimdeki* azgın cehennem, Rhordyn'in peşine düşmezsem beni bir meşaleye çevirmekle tehdit ediyor.

"*Vruk'lardan* bahsetmiyorum," diye homurdanıyor Baze, aramızda neredeyse bir santim boşluk kalana dek öne doğru kayarak. "Artık ağzımdan nefes almaktan bıktım usandım. O yüzden ya arkanı dön ve o kuleye tırman ya da seni alıp omzuma atar ve oraya kendim taşıyım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Ben olsam yapardım." Bıçağa baskı uyguluyor ve gözlerim parlıyor, yutkunma dürtümü dağılıyor, yoksa o şeyi kendi lanet boğazıma sokacağım. "Ve bunun bedelini çok ağır öderim. O yüzden neden iyi bir kız olup sana söyleneni yapmıyorsun?"

Komutlarında harekete yer yok ve bana öyle geliyor ki otoriter Üstadımızdan bazı kötü alışkanlıklar öğreniyor.

"*İyi,*" diye tıslıyorum, ellerimi göğsüne çarpıp itiyorum.

Sert.

Birkaç adım geri çekildi, bakışları göğüs kafesine kilitlenmişti. Az önce ona dokunduğum yere. Uzun, dramatik bir iç çekiş yaptı, bıçağı çizmesinin iç tarafına doğru yeniden kınına soktu ve anlamadığım kelimeler mırıldandı. Çözüldüğünde... gözleri simsiyahtı.

Çenesini merdivenlerime doğru salladı. "*Şimdi*, Laith. Daha fazla zarar vermeden önce."

Sesinin tınısında dizginlenemez bir şey var ve tenimin her santimetrekaresinde hissediyorum.

Bir adım öne doğru süzülüyor - o kadar yumuşak bir hareket ki bana bir zamanlar ormanda sinsice dolaşırken gördüğüm dağ kedisini anımsatıyor - ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Bu sefer tartışmayacak kadar sağduyuluyum.



I kulemden gelen ulumaları duyabiliyorum; bu ses doğrudan kâbuslarımın çukurundan geliyor. Kuş tüyüyle doldurulmuş yoğun yastıklarım bile bu gürültüyü bastıramıyor.

Rhordyn aşağıda bir yerde. *Onlarla* birlikte.

Acı dolu bir inilti daha duyulur.

Gözlerim kapalı, bornozum terden sıırıslıklam olmuş bedenime ikinci bir deri gibi yapışmış halde dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve ağzıma bir gece kabuğu parçası daha tıkıyorum. Birkaç dakika içinde üçüncü kez.

Tadı pislik gibi ve dişlerinizi aşındırıyor ama bu benim son çarem. Hızlı etki eden bir yatıştırıcı, mürekkep gibi bir uyku denizine daldıktan kısa bir süre sonra etkisini yitiriyor. Etkileri uzun sürmese de, günlerdir neredeyse hiç uyumadığımı göz önünde bulundurursak, bu tekmenin yeterli olacağını umuyorum.

Sadece bacaklarımın arasındaki bu özlem dolu sızıdan ve kaçamadığım seslerden kurtulmaya ihtiyacım var; beni Stony Stem'den aşağı koşturmak ve Güvenlik Hattımı geçmeye çağıran bu içi boş çaresizlikten kurtulmaya ihtiyacım var. Rhordyn'i ormana kadar takip etmem için.

Yüzümü onun gibi kokan yastık kılıfının içine sokuyorum ve gözlerimi kapatıp uykunun beni bu kâbustan kurtarmasını bekliyorum. Canavarların beni uçuruma kadar takip etmemesi için dua ediyorum.

Ama yapıyorlar.

Hep öyle yaparlar.

Onların vahşi pençelerini, ayak parmaklarımı yalayan ateşi ve hiç kırpmayan geniş gözlerini hayal ediyorum. Gözleri parlayan ve kollarını açmış küçük bir çocuk hayal ediyorum ama o kadar uzakta ki ona ulaşabileceğimi hiç sanmıyorum.

Rüyamda boğazıma sarılmış, tanıdığımı sandığım bir adama ait, inatçı bir el görüyorum.

En çok da *onu* hayal ediyorum.

Rhordyn.

Nedense en korkutucu rüya bu.



CHAPTER 23

ORLAITH

T O kadar çok kan var ki metalik kokusu boğazımı tıkıyor. Yer sallanıyor, tekrar ve tekrar, sanki devler tepiniyormuş gibi.

Ben onları göremezsem, onlar da beni göremez.

Bir topun içine giriyorum ve ayrılmak istemediğim bir koruma balonunun içine saklanıyorum. Ama bu yeterli mi? Çatıdan düşüp beni lime lime ettiklerinde yumurta gibi kırılacak mı?

Acaba diğerleriyle aynı renkte kanar mıyım, yoksa kopan parçalarımın mürekkep gibi bir şey mi sızar?

Canavarlar, yüzü yıldızlarla çilli çocuğu çiğnedikleri gibi beni de çiğneyecekler mi? Rüyalarımın en karanlık köşesinde bana ulaşan ...

Saklanıyorum, zihnimde başka bir yere gidiyorum, ıstırapın kalıcı kokusunu alamayacağım bir yere. Ama tırmalama sesini hâlâ duyabiliyorum, sanki keskin bir şey yemek tabağından aşağıya doğru sürükleniyormuş gibi, tekrar tekrar ve tekrar ve-

İçimden bilenmiş bir ses çıkıyor, sivriltilmiş kenarı acımın parçalarından dövülmüş bir kürek... ve kazıyorum, kadife hiçbir şey küreklemiyorum. Sonsuz hissi verene kadar büyüyen ve büyüyen bir uçurum oluşturuyorum.

Bir şey beni takip ediyor. Peşimde sürünüyor. Çalışmamı izliyor.

Boğazım acıyor ve ben çılgık çılgıla bağırırken o uçurum büyüyor, aşağıya, aşağıya, aşağıya... zihnimin derinliklerine iniyor.

Bir tohum gibi, acımı derenin dibine ekiyorum, üzerini toprakla örtüyorum ve yerine yerleştiriyorum.

Anında rahatladım.

O artık yok. O kadar karanlık ve uçsuz bucaksız bir vadiye gömüldü ki, ışık o sefil tohumun üzerine asla bir yaşam şeridi düşürmeyecek. Filizlenmesine ve ölümden doğan bir çiçekte renklerimi göstermesine izin vermeyeceğim.

Çılgılığım azalıyor.

Sesleri gitti. Ulumaları da öyle.

Kemiklerimi ürperten bir sessizlik var ama ben üşüyorum. Kalbim buz gibi.

Bir keski darbesiyle paramparça olurum-

Yatağımdan çekildiğimi, ipekle sarılmış taş gibi sert ve ıslak bir şeye yaslandığımı hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, bir gözyaşı perdesinin ardından Rhordyn'in çenesinin kenarını görüyorum. Göğsüne yaslanmış çılgılık attığımı fark ediyorum, ses kan tadında paslı bir törpü gibi.

Nerede olduğum bilgisinin yerleşmesine izin veriyorum, kokusunun derin, toprak miskini kokluyorum. Genellikle rahatlatıcıdır.

Şu anda tam tersi.

Cızırdıyorum. Başım patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Bacaklarımın arasında beni öldürecek bir ağrı var - kalçalarımı ne kadar yuvarlasam da sarsamadığım bir boşluk.

Konuşmaya çalışıyorum ve ağzımdan çıkan tek şey kesik kesik bir yardım çılgılığı olunca eli daha da sıkılıyor.

"Ben buradayım. İyisin."

Ben değilim.

"Başım," diye zorluyorum, burnumdan çeneme doğru ılık ve ıslak bir şey damlıyor.

"Siktir."

Rhordyn beni kaldırıyor, balkon kapısına doğru taşırken beni yakınında tutuyor. Düşen damlacıklardan oluşan bir örtü ikimizi de ıslatıyor ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni güçlü kalçalarının arasına yerleştirerek ıslak balkonuma oturuyor.

Nefes alıp verişini hissedebiliyorum.

Yırtık bornozumun göğüslerimi açıkta bıraktığının hayal meyal farkındayım, gözlerimi kapatıyorum, ağlayan bulutların kafamdaki baskıyı dindirmesini bekliyorum. Çekirdeğimdeki kor.

Rhordyn beni öne doğru itiyor, gömleğini çıkarıyor, sonra beni kayrak gibi soğuk çıplak tenine yerleştiriyor. Üzerimi ıslak ve ağır bir kumaşla örtüyor.

Baskıcı.

"Hayır," diye mırıldanıyorum, tırmalıyorum. "Hayır, hayır, hayır..."

Vücudumu örtmememe gerek yok. Onu ortaya çıkarmalıyım.

Mahvet.

Zihnimde parmaklarım uzun, acımasız pençeler. Onları kumaşı itmek için kullanıyorum, *karnımın* kızarmış, hassas derisini ortaya çıkarıyorum - sınırsız bir öfke ile oyduğum ve kestiğim lekeli deri. Çünkü bunu daha fazla yapamam.

Benden bu kadar.

Bu sıcaklık beni sadece bir ihtiyaç yumağına dönüştürdü ve bu duyguyu boğmak zorundayım. Ölmesini istiyorum ki *kendim* olmaya geri dönebileyim.

"Dur. Orlaith, kendine zarar veriyorsun."

"Kendimi tamir ediyorum!" Çığlık atıyorum. "Çıplak ellerimle söküp atacağım!"

Bileklerimi yakalayıp savaşı göğsüme bastırırken içinden tırtıklı bir hırıltı çıkıyor. İçimi boşaltıp bu ıstıraba son verebilmek için onları çekip kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu sıklaşıyor.

"Sen ne-" *"Artık yok."*

İçimdeki fırını söndürmek için çaresizce inliyorum.

Kalçalarım yuvarlanıyor, arıyor... arıyor... ta ki bir basınç dalgası kafatasımı yarmakla tehdit edene ve içimden pürüzlü püskürmeler halinde bir çığlık çıkana kadar.

"Düzelt beni!" Yalvarıyorum ve göğsü kıpırdamıyor. *"Lütfen. Daha fazla dayanamayacağım. İhtiyacım var. İhtiyacım var ..."*

Bir şey. *Herhangi bir şey.*

Kendimi kurtarmak için ne gerekiyorsa bileklerimi kırmaya kararlı bir şekilde tutuşuna karşı koyuyorum.

"Siktir, *Milaje*. Dur."

"Lütfen..."

İnliyor; derinlerde yatan bir azabın sesi. "Sen benim ölümüm olacaksın."

"Beni de yanında götürdüğün sürece," diye boğuk bir cevap veriyorum ve kısacık bir an için yağmur bile gökyüzünde asılı kalıyor, sanki dünya ayrılmış dudaklarından bir nefes emiyor.

"Asla."

Kelime geceden ısırlıyor ve tiksintiyle tükürülüyor, ciğerlerimin nefes almasını engellemekle tehdit eden bir kaya gibi göğsüme iniyor. Beyanatıyla ilgili bir şey kafamdaki baskıyı hafifletiyor ama ateşi körükleyerek kalçalarımın sarsılıp titremesine neden oluyor.

Gözeneklerimden kaçmaya çalışan öfke yüzünden derim kaşınıyor ve onu kaşımak istiyorum. Büyük et parçalarını koparmak, böylece ısıyı ateş ve buhar bulutları halinde serbest bırakmak ve-

Feryat ediyorum, kesik boğazımın çıkardığı ses, sıçrayan parçaların senfonisini bastırıyor.

Daha önce acı çektiğimi sanıyordum... ama bu? Bu daha fazlası.

Ölümcül bir şey.

Bir adrenalin dalgasıyla bir kolumu kurtarmayı başarıyorum, ama elleri her iki bileğimi de kelepçe gibi sıkarak onu yakalıyor.

Bir sonraki nefesim asit.

"Beni öldürüyorsun."

Beni ortadan ikiye bölmekle tehdit eden vahşi bir hırıltı çıkarıyor.

Hâlâ sıkıca tuttuğu bileklerimi bir elinin içinde bir demet haline getirerek diğer elini serbest bırakıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Parmakları köprücük kemiğimin narin kıvrımında oyalanırken nefesi benimkine katılmak için hızlanıyor, ama senkronize değiliz - sanki ciğerlerimiz halat çekme oyunu oynuyormuş gibi.

Hayatımda bir şeyi kazanmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Parmakları aşağıya inmeden önce küçük bir sonsuzluk geçiyor, tenimi çakıllıyor, dolgun etin savunmasız, istekli kalbimi kucakladığı yerde kısa bir süre duraklıyor.

Nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor.

Eli nasırlı ve yıpranmış, tenime çarpan yağmur taneleri ve banyoda üzerinde dans eden buz parçaları gibi soğuk. Bir an için onun da damarlarımdaki ateşe kurban gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. Her ateşli nefes verişimde içimden çıkan süt gibi nefes gibi eriyip gidecek mi?

Eli buz gibi bir hızla gezinmeye devam ediyor, belki de ses çıkarmamı, durması için bağırمامı bekliyor.

Bunu yapmasın diye kımıldamaya korkuyorum.

Yağmur damlalarını göğsümün eğiminden, kaburgalarımın merdiveninden aşağıya doğru kovalıyor, belime düğümlenmiş ıslak kurdeleyi atlıyor ve göbek deliğimin hemen altında duraklıyor.

Sakın durma.

Lütfen durma.

Yarım kilo yağmuru yuttuğunu duyuyorum, çenesinin başımın tepesine dayandığını hissediyorum, sanki onu kaldıracak enerjisi yokmuş gibi.

Kaslarım elinin altında kasılıyor ve içim de aynı şeyi yapıyor, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor.

Bekliyorum.

Kalçalarımı döndürüyorum, bedenimin yalvarışına dizginlenemez bir cevap, bacaklarımın arasındaki sıcak ıslaklığı keşfetmesi için dokunuşunu umutsuzca bekliyorum.

O kadar yakın ki... Aramızdaki bariyeri parçalamasına ramak kaldı.

"Bir daha kendine zarar vermeyeceğine dair bana söz vereceksin."

"Evet, sen ne dersen..."

Şu anda, istediği her şeyi verirdim.

Ona ruhumu verirdim. Ciğerlerimdeki nefesi. Kalbimi gümüş bir tepsiye koyar ve doğrudan kaynağından içmesine izin verirdim.

"Söyle, Orlaith. Yoksa daha ileri

gitmem." "*Söz veriyorum!*"

Yumuşak, yuvarlanan bir hırıltı tüm göğsünü titretiyor.

Eli son birkaç santim aşağı iniyor, parmakları en mahrem yerimi kavırıyor, sürtünmem için serin bir tünek sağlıyor.

Tüm vücudum titriyor, ters dönme tehlikesi geçiriyor, tüm kanım o tek temas noktasına hücum ediyor gibi görünüyor. Eklemlerimi gevşeten, kalçalarımı okyanus gibi dalgalandıran uyuşturucu dokunuşu için açılıyorum.

Pürüzsüz. Kendinden emin.

Dinlenen elinden kendi zevk darbelerini çekerken, içimin nabzının atmaya başladığını hissediyorum, bu ısıyı kendi ateşli kalp atışıyla kükreyen bir şeye dönüştürürken bacaklarım daha da genişliyor ... *ama yeterli değil.*

Beni doldurmasına, germesine, içimi ürpertmesine ihtiyacım var. O alevleri söndürmesine ihtiyacım var.

"*Daha fazla...*"

Göğsü titriyor ve sert bir şey omurgama baskı yapıyor.

"Buna pişman olacaksın," diye homurdanıyor, ustaca dokunuşu yarığımdan yukarı kayıyor. Beni ayırıyor.

Hak iddia etmekle tehdit ediyor.

Ciğerlerimdeki nefese ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım var.

Parmağı giriş yerimin etrafında dönüyor ve sıcak, hassas çekirdeğimin kalbine dalmadan önce beni sıkı, çaresiz bir ihtiyaç çılgınlığına sürüklüyor. Bu o kadar ani oluyor ki başım bir öne bir arkaya savruluyor, vücudum bu bağlantının etrafına sarılmak için can atıyor.

Her şey ve daha fazlası. Çok daha fazlası.

Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

Gözlerim yanıyor, o dışarı çıkarken yüksek sesle nefes alıyorum, etrafında dönerken ıslak sesler çıkarıyor, sonra tekrar içeri giriyor, tekrar ve tekrar, asla ikinci ekleminden öteye gitmeyen sürgülerle bana vuruyor.

Kalçalarımı ileri doğru itiyorum, ben çiğ ve dolu olana kadar içime girmesini umuyorum, ama refleksleri hızlı, aynı ustalıkla geri çekiliyor.

"Kes şunu. Daha derine inersen seni kırarım ve ellerimde senin kanınla buradan ayrılmayacağım."

"O zaman *gitme*."

Sözlerim, beni paramparça etmekle tehdit eden buz gibi bir hırıltıyla karşılanıyor.

Bir parmağını daha sokuyor ve hızını artırıyor, kısa, enfes vuruşlarla pompalıyor, beni daha yükseğe, *daha yükseğe* itiyor... ta ki ben bir cinsel ihtiyaç düğümüne dönüşene kadar - kızarmış, şişmiş ve yayılmış.

İçimde bir şeyler patlamak üzere.

"Rhordyn ... İhtiyacım var ...

İhtiyacım var ..."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor, başparmağı yarığımdan yukarı kayıyor, etrafımda dönüyor ve sonra o savunmasız sinir tomurcuğuna baskı yapıyor. "*Gel*," diye homurdanıyor ve ben bir şimşek dalgasıyla çarpılıyorum, bir ecstasy patlamasıyla kıvrılırken vücudum öne doğru yalpalıyor.

Yukarı yok. Aşağı da yok. Sadece o, ben ve aramızda dalgalanan, dünyayı ateş ve gök gürültüsüyle parçalamakla tehdit eden bir akım var.

Şu anda, daha az umursayamazdım. Önemli olan tek şey

bu. Biz.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda her şey gevşiyor; bedenim, zihnim ve endişeli ruhum. Çözülüyorum, günlerdir ilk kez tam nefes aldığımı hissediyorum, ateşim doymuş bir canavar.

Rhordyn'in parmakları hâlâ içimde, ben göğsüne yaslanmış, kollarında toparlanmaya çalışırken, artçı sarsıntıları hoş karşılanan müdahalenin etrafında nabız gibi atıyor.

Artık kalçalarımı sallamak ya da derimi yırtıp kendimi deşmek istemiyorum. Artık hayal kırıklıklarımı gökyüzüne haykırmak istemiyorum.

Ben özgürüm.

Ama bundan daha fazlası...

Bu durgunluk anı olasılıklarla *dolup* taşıyor. Belki de aramızdaki o kapıya artık gerek kalmayacak. Belki de sonunda beni içeri alacak, benimle konuşacak ve benimle bir yemeği paylaşacak.

İnine girmeme izin ver.

Belki de beni bu balkona yayacak ve o uyuklayan zevk kuyusunu aç bir cehennem olana kadar körükleyecek, ancak diğer parçalarını içime soktuğunda yatışacak.

Belki de Zali'ye kupasını hediye etme planı artık mevcut değildir...

Derin, dizginlenemez bir nefes çekiyorum, ıslak bir köpek kokusunun ipucunu alıyorum. Vicdanıma üfleyen ve bir anıyı canlandıran bir koku - bana onun nerede olduğunu hatırlatıyor.

Kaslarım geriliyor.

"Oraya ... Vruk'larla birlikte gittin," diye fısıldıyorum, daha önce bu kuleye çıkarken hissettiğim stresin yankısıyla çarpılıyorum, hemen ardından gecikmiş bir rahatlama dalgası geliyor.

Rhordyn hayatta kaldı.

İfşaya o kadar dalmışım ki, derin bir nefes alıp kaba bir iç çekişle verene kadar hareketsizliğini fark etmiyorum bile. "Evet."

Kısaltılmış cevabı içimi parçalıyor, ama bu düşünceleri bir kenara atıyorum, kalbimi hafifleten ve kabartan bu özlem dolu duyguya hayat veriyorum.

O burada, benimle birlikte, bedenimi sakinleştiriyor ve göğsüme umut ekliyor. "Nasıl hâlâ hayattasın?"

"Onlara önce kılıcım ulaştı."

Bileklerimi serbest bırakıyor ve ben gevşek ve halsiz bir şekilde kaldırılıyorum. Başım kalbinin çamurlu atışının üstünde, göğsüne yaslanmış bir halde beni içeri taşıyor ve odamdaki bitki karışımına çarpılıyorum. Bu ve sıcaklığımın baskın kokusu.

Yatağımın ve makyaj masamın yanından geçip küvete ulaşana kadar etrafta dolanırken yanaklarım ısınıyor. Beni bornozumla birlikte buz gibi suyun içine bırakıyor; sıvı, kızarmış tenime merhem oluyor.

Onu da yanıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Pençeleri-"

"Bir darbe indirmezlerse işe yaramazlar."

Perdeleri aralık bırakarak kapıya doğru adım atışını izleyebilmem için dönüyor; her vahşi adımda kasları dalgalanıyor, sıırılsıklam

gömleği yumruğunun sıkı yumağında boğuldu.

"Bekle, nereye gidiyorsun? Gitmiyorsun, değil mi?"

Adımlarının ortasında duruyor ve başını çeviriyor, böylece omuzlarının genişliği üzerinden yan profilini görebiliyorum.

Göz teması yok. Soğuk bir kopukluktan başka bir şey yok.

O daha konuşmaya başlamadan midem bulanıyor.

"Sözünü unutma. Ve kendi parmaklarını becermeyi öğrenmeni öneririm. Bir daha benimkileri kullanmayacaksın."

Bu sözler umudumu milyonlarca parçaya bölen ezici bir darbe indiriyor.

Bir sonraki nefesim tılandı.

Dizlerimi aniden fazla çıplak, fazla savunmasız hissettiğim bedenime yaklaştıracak, kurtuluğuymuş gibi çıkışı takip edişini izliyorum.

Eşikte duraklıyor, bir gölge ve kaynayan bir kas figürü. Başını bir saniyeliğine eğiyor ve sonra kapıyı çarparak kapatıyor, aramızdaki bariyeri tekrar yerine oturtuyor.

Saldırı yüzünden vücudum sarsılıyor.

İnen adımlarını dinliyorum, her biri morarmış ve hırpalanmış kalbime bir çivi daha çakıyor. Dibe ulaştığında, *biri diğerini gölgede* bırakan ve ateşime rağmen beni titreten bir buket zararlı duyguda boğuluyorum...

Utancı verici.



CHAPTER 24

ORLAITH

O Dışarıda dünya gri ve kasvetli. Yağmur dinmiş ama yüksekte asılı duran bulutlar kulemin ucunun bile ışık almasını engelliyor.

Güneşi özlüyorum; beni nasıl doldurduğunu. Ruhum damlıyormuş gibi hissediyorum, sanki soluyormuşum gibi.

Boş.

Bu sabah ateşim düşmüş olarak uyandım ve kanlı bir ölüm gibi koktuğumu fark etmeden önce iki saniye boyunca kutlama yaptım.

Altıma işemiş gibi hissederek yorganı sıyırdım ve yatağa kadar sızan kırmızı lekeyi görünce utandım. Sadece her şeyin değiştirilmesi gerekmiyordu, aynı zamanda artık iç çamaşırlarımın içine doldurulmuş bir tomar kalın, emici malzeme vardı.

İçimi çekerek bakışlarımı pütürlü bulutların üzerine fırlatıyorum ve pencere pervazından kayarak uzak duvarın yanında duran, boydan boya kan kırmızısı bir elbiseye bürünmüş mankenle göz göze geliyorum.

Hiçbir şeye bakmayan geniş gözler.

Kılandım.

Tanith bu sabah teslim etti ve şimdi kişisel alanımda duruyor; balo, Mahkeme ve Konklav'ın eli kulağında olduğunu sürekli hatırlatıyor. Zorunlu işkence üçlüsü.

Aylık Mahkeme, Rhordyn halkının dertlerini dile getirecek bir sahneye sahip olması için gerekli, ancak *kıtanın dört bir yanından* balo ve Konklav için gelen insanlar da var. Zorlu birkaç gün olacak.

Ne kadar az düşünürsem o kadar iyi.

Yatağımın ucundan bir örtü kapıp mankenin üzerine atıyorum ve Rhordyn'in beni isteğim dışında topluma enjekte etme ısrarının kanıtını saklıyorum. Çantamı alıp deviriyorum ve içindekileri yatağın üzerine saçıyorum. O gün için ihtiyacım olan şeylerle yeniden doldurmak üzereyken tüm enerjim tükeniyor ve tığ işi çantanın bir yığın halinde yatağa düşmesine izin veriyorum.

Ben sadece... içimde yok.

Geceliğimi çıkarıp üzerime dökümlü bir pantolon ve bol bir gömlek geçiriyorum ve kapıya yöneliyorum.

Kai beni neşelendirecek. O beni *her zaman neşelendirir*.



I Tam kayanın kenarına yerleşmiştim ki Kai'nin kafası sudan çıktı; saçları geriye kaymış, gözleri yeşim taşı gibi parlıyordu. Burun delikleri genişliyor, kaşları çatılıyor ve güçlü omuzlarıyla yaklaşıyor.

gümüşü yüzeyin üzerinde yükselirken, ritmi kenarlarıma dokunuyor. "Kanamam var."

İçimi çekiyorum, elimde bir elma yuvarlıyorum. "Korkarım daha iyi yalayabileceğiniz türden değil."

Kaşları yukarı kalkıyor ve başını eğerek boynunun kenarındaki üç hassas çizgiyi ortaya çıkarıyor. "Bundan emin misin?"

Biraz zamanımı alıyor ama sonunda anladığımda elmayı kafasına fırlatıyorum.

Yüzeyin altına dalıyor ve elma bir saniye sonra batıyor. Kai tam önümde yeniden beliriyor, elinde meyve, keskin bir ısırik alırken beni değerlendiriyor.

"Bu bakış ne için?" Ayaklarımla suyu çalkalayarak mırıldanıyorum. "Üzgün görünüyorsun."

"Cinsel olgunluğa erişmek ve aynı hafta içinde çocuk bezi giymeye geri dönmek size bunu yapacaktır."

"Hiç şüphesiz." Sırıttıyor. "Senin için yüzmek yok-

" "Sakın söyleme."

"Köpekbalkılarını çekebilir."

Ben inliyorum, o gülüyor, yaklaşıyor, elmasını ısıtıyor ve orada bırakıyor. Pantolonumun paçalarını dizlerime kadar kıvrıyor, sonra beni kalçalarımın kavırıyor ve yarı suya batmış biri için etkileyici bir güçle kaldırıyor. Beni kayanın kenarına bırakıp, açık kalçalarımın arasına tünüyor.

Buz gibi sert olmayan birinden bir şeyler almam gerektiğini hissederek öne doğru eğilip başımı yana yatırıyorum ve ipeksi teninin yanağımı öpüşünün tadını çıkarırken zengin, tuzlu kokusunu içime çekiyorum.

Duraklama yok. Rahatlıktan bir parça koparmak için bir gariplik anı yok. Farklı dünyalardan olsak da, o canlı çizgiyi lekeledik ve dostluğumuz için sıcak, rahat bir yuva yaptık.

Benim mutlu yerim.

Kollarını dolayarak bizi birbirimize kenetliyor ve beni daha da yakınına çekiyor. "Son zamanlarda sana en iyi arkadaşım olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet," diye gürlüyor, parmak uçları bir fırça darbesi gibi omurgamda aşağı yukarı geziniyor ve beni şefkatiyle süslüyor. "Ve *hiç* kimse bunu benden alamaz."

Huzur içinde birbirimize sarıldığımız anlar geçiyor, onun şefkatli kucaklaması beni biraz daha bütün hissettiriyor.

"Orlaith..."

"Mmm?"

"Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, eli hâlâ belinde. Sesinin üstünde daha önce duymadığım hırıltılı bir katman var.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Göğsü sesle birlikte gürlüyor ve ben onun muzip sırıtışına kapılıp geri çekiliyorum.

Kalbim takla atıyor.

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, elini boynumun yanında bırakıyor ve yanaklarının kızardığını fark ediyorum. "Bu bir hediye... bir çeşit."

Dokunuşunun altındaki deri karıncalanıyor, omzuma ve kulağımın etrafına kıvılcımlar gönderiyor. "Hediyelerini seviyorum..."

"İstediğini biliyorum." Gülümsüyor, başparmağı çenemin sivri ucunda gezinirken gözleri çapkın bir ışıltıyla parlıyor. "Ve sana hediye *vermeyi* seviyorum."

Nedenini bilmesem de başımı sallıyorum.

Belki de midemdeki fokurdayan sinirler yüzündendir - biraz daha dik oturmamı, nefesimin farkında olmamı, Stony Stem'den aşağı inmeden önce dişlerimi fırçalamayı akıl ettiğim için şükretmemi sağlayan sinirler.

Belki de onun bedenidir -bacaklarımın arasına yerleştirilmiş rafine bir kas sütunu, sanki kendi iddiasını ortaya koyuyormuş gibi.

Ya da belki de onun benim güvenli alanım olduğu gerçeğidir. Ve şu anda, savunmasız bir kalple çukurlaşmış, doğru hissetmeyen bir ciltle bağlanmış, ateşli bir ruhla dolup taşan ama bir şekilde tamamen boş hisseden, buradan başka bir yerde olmak istemiyorum. Onunla birlikte.

Deniz yeşili gözlere bakarken bunları düşünüyorum. "Hadi ama," diye fısıldıyorum, nabzımın hızlandığını hissederek. "Vur bana."

İçinden derin bir ses titriyor ve yemin ederim gözleri floresan yeşili gibi parlıyor. Dudakları benimkilerle çarpışmadan önce aldığım tek uyarı bu.

-Hassasiyetten uzak, aç bir dansla hareket ediyor.

Bunun için minnettarım. Eğer nazik olsaydı, tecrübesizliğim tamamen ortaya çıkardı.

Eli başımın arkasına kayıyor, dili sokuluyor ve beni sıvıya çeviren aç bir hırıltıyla beslerken bilinçli düşünceye yer yok.

Kollarında titriyorum, teslim oluyorum.

Keşfetmek.

Dudaklarımda tuzun tadıyla, beni kendi iradesine katmasına izin verdim. Elinin saçlarıma gömülmesine ve bana nasıl hareket edeceğimi öğretmesine izin verdim. Nasıl *bırakacağımı*.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, yüzümden bir santim uzakta duruyor, sert nefes alıyor ve okyanus özünü üzerime döküyor. "Şimdi," diye itiyor, hafifleyen nefesi benimkinin ritmiyle eşleşiyor. "*Sevdiğin* birini işte böyle öpersin, Orlaith. Daha azını yaparsan ne kalbine ne de onu kırma gücüne layık olurlar. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, alnımız birleşene kadar öne eğiliyorum. "Anlaşıldı."



C Uçuruma kazınmış sivri merdivenleri tırmanırken başparmağımı kabarık, yumuşak ve tadı okyanus gibi olan alt dudağımın üzerinde ileri geri sürüklüyorum.

Tadı bana Kai'nin eğlenceli, mutlu şeylerini hatırlatıyor; hafif ve sağlıklı anları. Bu tat, son birkaç gündür bedenimi rehin alan tuhaf duygulardan bir kurtuluş.

Görünmez olduğum günlere geri dönmek istiyorum. Hâlâ bir çatıya, bir yatağa ve her gece sıcak bir yemeğe muhtaç bir çocukmuşum gibi davranabildiğim zamanlara. Şato arazisinin dışında tek başına hayatta kalabilecek yaşta olması mümkün olmayan biri.

Ama artık kendini savunamayan o pasif çocuk değilim. Cinsel açıdan olgun bir *kadınım*, bir cupla alacak ve yuvamın güvenliğini terk edecek yaştayım.

Bu düşünce beni ürpertiyor.

Ne yazık ki, kalmak için bahanelerim giderek azalıyor.

Merdivenlerin tepesindeki kapıdan içeri adım atıyorum ve kapıyı geriye doğru bir tekmeyle iterek kapatıyorum; loş koridorda adımlarımı takip eden donuk bir gümbürtü. Bir köşeyi dönerken başparmağımı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve yine denizin tadını alıyorum, onun sakinleştirici güvencesinden yararlanıyorum.

Bir şey bana öyle pervasız bir güçle çarpıyor ki, rüzgâr ciğerlerimi parçalıyor. Güçlü, affetmeyen bir kas dağı beni geriye itiyor ve kapıya çarpıyor, başım arkasına dolanan bir el tarafından darbeden kurtarılıyor.

Yutkunarak nefes alıyorum, gözlerim vahşi ve fırl fırl, Rhordyn'in siklonik bakışlarına bakıyorum.

Saf, dizginlenemez öfke, bir fırtınanın öldürücü ritmi gibi onu sarıyor. Havadaki keskin, ekşi tadı alabiliyorum. Boğazımın arkasında toplandığını hissedebiliyorum.

Beni inceliyor - o kadar soğuk bir bakış ki yakıyor.

Sonunda hırıltılı bir nefes alıyorum ama bu beni biraz rahatlatıyor. "Seni piç

."

"*Hoşuna gitti mi?*" Soru ateşlendi. "*Neyin tadını çıkardın Rhordyn?*"

Sanki etten kemikten değil de taştan yapılmışım gibi çenemi kavırıyor ve sonra

Ayaklarımı birbirinden ayırıyor ve kalçasının mızrağıyla beni yerime sabitliyor.

Nefesim kesiliyor, öyle keskin bir nefes alıyorum ki boğazımı kestiğine yemin edebilirim. "Onu bacaklarının arasına almak," diye hırlıyor, sesi vahşice ve şimdi

Beni kapıya doğru tutan kalçalarından daha fazlası. Başka bir şey daha sert ve aynı

derecede acımasız.

Uyluklarımın arasındaki korunmasız kavşakta şehvetli, organik bir sıcaklık zonklayarak canlanıyor.

Başparmağı alt dudağımdan yukarı kayıyor ve onu yuvarlıyor, sanki olgunlaşmamış bir tomurcuğun taç yaprağını büküp açmaya zorluyormuş gibi katlanmasını izliyor. "Dilinin bu ağzın içinde olması."

Kanım donuyor.

Bakışları beni hazırlıksız yakalayıp sıçramama neden oluyor. Bu fırsatı değerlendirip diğer elini saçlarımın arasına sokuyor ve beni kavıyor.

Sert.

Başımı yana doğru çekip boğazımı ve göğüslerimin kabarıklığını ortaya çıkarırken içimden küçük bir ses çıkıyor. "Seni bu şekilde yakalaması ve dizginleri eline alması."

Belki de beni tutuş şeklinden, sanki olmadığım gibi davrandığım bir yetişkinmişim gibi, ama gerçeği dilimin ucundaki bir çakıl taşıymış gibi ona tükürüyorum.

"Evet. *Hoşuma gitti.*"

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve yüzünü tekrar boynuma gömüyor, kirli sakalını hassas cildimin üzerinde gezdiriyor - bir sıyrık bırakacak kadar sert. "Gerçeği sunmak için ilginç bir seçim, *Hazine*. Özellikle de bu kadar az gerçek sunuyorsan."

"*Siktir. Seni.*"

Sonunda geri çekildiğinde saldırıya uğrayan deri alev alıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. "Ama o kaşıntıyı *onunla* da kaşıyamayacaksın."

Sözleri buz gibi ve rahatsız edici

derecede doğrudan. "I-"

Çenemi çiviliyor, o acımasız bakışlarıyla beni öldürüyor. "Ve bil diye söylüyorum, eğer seni bir daha Balık Çocuk'u öperken yakalarsam, çenesinden sikine kadar bağırsaklarını deşer, sütte haşlar ve yanında püreyle servis ederim."

Tehdit omurgama taş enjekte ediyor.

Çenemi tuttuğu yerden çekerek hırladım. "Bunu yaparsan hayatından sonsuza dek çıkarım."

Sözlerim tırtıklı bir darbe gibi iniyor ve niyetlerini kesip biçtiğini, aramızda kanlı bir katliam yığını bıraktığını hayal ediyorum.

Ciddiyim. Gitmiş olacağım - bu muhtemelen onu iliklerine kadar heyecanlandıracak bir şey. Yine de tehdidimin altında yatan imayı duyup duymadığını merak ediyorum.

...

Kanımdan bir damla daha alamayacaktı.

Geri çekiliyor, belki de kalçalarının beni yerinde tutan iğnesi olmadan yere düşmemi bekliyor. Ama Kai'nin iyiliğinin tehdit altında olması nedeniyle, günlerdir olmadığım kadar sakınım; koridorda ilerleyişini izlerken bile ayaklarım yere sağlam basıyor.

"Dene, Milaje. Sadece dene."



CHAPTER 25

K A I

O Bir zamanlar tek göz açık uyumak bir zorunluluktur. Bir zorunluluk. İkisini de kapatırsanız kim bilir yanınızdan neler geçip en değerli eşyalarınızı çalabilir.

Eski alışkanlıklar zor ölür.

Ama uyumuyoruz. Deniyoruz.

Başarısız.

Depomuzun ağzındaki kayalık yuvada bir düğüm halinde kıvrılmış olan drakom okyanusu inceliyor ve gölgelerin süzülüşünü izliyor.

Büyük gölgeler. Minik gölgeler. Uzun, kıpır kıpır kolları olan ve bazıları diğerlerini endişe verici bir hızla kovalayan gölgeler.

Zykanth onlar tarafından uyandırılmadı. Büyük ya da küçük, hızlı ya da yavaş, dışarıda korkacak pek bir şey olmadığını biliyor.

Artık değil.

Yukarıdan sarsıcı bir ses geliyor. Keskin bir çağrı.

Tap... tap... tap...

Ciğerlerimizi soğuk suyla dolduran Zyke, okyanusu dalgalandıran büyük, yıkıcı bir gümbürtü çıkarıyor ve pullarımızdaki yosunları kemiren bir Bala köpekbalığı sürüsünü dağıtıyor.

Drako'm hareket etmiyor; tek bir yüzgeci bile yok. Diğer gözümüzü bile açmıyor.

"Durmuyacak.

Sanki demek istediğimi kanıtlarcasına, ses tekrar ediyor. Bu sefer daha hızlı.

Tap-tap-tap.

Zykanth yılan gibi kuyruğumuza bir fiske vuruyor; suyun içinde gümüş fırfırlar uçuşuyor. "*Kızgın adam yemek mi?*

'Hayır. Onu yiyemeyiz... Ne yazık ki.

Oflayıp pufluyor, yakıcı bir su püskürterek diğer kapağı kapatmak için gayretli bir çaba sarf ediyor.

Tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap-tap-

Hep birlikte hırlıyoruz, üst dudağımız ince uçlu ağzımızın cephaneliğinden sıyrılıyor.

"*Kızgın adamın ritmi yoktur. Zykanth açılmaya başlar. "Öfkeli a d a m ölse daha iyi.*

"Zyk-

Kuyruğumuzun büyük bir vuruşuyla çıkıntıyı itiyor, keskin kayaların etrafından ve sallanan su yosunu ormanlarının arasından geçiyoruz. Balık sürüleri dağılıyor, biz gökyüzüne doğru mızraklarken okyanus nefesini tutuyor.

İç çekiyorum, o yüzeye çıkmadan önce kontrolü ele alıyorum.

Çenemiz hiç kolaylaşmayan acı verici bir *patlamayla* yerinden çıkıyor ve omurgamızın tüm uzunluğu, her seferinde bir omur sıkıştırarak büzülüp küçülürken kıvrılıyor. Kemikler çatırdıyor, çatırdıyor ve parçalanıyor, derimiz geriliyor, Zyke'ı göğsümün kafesine sürüklüyor ve orada kaburgalarımın çarpıyor - acı veren gümbürtüler suda dalgalanmalar yaratıyor.

Onu gerçekten yiyecekti.

Başımı yüzeyin üzerine kaldırıp kaşlarımı kaldırıyorum ve küçük bir tümseğin üzerinde duran bir adamın gölgesini görüyorum. Siyahlar giymiş, ikiz ay gibi gözleri karanlığın içinden dışarı bakıyor.

"Yatma vaktin geçmedi mi?"

"Çıkın dışarı," diye hırlıyor dişlerini göstererek ve az önce bizi uyandırmak için kullandığı metal çubuğu bir kenara fırlatıyor.

Düzensiz bir vuruşla taşa çarpıyor ve tüylerimi d i k e n d i k e n ediyor. Zykanth'a da aynısını yaptırır.

Burnumu kırarak üst dudağımı sabit tutmak için mücadele ediyorum. "*Sadece kusursuz bir görgü kuralına sahip olduğun için.*"

Zykanth'ın son özünü göğsümün kabuğuna çekiyorum ve kuyruğum yarıyor, kemiklerim katılaşıyor, eklemlerim bükülüyor. Yeni şekillenmiş ayak parmaklarımı kayanın oluklarına sokarken, tutunurken ve kendimi okyanusun güvenli kucağından kurtarıırken pullarımın sonuncusu da içe doğru soyuluyor.

Rhordyn'in önünde çözümlere ona bakıyorum, kaşlarım kalkık, erkekliğim çıplak bacaklarımın arasında ağır ağır sallanıyor.

"Şortunu giy." Bir tomar kumaşı göğsüme fırlatıyor, ben de kayaya düşmesine izin veriyorum.

"Korkutulmuş mu?"

Cevap vermiyor. Sadece kollarını kavuşturuyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Eğilip pantolonu alırken bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Bunu şimdi yapamayız, değil mi?"

İçlerine giriyorum, düğmelerimi ilikliyorum ve ellerimi cebime sokuyorum.

Ay bulutları yararak üzerimize gümüş bir ışık huzmesi düşürüyor, biz ise uzayıp giden bir sessizliğin içinde kayboluyoruz.

"Konuşacak mısın, *bruák*? Yoksa burada öylece durup birbirimizi mi izleyeceğiz?"

Cevap yok.

"Tahmin oyunu o zaman. Bir bakayım; somurtkan kaşlar, o ürkütücü gözler..." Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum ve Rhordyn'in sol cebinde bir şişkinlik fark ettiğimde Zykanth kaburgalarımın sekiyor.

"*Treasssure*," diye mırıldanıyor Zyke, özünü gizemli nesnenin sınırlarına vurarak.

Birkaç uzun koklama yaparak görüş alanımı hızla değiştiriyorum.

"Öfke kokusu bana ş u n u söylüyor, eğer o olmasaydı" -elimle yakasının üstünden görünen gümüş karalamayı işaret ediyorum- "bütün bunlar olmasaydı, ayaklarının dibinde kan kaybından ölüyor olurum."

Omuz silkerek, "Kemerinde bir çentik daha." diyorum.

Rhordyn öne doğru adım atarak neredeyse göz göze gelmemizi sağlıyor ve ben de omuzlarımı geriye itiyorum.

"O bir kazaydı. Bir savaş zayıyatı."

Zyke duraklıyor ve kaburgalarımın, ciğerlerime ve kalbime çarparak bir sonraki nefesimi zorlarken omurgamı kilitlemek zorunda kalıyorum.

"Eğer geceleri daha rahat uyuyacaksan, kendine bunu söylemeye devam et." Aşağı bakıyorum... tekrar yukarı. "Cebinde ne var?"

Rhordyn'in yüz hatları sertleşirken bu soru ejderimi merak uyandıran nesnenin şeklini ve boyutunu inceleme görevine geri döndürüyor.

"Uyuduğumu mu sanıyorsun, Malikai?"

"Umarım değildir. Umarım kendi beynini oymak istemeden gözlerini kapatamazsın." Devam etmeden önce esnemiş gibi yapıyorum. "Düşündüm de, belki de yapman gereken şey *tam olarak* budur. Ben olsam yapmazdım.

Gözlerinden, ağzından ve lanet olası kulaklarından kan damlamasını izlemeyi aklından çıkarma."

Tıpkı *onun* gibi.

"Asha benim de arkadaşımdı." Arkamda, okyanus durur. Dinliyor.

"O benim *arkadaşımdan* daha fazlasıydı. Onun son dişi olduğunu biliyor muydun?"

Gözleri irileşiyor; en ufak bir belirti hemen bir saniye sonra kayboluyor.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Diz çökerek yerden bir taş parçası koparıyorum, ayağa kalkmadan önce kesici kenarlarını inceliyorum, bakışlarım tekrar cebine takılıyor. Taşı fırlatarak gizlemeye çalıştığım bir anlık gafletle suyun yüzeyinde süzülüşünü izliyorum. "O darbeye tüm türümün kaderini mahkum ettin."

Savaş zayıfatı ...

Zyke'ı onun üzerine salmak, sonra da arkamıza yaslanıp katliamı izlemek yarı yarıya cazip geliyor. Rhordyn iyi bir mücadele verecektir, ama bu eğlencenin yarısı.

'*Cebinde hazine var. Cebinde hazine olan kızgın bir adamı yiyemezsin.*'

'Saçmalama. Değişiklik olsun diye nazikçe çiğnemelisin.

Rhordyn boğazını temizleyip tekrar kollarını kavuşturuyor. "Pençeyi ona sen mi verdin?"

"Yaptım. Ve umarım seni onunla boğar."

Göğsü titriyor ve içinden derin bir kahkaha yükseliyor.

"Komik bir şey mi var?"

Yüzündeki tüm mizah eriyip gidiyor ve alıştığım steril sertliğe geri dönüyor. "Pek sayılmaz, hayır. İster inan ister inanma, sen ve ben aynı taraftayız. En azından sen o çok canlı çizginin ötesine geçene kadar." Çenesini bana doğru salladı. "O çizgiyi biliyorsun."

O zaman öpücüğü gördü.

Güzel.

"Biz aynı tarafta değiliz Rhordyn. Halkımı mahvettiğinden beri değiliz." Gökyüzüne doğru yükselen, ay ışığıyla yarı aydınlanmış kuleye bir bakış atıyorum. "Ve Orlaith'in bana senden daha çok ihtiyacı var. Tek yaptığın onun kafasını düğümlemek, sonra da karmaşayı çözmek için beni terk etmek."

Okyanusun ötesine bakıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek cebindeki yumruyu daha yakından inceliyorum.

Zykanth canlanıyor.

Ağır görünüyor. Büyük. Kenarları belki biraz pürüzlü ama bazen bir parçayı gerçekten tanımlayan o keskin kısımlardır. Onu su ve zamanın cılasıyla yumuşatılmış diğerlerinden ayırır.

Ellerimi birleştirip ceplerime sokuyorum.

Tekrar çıkarıyorum.

"Adaya en son ne zaman gittin Malakai?" Kalbim küt küt atıyor.

Bakışlarını uzattığım elime doğru takip ediyorum ve farkında olmadan cebine uzanıyorum. Bir irkilemeyle elimi geri çekiyorum ve onun duruşunu taklit ederek kollarımı düğümlüyorum.

"Ne zaman dedim?"

Cevap vermeyeceğim. Kuşkusuz parçalanacak bir yalan söylemeye cüret etme.

Ona parçaları parçalama şerefini verme.

Rhordyn başını sallar, boğazının gerisinde alçak bir hırıltı takılır, yüzüne iğrenmeye benzer bir ifade yayılır. "Türünüzü ben yok etmedim. Bunu siz kendiniz yaptınız."

İçimden bir tıslama kopuyor, dudaklarım keskin kesici dişleri ve daha da keskin köpek dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrılıyor - dişler çenem ölümcül bir süvariyle dolana kadar uzamak ve çoğalmakla tehdit ediyor.

"Sığ Denizler'in gazabının sizi ısırması an meselesi, sonra ne olacak? O kız *her şeyini* kaybetti ve sen ona bu kadar geçici bir şey teklif etme cüretini mi gösteriyorsun?" Başını yana eğiyor, gözleri kısılıyor. "Yoksa onun için canavarından vazgeçmeye hazır mısın?"

Öfke içimde binlerce dalganın gücüyle kabarıyor.

Kaslarım şişiyor, kemiklerim Zyke'ı zapt etmenin baskısı altında parçalanıyor, çenem tekrar tekrar patlıyor. Derim bile kaşınmaya ve acımaya başlıyor ve biliyorum ki bacaklarıma bakacak olsam, pullarla çiçek açan lekeler görürdüm. Ayak bileklerimden, hatta belki ayak parmaklarımdan filizlenen fırfırlar görürdüm.

Rhordyn dilini şaklatarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ben öyle düşünmüyorum." Başımı iki yana sallıyorum. Ellerimi yumruk yaptım.

"Biz aynı taraftayız, Malikai. *Onun* için iyi olmayan tarafta." Bir fırtına bulutu üzerlerinden geçmiş gibi tedirgin edici gözlerinin dumanlı girdabını görebileceğim kadar yaklaşıyor. "Yani, bir dahaki sefere seni öpüşürken yakaladığımda

Orlaith, seni kalbinden vuracağım. Türünün ilki ya da sonuncusu olman, iki ayağının üzerinde olman ya da olmaman umurumda değil. Bunu ilk ve son uyarın olarak kabul et."

Beni hazırlıksız yakalayan tehdit değil, ses tonundaki inanç. Keskin dikkatine rağmen gözleri doludan çok boş görünüyor. Orlaith'in salkım salkım bakışlarında çok kez gördüğüm bir bakış.

Ama başka bir Şey daha var...

"Kaybedecek neyin var, Rhordyn?"

Çenesini kaldırır. "*Her Şeyi.*"

Çevremde bir Şey parıldıyor; beyaz parmaklı yumruğunda havada tuttuğu bir mücevher - parmaklarını tam olarak saramayacağı kadar büyük.

Ama bu herhangi bir mücevher değil.

Yanardöner. Fırtına ncesi gökkuşağının rafine edilmemiş kalbi. Ve gelebileceği *tek bir yer* var.

Zykanth gözlerimin içine bakarak titriyor ve özünü Rhordyn'in parmaklarına dokundurarak hazineyi bırakmasını emrediyor.

O yapmaz.

Bunun yerine kolunu geri çekip havada savuruyor ve ben Zykanth'ı zapt etmeye çalışırken o kınayan bakışlarıyla beni izliyor.

Kendime hakim olamama neden olan Şey uzaktaki patırtı.

Derim yırtılıyor, kemiklerim çatırđıyor ve Şişiyor, kaslarım çekiliyor ve geriliyor ve denize daldığımızda su bizi tek bir yudumda yutuyor.

Yzeyeye döndüğümüzde, yani hazinemizin en korunaklı köşesine sakladığımız paha biçilmez hazinemiz, Rhordyn gitmiş oluyor.



CHAPTER 26

ORLAITH

I Öleceğim.

Baze'in kılıcı havada ıslık çalarak gömleğimi sıyrıyor ve beni The Plank'ten aşağı tökezletiyor - devrilmiş ağaç derin, kül rengi göletin bir tarafından diğerine uzanıyor. Takip eden yumruğuyla ayağım yana doğru çok fazla kayıyor ve kollarım fırıl fırıl dönüyor.

Parlak su sakın görünebilir, ancak lagünü çevreleyen yüksek bataklıklar uğursuz gerçeği barındıran bir çittir. Sağ ayağımın üzerinde sallanırken düşünmemeye çalıştığım bir şey.

Ağırlık merkezimi buluyorum ve çömeliyorum, göğsüm kabarıyor, ter şakaklarımdan aşağı damlıyor.

"Orlaith, odaklan." Baze tahta kılıcını bana doğrulttu. "Biraz kan, gevşemek için bahane değil."

Aleti kanasaydı da aynı tavrı takınacağından şüpheliyim.

"Adil oynamıyorsun," diye söyleniyorum, yeni çıkan bir eğreliotu yaprağı gibi açılarak
... ama o kadar da göz alıcı değil.

Gözleri açılıyor, üst dudağı dişlerinden sıyrılıyor. Geri çekiliyorum.

"Ve sen de zayıflığını korumuyorsun." İç organlarıma doğru bir hamle daha yapıyor ama ben sıçrayarak kurtuluyorum. "Ve ben adilden daha fazlasını oynuyorum. Sana göz bağı taktırmadım, gerçi pekmez gibi hareket etmeye devam edersen diye elimde bir tane var," diye mırıldanıyor, keskin bir sırtışıla.

"Ben pekmez gibi hareket etmiyorum!" "Sen de öyle."

Tıslıyorum, ileri atılıyorum, *o* kadar hızlı savuruyorum ki gömleğinde bir delik açıyorum. Gülümsüyorum, galibiyetin tadını çıkarıyorum... kılıcı kaburgalarımın çarpıp beni havasız bırakana kadar kanadımın tamamen açık olduğunu unutuyorum.

Ayağım kayıyor ve göletin yüzeyine çarpmadan önce gördüğüm son şey Baze'in başını gökyüzüne doğru eğdiği oluyor.

Su beni buz gibi bir tutuşla yakalıyor, keskin soğuğu ciğerlerimi şok ediyor ve neredeyse nefesimi emmeye ikna ediyor. Tekmeliyorum, kılıç hala kapalı yumruğumda tutsak, bacaklarım çalkalanıyor.

Bu gölet okyanus gibi değil. Tuzlu ve girdaplı değil ve en iyi arkadaşım ev sahipliği yapmıyor. Durgun ve durgun ve birazcık ölü şeyler gibi kokuyor.

Yüzeye çıkıyorum ve Baze'in keskin bakışlarının çapraz ateşi altında kalan yüzümdeki yapışkan ot parçasını fırlatarak nefes alıyorum. "*Kalkmama yardım edin!*" Benden gelmediği kesin olan sıçrama seslerini duymazdan gelmeye çalışarak çığlık atıyorum.

"Kılıcını tuttun mu?" diye soruyor, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

O şeyi başımın üstünde sallıyorum.

"Şanslı ..." Çömelmiş, şaşkın bir ifadeyle beni izliyor. "Ama gerçekten, kendini bu kadar açıkta bıraktığın için seni kenara doğru yönlendirmeliyim."

Bir şey ayağıma sürtünüyor.

"*El!*" diye bağıyorum ve sonunda bana uzanıyor. Öne doğru atılıyorum, avucunu avucumun içinde kavırıyorum ve beni korkutucu sudan çekip kütüğün üzerine bırakırken bacaklarımı kıvrıyorum.

Yutkunarak hava alıyorum, sırlıklam saçlarım sırtımda bir çapa gibi.

Baze diz çöküyor, yüz hatları sert, gözleri sert bir kış sabahındaki toprak gibi buz gibi. "Bu çok özensizdi, Orlaith."

"Neredeyse beni selkie yemi için terk ediyordun," diye mırıldandım.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu gerçek bir savaşta yaparsan ölürsün. Kaburgalarına vuran tahta bir kılıç olmayacak. *Kalbine saplanan* çok gerçek, çok metal bir kılıç olur."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü bu"-serbest elinin bir sopasıyla bana işaret ediyor -"Son beş yıldır eğittiğim kız değil. Yeni kılıcına hâlâ alışmaya çalıştığını biliyorum ama bu on yedi yaşından beri yaptığını görmediğim *acemice* bir hataydı."

Şu anda ağzından çıkan her kelimededen nefret ediyorum, çünkü çok acı verici bir şekilde doğru.

Gözlerimi devirerek saçımdan bir parça ot koparıyorum ve şimdi ölümcül derecede hareketsiz olan gölete fırlatıyorum.

Çok hareketsiz. Yemin ederim ki sayısız çift gözün beni yaralı bir av gibi değerlendirdiğini hissedebiliyorum.

"Gözü morarmış bir adam için fazlasıyla kibirlisin," diye mırıldanıyorum, yeni diktiğim söğüt ağacıma bakarak, dallarında mutluluk arıyorum.

Hiçbir şey.

Baze beni gölgesinin uzun çizgisine hapsederek ayağa kalkıyor. "Bu benimle ilgili değil, Laith."

"Ve bakım faktörüm tüm zamanların en düşük seviyesinde."

"Anlayabiliyorum. Okyanus Drake'ini öptüğün için mi?"

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse dengemi kaybediyorum. "Nereden biliyorsun-"

"Bu yüzden mi keyifsizsin?" diye devam ediyor, kaşları o kadar kalkık ki neredeyse alnına dökülen ela saçlarının ardında gizleniyor. "Kuyruk yüzünden, değil mi? Ya da belki güzel pulları? Bazı kızlar parlak şeyleri sever."

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm, yanaklarım yanıyordu.

"Bu hiç hoş değil," diye homurdanıyor, gözlerindeki parıltıyı gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir kaş çatıyor. "Ben sadece senin hayatını kurtardım."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o selkie yemi olurdu ve ben de gidip nabber'ı kontrol etmekte ve Shay'e günlerdir ilk fare yemeğini hediye etmekte özgür olurum.

"Rhordyn'e söyleyen sen miydin?"

Omuz silkiyor. "Rhordyn'in ona bir şey söylememe gerçekten ihtiyacı yok." "Bu da ne demek oluyor?"

"Aynen öyle." Ayağa kalkmamı işaret ediyor ve ben inleyerek ayağa kalkıyorum, kan kaybından biraz başım dönüyor ve en ufak bir zorlama olmadan doğrudan gölete geri kaymak üzere olduğumdan eminim. "Şimdi, *sol* el."

Omuzlarım ve kalbim aynı anda düşüyor. "Ama biliyorsun bu benim zayıf tarafım. Ve *kanıyor*."

"Doğru." Çenesini sallıyor, ben de isteksizce el değiştiriyorum. "Kolundan değil de"- boğazını temizlerken bakışları önce aşağıya, sonra tekrar yukarıya yöneldi-"mahrem *bölgen*den *geliyormuş* gibi yapalım."

Neredeyse silahımı düşürüyordum ve onu geri almak için ölüm

havuzuna bir soğuk dalış daha yapıyordum. "Seni kasıklarından bıçaklamama ne dersin, böylece eşit derecede dezavantajlı oluruz-"

Takip edemeyeceğim kadar hızlı saldırıyor ama içgüdülerimle hareket edip geri çekiliyorum.

"İşte bu kadar." Dudaklarında orantısız bir sırıtış beliriyor ve beni mest ediyor. Bu, benimle ne zaman yarı gurur duysa yüzünde beliren bir sırıtış ve ben bunun için *yaşıyorum*.

Tekrar saldırıyor ama ben yana savruluyorum ve kılıcı kaburgalarımın yanından geçiyor. Bir sonraki hamlesi çok hızlı - boynuma doğru acımasız bir atış - ama yerçekimine meydan okuyup saldırıyı savuşturmayı başarıyorum, tüm ağırlığımı bir ayağıma verip diğer ayağımı dışarı atmadan önce eğilip ... doğrudan ayaklarına doğru tekmeliyorum.

Sertçe yere düşüyor, sıçraması o kadar gürültülü ki göldeki her denizkızının duyduğundan eminim.

Gülümsemem kendini beğenmiş, ben çalkalanan suya bakarken kılıç havada sallanıyor. Birkaç saniye sonra yüzeye çıkıyor, gözleri hiç görmediğim kadar geniş.

Bir uzun koluyla kütüğü kucaklarken, diğer kolunu bana uzatıyor. "Çabuk, onlar beni yemeden önce."

Gözlerimi devirip elimi uzatıyorum, sonra *onunkinin* boş olduğunu fark ediyorum... "Bekle, kılıcın nerede?"

Ağzı bir anda açılıyor, sonra *f ı r l a y ı p* elimi tutuyor, *yanking-*

Havada uçuyorum.

Soğuk su ikinci seferde de aynı derecede acımasızdır. Aynı derecede ürkütücüdür; savunmasız yerlerinize yapışıp sizi *sarsan* iğne benzeri dişlerin tehdidiyle doludur.

Nefes nefese yüzeye çıkıyorum, iki elim de boş.

"Seni *aptal*." Bakışlarım, çok uzakta olmayan, kahverengi su yosunlarından bir peruk takmış, yüzeyi kıran soluk bir kayaya takılıyor.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz... en azından büyük, mürekkepli gözleri açılana kadar.

"Şimdi kenara kadar yüzmeliyiz," diye tıslıyorum, selkinin yassı burnundaki yarık burun deliklerinin açılmasını izlerken.

"Ve hızlı," diye mırıldanıyor Baze, baktığı yöne bakmam için beni cezbederek; altı, sekiz, *on iki* başın daha su yüzeyini yararak kasvetli bakışlarını üzerimize diktiğini görüyorum. "Görünüşe göre kan kokusu onları cezbediyor.

..."

"Peki ya kılıcımız-" Kalbim boğazıma sıcıyor, sözcükler hep bir ağızdan yüzeyin altına dalarken dökülen sözcüklerimi tıkıyor.

Selkie'ler... *alttan* saldırırlar.

"Boş ver şu lanet kılıçları," diye homurdanıyor Baze. "Ayak parmaklarımız daha önemli."

Çifte standartlarının ardından beni boğulmaya terk ederek sazlıklara doğru ilerliyor.

Eğer sadece kılıcım olsaydı, beni suyun altında, bir metre çamurda avlanırken çıplak ellerimle sürüyü savuşturmamı isterdi. Pek sevmediğim bir kılıç için büyük bir sorumluluk.

Onun peşinden gidiyorum, orada kalıp çürümesinden çok mutluyum. Umarım Baze'in kılıcından çıkaracağı bir sonraki çift daha yumuşak, daha az sert bir ağaçtan yapılır ...

Bir kız umut edebilir.



CHAPTER 27

RHORDYN

I Tahta sandığın ağır kapağını indirip kilidi yerine oturturken Greywin'in fırından yayılan ısı gibi sıcak olan gergin değerlendirmesini hissediyorum. Onun ılımlı heyecanını yoğun, dumanlı hava.

Bunaltıcı atmosferine rağmen bu mekânı her zaman sevmişimdir. Cesaret ve kararlılığın kokusu taş duvarlara ve etrafta dizili ahşap masalara sinmiş. Yıpranmış mutfak eşyalarında ve hırpalanmış örste bunu görebilirsiniz; mağaranın derinliklerinde bir karyola kurmuş olan yaşlı, hava şartlarından hırpalanmış adam da buradan hiç ayrılmak zorunda kalmıyor.

Greywin dağınık çalışma masasının üstünden bana bakıyor, gür gümüş kaşları gözlerini gölgeliyor. Demir ocağı arkasında alev alev yanıyor ve mağara odasını kırmızı bir ışıltıya boğuyor.

Tamam mı? Yaşlılıktan düğümlemiş parmaklarıyla işaret ediyor.

Kırk yıl önce bir Vruk baskınında tüm ailesi katledilmiş, ardından orada olmadığı için kendini cezalandırmak amacıyla bir sopayla kendi kulak zarını oymuş.

Elinde kalan tek şey bu. Zanaatı.

Yumruk yapıp başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum, başparmağımı avucumun düz kısmına bastırıyorum ve ne kadar etkilendiğimi belirtmek için iki elimi ters yöne çeviriyorum.

Homurdanıyor.

Gülümsemesini güçlükle bastırarak eldivenlerini tekrar giyiyor ve dönüp maşa yardımıyla uzun, ateşli bir bıçağı fırından çıkarıyor, sonra da çekiçe itaat etmeye zorluyor.

Ting-ting-ting.

Clang.

Duvara yaslanıp onu çalışırken izliyorum. Ben onu on dokuz yıl önce buraya taşıyana kadar kale arazisinde konuşlanmıştı. Bu mağara yerin derinliklerine iniyor, bu yüzden çıkardığı seslerin hiçbiri ormana yayılmıyor ya da Orlaith'in kulesine kadar ulaşmıyor.

Ağır ayak sesleri mağaranın boğazında sarsıcı, metalik vuruşlara alternatif bir ritimle yankılanıyor. Viski kokusu ve dün gece Baze'in sikini ıslatan kadın her neyse, o atölye ışığına çıkmadan önce bana çarpıyor - saçları dağınık, gözlerinin altında koyu halkalar var. Üstü gevşekçe iliklenmiş ve botlarıyla bile uğraşmamış.

İki gün izinli ve eski alışkanlıklarına geri dönmüş. Kaşlarımı çatıyorum. "İyi geceler mi?"

Göz temasından kaçınıyor, başının arkasını kaşıyor ve bir esnemeyi bastırıyor. "Beni mi görmek istediniz?"

Uzun bir süre onu izledim.

Clang.

Clang.

Boğazımı temizleyerek duvarı itiyorum ve Greywin'in çalışma masasının üzerinde duran iki kılıçtan birine uzanıyorum; ikisi de neredeyse siyah bir ahşaptan yapılmış ve kabzaları deri kaplı.

Basit, iyi yapılmış silahlar.

Küçük olanı Baze'e veriyorum, birkaç saniye öncesine göre daha dikkatli gözlerle incelerken kaşları çatılıyor.

"Bekle..." Omzunun üzerinden ana planımıza bir bakış atıyor - uzak duvara yığılmış farklı renklerde kütükler. Orlaith'i nihai metal bıçağa yaklaştırmak için basamak taşları. "*Kemik ağacı mı?*"

Başımı salladım.

Bıçağa sanki elinden fırlayıp boğazını kesecekmiş gibi bakıyor. "Onu çok hızlı itiyorsun."

O haklı elbette. Ancak sabır, yıllardır yudumladığım bir lüks; artık karşılayamayacağım bir lüks.

Söz konusu o olduğunda değil.

"Hayır. Onu yeterince hızlı itmiyorum."

Silahlı iki elinde tartarak iç geçiriyor. "Akşam yemeğinde metal bir kılıcın çekilmesine zar zor dayanıyor ve sence *buna* hazır mı? Son kılıcının yoğunluğunun iki katından fazla. Ses farkı-"

"Sarsıcı olabilir," diye bitiriyorum.

Karmakarışık saçlarının arasından bana bakıyor. "Aynen öyle. Taşlaşmış Çam'a alıştıktan sonra ceviz ağacına geçmeye karar verdik. Alışamadı bu arada. Eğer seti o selkie kulübesinde kaybetmeseydik, onu önümüzdeki altı ay boyunca çamda tutacaktım."

Altı ay-

"Geçen gün gayet iyi idare ediyor gibiydi."

"Çünkü *kafası* iyiydi."

Mezarıma kadar taşıyacağım bir görüntü.

Boğazımı temizliyorum.

"Her ne olursa olsun, artık ceviz için vaktimiz yok. Ebonwood için bile zar zor zamanımız var. Doğrudan Gümüş Zeytin Ağacı'na geçmeyi düşündüm..." Omuz silkiyorum; omuzlarıma dolanan ağır postun yıllardır orada yığılı duran ağırlık üzerinde hiçbir etkisi yok. "Onun yerine Greywin'e kabzasını incelttirdim."

"Bunu *görebiliyorum*," diye yanıtlıyor Baze, bıçağı sallayıp şarkı söylemesini sağlayarak. "Homurdanacak..."

"Kuşkusuz."

Onun için aynı ağaçtan dövdüğüm biraz daha büyük kılıcı eline aldı ve ikisini birbirine vurarak keskin bir sesle havayı yarmaya başladı.

Yüzünü buruşturuyor.

İçimde de aynısını yapıyorum.

"Ve *seni* sorumlu tutmakta özgür müyüm?" diye homurdanıyor, çapraz silahların üzerinden bana bakıyor. "Bundan sonuna kadar faydalanacağım çünkü sana şimdiden söyleyeyim, bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "Benim kararım. Suçu üstlenmekten mutluluk duyarım."

Nefretini al.

"Şimdi öyle diyorsun," diye mırıldanıyor kılıçları her açıdan incelerken, "ama en son değiştiğimizde çayma öyle bir şey kattı ki çişim bir hafta boyunca yeşile döndü. Haberin olsun."

Greywin içten bir kıkırdama çıkararak Baze'in gözlerini yaşlı adama dikmesine neden oldu.

"Sağır olduğunu sanıyordum."

"Gayet iyi dudak okuyabiliyor..." ağzımın köşesi yarım bir gülümsemeye dönüşmekle tehdit ediyor, "yine de nadiren rahatsız ediyor."

Clang.

Clang.

Clang.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Aferin sana."

Çenesini göğsüne doğru salladı. "İçinde ne var?"

"Umarım ihtiyaç duymayacağımız bir olasılık," diye mırıldanıyorum, Baze'in yanından geçip mağaranın kasvetli uzunluğuna doğru ilerlerken.

Aceleci adımları onu takip etmeden önce alçak sesle ve keskin bir şekilde küfrederek.

"Bilmesi gerekiyor, Rhor." Donuk sabah ışığının bıçaklarıyla aydınlanan nemli ormana açılan doğal bir kapı görevi gören sarmaşık şelalesinin içinden beni gölgeliyor.

"Ne hakkında?"

Kınayan bir bakışla beni öldürüyor. "*Her şeyi*. Ya da en azından lanet temelleri."

"Hayır."

Sarmaşıkların arkasındaki yerine düşmesine izin veriyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek yosunlu kayaların ve topraktan çıkan ağaç köklerinin üzerinden geçiyorum.

"Çok acımasızsın. Yaşlandıkça yumuşarsın diye umuyordum ama geçen her yıl daha da kötüleşiyorsun."

Elimi bir ağaca sürtüyorum. "Bunu b i r iltifat olarak kabul etmeyi seçiyorum."

"Aferin sana," diyor, bir süre sessizliğe gömülürken benimle adım adım eşleşiyor. "Umarım her şey çözülürse parçaları toplamaya hazırsındır."

"O kız, onu enkazdan çıkardığımdan beri parçalara ayrılmış durumda," diye mırıldanıyorum, onun daha derin bir gölge cebinin etrafından dolaşmasını izlerken. "Yakınlarda hiçbir şey yok. Karanlıktan kaçmak zorunda değilsin."

İkimizden de uzun bir kayanın gölgesinden geçerek, akan bir derenin içinden diz boyu ilerliyor. "Saygısızlık etmek istemem ama şansımı denemeye hazır değilim. Son zamanlarda koku hattının kenarında beslediği birini gördün mü?" Titreyerek karaya sıçradı. "Boyutları neredeyse iki katına çıktı."

"Var, evet."

"Ve sen hala endişelenmiyor musun?"

Uzaklardan gelen bir çırpınış sesini duyunca doğuya bakıyorum ve küçük, puslu bir kürenin bana doğru geldiğini görüyorum. "Ona zarar vermez," diyorum ona, elimi bir tünek gibi uzatarak.

Avucumun ortasına işaret parmağımdan daha uzun olmayan, düz beyaz saçlarının arasından sivri kulakları görünen bir dişi cüce yerleşiyor. Neredeyse transparan denecek kadar soluk teniyle, mürekkep rengi gözleri küçük yüzünde cesur bir ifade yaratıyor.

Opalin kanatları sırtından sivrilen yapraklar gibi çıkıyor, çırpındıkça elimi toz içinde bırakıyor, sonra da tüllü elbisesini süslemek için batıyor.

Göğüs kılıfından bir parşömen çıkarıp bana uzatıyor, bir aşağı bir yukarı zıplayıp ellerini çırpıyor.

Baze çamurlu bir ışık huzmesi içinde bir ağaca tünediği yerden kıs kıs gülüyor, kılıçları önündeki kayaya dayanmış. "Onları şımartıyorsun."

Pelerininin cebine uzanıp toplu iğne başından daha büyük olmayan soluk bir mücevher çıkarıyorum ve onu uzatıyorum.

Sprite keskin bir ses çıkarıyor ve hediyeği o kadar hızlı kapıyor ki, hareketini zar zor takip edebiliyorum. "Mutlu sprite'lar güvenilir hizmet verir," diyorum, yağmaladığı şeyle ormanın içinden fırlayışını izlerken. Doğruca bir ağaçtaki inine gidecek ve o elması toz haline getirecek, kanatlarını kaplamak için kullanacak, sonra da bir göletteki yansımasını hayranlıkla seyrederek saatler geçirecek.

"*Agresif* bir hizmet. Geçen gün ısırıldım çünkü verebileceğim tek şey bir cevizdi."

Dikkatimi parşömene verip onu çözüyorum. "Bunun nasıl *benim* hatam."

"Cep elmaslarınızdan bozulmuşlar. Önemli bir şey var mı?" "Alaydan bir güncelleme. Zor bir kış geçirmişler ve oyun az. Onları Quoth Noktası'na yaklaşıtıyorum." Parşömeni yuvarlayıp cebime koyuyorum. "Oradaki eski barakaları kullanabilirler ve okyanusta onları besleyecek bol miktarda balık var."

Baze'in gözleri genişler. "*Quoth Point?*" "Tedbir amaçlı."

"*İhtiyati...*" diye taklit eder, derin bir nefes alır ve hızla dışarı verir.

O sindirirken sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Sonunda sandığı ittiğinde omuzları daha ağır görünüyor. Gözlerinin altındaki lekeler bile

daha koyu.

"Bu durumda, Ebonwood akıllıca bir seçimdi," diyor kılıçlara bakarak.
"Lafı açılmışken, geri dönsem iyi olacak."

İki silahını da alıp batıya yöneliyor ve gölgelerini etrafına düşüren
kadim ağaçların arasından geçiyor.

"Baze?"

Duraklıyor, omzunun üzerinden beni süzüyor, kaşları kalkık.

"Kendini temizle. Taverna gibi kokuyorsun."

Seni duvardan kazımadan önce bu işi hallet.

Gözlerini indiriyor ve başını sallayarak kaleye doğru ilerliyor.

Sorsam asla kabul etmez ama *ona en* az benim kadar güveniyor.

Yap.



CHAPTER 28

ORLAITH

I perdelerimin çekilme *sesiyle* uyanıyorum.

İnleyerek bir gözümü açtım, elimi benekli ışık huzmesine karşı kalkan olarak kullandım, ancak pişmanlık içindeydim. Hareket omzuma acı parçaları gönderdiğinde.

Bir at tarafından ezilmiş gibi hissediyorum.

"Daha çok erken," diye mırıldanıyorum, ay ışığından oyulmuş gibi görünen gülümsemesiyle Tanith'in çırpınışını izliyorum.

"Saat dokuzu geçti," diye cıvıldıyor, bir eliyle boyalı taş koleksiyonumun üzerinde kuş tüyü sopasıyla dans ederken diğer eliyle pencereyi açıyor. "Baze seni tren için uyandırmamı istedi-"

"Şşşt," diye tıslıyorum, parmağımı ona doğru uzatıyorum ve kendime sahte bir masumiyetle bakıyorum. "Sakin söyleme. O kelimeyi kullanma, Tanith. Beni incittiğini biliyorsun."

"Eğitim," diyor ve ben ölmek üzere olan bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, başucumdaki masanın üzerinde duran ve sert darbeler vaat ederek benimle alay eden esmer kılıca bakıyorum. "Cehennem Deliği'nde... ya da oraya her ne diyorsanız."

Bir adı yoktu ama artık var.

Başımı iki yastığın arasına sıkıştırarak, "Uyumaya geri dönüyorum," diye mırıldanıyorum. "Belki sonsuza kadar."

Rhordyn'in de en az benim kadar acı çekmesine neden olacak bir şeyle ikramımı artırmanın sonuçlarını düşünüyorum.

Kahrolası Ebonwood kılıcı. Bu şey gürültülü, ağır. *Nefret* ediyorum. Taşlaşmış çamın yanında kağıt gibi kalıyor.

"Tekrar uyuyamazsın. Ayrıca biraz güneş ışığı almanı sağlamak için talimat aldım."

"Kimden?" Soruyorum, kelimelerim yastık tarafından boğuluyor. Soru biraz asitli, kabul ediyorum.

"Yüce Efendi'nin kendisi. Eğer şikâyet ederseniz, çatının kendisine ait olduğunu ve ayrıcalıklarını kötüye kullanmanız durumunda çatıyı kaldırma hakkına sahip olduğunu hatırlatmamı söyledi."

Ve aşırı dozda sinameki aldığında neler olduğunu öğrenmek üzere.

Yastığı arkaya doğru sıyırarak pencereden dışarı, süzülen puslu bulutlara bakıyorum. "Ama hava güneşli bile değil." Derin bir nefes alıyorum, perdelerimi karıştıran esintide bir duş vaadinin kokusunu alıyorum. "Aslında yağmur yağacak."

Tanith balkon kapısını iterek açıyor ve yumruklarını kalçalarına dayayarak gökyüzünü tarıyor. "O zaman hemen oraya gitsen iyi olur."

Sanırım burada, kimseyi görmek zorunda olmadığım bir yerde kalmayı tercih ederim. Özellikle de göletin dibine dalmama ve geçen gün kaybettiğimiz kılıçları geri almama izin vermeyi reddeden boğa kafalı erkekleri - yenileriyle kıyaslandığında bir *hayal olan* kılıçları. Evet, Selkie'ler korkutucu, ama benim çok önyargılı görüşüme göre, ödülü ayak parmaklarımı kaybetme riskinden çok daha ağır basıyor.

İç çekerek o şeye baktım...

Tanith zıplayarak yatağa doğru ilerliyor ve battaniyemi çekip çıkararak beni bir tokat soğuğa maruz bırakıyor. "Kalk!"

"Ugh ..."

Yastığı ona doğru fırlatıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken bir kahkaha atıyor.

Omzumdan sarkan uzun, altın rengi saç örgüsünü çözerek dışarı çıkıyorum ve korkuluklara yaslanıp *güneşlenmeden* reçeteli dozumu alırken bir yandan da dünyaya bakıyorum. Bahçeler sadece Batı'nın kendine özgü siyah kıyafetlerini değil, Doğu'nun pas rengi pelerinlerini ve Güney'in birkaç koyu mavi tünikli giymiş insanlarla çalkalanıyor.

"Sanırım günlerin sayısını unuttum. Mahkeme bugün mü?"

"Bu sabah," diye sesleniyor Tanith, çarşaf larımı toplarken. "Ama bu öğleden sonra bir toplantı var, hatırladın mı? Balo da yarın."

Kalbim küt küt atıyor.

Balkonumda birkaç adım atıyorum, Limp Leaf'in yanından geçip salkımımın bir dalının üzerinden geçiyorum, bakışlarım Bitten Bay'de

gruplanmış gemilere düşüyor

sulu bir gülümseme. Üç filodan oluşan toplam yirmi dört gemi saydım; en büyüğü, pruvalarından açık ağızlı kertenkeleler çıkan donuk kahverengi gemilerden oluşuyordu.

Körfezin ilerisinde demirlemiş daha küçük bir filo, gövdeleri geniş ve suda alçak duran birkaç siyah, sağlam görünümlü tekneden oluşuyor. Üçüncü grup -azınlık- beyaz ve şıktır, ince gövdeleri dalgalı suları yarmak için yapılmıştır, direklerine lacivert yelkenler sarılmıştır.

Pencereden mankene bakıyorum, üzerindeki fırlattığımdan beri dokunulmamış ve yere dökülen kan kırmızısı ipeği görünce kaşlarımı çatıyorum.

Lanet olsun.

"Çarşaflarınız temiz. Kendini daha iyi hissetmeye başlamalısın," diye sesleniyor Tanith.

"Bu da bir şeydir," diye mırıldanıyorum ve dikkatimi yemyeşil kale arazisini keşfeden insan kümesine veriyorum. Güllerimi kokluyorlar. Çiçeklerimi topluyor.

Kaşlarımı çatarak, tohumdan yetiştirdiğim çalıdan somon rengi bir gül koparan uzun, kuzguni saçlı bir kadına odaklanıyorum.

"Neden hep *Peachie*'yi hedef alıyorlar?"

Tanith balkonda yanıma geliyor, kolları kirli çamaşırlarla dolu. "Neyin var?" Gözlerinden bir tutam saçı savuruyor ve aşağıdaki araziye tarıyor.

"Peachie." Güzel ganimeti kulağının arkasına sıkıştıran yüz­süz kadını gösteriyorum. "Onu *asla* tam olarak göremiyorum çünkü her Tribunal'de biri ona sataş­ıyor. Bundan bıktım. Ve tabii ki, çürük yaprakları olmayan bir tek o aldı."

Başımı sallıyorum.

"Nasıl..." Tanith gözlerini kısıyor, yüzü buruşuyor. "*Vay* canına. iyi görüyorsun."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu kadar yukarıdan bu tür ayrıntıları kesinlikle anlayamıyorum." Omuz silkiyor ve dönerek içeri doğru ilerliyor. "Bahçıvanların budama işlerinin çoğunu neden yemek saatlerinde yaptıklarını şimdi anlıyorum."

"Ne?"

Çamaşırlarımı bir sepete doldururken ellerini kalçalarına koyuyor. "Kendilerine bakılmadığını hissettikleri tek zamanın bu olduğunu söylüyorlar."

Ona göz kırpıyorum, biraz midem bulanıyor, az önce bana kapağını kırmaya niyetlendiğim bir solucan kavanozu fırlattığının farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Teşekkür ederim, Tanith. Bu *çok* ilginç bir bilgi-"

"Benden duymadığınızı," diye ekliyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor.

Ahh, o biliyor.

"Senden kesinlikle haber almadığımı."

Gülümseyip bana göz kırpıyor ve ben de aşağıdaki sahneye geri dönüyorum.

O aldatıcı piçler kendilerine neyin çarptığını anlamayacaklar.

Saçlarımı parmaklarımla tarayarak sınırı inceliyorum, kalbimi yerinden oynatan küçük bir lacivert parçasına takılıyorum. Gözlerimi kısarak, eski bir meşe ağacının dibinde büyüyen çan çiçeği kümesine odaklanıyorum... Güvenlik Çizgimin dört adım ötesinde.

Başka bir kıtada da olabilirdi. "Tanith?"

Cevap alamayınca dönüp dışarı çıktığını görüyorum ve aklım başıma gelmeden önce peşinden gitmeyi düşünüyorum.

Hizmetçimi kayaların üzerinden göndermek, kendim üzerinden geçmek istemediğim düşünülürse, oldukça bencilce bir davranış olur.

İç çekiyorum, bakışlarım atların ve arabaların üstündeki insanların sürünen sarmaşıklarla boğulmuş anıtsal, siyah taş kemerli ön girişten geçmesine takılıyor.

Antrenmana gitsen iyi olur yoksa Baze onu mahkemeden kaçırdığım için bana dava açacak.



B Ag kalçama çarptığında, etrafta koşuşturan ve kaleyi merak eden tanıdık olmayan insanlardan kaçınmak için daha az seyahat edilen bir rotaya giriyorum. Arzularını anlıyorum. Merak doğal bir şey - ya da

Bana ait olmayan bu büyük, eski entrika labirentinde keşfedecek yeni bir şey bulduğum her seferinde kendime bunu söylüyorum. Terk edilmiş olduğunu düşündüğüm dar, iyi aydınlatılmış koridorda ilerleyen, Güneyli kıyafetleriyle övünen bir adamı izlerken içimdeki mantrayı tekrarlıyorum.

Saklanabileceğim hiçbir kuytu ya da gölgesi olmayan bir salon.

Kendinden emin bir havayla hareket ediyor, omuzları geriye itilmiş, elleri ceplerinin derinliklerinde.

Çenemi kaldırıyorum ve kendime arkamı dönüp kaçmanın son derece şüpheli görüneceğini hatırlatıyorum. Normal davranmam, korkmuyormuş gibi yapmam gerekiyor... dörtlale koşan kalbim aksini bilse de.

Yaklaştıkça, esmer teni ve güçlü, erkeksi yüz hatlarından geriye çekilmiş altın sarısı, güneşten öpülmüş saçlarıyla son derece yakışıklı olduğunu fark ediyorum.

Çıplak ayaklarıma bakıyor ve kaşları neredeyse yüzünden fırlayacak gibi oluyor.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve duvarlara, yere... *her yere* bakıyorum. Aramızdaki garip gerginlikten daha fazla kaçınamayana kadar.

Bakışlarımız çarpışıyor.

O buzul mavilerine bir kez baktım mı, ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözümü alamıyorum.

Anlamadığım bir çekim gücü var, sanki ruhumun derinliklerini didik didik ediyor, beni içten dışa inceliyor.

Nefesim kesiliyor, felç olmuş ciğerlerimin kısılcacında tutuluyorum.

Kaşlarının arasında en ufak bir çizgi oluşuyor ve adımları yavaşlıyor, benimkiler ise çılgınca, çalkantılı bir ritme dönüşüyor ve onu bir taşın yanından geçen orman yangını gibi geçiyor.

Arkama bakmaya ve kürek kemiklerimin arasında beni delip geçmekle tehdit eden kızgın bir maşanın kaynağını aramaya cesaret edemiyorum. Muhtemelen kim olduğumu anladı ve Rhordyn'in kulesinde yaşayan ve kale arazisinden hiç ayrılmayan kız hakkında kendi sonuçlarını çıkarıyor.

Hayatta kalan çocuk.

Belki Rhordyn bunu benim ilerleme tabloma dahil eder.

Keskin bir virajdan dönene kadar nihayet nefes alabiliyorum.

İleride sağımda ahşap bir kapı var ve ona doğru bastırmadan önce omzumun üzerinden bir bakış atıyorum, her zaman The Tangle'ın bu dirseğine göze çarpmadan girmemi sağlayan sessiz menteşelerin üzerinde sallanmasına izin veriyorum.

Tünel kabaca yontulmuş kayalardan oluşuyor ve kıpır kıpır koridorda çok az meşale var. Olanlar da hayata zar zor tutunmuş gibi yanıyor, yoğun ve nemli havada boğuluyor.

Takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için zaman kaybetmiyorum. O adam her kimse, bu kaleyi benim gibi bildiğinden şüpheliyim.

Yolda bir çatala gelene kadar tünel boyunca ilerliyorum, sonra ferforje metal bir aplikten bir fener alıyorum. Sola sapıp, neredeyse aŗađı kayacak kadar dik ama tam olarak değil, ani bir dalıŗla dönerken bana sallanan bir ıŗık aurası veriyor.

Denedim.

Patika dzleŗtiđinde durup el fenerimi kaldırıyorum ve solumdaki duvarda asılı olan duvar halısını aydınlatıyorum. Yüzlerce canlı, özenle dikilmiş iek, ıssız bir tepeyi parlak renklerle donatıyor.

Güzelliğin vakur görüntüsü gözlerimi her açtığımda beni neredeyse ağlatıyor.

Egzotik ve hayat dolu... Yine de bu karanlık tünelde saklı.

Baŗyapıtın ortası, sanki arkasındaki salon bir nefes almıŗ gibi alçalıyor ve ben de kŗeyi geriye doğru sıyrarak fenerimi ötesindeki karanlığın boğazına doğru itiyorum.

Karanlığa adım atıyorum, goblenin arkamdaki yerine çarpmasına izin veriyorum, sonra ilk yürüdüğüm zamanki kadar tozlu ve bakımsız olan uzun, ince koridorda ilerliyorum.

On nc doğum gnmn hemen öncesinde bu pasajı keŗfetmek, yıllardır beni en çok heyecanlandıran bulguydu; ağır duvar halısının önünden geçip çevremdeki sıkıntılı durumu gördüğüm andan beri bunu biliyordum.

İhmal edilmiŗ tüneller her zaman ilginç buluntulara yol açar.

Duvara sıkıŗtırılmıŗ küçük bir kabinin üzerinde dönüp duruyorum. Tuhaf, küçük bir dinlenme yeri olarak kolayca geçebilirdi, ama bundan çok *daha fazlası*.

Duvardan yayılan uzak bir sesin çapağını duyabiliyorum ve ellerimi serbest bırakarak fenerimi boŗ applike saplıyorum.

Diz kmŗ, avularımı taŗa dayamıŗ, duvardaki yarayı arıyorum - büyük bir erik büyüklüğünde, taht odasına tıkıŗ tıkıŗ doluşmuş insanları tepeden görmek için mkemmek bir delik. Sağ tarafımdaki tüm odayı dolduruyorlar, kürsüyü kalabalıktan ayıran bir hilal kadar boŗluk var.

Rhordyn'i ayırır.

Tavan, göz hizamın çok üzerinde olmayan yüzlerce avizeyle ıŗıldııyor, oda sanki gece gökyüzünden bir levhadan oyulmuş gibi görünüyor. Çok güzel, hep öyle dŗnmŗmdr ama güzel Şeyler insana her zaman mutluluk getirmez.

Her nasılsa ve Ocruth siyahına brnmŗ ceset okyanusuna rağmen, oda bana hâlâ boŗ bir göğüs boŗluđu hissi veriyor.

Bakışlarım, zarif bir kürsü oluşturmak için birbirine lehimlenmiş, zekice yerleştirilmiş gümüş saplardan yapılmış bir tahtın üzerinde oturan Rhordyn'e yöneliyor. Yanında neredeyse kendisinden daha uzun bir sunu yığını var: tavuk kasaları, mücevherler, güzel malzemeler, bitki sepetleri ve çok daha fazlası.

Boş alanın kavisi içinde bir adam duruyor; yıllar yüzüne kazınmış ve omuzlarına kas yığınları halinde yığılmış. Belki de bir çiftçi, yanı başında duran sarı meyvelerle dolu kasaya bakılırsa.

Tek dizinin üzerine çökmüş, omuzları kamburlaşmış, gölgelerle çevrili donuk gözleriyle Rhordyn'e saygı duyuyor.

"Çiti yıkan bir canavardı. Büyük bir canavar. Ve şimdi her şeyin geçebileceği bir delik var!"

Rhordyn başını sallıyor, çenesi yumruğunun üzerinde. "Ve düzeltilecek, Alstrich. Bunu göreceğim."

Yerden bir çuval alır, gümüş büzme ipini gevşetir, tıkırdayan içindikileri karıştırır ve uzattığı siyah bir çipi alır.

Alstrich sandığını kaldırır ve sunusunu tasmalı bir keçinin yanına koyar. Ardından kürsüye doğru beş adım atar ve simgesini almak için diz çöker. Sözlerin para birimi.

Neredeyse değersiz bir metalden yapılan ve bir Üstadın mührü ile damgalanan bir token, tahıl veya hisse senedi satın almak ya da komşunuzla olan borcunuzu kapatmak için kullanılamaz. Değeri bundan çok *daha fazladır*.

Bir token'a sahip olmak, size bir söz verildiği anlamına gelir ve ancak bu söz yerine getirildiğinde iptal edilir.

Yakındaki bir masada oturan bir kâtip, Alstrich kürsüden inip yeminini sıkılı yumruğuyla tutarak kalabalığın arasına karışırken bir rulo parşömene notlar karalıyor.

Rhordyn bir sonraki kişinin gelmesi için el sallıyor: önceki Tribünal'den tanıdığım genç bir kadın, yakınlardaki bir kasabanın sağlık görevlisi.

Gözleri iri ve al al, yanakları kızarmış, saçları uzun ve kahverengi, at kuyruğu şeklinde toplanmış. Siyah, ayak bileğine kadar uzanan elbisesi kıvrımlı vücudunu okşuyor, uzun kolları gözümü porselen ellerine ve sol bileğindeki koyu mavi ve altın renkli kupaya çekiyor.

Bir söz prangası. Onu son gördüğümde orada olmayan bir şey.

Reverans yapıyor, saygı işareti olarak başını eğiyor.

Dikkatim Rhordyn'e kayıyor -düz dudaklarına ve taş gibi gözlerine- ve sadece kaşlarının kıvrılışından bile cupla'yı fark ettiğini anlayabiliyorum.

"Mishka, sorunuz nedir?"

Doğruldu, alt dudağını endişelendirdi, elbisesinin önünü düzeltti. "Yüce Efendi, size dolu ama ağır bir kalple geldim." Sözleri isteksiz bir ritimle yumuşakça söyleniyor. "Bir cupla kabul ettim."

Rhordyn "Tebrikler" derken bakışlarını onunkilerden ayırmıyor. Uzun ve mutlu bir çift olmanız dileğiyle."

"Teşekkür ederim, Efendim." Elleri bir kalkan gibi karnının alt kısmına yerleşiyor, sonra hızla yanlarına düşüyor. "I ... Bugün geldim çünkü erkeğim Batı'dan değil."

Rhordyn'in kaşları hafifçe kalktı; ne fırtınalı gözlerine ne de cevabının tonuna yansımayan bir şaşkınlık numarası. "Öyle mi?"

"Hayır. O Güney'den. Başkentten." Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor.

"Sessiz ol," diyor Rhordyn, sesi alçak bir komut gibi. Odayı sade bir sessizlik kaplıyor.

Mishka boğazını temizliyor, ancak bu bir sonraki kelimelerinin paslı çıkmasını engellemiyor. "Grafton'da kasaba medisi olarak görev yapmak benim için büyük bir onurdu, Üstat. Yıllar boyunca bana çok keyif verdi, ancak koşullarımın değişmesiyle, ben ..." Duraklıyor, elleri önünde bükülüyor. "Sizden duvarı geçip Güney'e gitmem için bana izin vermenizi rica ediyorum."

Kalabalıktan toplu bir soluk sesi geliyor ve hatta kendi elimi ağzıma götürüp çırpıyorum.

İnsanlar genellikle aşkı kendi bölgelerinin dışında aramazlar, ancak böyle bir ihtimalin gerçekleşmesi durumunda, erkek genellikle dışının ailesine yakın kalabilmesi ve nihai yavrularını yetiştirirken destek olabilmesi için yer değiştirir.

Tam tersi *değil*.

Ve görevini seven bir kadın medis için mi? Zaten çocuğu olduğundan şüphelenmeye başladığım biri için mi? Bu çok mantıksız.

"Mishka, sormak zorundayım. Bu karar size mi ait?"

Rhordyn'in sorusunda sessiz bir tehdit var ve kalabalık sanki nefes alışları Mishka'nın cevabına bağılıymış gibi sessizleşiyor.

Tıpkı benimki gibi.

Bir bölgenin gücü, halkının güçlü erkekler ve doğurgan dişiler yetiştirme yeteneğindedir. Bu nedenle yasalar kadınları korur, onların iradeleri dışında duvarları aşmaya ve renk ticareti yapmaya zorlanmalarını engeller... ölüm cezasıyla cezalandırılırlar.

Mishka'nın ayakları kıpırdıyor, neredeyse elle tutulur hale gelen sinir kuyuları çarpan kalbim için yakıt görevi görüyor.

"Bu benim kararım, evet. Ama dediğim gibi, bu kararı yüreğim burkularak verdim." Elleri tekrar karnının alt kısmına yerleşiyor. "Yedi haftalık hamileyim. Annemin desteği olmadan yavrularımızı büyütme düşüncesi ürkütücü olsa da... Grafton'da kalma düşüncesi *korkutucu*."

Son kelime ağzından kaçıyor ve ben duvara daha da yaklaşarak yüzümü soğuk taşa bastırıyorum.

"Korkutucu mu?" Rhordyn eşit bir ses tonuyla soruyor. Fazla eşit.

Sesinde cinayet var.

"Evet, efendim. Bir hafta önce Kriesh'e yapılan saldırıdan sonra, nefes alan herkesi sıvı bane ile beslemek zorunda kaldım. Kısa bir süre önce Grafton'dan geçen bir ozan eve çok yakın başka olaylardan bahsetti. Vrukların sayılarının ve güçlerinin arttığını söyledi. *Çocukların kayboluşunu*."

Çocuklar ...

Safra tadı alıyorum ve buradan bile havanın soğukluğunu hissedebiliyorum. "Devam et."

Mishka'nın boğazındaki top sallanıyor.

"Erkeğim saldırıların henüz Güney'i vurmadığını söylüyor, bu yüzden büyük bir saygıyla, bu taşınmanın şişen ailemiz için en güvenli seçim olduğunu düşünüyoruz."

Rhordyn tahtında öne doğru kayıyor, ellerini kavuşturmuş, gözleri dolunayın altında parlayan buz parçalarına benziyor.

Odada bir tür bekleme sessizliği var - çok ince gerilmiş bir sessizlik.

Halkını güvende tutmak Rhordyn'in görevi ve şu anda ... değiller.

Ellerini indirir ve doğrulur. "Senin yokluğunu dolduracak başka bir medis bulunacaktır. Ailen için doğru olanı yap."

Kelimeler kulağa samimi gelse de, sanki bir dilim kayraktan ısırılmış gibiler.

Mişka saçları yere degecek kadar eğilir, sonra ayağa kalkıp mırıldanan kalabalığın arasına karışır.

Geri çekilip dönüyorum, omurgam kayaya çarpıyor.

Çocuklar kayıp. Vruk sayısı artıyor. İnsanlar hissetmiyor

Artık güvenli...

Gözlerimi kapatıyorum, görünmez koruma çizgimin bir elmas gibi sert olduğunu hayal ediyorum. Beni içeride tutacak kadar sert. Canavarları *dışarıda tutacak kadar*.

Ama tüm bunlar kendime söylediğim güzel bir yalan, çünkü onlar zaten burada... kafamın içindeler.
Beni çoktan yakaladılar.



CHAPTER 29

ORLAITH

Shiç çan çiçeği yok. Umutsuzca ihtiyacım olan o derin okyanus mavisinin patlamalarını taşımayan solmuş gövdeler hala.

Omzuma astığım sırt çantamla Sprouts'tan çıkıp kalın bir çalının arkasına daldım. Ellerim sıkıca yumruk olmuş, tırnaklarım neredeyse avuç içlerimin etini oyarken, Güvenlik Çizgimin ötesinde gördüğüm küçük çiçek demetini düşünüyorum - çok yakın ama çok uzak.

Çantam gıcırıyor ve bakışlarımı tekrar dökülmekle tehdit eden yoğun bulutlarla dolu gökyüzüne kaldırıyorum. Kaşlarımı çatıyor, özel, kireç yeşili çimenlerin bitkin ağaçların dik yükselişiyle buluştuğu sınırı tarıyorum ...

Belki de arkadaşım dışarı çıkıp oynayacak kadar kapalı bir hava vardır.

Kaleyi ziyaret eden birçok yabancıyı düşünerek, kuyular arasında koşturuyorum.

kesilmiş çalılar, gül çalıları ve yosun kaplı kayalar. Böyle yoğun bir günde böylesine riskli bir manevraya asla kalkışmazdım ve Rhordyn bir dahaki sefere *çaba göstermemi istediğinde* bunu kesinlikle yakama ilistireceğim.

Güvenlik Hattımın hemen gerisindeki büyük bir meşe ağacının gölgesiyle birleşerek sağıma soluma bakıyor, düzensiz büyüklükteki taşlardan oluşan sınırimi dağıtacak bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra ötesindeki dünyayı tarıyorum.

Orman, gölgeliklerin altında kasvetli, zemini yosunlu gövdelerden ve yerden dokunaçlar gibi çıkan asi köklerden oluşan bir tuval, tek tük ışık huzmeleriyle aydınlanıyor.

O küçük mavi tomurcuklar yere bakıyor, kambur gövdelerinden sarkıyor.

Alt dudağımdan endişelenerek çantamın içine uzanıyorum ve bu sabah Nabber'ımın içinde bulduğum şişman farenin bulunduğu kavanozu çıkarıyorum.

Haşaratları yakaladığımda Cook o kadar memnun oldu ki, top öncesi yoğun programına rağmen bana bir yığın ballı çörek sözü verdi.

Kuşlar cıvıdamayı kesiyor ve ormanı bir sessizlik kaplıyor; hava nefesini tutmuş gibi görünüyor. Kurbanım burnunu bir hava deliğinden geçiriyor, bıyıkları seğiriyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu...

Yukarı baktığımda, eski ağaç gövdelerinin gölgelerini yaklaştırmak için bir patika gibi kullanan karanlık bir şekil görüyorum.

Shay.

Hızlı hareket ediyor, alacakaranlık bir titreşim ancak vücudunun boşluğunu hissedebileceğim kadar yaklaştığında duruyor. Daha az boş olmak için çektiğini hissediyorum.

Bana hep şişmeye çalışan boş bir ciğer gibi geliyor.

Kai bu yaratıklar konusunda haklı olabilir ama benim Shay'le olan deneyimim çok daha farklı. Onu bir silah ya da vahşi ve ölümcül bir şey olarak görmüyorum. Onu yalnız, ürkek bir arkadaşım olarak görüyorum.

O havada asılı dururken dudaklarımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor; başının etrafındaki gölge, rüzgâra boyun eğen kara bir duman gibi geriye katlanıyor. Uzun zaman önce ölmüş bir köpeğin beyazlamış kafatasından farklı olmayan bir yüz ortaya çıkıyor.

Alnı geniş ve düz, gözleri çok büyük yuvalara yerleştirilmiş mürekkep topları gibi. Burnu soluk bir kanca, ağzı süt renginde dudaklarla zar zor kapatılmış dişlek bir yarık.

Çoğu kişi onun açık saçık görüntüsünden çekinirdi ama ben kâbuslarımda yüzünün beni korkutamayacağı kadar çok canavar gördüm.

Dudakları sivri bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bol miktarda tırtıklı dişi ortaya çıkıyor. Gözlerini kavanoza diktiğinde gülümsemesi kayboluyor ve boğazını tıkayan bir tef gibi tanıdık bir ses çıkarıyor.

Açlık.

Başımı sallayarak kapağı tutuyorum. "Hepsi senin için, Shay. Ama"-Ben çançıçeklerine bakıyorum
-"Merak ediyordum da..."

Shay önce bitkiye, sonra bana bakıyor, başı yana eğik. Uzun bir an geçtikten sonra dönüyor ve hafif bir esintinin eline kapılmış gibi onlara doğru sürükleniyor.

Kalbim kendinden geçmiş bir şekilde atıyor.

Değerli çiçeklerin üzerine kıvrılıyor, bakışları yana kayıyor, gözleri bana yapışıyor.

Başımı sallayıp çömeliyorum, kollarımı dizlerime dolayarak kabaran heyecanımı bastırıyorum.

Shay çiçeklere tekrar bakar.

Fildişi rengi, etsiz parmakları yoğun buhar pelerininin içinden çıkıyor, temkinli, pençeli vuruşlarla havayla alay ediyor. Çiçeklere uzanırken parmakları birbirine çarpıyor ve kıvrımlı sapları kavradığında gülümsüyorum.

Çiçekler kahverengiye döner, ardından geriye saman benzeri küçük bir kabuk demetinden başka bir şey kalmayana kadar büzüşür.

Gülümsemem kayboluyor,
ciğerlerim boşalıyor.

Öldüm... *aynen böyle.*

Shay tıslıyor ve elini çekip alıyor, başı yana savruluyor, isli bakışları bana yalvarıyor gibi görünüyor.

O gözlerdeki hüznün acı, gereksiz bir zehir. Onun üzüntüsünü görmeme gerek yok. Atmosferde hissedebiliyorum; ormanın mücevher tonundaki parlaklığının soluşunda görebiliyorum.

Kai bir konuda haklıydı: Shay bir yırtıcı, ama dostumun hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğu şeylerden, kısa süreli de olsa beslenmenin verdiği tatmin dışında, hoşlandığından şüpheliyim.

"Sorun değil," diyorum, ses tonum yumuşak, gözlerime dokunmasını umduğum sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Önemli değillerdi."

Yine kabuklara bakıyor ve bana Rhordyn'i hatırlatıyor. Doğu'ya gitmeden önce beni nasıl gördüğünü, sanki ben onun kendinden nefret etmesinin bir toplamıymışım gibi.

Senden nefret ediyorum.

Oh, kıymetlim. Kelimenin anlamını bile bilmiyorsun.

Ya da belki de kalesinin etrafında dolanıp, eşyalarını karıştırmamdan bıkmıştır.

Boğazımı temizliyorum ve kavanozu sallayarak farenin gıcırdamasını sağlıyorum.

Shay'in keskin, yırtıcı bakışları bana yöneliyor ve yine o tıkırtılı sesi çıkararak çan çiçeği cesetlerimi ağacın dibinde bırakıyor.

Yaklaşıyor ve etrafındaki boşluktan hava emmeye çalışan içi boş formunun çekimini hissediyorum. Bir an için onun boşluğuna düşmenin nasıl olacağını merak ediyorum... Acı verecek mi yoksa bir dostun kollarında uykuya dalmak gibi mi hissettirecek.

Gözlerimi kapatıyorum ve kapağı açıyorum, var olmayan cesaretimi

ararken kavanozun üstünde tutuyorum. Bu küçücük şey için itiraf etmek istediğimden daha uzun sürüyor.

vurmak için zorluyor, ama bir kez vurduğunda, elimi dışarı itip bahşış veriyorum.

Sessizliği etli bir gümbürtü bozuyor ve elimi geri çekip dörtnala koşan kalbime yaklaştırıyorum.

Gözlerimi açtığımda Shay'in bir gölge dalgası halinde avının üzerine yükseldiğini görüyorum. Bir emme sesi var - nazik bir *vınlama* - *vınlama* - vücudu beslenirken tempo ile hareket ediyor.

Geri çekildiğinde, sert bir kürk ve kemik yığını ortaya çıkıyor ve başka hiçbir şey görünmüyor ve havayı koklarken yukarı bakıyor, sanki kaçmamı ya da korkmamı bekliyormuş gibi izliyor.

Sonsuza kadar bekleyecek.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama metalik bir darbenin tiz sesi beni iliklerime kadar sarsınca kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bunu hızla bir diğeri takip ediyor, sonik ses havayı yaran somut bir güç.

Clang.

Vuruşlar bana yönelik değil, ama yine de yumuşak bir tahta parçasına çakılan çiviler gibi saldırıyorlar.

Clang.

Omurgam kıvrılıyor, ellerim kulaklarımı kapatıyor ve beynimi şişiren acının habercisi çiçek açmaya başlıyor.

Acımasız. Dayanılmaz.

Bu beni öldürecek.

Shay iki kat büyüyerek ileri atılıyor ve bizi ayıran görünmez bariyerin hemen yakınında duruyor. Odaklanmaya çalıştığım keskin bir tıslama çıkarıyor ama darbeleri yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Clang.

İçimden çıkmakla tehdit eden çığlık kendi tonunu buluyor. Neredeyse savaşı kılıçların sesinden daha yüksek olana kadar şişiyor ve şişiyor, boğazımı çiğniyor ve bana kan tadı veriyor.

Sallanıp duruyorum, Shay'in bakışları sanki beni milyonlarca parçaya ayrılmaktan alıkoyacakmış gibi.

Burnumdan bir şey damlıyor, çenemden aşağı iniyor ve iki büküm olmuş bacaklarımın üzerine damlıyor...

Ne olduğunu kontrol etmiyorum. Shay'in ağzı açılıp kendi korkunç çığlığını çıkarana kadar bakışlarımı ondan ayırmaya cesaret edemiyorum. Tüm o sivri dişler sesi kesiyor, bir anda yüzlerce delici çığlığa dönüştürüyor.

Şişmiş beynime buz gibi bir darbe.

Kanın tadı yoğunlaşıyor, Shay'e doğru eğilirken çılgılığım fokurduyor. Onun içine düşmekten başka bir şey istemiyorum. Belki de beni varlığımın sona erdiği acısız bir ihtişama götürecektir? Artık kendimle savaşmadığım bir yere.

Shay uzaklaşıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum, çenemden aşağı daha fazla ılık sıvıyla birlikte bir inilti döküyorum.

Ben de yapardım. Sadece acıdan kaçmak için kendimi ona atardım.

Kapana kısıldım.

Çıkış yolu yok...

Birden kalabalıklaşıyorum; tanımadığım eller dokunuyor, tanımadığım egzotik kokularla çevriliyim. Parmaklar uzuvlarımı okşuyor ve o kadar yüksek sesle feryat ediyorum ki ses bana dönüşüyor.

Gözlerimi açarsam, herkes paramparça mı olacak? Kanları toprağı ıslatacak mı?

Uzaklaşın. Uzaklaşın!

Yer sarsılıyor ve beni kâbuslarımdan birinin içine düştüğüme ikna ediyor. Derin bir hırıltı var, bir şekilde işkence seslerimin üzerinde somutlaşıyor.

Buradalar.

Sonunda benim için geldiler.

Daha yüksek sesle bağıriyorum.

Güçlü eller dizlerimin altından, sırtımın etrafından dolanıyor ve deri ve soğuk bir kış günü gibi kokan sert bir göğse doğru çekiliyorum.

Bu rahatlatıcı bir tutuş değil, beni yerime mihlayan bir kol kafesi. İddia ediyor ve emrediyor... sadece bir kişiye ait olabilecek türden bir tutuş.

Göz kapaklarımı aralayıp koridordaki adamın ayaklarını omuz genişliğinde açmış, gözleri başımın üzerinde, beni taşıyan kişiye dikilmiş bir şekilde durduğunu görüyorum.

Bu serulean gözlerde bir nefret tohumu var, bir karışıklık yıkamasıyla hafifçe örtülmüş.

Bir ışık parıltısı dikkatimi onun beyaz mafsallı tutuşundan sarkan gümüş kılıca çekiyor ve ağzım karıncalanıyor, midem dökülmekle tehdit ediyor.

Ama bakışlarımı ayıramıyorum.

Bir el gözlerimin üzerinden geçerek görüşü kesiyor ve beni izleyen sayısız seyirci yokmuş gibi davranmamı sağlayan koruyucu bir baloncuk yaratıyor.

beni çözüyor.

Bir sonraki çığlığım boğuldu, soğuk, sağlam bir göğüs tarafından emildi ve ses azalana kadar Rhordyn'in kalp atış hızının artık yavaş ve çamurlu olmadığını fark etmedim ...

şiddet içeriyor.



CHAPTER 30

ORLAITH

"Y Sen iyisin," diye mırıldanıyor Rhordyn, sanki sesini yumuşatmaya çalışıyormuş gibi.

İmkansız bir görev.

Sıcak, sülfür kokulu su vücudumda gezinirken benimle birlikte sallanıyor. Şişmiş beynimin zonklamasını hafifletmek için çok az şey yapsa da, yanan cildime bir merhem oluyor.

Yarılıp düşüncelerimi, özümü... *beni* dökmek üzere olduğuna ikna oldum.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama bir duvar aplik ışığı görüşümün bulanıklığına bıçak gibi saplanıyor.

"*Acıyor,*" diye inliyorum zımpara gibi boğazımdan, avuçlarım şakaklarımı kavırıyor.

Rhordyn'in eli alnımda geziniyor ve göğsüne daha da sokuluyorum, zor nefes alıyorum, içimdeki o sakin noktayı arıyorum.

Başka bir basınç dalgasıyla sarsılıyorum ve omurgam kıvranan bir yılan gibi dalgalanırken içimden vahşi bir çığlık yükseliyor.

"Orlaith, rahatlamana ihtiyacım var."

"*Yapamam,*" diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan seni uyutabilirim. Tam şurada bir nokta var" -sert parmaklar boynumdaki iki gergin kasın arasındaki yarığı yokluyor

-"Tek yapmam gereken

itmek." "*Hayır.*"

Eğer beni bayıltırsa, bu sorunu çözmez.

Sürekli kaçıyorum... saklanıyorum... ve bundan bıktım. Kendimi idare etmeyi öğrenmeliyim.

Ellerimi göğsüne bastırıp *itıyorum*, sağlam tutuşundan düşmeme izin verdiğinde şok oluyorum.

Sendeleyerek ayağa kalkarken su göğüslerimi okşuyor. Derin nefes alarak yüzeyin altına dalıyorum ve giderek ısınan suyun içine düşüyorum.

Daha karanlık.

Ancak kığım yere değdiğinde ağzımı açıp *çığlık atıyorum* ve özgürlüğe koşarken bana saldıran baloncukları serbest bırakıyorum.

Taşı tekmeleyip yüzeye çıkıyorum ve derinlere çekiliyorum, batmadan ve bir çığlık daha atmadan önce gözlerimi açma zahmetine bile girmiyorum.

Bu süreç, tüm basınç dağılana ve yüzeye çıkıp çıkmadığımı umursamadan kıpırtısız, askıda kalana kadar tekrarlanıyor.

Güçlü eller üst kollarımı bağlayıp beni suyun pençesinden kurtarıyor ve sırtım bir avuç içi tarafından kırılmadan önce beni dik durmaya zorluyor.

"Nefes al..."

Hırıltılı bir nefes alıyorum ve öne doğru eğilip alnımı etten çok taş olan bir omuza dayıyorum. Bir duvara doğru sürüklenirken Rhordyn'in kokusunu içime çekiyorum, insan ve taş arasında sıkışıyorum, her ikisi de eşit derecede boyun eğmiyor.

Ama *Rhordyn'e* yaslanıyorum. Ondan yararlanıyorum. Toniğimi kullandığım gibi kullanıyorum.

Lanet olsun.

En savunmasız olduğum anlarda hep ondan teselli arıyorum ve bu bana hiçbir zaman iyilik getirmiyor.

Kendime küfrederek başımı arkaya yatırıp hırıltılı bir nefes çekiyorum ve gözlerimi açıyorum.

Gördüğüm şey ciğerlerimi şişirdi.

Rhordyn'in genellikle ışığı *yansıtan* metalik plakalar olan gözleri beni içine çekiyor. Kaşları hafifçe çatılmış ve ağzında normalden çok daha az kayıtsız görünmesine neden olan bir şey var.

Gözlerindeki endişe tanıdık değil. Giydiği sertlikten başka bir şey görmedim - aşılmaz sınırı.

Stony Stem'in girişinin karşısındaki kilitli kapı gibi. The Den ve The Keep gibi.

Açmak ve keşfetmek istediğim başka bir şey daha var, ancak bana anahtar deliğinden bir göz atma fırsatı bile verilmedi.

Şimdiye kadar.

Savaşan göğüslerimiz her nefes çekişte çarpışıyor; benimki bağlı ve giyinik, onunki ise bir eldiven gibi üzerine yapışan ince, siyah bir gömlekle örtülü. Sanki olmayan bir maskenin ardını görmeye çalışıyormuş gibi beni içine çekiyor.

Ben açık bir kitap gibiyim ve güç dengemiz bu yüzden çok bozuk.

Sesi havayı her kestiğinde nasıl ürperdiğimi düşününce çok fazla şey anlatıyorum. Yakınlığı nefesimi kesiyor ve kalesinin sınırları içinde güvende ve korunuyormuşum gibi hissettiriyor.

Bunun şatoyla hiçbir ilgisi yok ve her şey *onunla* ilgili. "Ben iyiyim," diye fısıldıyorum, hatamı hemen fark ediyorum.

Kelimeler çok yumuşak, çok yatıştırıcıydı, dudaklarımdan çıktıkları anda Rhordyn'in aurasını bir buz tabakası gibi sertleştirdi.

Boğazını temizleyerek bakışlarını tavana dikeyyor. Birkaç nefes çektikten sonra çenesini indiriyor ve çok aşına olduğum o buz gibi maskenin gözlerinden bana bakıyor.

Gitti.

Birdenbire ona bakmak acı verici gelmeye başladı.

Başımı yana çevirip manzaradan uzaklaşıyorum.

Dört aplik, odayı yumuşak, altın rengi bir ışıltıya büründürüyor ve *tek* büyük yaya dalan yontulmuş duvarları aydınlatıyor ...

Kenarlarda yürüyecek yer yok; sudan yükselen ve odanın tamamını dolduran bir merdivenden başka bir şey yok. Tavan bile daha alçak, o mineral dişler suyun yüzeyini delmeye, yıkanmaya alışkın olduğum odadakinden çok daha yakın.

Kafam karışmıştı, Rhordyn'e döndüm. "Bu Puddles değil..."

"Hayır, değil."

Bakışlarımı tutuyor, küçük bir tutam saç alnını sıyrıyor.

"Nerede-"

"Benim kişisel banyo odalarım."

Midem bulanıyor.

Yüzeyin altına, duvara yaslandığım deliğe bakıyorum, girişinde hafif bir akıntı dönüyor...

Puddles'daki gibi. *Benim su* birikintimdeki. Rhordyn'in kokusundan bir parça alma şansını yakaladığım için ona doğru çekildiğim su birikintisi.

Benim suçlu zevkim.

Yavaşça başımda dikilen metanetli erkeğe bakıyorum.

Hava değişti; kokularımızın karışımıyla yüklü hale geldi. Ama bundan daha fazlası var...

Şu an bana bakış şekli.

O gözlerde öyle güçlü bir açlık var ki, yanaklarımı haşlıyor, kalçalarımın arasındaki o mahrem noktada sıvı ısı biriktiriyor.

Ürkek bir nefes veriyorum, alt dudağımı ısırarak sesi boğuyorum, dil sanki nefesini tatmak istercesine dolgun etin üzerinde geziniyor.

Boğazındaki top zıplıyor ve bakışlarım keskin, erkeksi çene çizgisi boyunca ilerlemeden önce boynunun güçlü çizgisinde geziniyor. Çenesindeki gamzeye ve o koyu renkli kirli sakalına takılıyor, boynumu nasıl gıcırdattığını hatırlıyorum. Bıraktığı izi hatırlıyorum - beni iki gün boyunca damgalayan bir kızarıklık.

Ve sonra ağzı: yontulmuş, şehvetli, dudakları zar zor ayrılmış. Çenemi eğersem, onun tadına bakabilirdim. *Gerçekten* tadına bakabilirim.

Bu düşünce kafamda ağırlaşırken, yüzümdeki nefesinin değerli kırıntıları tamamen önemsiz geliyor. Çünkü *hepsini* istiyorum.

O ağzın, çok uzun süre kan almadığında kanımı aradığı gibi, aynı ilkel doğrulukla üzerimde açlık duymasını istiyorum. Dudağımı ısırmasını, ben tamamen farklı bir şekilde karşılık verirken benden beslenmesini istiyorum.

Aç kalbimi doyur.

Kulaklarımda uğuldayan nabız, bizi ayıran küçük boşluğa doğru eğildim-

Zihnim *şimdiki* zamandan ayrılıyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla buz gibi bir banyoya geri dönüyorum. Kalbimden çıkan keskin sözler bırakarak uzaklaşıyor.

Kendi parmaklarını becermeyi öğrenmeni öneririm. Bir daha benimkileri kullanmayacaksın.

Bu anı beni şehvet dolu dumanımdan sıyrılıyor ve bu durumun gerçekte ne olduğunu görüyorum ...

Ben, kalbimi kırbaçlama direğine götürüyorum.

Bir elimi göğsüne koyuyorum, parmaklarımın yayılışına bakıyorum, onun genişliği karşısında ne kadar küçük göründüğünü düşünüyorum ... sonra derin bir nefes alıyorum ve *itiyorum*.

Tereyağından kıl çeker gibi geri kayıyor ve ben ellerimin yumruk olmasına izin veriyorum, birden kendimi çok narin hissediyorum. Çok zayıf.

"Artık iyiyim," diye mırıldanıyorum, ancak kelimeler yalan gibi geliyor.

Ben iyi değilim.

Yıllardır gitmedim. Sadece saklanıyordum; kendimi meşgul tutuyordum. Şimdi rutinimin mükemmel senfonisi ritmini kaybetti ve sürükleniyorum.

Kayıp.

Su seviyesinin altında bir yerden yükselen ve karanlığın içinde kaybolan merdivenlerin boğazına doğru ilerliyorum. Muhtemelen İn'e giden bir çıkış.

Dörtnala atan kalbim gerginliğini ele veriyor.

Kokusu her yerde, sarhoş edici bir iksir gibi üzerime siniyor, içimi *dolduruyor*.

Ben...

Orada başka birinin kokusunu da alacak mıyım? Zali'nin esansı yoğun ve baş döndürücü olacak mı? Taze mi?

... Vücutlarının birleşmesinden birbirine karışan kokularını alacak mıyım?

Sikeyim.

Neredeyse merdivenlere varmışım ki arkamdan vurulup duvara itildim, önce göğsüm, yanağım taşa bastırıldı. Rhordyn'in yumrukları her iki yanıma çiviliyor, granit vücudu sırtıma yaslanıyor.

Yüzünü boynumun kıvrımına daldırıyor ve tüm bedenim titriyor, narin etim zımpara sakalının daha fazla tacizini arzuluyor. *Diğer* parçalarım da aynı zalimlik iddiasını arzuluyor -zorlayıcı ve çaresiz.

Derin derin çekiyor, sanki nefesle besleniyormuş gibi, ama istenmeyen bir misafir gibi geri üflüyor. Alçak bir gümbürtü tüm sinirlerimi geriyor, sanki *daha fazlasını* bekliyorlarmış gibi.

Üç kez, kelimelerin tohumları gibi ses çıkaran küçük nefesler emer. Üç kez, bu tohumlar filizlenemiyor.

"Ne var, Rhordyn?"

Bir nefes daha, bu seferki keskin ve kasıtlı.

Beklediğim sözcükler gelmiyor, onun yerine sert bir ü f l e m e geliyor ve beni kokusunun istenmeyen parfümüyle yıkıyor.

"Tam da düşündüğüm gibi." Kendimi onun kafesinden kurtararak, onun kokusuyla boğulmadan nefes alabilene kadar önümü taşın üzerinde sürüklüyorum.

Adımı söylediğinde merdivenleri otuz adımdan fazla çıkmıştım. Neredeyse aşağı yuvarlanıyordum ve hiç şüphesiz yine onun ayaklarının dibinde buruşuk bir yığın halinde bulacaktım kendimi.

Ben de koşuyorum.

İçeri girmeyi reddettiğim bir odaya tükürülene kadar koşuyorum. Kapıya ulaşıp elimi kapı koluna dolayana kadar ateş püsküren merakım onun bağlarını yakıp geçiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kamarasının panoramasını incelerken gözlerim açılıyor.

Beklediğim gibi değil.

Oda benim kişisel alanımdan daha büyük, siyah sayvanlı bir yatakla seyrek bir şekilde döşenmiş. Yanında aynı malzemeden oyulmuş bir sehpa, üzerinde yanmayan bir şamdanla yuva yapıyor.

Çıtırdayan ateş, bulunduğu alanı tereyağlı bir ısıltıya bürüyor, kokusunu ısıtıyor, öyle ki boğazımı kaplıyor ve zihnimin pekmezle çalkalanmasına neden oluyor. Ama kapı koluna demir atmış olmama rağmen beni asıl sendeleten şey *şövale*.

Neredeyse Rhordyn kadar uzun ve omuzlarının genişliği kadar geniş, pencerenin yanında duruyor, yanında kömür kaseleriyle dolu bir masa var.

Odanın geri kalanı parlaklığını kaybediyor çünkü tek görebildiğim övündüğü tuval.

Yarım kalmış taslak.

Kumaşın üzerinde narin bir çift el ölümsüzleştirilmiştir. Biri avuç içi yukarı bakıyor, diğeri ise dört parmağının ucuyla bezin beşiğine tünemiş, sanki olmayan bir kuyudan teselli yudumları çekiyormuş gibi duruyor.

Kalbimi bedenimin kaldıramayacağı kadar ağır hissettiren dinlendirici bir huzur barındırıyorlar ...

Çiziyor. Rhordyn çiziyor.

Ama sadece bu değil.

Görüyor. Bu kederli güzellik anını yakaladı ve beni yakaladı - boğazımın arkasından yakaladı ve gözlerime küçük dikenler attı.

Rhordyn bir fırtına gibi odaya yayılıyor ve bakışlarımız çarpışıyor, birkaç uzun saniye boyunca birbirimizi tutuyoruz. Çabuk gümüş girdapları beni tüketmekle tehdit ediyor.

Sırılsıklam ve tamamen giyinik olmasına rağmen bir şekilde inanılmaz derecede açıkta duran görüntüsü.

Vücudundaki her kas, ıslak kumaşla belirginleşiyor ve kendimi uzun kollu, düğmeli gömleği onu tuttuğu için kıskanırken buluyorum.

Gözleri geniş ve vahşi; metalik havuzlardaki her bir benek, dumanla dolu bir galaksiden dökülen yıldızlar gibi parıldıyor. Saçlarının kıvrımları öylesine kayıtsız bir dağınıklıkla düşüyor ki, güçlü omuzlarına su damlatarak kendi mükemmelliklerini taşıyorlar.

O çok güzel. Yürek parçalayacak kadar. Kelimelerin dişlerimin arasına sıkışması sırası bende.

Birkaç kez göz kırpıyorum, nazik bir şekilde onunla görüşümü kesiyorum. Çünkü ben kibarlığı hak ediyorum.

Bu adam beni bu kadar cesurca yok ederken nazik olmayı hak ediyorum.

Burnum tıkalı, kapıyı çekiyorum ve kalp atışı olmayan uzun, soğuk koridorda tökezliyorum. Sadece İn'e gidip gelen bir koridor; sağlıklı olamayacak kadar çok kez yürüdüğüm bir yol.

Ta ki Stony Stem'e kadar, bedenim kapalı ve kilitli kapıya yaslanmış bir şekilde yere yığılana kadar burnumdan tekrar nefes alıyorum. Onunla birlikte dizginlenemeyen gözyaşlarım da acınası kalbimden kopup geliyor.

Asla benim olamayacak bir adama aşığım - her şekilde, her biçimde ulaşılamaz birine - ve bunun beni mahvedeceğinden eminim.



CHAPTER 31

ORLAITH

Firm knuckles attack the door.

Omurgamdan aşağı, ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Kemiklerimde ve ruhumda hissediyorum.

"Ne?" Kim olduğunu bildiğim için fısıldıyorum. Ağır ayaklarının merdivenleri normalden daha yavaş çıktığını duyduğum andan beri biliyordum, sanki değişiklik olsun diye temkinli davranıyordu. "Henüz yemek saati gelmedi."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, kale kapısından bir tahıl çuvalı gibi fırlatıldığımı hayal ediyorum.

Hafif bir boğaz temizleme sesi ve ardından

"Komik." Ben de öyle düşünmüştüm.

"Sana Conclave'e kadar eşlik etmek için buradayım," diye emrediyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

Kimse bana katılmamın beklendiğini söylemedi. Bahçede olanlardan sonra o kadar insanın karşısına çıkma düşüncesi? Söylemem doğru olur, Konklav'a katılmak öncelik listemin en altında yer alıyor.

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarımı açık pencereye sabitleyerek. Güneş ışığının bir parçasının bile içeri girip tenimi ısıtmasına izin vermeyen ağır bulut örtüsüne.

Beni daha az *uyuşmuş* hissettir.

"Sence değil mi?"

"Bu kadar şaşırmış görünme. Senin *çabanı gösterdim* ve pek de iyi sonuçlanmadı. Zor pas."

"O zaman sanırım omzumun üzerinden otostop çekeceksin."

Bu pislik.

"Kapımın kilitli olmasının bir sebebi var."

"Ve bu ilk kez kırdığım bir şey olmayacak. Hazırlık için marangozu arayayım mı? Bugün onun doğum günü ve izin gününü ailesiyle geçiriyor ama ona acil olduğunu söylerim."

"Zavallı adamı bu işe karıştıрма," diye mırıldanıyorum, kıyafetlerime bakıyorum ve burada oturup hiçbir şeye bakmadığım süre içinde neredeyse tamamen kurumuş olduklarını fark ediyorum.

"Öyle mi-" Boğazımı temizleyip bulutları tekrar tarıyorum. "O erkek orada olacak mı? Hani şu ..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, zihnim beni teker teker parçalayan o seslerin anısına geri dönüyor - masmavi gözleri ve yanında asılı duran kılıcıyla tanıdık bir adam.

Kendimi ... *sarsılmış* hissediyorum. Kendimde değilim. *Onunla* yüzleşecek gücüm var mı bilmiyorum.

En çok da. Beni böyle çözülürken gördükten sonra olmaz.

Ve bu sadece o değildi. Daha önce kale arazisinde dolaşan koca bir kalabalıktı; Rhordyn'in beni kucağına alıp bir çocuk gibi göğsüne bastırdıktan sonra içinden geçirdiğine şüphe olmayan bir kalabalık.

"Evet, ama hep yanımda olacaksın." Kalbim boğazıma fırladı ve çırpınmaya başladı. *Onun yanında...*

Benim yanımda böyle konuşmamalı.

"Zali orada olmayacak mı?" Sesi düzleşerek soruyorum ve o da bir iç çekiyor. Bu seste yorgunluk duyuyorum.

"Orlaith, o odada benimle olmana ihtiyacım var," diye ısrar edince ben de bıkkın bir şekilde içimi çektim.

"Bunun için giyinmedim..." "Bana mükemmel görünüyorsun."

Kapıdan sıyrılıyorum ve arkamı dönüp hançer gibi kapıya bakıyorum.

"Beni göremiyorsun bile."

"Gerek yok."

Gözlerimi deviriyorum, sonra gürlediğini duyuyorum - vücudumdaki her hücreyi ateşleyen derin, gırtlaktan gelen bir ses. Ama bu tartışmanın nereye varacağını hatırladığımda bu ateş hızla sönüyor.

"Konuşmak zorunda mıyım?" Gözlerim kapalı soruyorum.

"İçinize sinmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" Cevap yok.

Bir nefes veriyorum, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve bluzumu birkaç sert çekişle düzelterek ayağa kalkıyorum. Nemli saçlarımı omuzlarımdan süpürerek çenemi kaldırıyorum ve kapıyı kırbaçlayarak açıyorum, duruşuna bir göz atıyorum; öne eğilmiş, başı öne eğik, sanki alnını tahıla dayamış gibi.

Gece yarısı kaşlarını çatıyor ve Stony Stem'den üç adım aşağı inene kadar geri çekiliyor, göz hizası benimkinin hemen altında.

Vahşi bir asalet timsalidir, yontulmuş fiziğinin kıvrımlarına uygun ince bir kıyafet giymiştir - o kadar kusursuz bir şekilde dikilmiştir ki, sanki Dolcie onu gölgeye batırmış gibidir ...

Zihniyetim daha fazla aşınmadan bakışlarımı kaçırıyorum. Dolcie ve ölçüm bandı bir çukura düşebilir.

Rhordyn'in omuzları dikleşiyor ve bana kolunun kıvrımını uzatıyor.

Görmezden gelerek, ağzımdan nefes almaya dikkat ederek yanından geçip gidiyorum; merdivenlerden inerken onun içten kıkırdamasının sesi sinirlerimi bozuyor.

Bana yine gülümsüyor, ama artık lekeli. O gülümseme başkasına ait.



T

o sıkıntılı ahşap kapı, arkasından gelen gevezeliği yumuşatmak için çok az şey yapıyor.

İnsanlar.

Bükülmüş parmaklarım ürkek sinirlerime ihanet ediyor, tıpkı omurgamda biriken ter gibi.

Rhordyn kapıyı görmemi engelliyor, galvanizli bir gölge yer değiştiriyor. Ama şu anda onun sinir bozucu gözlerine bakmak istemiyorum, onun yerine göğsüne bakıyorum... sadece biraz daha az korkutucu.

Boynumda asılı duran taş ve deniz kabuğuna uzanarak onları üstümün ön kısmından aşağıya doğru sıkıştırıyor, boğazıma kadar sabitlenene kadar deliklerinden düğmeleri sıkıştırıyor.

Yutkunuyorum, yakınlığının -duraklattığı parmaklarının- acı verici bir şekilde farkındayım.

Aramızdaki sessizlik kendi nefeslerini çekiyor, tüm bedeniyle bana baskı yapıyor ve dikkat istiyor gibi görünüyor.

Yer değiştiriyor, elleri ağırlık gibi omuzlarıma iniyor ve gözlerine bakmaya cesaret ediyorum ...

Orada bir samimiyet var - beni ilgisine bağlayan, septikleşmeye başlayan yaraları tedavi eden bir açıklık.

Yardım edemem ama bundan zevk alıyorum.

Beni ayakta tuttuğunu biliyor mu? Bana aynı a n d a hem her şeyi hem de hiçbir şeyi verdiğini?

Bir sonraki nefesim sonuncusu kadar tatmin edici değil, sanki hiçbir şey *onun* beni beslediği yudumlarla kıyaslanamazmış gibi.

Bana işkence ediyor.

"Orlaith," diyor, sesi biraz hırıltılı. "Hazır mısın?"

Hayır.

Bu kapıların ötesinde, yalnız olmayı bırakıyoruz.

Bu kapıların ötesinde, bu küçük, numarasız anda sahip olduklarımız gerçekliğin ağırlılığıyla yüklenir.

Yine de başımı sallıyorum.

Elleri düşüyor ve dönerek beni koruyor, kapıyı çekerek açıyor, paslı menteşeler acı bir inilti çıkarıyor.

Soğuk hava bana çarpıyor.

Rhordyn ileriye doğru adım atarken genişleyen boşluktan gri ışık yayılıyor. Onu takip ediyorum, özüne bağlıyım - çizmeli ayaklarının her değişiminde bir kuklaya dönüşüyorum.

Huzursuz bir enerjiyle tıka basa dolu odaya girdiğimizde mırıltılar azalıyor. Etrafıma bakıyorum, bir mezarı andıran ya da en azından okuduğum kitaplarda mezarların nasıl olduğunu hayal ettiğim kayalık kubbeyi inceliyorum; kasvetli bir boşluk, donuk ve dramatik.

Kubbenin tepesinden açılan tek bir pencereden süzülen çamurlu bir ışık, odaya hâkim olan yuvarlak taş masanın üzerine düşüyor. Işık, masanın ortasındaki bir deliği örten paslı ızgarayı delip geçerek kim bilir neyin bağırsaklarına iniyor.

Bu odadan nefret ediyorum - geçmiş konuşmaların hayaletlerini sanki elle tutulur şeylermiş gibi hissedebiliyorum. Ve soğuk.

Kemik kıran soğuk.

Kalenin kalbine sıkışmış bu yeri keşfetmek için o eski ahşap kapıyı ilk açtığımda, kıcıım yanıyormuş gibi geri çekildim.

Buranın mutlu bir yer olmadığını anlamak için tek ihtiyacım olan bir bakıştı. Sadece... beni rahatsız etti. Hala da rahatsız **e d i y o r**, kalbim tarafından hafifçe bastırılmış bir his-

Büyük, dairesel masanın etrafında oturmuş, bana zar zor örtülü bir merakla bakan insanların çokluğu karşısında endişeye kapıldım.

Tenim çakıllaşıyor, omurgam sertleşiyor.

Üzerimde elliden fazla çift göz olmalı - büyük bir *hayır* çemberi.

Rhordyn birkaç yedek sandalyeden birinin arkasını kavrayıp kaldırıyor, bir adım geri götürüyor, sonra tekrar yere koyuyor.

Bakışlarım onun kalaylı gözlerine takılıyor.

Çenesini sallayarak oturmamı işaret ediyor, elleri hâlâ koltuğu kavırıyor. Ama ayaklarım yerinde harçlı.

Sandalyelerin yere sürtünmesi beni sadece biraz rahatsız ediyor, ama o fark etmiş olmalı ...

"Milaje."

Güzel, oyulmuş dudaklarının takma ad etrafında şekillenmesi beni harekete geçirdi.

Sandalye soğukluğuyla beni sarsıyor, vücudumda kalan tüm sıcaklığı çekip almakla tehdit ediyor. Titriyorum, ısıyı korumak için ellerimi uyluklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Rhordyn yanıma oturuyor ve konuşmalar yeniden başlıyor.

Çatık kaşlardan ve beni ısırarak bakışlardan kaçınmak için tavandaki deliğe bakıyorum; bana sunduğu şişkin bulutların bakışına.

Yağmurun hafif sisinin içeri girmesini engelleyecek bir cam yok.

Dikkatimin, çatıdaki deliğin hemen altında, başka türlü rafine edilmemiş masanın ortasındaki paslı kapının etrafını saran pürüzsüz taş halesine dalmasına izin verdim ...

Suyun nereye gittiğini merak ediyorum.

Tekrar titreyerek Rhordyn'in soğuk bakışlarını üzerimde hissediyorum ve yan gözle ona bakıyorum.

"Ne?" Fısıldıyorum ve beni incelemesinden kurtarıyor, bakışlarını masaya dikeyiyor.

"Dudakların mavi."

"Çünkü beni bir *mahzene* sürükledin," diye ısııyorum ve o da karşılık olarak homurdanıyor.

Kapı arkamdan açılıyor, tekrar kapanmadan önce en yumuşak sıcaklık nefesini sunuyor ve ağır ayak sesleri ahşabın taşa sürtünmesini önceliyor.

Dişlerimi sıkıyorum, yüzümde bir sıcaklık hissediyorum ve bakışlarımı az önce içeri giren adama çeviriyorum.

İkiz serulean küreler beni fazlasıyla samimi hissettiren bir şekilde değerlendiriyor. Cinsel bir yakınlık değil, ondan çok çok daha derine inen bir yakınlık...

Bahçedeki adam.

Sandalyesine güneşte tembellik eden bir kedi gibi yaslanıyor ve bir bacağını kolunun üzerinden sarkıtıyor. Bu hareket, kaslı fiziğini vurgulayan ve zaten sıradan olan görüntüsüne bir damla umursamazlık katan ince Güneyli tınışını buruşturuyor.

Bu sırada bakışları hiç değişmiyor.

Bu yüzden onu aynı sarsılmaz yoğunlukla inceliyorum.

Çekici biri, hakkını yemeyeyim, alışkın olmadığım güçlü, egzotik bir erkeklik barındırıyor.

Bahari erkeklerini daha önce de görmüştüm -şu anda masanın etrafında çeşitli aralıklarla oturan iki kişi daha var- ama *onun gibisini* hiç görmemiştim.

Bu kadar mükemmel bir bronz teni daha önce görmemiştim.

Çenesini ve omuzlarını tutuşundan kendini çok beğendiğini anlayabiliyorum. Sanki yanımdaki erkeğin genişleyen özüyle bu alanı doldurmasını daha az umursamıyormuş gibi beni cesurca incelemesi.

Bir el omzuma dokunuyor ve sarsılıyorum, sonra arkamdaki sakinleştirici varlığa uyum sağlarken koltuğumda rahatlıyorum.

Baze.

Onun dokunuşuyla ilgili bir şey kendimi daha az boş hissetmemi sağlıyor.

Onun arkadaşlığını hafife aldığımı fark ediyorum. Onun yakınlığı bile içimdeki endişe düğümünü çözüyor, damarlarıma küçük ateş tohumları ekiyor ve bu kemik kıran soğuğu bir nebze olsun yok ediyor.

Eğiliyor, nefesi kulağımda serinliyor. "İyi misin?"

Başımı koluna yaslayıp onu rahatlatıcı bir yastık olarak kullanma isteğime direnerek başımı sallıyorum. "Ben iyiyim."

Konuşmalar azalır ve oda yavaş yavaş sessizleşir.

Baze'in eli kayıyor ama benim ve Rhordyn'in arkasında durmaya devam ediyor. Arkamızda bir nöbetçi.

"Ona bir saat daha verelim mi?" diye soruyor biri ve ben de paslı saçlı Doğulu bir erkeğin uzun yüzünü arıyorum. Devedikeni otu gibi zayıf ve çam iğnesi renginde keskin, boncuk gibi bakışlarıyla bir o kadar da dikenli görünüyor. Ama kendini tutuşunda bir güç var.

"Hayır," diye cevap verir Rhordyn. "O gelmiyor."

"Kim değil?" Masanın karşı tarafından beni değerlendiren kristal mavisi gözleri görmezden gelmeye çalışarak Baze'e soruyorum.

"Fryst'in Yüce Efendisi," diye fısıldıyor Baze kulağıma ve Zali dört aralık ötedeki koltuğundan kalkıyor.

Onun görüntüsü nefesimi kesiyor, salkım söğüt güzelliği çoğunlukla erkeklerle dolu bir odayla tam bir tezat oluşturuyor.

Taba rengi deri bir pantolon ve kestane rengi bir üst giymiş, zırhı kıvrımlarını sarıyor; bronzlaşmış pullardan yapılmış gibi görünen bir göğüs zırhı. Aşılmaz görünüyor ama zırhın eğilip bükülme şekli onun kıvrak ve kadınsı formunu daha da güzelleştiriyor.

Pembe saçları geriye doğru toplanmış ve sıkı bir topuz yapılmış, yanakları muhtemelen alışık olmadığı soğuktan kızarmış - güneşin kum tepelerini yakarak ıssız tepelere dönüştürdüğü Rouste'nin Doğu Bölgesi'nden olmadığı için.

Onu zar zor tanıyorum; bir oda dolusu insanın önünde kendinden emin duruşu karşısında dehşete düşüyorum.

"Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz," diye anons ediyor, sesi net ve yumuşak. "Bu yüzden doğrudan konuya gireceğim."

Sandalyesinde rahat görünen Rhordyn'e bakıyorum ... Belki de bu toplantıyı Zali yönetiyordur.

"Son dört yılda Fryst ve Ocruth'ta endişe verici sayıda Vruk saldırısı oldu. Sadece sürü sayıları artmakla kalmıyor, aynı zamanda bu canavarlar hem boyut hem de kurnazlık açısından dikkat çekici bir hızla büyüyor. Aynı derecede rahatsız edici olan bir başka şey de, tüm ailelerin iz bırakmadan kaybolması, çocukların başka koşullarda kaçırılması."

Buz gibi bir ürperti omurgamda geziniyor.

"Bu olası kaçırma olayları genellikle bir grup haydut, kan emici *itin* üzerine yıkılamayacak kadar temiz bir sahne bırakıyor," diye devam ediyor Zali, son kelimeyi tiksintiyle tükürerek. "Bu da demek oluyor ki, kaybolmalar ve çılgın Vruk baskınları ya birbiriyle tamamen alakasız ya da birileri *her ikisini de* yönetiyor; küçük bölgelerimizi zayıflatıyor, korku salıyor ve nüfusumuzun kanını emiyor." Masanın etrafında oturan herkesi gözden geçirirken yumruklarını taşa vuruyor.

Bedenler onun duraklamasıyla cezbedilmiş gibi öne doğru eğilirler...

"Yıllar süren göreceli barıştan sonra bunun zorlama gibi görüldüğünü biliyorum, ancak bir bölge savaşı olasılığına karşı hazırlıklı olmalıyız."

Bir saniye süren sessizliğin ardından bir bağırış çağırış cümbüşü patlak veriyor - Alçak Efendiler ve Metresler masanın üzerinde birbirlerine sözlü darbeler savuruyorlar. Korkunun keskin kokusu ağızımdan nefes almak istememe neden oluyor.

Bildiğim kadarıyla sınır çitleri *yıllardır* yerinde duruyor. Komşu Alt Efendiler ve Hanımlar arasında küçük, bölgesel savaşlar oldu, ancak bizi egemen bölgelerimize bağlayan duvarları tehdit eden hiçbir şey olmadı.

Giydiğimiz *renkleri* tehdit eden hiçbir şey yok.

Künt sesler kavisli taş duvarlarda yankılanıyor ve bana her açıdan saldırıyor. Karşımda oturan Bahari erkeği tırnaklarının altındaki kiri temizliyor ve yüzünde derin bir can sıkıntısına benzer bir ifade var.

Belli ki oyunda çok az derisi var.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" diye bağıyor çikolata saçlı ve delici yeşil gözlü bir adam. Onu Rhordyn'in bölgesinden gelen ve aylık Mahkeme'de sık sık boy gösteren Düşük Efendilerden biri olarak tanıyorum.

Zali tereddüt etmeden "Birleşin," diyor.

Solumdan biri "Peki ya Üstat Vadon?" diye bağıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bizimle ticaret yapmayı dört yıl önce bıraktı," diyor Rhordyn, alçak sesi odada gök gürültüsü gibi yankılanarak diğer tüm sesleri bastırıyor.

Koltuğuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, az önce bu soruyu soran adama bakmıyor bile...

Bahari erkeğine bakıyor.

"Bugün ne o ne de Bölge Efendilerinden herhangi biri burada değil ve ticaret gemileri İskandinav Nehri'nden geçmeyi bıraktığından beri ona gönderdiğim hiçbir sprite geri dönmedi. Hesabı siz yapın."

"Belki de sadece fırtınalardan etkilenmiştir!" diye bağırır biri ve daha kaotik mırıldanmalar başlar.

Zali odanın kenarına doğru yürüyor ve yerden aldığı büyük bir çuvalı omzuna atarken yanakları kızarıyor. Tekrar koltuğunun önünde durduktan sonra ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine bırakıyor.

Bahari erkeği de dahil olmak üzere hep birlikte öne doğru eğildiğimizde bedenlerin ilmiği sıkılaşıyor gibi görünüyor.

Rhordyn hariç herkes.

Bir koku çarpıyor yüzüme, ama boğazımı düğümleyen kısmen çürümüş etin sürtünme kokusu değil bu. Altta yatan ıslak köpek kokusu, anılarıma bir olta atıyor, yüzeye çekilemeyecek kadar büyük ve acımasız bir şeye takılıyor.

Tam ayağa kalkıp odadan çıkmak üzereydim ki Rhordyn elimi tutup kalçasına bastırdı.

Ona tıslamak için dönüyorum ama Zali çuvalın köşelerinden tutup *çekiyor* ve büyük, kabarık, donmuş bir kafayı masanın üzerine yuvarlıyor.

Elim ağzıma doğru uçuyor ve çıkan bozuk sesi yakalamaya çalışıyorum.

İnsanlar ayakta duruyor, işaret ediyor ve öğürüyor, çığlıklar kavisli duvarlarda yankılanıyor. Ekşi kokulu kustumuk masanın üzerine dökülüyor, ancak çürümüş koku saf, sulandırılmamış korkunun kül kokusu karşısında hızla kayboluyor.

Rhordyn'in eli sıkışıyor, ben o boş bakışların çapraz ateşinde kalırken bana soğuk bir dayanak sunuyor...

Vruk.

Geniş, yassı bir ağza bakıyorum; sanki yaratık hırıltının ortasında ölmüş gibi, soyulmuş dudaklarının arasından kan lekeli dişleri görünüyor. Gri, tüylü yelesi kesilmiş, geriye açıkta kalan et, kemik ve kurumuş kandan bir dilim kalmış.

Eskiden iri bir bedene bağlı olan kalın bir boyun.

"Nefes al, Orlaith."

Deniyorum ama ciğerlerim taştan yapılmış. Onları şişmeye zorlarsam, paramparça olacaklarından eminim.

Titreyen zemin.

O korkunç cırtlak ses.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Baze'in sıcak elleri omuzlarıma iniyor, rahatlatıcı ağırlıklarıyla beni sandalyeye sabitliyor, ama kafatasımın içinde şişen basıncı bastırmaya yetmiyor.

"Bana bak."

Rhordyn'in sesini kulaklarımdaki çınlamadan zar zor duyabiliyorum ama istediğini yapamıyorum. Gözlerimi o yıkıcı ağızdan ayıramıyorum; ayırırsam canlanıp bana saldıracağından korkuyorum. Dağılmış parçalardan başka bir şey olmayana kadar beni parçalayacak.

Rhordyn elimi bırakıyor ve bir an için akıntıya kapılıyorum; çapasız yüzüyorum. Ama sonra masanın altından bacağımı tutuyor ve boğazımın arkasına bir nefes çarpıyor.

"Bak. Bana. Bana bak," diye kulağıma doğru o kadar ateşli bir şekilde hırlıyor ki, sisin içinden geçip gidiyor.

Kabusumdan sıyrılıyorum ve acımasız gözlere bakıyorum. Merhamet göstermeyen, donmuş göllere.

"O öldü, Orlaith. Benimle olduğun sürece hiçbir şey sana zarar veremez. Duydun mu?"

Sanırım başımı salladım.

"Nefes alacaksın," diye emrediyor, parmakları içeri giriyor, kavrama acı noktasına kadar sıkılıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Buz gibi oksijen dalgası ciğerlerime doluyor, *onun* kokusuyla zenginleşiyor. İçim için bir merhem, anlık rahatlama beni yumuşatıyor.

Kulaklarımdaki tiz ses, devam eden kargaşayı duymama yetecek kadar azalıyor, sesler bir ileri bir geri gidip geliyor.

Baze ellerini kaldırıyor.

Rhordyn'in boğazı çalışıyor ve tutuşunu gevşetiyor ama bırakmıyor. Odayı incelerken eli kalçamda sarılı kalıyor.

"Sessizlik."

Sesinin kargaşayı yırtması için bağırmasına gerek yok.

Bazıları oturuyor, diğerleri ayakta durmaya devam ediyor, hepimizin dikkati kesik kafanın üzerinde. Kalın bir şekilde yutkunurken, uykumda bana musallat olan Vruk'larla aramızdaki bariz farkı fark ediyorum...

Bunun uzun, tüylü bir kürkü var.

"Neden bu kadar... *kabarık*?" diye soruyor biri, kararsız bir parmağı göstererek. "Son birkaç yıldır karşılaştığım neredeyse tüm Vruklar Yılın hangi zamanı olursa olsun aynı kalın kışlık paltoya sahipler," diye cevap veriyor Zali, bakışları üzerime düşüyor. Kaşlarının arasında küçük bir çizgi beliriyor ve sonra donmuş kafayı çuvala geri sokuyor.

Zali odanın kenarına kadar yürüyüp kafasını yere vurarak ellerini pantolonuna silerken masanın üzerindeki koyu lekeye bakmamaya çalışıyorum. "Bugünlerde Fryst tüm yıl boyunca neredeyse tamamen donmuş durumda. Kanıtlara bakılırsa, bu itler Alpler'i aşmadan önce Derin Kuzey'de güçleniyor ve sayıları artıyor."

Midem ters dönmekle tehdit ediyor.

Sıkı dudaklardan ve çıplak dişlerden daha fazla fısıltı dökülüyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor masanın diğer tarafından biri. "İki şeyden biri," diyor Zali. "Ya Fryst Vruklar tarafından istila edildi, ya da Yiyeceklerinin tükendiği ve taze av bulmak için dağlara taşıkları noktada... ya da Yüce Efendi Vadon bilerek

itleri yetiştirip besledikten sonra onları sınırdan serbest bırakıyor ve kirli işlerini yapmalarına izin veriyor."

Oda o kadar sessizleşiyor ki iğnemin düşüşünü duyabiliyorsunuz. Binlerce düşüncenin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissedebiliyorum; bunu ardına kadar açık birçok çift gözde görebiliyorum - bazıları Rouste'un Baş Sahibesi'ne, diğerleri önlerindeki boşluğa bakıyor.

"Her iki seçenek de ideal değil," diye ekliyor Zali, bal rengi gözleri her zamanki sıcaklığından yoksun. "Vruklar sayı, güç ve kurnazlık bakımından büyümeye devam ederse... o zaman sığınaklar artık yeterli olmayabilir."

"*Artık yeterli değiller!*" diye bağılıyor, tükürükler havada uçuşuyor ve birkaç kişi de aynı fikirde olduklarını mırıldanıyor. "Savaşmamız gerekirken siniyoruz!"

"*Hazırlık yapmalıyız,*" diye düzeltiyor Zali odadakileri susturan yüksek bir sesle. "Rhordyn kısa süre önce İskandinav Nehri'ne bir keşif gemisi gönderdi ve şu anda sınır girişini engelleyen bu kaleden daha büyük bir kapı var."

Gözler açılıyor ve nefesler kesiliyor. Ben de aynı derecede şaşkın görünmeye çalışıyorum, sanki Güvenlik Hattımın ötesindeki dünya hakkında sınırlı bir algıya sahip, inzivaya çekilmiş bir münzevi değilmişim gibi.

"O kapılar açılır ve kötü bir şey ortaya çıkarsa hazırlıksız yakalanmak istemeyiz," diye devam ediyor. "Bizim şartlarımız dışında herhangi birinin şartlarıyla yapılacak bir bölge savaşı sınırlarımızı daraltabilir, nüfusumuzu azaltabilir ve bizi *yüzyıllarca* geriye götürebilir. Kimse bunu istemez ve kimse Vrukların köylerimizi yıkıp sevdiklerimizi parçalamasından korkarak yaşamaya devam etmek istemez."

İnsanlar başlarını sallıyor, gözler soğuk ve acımasız bir hal alıyor, ben ise beni seçmeye cüret eden bakışlar altında solmamaya çalışıyorum: tam da böyle bir saldırının canlı hatırlatıcısı.

"Yani, soru şu..." Zali yakasından alaca bir rozet çıkarır ve masaya fırlatır. Paslanmış ızgaranın yanında durur - deliklerden birinden bilinmeyen uçuruma yuvarlanmasına sadece birkaç santim kalmıştır. "Küçük köylerimiz teker teker koparılırken arkamıza yaslanıp oturacak mıyız? İnsanlarımız götürülürken ya da bir tarlada parçalanmaya terk edilirken ve biz hayatta kalan ama yaralı olan herkesi sıvı bane ile beslemeye zorlanırken? Yoksa birleşecek, varlıklarımızı birleştirecek, duvarlarımızı güçlendirecek ve sadece bize ait olanı savunmakla kalmayıp, sorunu kalbinden vurmaya ve topraklarımızın gelişen geleceğini garanti altına almaya mı hazırlanacağız?"

Kalçamdaki kavrama sıkılaşıyor.

Rhordyn masanın üzerine siyah bir rozet fırlatıyor -üzerinde yalnız kılıç mührü olan bir rozet- ve mırıltılar onu takip ediyor.

Kızıl saçlı ve çarpık omurgalı şişman bir adam, aynı pas rengi kıyafeti giyen iki genç erkeğin yardımıyla ayakta duruyor. Rouste'un Baş Sahibesi'ne şefkatle bakan gözlerinde yılların izi var ve kendi kahverengi rozetini masanın üzerine fırlatıyor. "Bölgem küçük ve bir ay önce bir it sürüsü köyümü yerle bir ettiğinden beri sınırlı kaynağım var, ancak gerekirse bu sözü yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Zali'ye bakıyorum, mutlu olmaktan çok üzgün görünen gülümsemesini fark ediyorum.

Rozetler büyüyen yığına ekleniyor ve kendimi masanın karşısından yüzümü dağlayan hararetli bir denetimin kaynağından kaçarken buluyorum.

Rhordyn yanımda bir kaya gibi duruyor. O yığın büyüdüğü nefes aldığından bile emin değilim... ta ki güneşi ten yerine kullanan Bahari erkeğinden başka kimse kalmayana kadar.

Bakışlarım sonunda kalkıyor, bakışlarımız çarpıştığında nefesim kesiliyor ve onun daraltılmış odağının yakıcılığından bunalıyorum. Beni damgalayan gücün altında nefes alamıyorum ama bunu göstermeyi reddediyorum.

Boğazını temizliyor ve öne doğru eğilmeden önce bacağını sandalyesinin kolundan kaydırıyor. Saniyeler geçiyor ama gözleri Rhordyn'e kaymadan önce dakikalar gibi geliyor. "Özel bir görüşme talep ediyorum."

Sözcükler derin, boğuk cıvatalar halinde, aksi takdirde keskin bir sessizlik içinde acı çeken odada yankılanıyor ve beni tekrar tekrar vuruyor.

Yana doğru bakıyorum, Rhordyn'in dişlerini gıcırdattığını duyuyorum ve mideme ağır bir şey iniyor ...

"Tamam."



CHAPTER 32

ORLAITH

I Stony Stem'den inerken, görürken ama görmezken, adım atarken ama adım atmazken, az önce yaptığım *her şeyi* düşünürken, parmaklarımı deri eldivenin içine sokuyorum, soğuğu önlemeye yardımcı olacak başka bir katman duydum.

Bir hafta önce dünyam çok *büyük*tü... en azından benim zihnimde. Şimdi, Rhordyn'in beni o toplantıya sürüklediğinde boğazıma tıktığı daha büyük, daha baskın resimle karşılaştırıldığında küçücük geliyor.

Kaynadığımı biliyor olmalı. Muhtemelen Baze'in, kendisi koridorda ters yönde hışımla ilerlerken, benim merakımı açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi bu şaşırtıcı bilgi hazinesiyle ziyafet çekmeye bırakmasının nedeni de budur.

Sorularım var.

Adam beni tam da istediği yerde tutuyor; ilgimi çekmiş, daha fazlasını öğrenmek isteyecek kadar sarsılmış durumdayım. Beni Güvenlik Çizgimi aşmaya zorlamıyor, bunun yerine kolunu kafesimin içine sokuyor ve beni dış dünyadan kırıntılarla besliyor. Belki de etrafıma ördüğüm parmaklıkların ne kadar kırılgan olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

Piç kurusu.

Diğer eldivenimle savaşıarak merdiven boşluğundan beşinci kattaki koridora çıkıyordum ki ensemdeki tüyler diken diken oldu...

Dönüyorum, çıplak ayağımı korunmasız bir böbreğe sokuyorum ve saç tokamı şahdamarına doğrultarak benim iki katım büyüklüğündeki bir adamı duvara yaslıyorum.

Ürkek bir ses çıkarıyor, karnını kucaklıyor, gözleri şaşkınlıktan irileşiyor.

Bahari erkeği.

"Şey," diye yutkunuyor, "*bunu* beklemiyordum."

Saçlarım çözülüyor, sanki artık tutturulmadığını fark etmiş gibi, omuzlarıma doğru ağır ağır dökülüyor.

"Kadınlara sinsice yaklaşmak gibi bir alışkanlığın mı var?" Tıslıyorum, silahı neredeyse bir damla kan akıtacak kadar derine sokuyorum.

Çok cazip. Gerginim ve bu pislik sürekli yalnız kaldığım zamanlara dalıp bana kalenin yabancılarla dolu olduğunu hatırlatıyor - düşünmemek için *çok* çabaladığım bir şey.

Kaşlarını kaldırıyor. "Eğer gizlice girmek isteseydim, kesinlikle *bu* durumda olmazdık.

Şu anki pozisyonumuz."

"Seni alt etmeme izin vermeni mi öneriyorsun..."

Gözleri gökyüzünden doğan kristaller gibi parlıyor ve bu kadar yakından, irislerinin etrafındaki mor lekeleri görebiliyorum.

"Güzel bir kadın tarafından duvara yapıştırılmaya karşı olmadığımı söylüyorum."

Geri itiyorum, onu taşa yaslanmış, dudaklarının köşesini kırıştıran yumuşak bir sırıtişla bırakıyorum. Saç tokamın boynuna saplandığı yerde bir iz var ve bunu görmek bana garip bir tatmin duygusu veriyor.

Bu erkek gardını bilerek düşürdüğünü ima ediyor olsa bile Baze gurur duyardı. Hiçbir erkek birinin böbreğine tekme atmasına seve seve izin vermez.

Gözleri kısılıyor, başı yana eğiliyor ve alt kesimi bir anlığına ortaya çıkıyor. Üzerine kazınmış çizgileri fark ediyorum, sanki bir ressam yarı kesilmiş tuvale bıçakla vurmuş ve onu bir sanat eserine dönüştürmüş gibi.

Aniden kendimden utanarak tokayı dişlerimin arasında tutuyorum ve saçlarımı geriye doğru tarayıp enseme ağır bir düğüm haline getirdikten sonra yerine sabitliyorum.

Bakışları hiç şaşmıyor, kan kokusunu yeni almış bir köpekbalığı gibi her hareketi avlıyor. Yine de bir şey var... *daha fazlası*. Sanki o gözler katmanlarımı tek tek soyuyor, beni kusurlarım için değerlendiriyor.

"Büyük, kayalık bir kulede kilitli tutmak için ne güzel bir çiçek." Başım geriye gitti. "*Affedersiniz?*"

Çenesini Stony Stem'in girişine doğru sallıyor.

Birden Rhordyn'in beni hapsettiğini ima ettiğini fark ediyorum.

"Hayır-" Başımı sallıyorum, ses tonum kararlı. "Öyle değil. Öyle bir şey değil." "Bana öyle görünmüyor," diye mırıldanıyor, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturarak, kulemin dibinde çok rahat görünüyordu. "Gözlerinizin renginin ne kadar çarpıcı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Ellerimi sıkıca yumruk yapıp iki yanıma sarkıtıyorum.

"Senin adın ne?"

"Cainon," diye cevap veriyor çok hızlı bir şekilde, sanki kelime çoktan dilinin üzerinde oturmuş, atılmayı bekliyormuş gibi. "Ama bana Cain diyebilirsin."

"Bir şey mi istiyorsun, Cainon? Rhordyn'le buluşmaya giderken yönünüzü mü kaybettiniz? Ya da belki de *zemin kattaki* misafir sütlerine kadar size eşlik edecek birine ihtiyacınız vardır?"

Duvarı itiyor ve ellerini cebine sokuyor, bir adım öne çıkarken omuzları gevşiyor. Gözlerinde bir değişim var; yüce keskinlik kayboluyor, yerini bir yaz denizinin sıvı girdapları alıyor. "Özür dilemek istedim. Daha önce olanlar için."

Ağzım açılıyor, tekrar kapanıyor, boğazım düğümleniyor.

Oh.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, pencerelerden içeri dalan gri ışık huzmelerinin etkisinde kalarak koridorda akılsızca ilerliyor ve *bu* konuşmayı tamamen arkamda bırakıyor.

Özür dilemesini istemiyorum. Olanları unutmasını ve beni rahat bırakmasını istiyorum.

Aklımda bir hedef varmış gibi yürürken omzumun üzerinden "Gerek yok," diye sesleniyorum.

Bilmiyorum.

Burada, onu nasıl gördüğümü fazlasıyla önemsiyor gibi görünen bir adamla yalnız kalmak istemiyorum. Beşinci katta olmasının ve utandığımı düşündüğü bir şey için özür dilemesinin tek nedeni bu.

Birden yanımda beliriyor, uzun ve tembel adımlarla yürüyor. "Çok hızlı yürüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarım hâlâ ileride. "Buraya neden geldin?"

Soru, dilimi yakan bir kor gibi tükürüldü. "Buraya neden geldim?"

diye tekrarlıyor ve ben duruyorum.

Aynı anda dönüyoruz, göğüs göğüse ama aramızda bir karış mesafe var, başımı arkaya eğiyorum, böylece gözlerinin girdaplarını görebiliyorum. Neredeyse Rhordyn kadar uzun ama çenemin onun göğüs kafesiyle aynı hizada olmasının beni rahatsız etmesine izin vermiyorum.

O benim kalemde. Benim bölgemde. Ve şimdiye kadarki hareketleri en azından sorgulanabilirdi.

"Yakasındaki rozeti işaret parmağımla dürtüyorum: Bahari mavisi üzerine okyanustan yükselen bir dağın mührü işlenmiş. "Peki buraya neden geldin?"

Her iki kaşı da kalkıyor. "Gördüğüm kadarıyla sadece güzel bir yüz değil..."

İçimden gözlerimi deviriyorum. "Dinlemek için dahi olmaya gerek yok. Ve senin pohpohlamaların bende işe yaramıyor. Ne de"-Onun ... *her şeyini* işaret ediyorum

-"Hepsi bu."

"Yazık," diye mırıldanıyor, ses tonundaki eğlendirici tını kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Ve kendimi bu davaya adamadığımı kim söyleyebilir?"

Kaşlarım çatıldı.

Bu erkeği okumak da Rhordyn kadar zor. Belki de etrafım çok az anlam ifade eden yoğun erkeklerle çevrili olduğu için lanetliyim.

"Rozetinizi teslim etmediniz. Tahmin etmiştim-"

"Masadaki diğer herkesin sunabileceği benden çok daha az şey var ve Zali'nin aksine, Rhordyn'i tazminat için becermiyorum."

Kelimeler çivi gibi çakılıyor, görsel beynimin toprağına derinlemesine işliyor ama yüz hatlarımın içindeki irkilmeyi ele vermemesi için çok çalışıyorum.

"Peşinde olduğun şey bu mu yani?" Ona ters ters baktım, sanki sadece bu bakış bile onu konuşmaya ikna edebilirmiş gibi. "Tazminat mı?"

Omuz silkiyor. "Birçok şey istiyorum,

Orlaith." "Sana adımı söylemedim."

"Gerek yoktu."

Boğazıma bir cevap düğümleniyor ve arkamı dönmeden önce onu temizliyorum. "Gitmeliyim. Yapacak işlerim var. Gitmem gereken yerler var."

Sen kaçın.

"Orlaith..." Sesi beni koridorda kovalıyor, ayak bileklerimi kavırıyor ve beni olduğum yere mıhlıyor.

Yavaşça dönüyorum.

Onu bıraktığım yerden kıpırdamadı ama gözlerindeki yoğunluk geri döndü ve o su havuzlarını çok daha sert bir darbe vuran bir şeye dönüştürdü. "Baloda olacak mısın?"

Rhordyn'in beni katılmaya zorladığı etkinliği düşünürken, dizginlenemeyen bir enerji fırtınası kalbimi sarıyor ve onu hırpalıyor. Sanki

beni oturmaya zorluyor

Bugün o odada onun yanında olmak herkesin benim... *sadece ben* olduğumu görmesi için yeterli değildi.

Daha fazlası değil.

"Evet," diye ısıırıyorum, ağzının köşesindeki çengeli izliyorum. "Heyecanın elle tutulur gibi."

"Ne kadar da anlaşılsın," diye mırııldandım, dönerek. "Ne de olsa sadece güzel bir yüz değil."

Ben uzaklaşırken derin, yuvarlanan kahkahası sırtıma vuruyor.



CHAPTER 33

ORLAITH

C Gölgelere doğru uzanarak balo salonuna göz atıyor, duvar boyunca uzanan ve büyük girişi çerçeveleyen Gece Çiçeği sarmaşıklarını fişkirtan iki büyük vazodan birinin arasına karışmaya çalışıyorum.

Rhordyn'i sık sık aramıyorum ama cevaplara ihtiyacım var ve bu piç kurusu ilk kez bana cevap verecek.

Devasa mekân yarın geceki balo için yarı giyinik. Gümüş renkli uzun şeritler yüksek tavandan sarkarak tavanı kabaran bir buluta dönüştürüyor. Ceplerin arasından binlerce ince, metal ip aşağıya doğru fırlıyor ve sanki yağmur tapılacak bir şeymiş gibi gözyaşı damlası ışık ampulleriyle uçlanıyor.

Bir grup hizmetli, güzel tentenin altında vızır vızır çalışıyor, mobilyaları yerlerine yerleştiriyor - daha önce sadece birçok depo odasından birinde istiflenmiş olarak gördüğüm büyük, yuvarlak masalar. Tabanlarında su birikintileri olan mürekkepli kumaşlarla kaplanıyor, yüzeyleri bir kişinin taşıyamayacağı kadar büyük ve gür gri çiçek aranjmanlarıyla süsleniyor.

Kaşlarımı çatıyorum, burun deliklerim açılıyor ve büyük balo salonunu saran çiçek parfümünün kokusunu alıyorum.

O çiçekler bahçede bırakılmalıydı ama en azından grisladları kullanıyorlar. Kalenin etrafında onlardan bolca var.

Başka biri olsaydı, dişlerimi gösterirdim.

Çevremde bir hareket fark edince koridora bakıyorum ve Sophia'nın yaklaştığını görüyorum; iri, güzel gözleri ve gece yarısı saçları olan bir hizmetçi,

Kollarında bir yığın gümüş tabak vardı.

Ona el sallıyorum. "Affedersiniz!"

İrkiliyor, neredeyse yükünü kaybediyor, sonra da beni ürperten sıkı bir reverans yapıyor. "Hanımefendi! Aman Tanrım, sizi orada görmedim."

"Yüce Efendi'yi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz? Onun burada olmasını bekliyordum. Bilmiyorum, *denetliyordur*," diyorum elimi balo salonuna doğru uzatarak.

Kaşları neredeyse çarpışacaktı. "Hayır, hanımefendi. Ben de emin değilim hanımefendi."

Tekrar reverans yapıyor, sonra sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi kapılardan aceleyle geçiyor.

Çalışanlar genelde benim yanımda bu kadar ürkek olmazlar.

Biri omzuma vuruyor ve ben de dönüp kara gözlü, iri yarı bir muhafızla yüz yüze geliyorum.

Kaşımı kaldırıyorum. "Jonas."

"Orlaith. Sen neydin..." Omzumun üzerinden bakıyor. "Sophia'yla ne konuşuyordunuz?"

Başparmağımı ona doğru salladım. "Şimdi mi demek istiyorsun?" Başını sallıyor.

"Ben Rhordyn'i arıyorum. Sophia'nın onu nerede bulabileceğimizi bilebileceğini düşündüm."

"Ah..." Derin bir nefes alıyor ve topuklarının üzerinde yuvarlanıyor, yüzü yumuşuyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Güzel. Yüce Efendi meşgul." Dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı, ama ben öne atılıp bileğini yakaladım.

"Tam olarak *nerede* meşgulsün? Önümüzdeki iki günü bu kalenin her köşesini arayarak geçirecek sabrım yok." Bakışları benim beyaz parmaklı tutuşuma takılıyor ve ben de tutuşumu gevşetiyorum. "Özür dilerim."

Boğazını temizliyor ve kapıların yanında duran başka bir muhafıza bakıyor.

Emin olmak zor, ama bıkkın bir bakış paylaştıklarına yemin edebilirim. "Ne yapacağımı sanıyorsun, adamı yaralayacağımı mı?" "Yüce Efendimizin işine burnunu sokuyorsun."

... Justified.

Gardiyanların çoğu bana güvenmiyor, gerçi onları suçlayamam. Yıllar boyunca çoğunu uygunsuz pozisyonlarda yakaladım. Görünüşe göre

yeterince yüksek sesle yürümüyorlar - muhtemelen bu yüzden Jonas'ı Sophia'ya kur yapmasına rağmen dilini Marcus'un boğazına sokarken yakalıyorum.

"Dökül Jonas."

Kollarını kavuşturur. "Hayır."

Onun duruşunu taklit ediyorum, gözlerimi kısıyorum ve bekliyorum... ayaklarım yere vuruyor.

Sessizlik.

Sabırsızlık beni ele geçirdiğinde, eğilip fısıldıyorum, "*Marcus nasıl?*"

Gözleri açılıyor, o an o kadar uzuyor ki geriye kayıyorum ve duvara yaslanıp rahat bir yer buluyorum.

Ben asla ispiyonlamam, ama *o* bunu bilmiyor. Ve bu küçük toplantıdan sonra onu gül fidanlarıma işerken yakalamak beni şaşırtmaz.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve iç çekiyor. "Rhordyn üçüncü kattaki ofisinde."

Bunu düşünmeliydim.

"Teşekkür ederim-"

"*Özel* bir toplantı yapıyorum." Sanki bir sözlük açıp anlamını hemen burada ve şimdi belirtecekmiş gibi 'özel' kelimesinin altını çiziyor. "O ve Rouste'un Baş Sahibesi *hiçbir* koşulda rahatsız edilmemeleri gerektiğini söylediler."

Omurgam sertleşiyor, kalbim dikenli bir sarmaşığa dolanmış gibi hissediyor.

Zali ile ofisinde özel bir görüşme.

Acı tadı yutmak zor. Az önce beynime bir kazık gibi saplanan görüntü de öyle.

Kitapta anlatılan o kadın gibi masanın üzerine yayılmıştı; çıplak göğüsleri erkeksi eller tarafından okşanıyordu; Rhordyn gümüş rengi bir gölge gibi üzerine eğilmişti, yüzü kalçalarının arasındaydı, gürlüyordu...

Ziyafet ...

Sikeyim.

"Doğru," diye cevap veriyorum, tek yapmak istediğim kusmakken rahat bir tavır takınmak için elimden geleni yapıyorum. "Sanırım... kuleme geri döneceğim, o zaman."

Gözlerini deviriyor ve koridorda adım adım ilerliyor, sanki beni gördüğünde kendinden geçmiş gibi.

Kalbim boğazımda, üçüncü kata, doğruca Rhordyn'in ofisine giden büyük koridora çıkıyorum.

Beş kez neredeyse geri dönüyordum - kendime bu tür asık suratlı merakın septik olduğunu söylüyordum. Kendime zarar veriyorum. Ama ayaklarımın kendi aklı var, beni mahvedeceği kesin olan bir yola götürüyor.

Adımlarımı yumuşatarak yaklaşıyorum, birden fazla erkeksi sesin düzensiz çapaklarını duyuyorum.

Duraksadım.

Kulağa zevkten dört köşe olmuş bir kadın ve erkek gibi gelmiyor.

Rahatlama dalgası o kadar ani ki, iç çekişimi yakalamak için dudaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Uzaktaki duvara yaslanıp kapalı bir pencerenin kenarındaki yoğun, kadife perdenin arkasına saklanıyorum. Bu bana Rhordyn'in ofisinde ileri geri konuşulan her kelimeyi duyabileceğim kadar yakın, mükemmel bir bakış açısı sunuyor ve eğer kafamı uzak tarafa uzatırsam, muhtemelen açık kapıdan da bir bakış yakalayabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu toplantı o *kadar* özelse, lanet şeyi kapatmalıydı. Rhordyn beni burnumu sokarken yakalarsa, bu benim kesin savunma hattım olacak. Kapıların zayıf noktam olduğunu herkes bilir. Özel bir toplantı sırasında açık bırakmak mı? O daha iyi bilir.

"Vruk kafasıyla güzel bir dokunuş yaptın, Zali. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun."

Cainon.

"Bu konuda *hoş bir şey yoktu*," diye tersliyor Zali. "O *iti* bir çiftçi ve oğluyla ziyafet çekerken buldum. Saldırıdaki diğer dört Vruk'un derileri yüzüldü ve caydırıcı olması için kazıklara bağlandı. Onlar ilk değildi ve kesinlikle son da olmayacaklar.

Görünüşe göre Zali saygımı kazandı.

Cainon boğazını temizliyor ve onu neredeyse kollarını kavuştururken ya da konuşmadan sıkılmış gibi tırnaklarını incelerken hayal edebiliyorum. "Hikâyelerinizden ne kadar keyif alsam da Rhordyn'le yalnız konuşmam gerekiyor."

"İyi," diye tersliyor Zali, ağır adımlarının önüne geçiyor bu sözcük, sanki tüm öfkesinin ağırlığını ayakkabılarının tabanlarına yüklemiş gibi.

Bana doğru çizilen adımlar ...

Kahretsin.

Nefesimi tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi duvara yaslıyorum, perdenin altından çıkan çıplak ayaklarımı görmemesini umuyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben tutarken ciğerlerim yanmaya başlıyor... *tutarken...*

Duraklıyor ve saniyeler geçtikten sonra perde aralanıyor, donuk öğleden sonra ışığının bir dilimi saklandığım yeri yarıyor...

Gözlerimi kısarak koyu renk kirpiklerle çevrili iri, bal rengi gözlere bakıyorum ve muhtemelen bana Stony Stem'e kadar zırhlı bir eskort kazandıracak olan sözlü darbenin inmesini bekliyorum.

Bunun yerine bana nazlı bir gülümseme sunuyor, göz kırpmıyor ve sonra perdenin inmesine izin veriyor.

Kalın kumaşı ağzıma alırken, geri çekilen ayak seslerini dinliyorum. "Bu kovulma sana da uygulandı, Baze."

Sola kayıyorum, perdeyi sıyrıyorum ve çalışma odasını dikizliyorum.

Cain'in sırtı kapıya dönük, omuzlarının genişliği görüş alanımın yarısını kapatıyor. Baze görüş alanımın dışında -muhtemelen bir yerde duvara yaslanmış- ama Rhordyn'i görebiliyorum. Sandalyesine uzanmış, büyük, samur masasının arkasına tünemiş.

"Hiçbir yere gitmiyor," diye gürlüyor Rhordyn ve Cainon'u izleyişindeki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Cainon boğazını temizler ve duruşunu genişletir. "Pekâlâ."

"Pekâlâ," diye tekrarlıyor Rhordyn. Dudaklarının kıpırdaması dışında, onunla ilgili diğer her şey taş gibi hareketsiz.

"Gemilerimi kullanmak mı istiyorsun?"

Cainon'un gemileri mi?

Rhordyn bir parmağını sandalyesinin koluna vuruyor. "Sadece yüz kadar," diyor omzunu hafifçe kaldırarak. "Sende bunun beş katı var. Eminim onları ayırabilirsiniz."

Beş. Yüz. Gemiler.

Bu adam da kim?

Rhordyn başını bir o yana bir bu yana eğerek, "Vadon eğildiyse... sorunlu olacaktır," diyor. "Dağlar tarafından büyük ölçüde korunuyor. Tek zayıf noktası artık *kapısı* olan İskandinav Nehri ve Reidlyn Alpleri'ndeki sadece tekneyle ulaşılabilen batı yarığı. Seçeneklerimiz ya dağ geçidini kullanarak kesin bir intihar riskini göze almak ya da Sığ Denizler üzerinden çok daha güvenli bir yolculuk yapmak." Öne doğru eğilip ellerini kavuşturuyor ve kalbi olsaydı aralarındaki boş havayı kanatacak bir bakışla Cainon'u süzüyor. "O gemilere ihtiyacımız var."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Onun sözleri aşılmaz bir kalenin müstahkem duvarları gibidir. Güvenli. Kendinden emin.

Boyun eğmez.

Barikatlarının arkasına sığınmak istesem de içimden bir ses tam tersini yapmam gerektiğini söylüyor. Kaçmam ve asla arkama bakmamam gerektiğini.

"Eğer şüpheleriniz doğruysa, o sadece *sizin* güzel topraklarınız için acil bir tehdit," diye karşılık veriyor Cainon, sesi keskin. "Vruklar neden sizden başka birinin sorunu olsun ki?"

Biraz daha yana eğilip Baze'in yüzüne bakıyorum, omzu duvara çivilenmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Genelde Rhordyn'den çok daha hareketli olduğu düşünülürse, herhangi bir ifade ihaneti arıyorum...

Bugün olmaz.

Aynı sertlikte, aynı metanetle Cainon'a saldırmaya hazır bir piton gibi bakıyor.

Kalçasındaki kılıcı fark ettim ve ağzım kurudu...

Bu onun tahta kılıcı değil.

Bu gümüş kabzayı daha önce hiç görmemiştim, ya da kabzayı taçlandıran, uzunluğa hükmeden büyük, yanardöner mücevheri.

"Yakında sadece Vruklar ve garip kayboluşlar olmayacak." Rhordyn'in sesi kışın ortasındaki gölet gibi.

Pürüzsüz, soğuk ve ölümcül sakın.

Cainon'un başı yana eğiliyor, ancak benim fark etmeme yetecek kadar. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir *gerçek*."

"Şey, Sığ Denizler geçen her şeyin onda birini yutuyor, yani sana rozetimi fırlattığım anda en az on gemiyi çöpe atmış oluyorum. *Resmi bir bağımız yoksa*," diye karşı çıkıyor Cain omuz silkerek, "herhangi bir söz veremem."

Sıcaklık o kadar aniden düşüyor ki nefesim süt gibi oluyor ve Baze'in elinin kılıcının kabzasına kayışını izlerken ürpertimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Rhordyn'in gözleri kararır. "Bir sonraki sözlerini akıllıca seç Cain."

"O kulede kilitli tuttuğunuz yetim sorumlusu," diyor tereddüt etmeden.

Omurgam kilitleniyor. O kadar hareketsizim ki damarlarımda dolaşan kalp atışlarımın *uğultusunu* duyabiliyorum.

"Peki ya o?"

Rhordyn'in sesi o kadar monoton ki ölümü hayal ediyorum. Soğuk, tüyler ürpertici, acımasız bir ölüm.

"Ona kupamı hediye etmek istiyorum," diye cevap veriyor Cainon ve birden kalenin, Batı'nın Yüce Efendisi'nden yayılan yıkıcı enerjiyi barındıramayacak kadar küçük olduğunu hissediyor.

"Öyle mi?"

Ayağa kalkıyor, hareketleri yavaş ve akıcı, sanki zamanla oynuyor, her hareketine bir ünlem işareti koyuyor. Güçlü ve istikrarlı bir yürüyüşle masanın kenarından dolanıyor ve Cainon göğüs göğüse durana kadar yer değiştiriyor ve ben iki güçlü profili tam olarak, rahatsız edilmeden görebiliyorum.

Onlar gece ve gündüzdür. Güneş ve ay. Biri diğerinden daha farklı olamazdı, ama ikisi de gökyüzüne kendi kötü yollarıyla sahipler.

Rhordyn daha uzun boylu ve bunu avantaj olarak kullanıyor, Cainon'a sanki duvardaki bir böcekten daha büyük değilmiş gibi bakıyor.

"Komşu bir Efendi'nin malikanesine gelip ona bu şekilde rüşvet verecek kadar küstah bir adam. Bir yanımda etkilendi ama bu çok küçük bir parça. Geri kalan yanımda ise testislerinin derisini soyup sana yedirmek istiyor - seni gelecekteki çocuklarının tohumlarını yutmaya zorlamak."

Cainon çenesini kaldırır, sanki hava durumu hakkında sıradan bir sohbet ediyormuş gibi ellerini ceplerine sokar. "Ben olsam beni tehdit etmezdim Rhor. Hele ki küçük kayalık kulende Bahari'ye özgü nitelikleri olan bir kadını barındırırken."

Ha?

Rhordyn onları ayıran boşluk kalmayınca kadar öne doğru kayıyor. "Kiminle konuştuğunu hatırlatmamı ister misin?"

Kalbim boğazımda, an kendi aç nabzını büyütüyor.

Burada bir şey *daha fazla* arasında bunlar iki-a
TARİH I anlamıyorum.

Cainon bir adım geri çekiliyor. Bu sadece küçük bir taviz, ama önemli görünüyor.

Rhordyn homurdanarak sandalyesine doğru yürür ve tahtında oturduğu gibi sandalyesine uzanır.

"Kurtuluşunuzun anahtarı olabilecekken onu kilitleyip çürümesine izin mi vereceksiniz?"

Rhordyn omuz silkiyor. "Orlaith politik bir eşleşmenin ağırlığına katlanmayacaktır. Bu yüzden, eğer mucizevi bir şekilde kalbini çalmadıysan," diyor elini küstahça sallayarak, "o zaman kibarca gidip kendini becerebilirsin. Gemilerinizi de."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve perdenin tekrar yerine düşmesine izin vererek duvara yaslanıyorum.

O gemilere ihtiyacı var. *İnsanların* o gemilere *ihtiyacı* var.

"Teklif yarın gece yarısı sona eriyor," diyor Cainon ve ağır adımlar onu takip ediyor. "Halkın için doğru kararı ver Rhor. Ve onun için."

Ayrılırken söylediği üç kelime tiksintiyle dolu ve durumumu nasıl algıladığına dair hoşnutsuzluğunu ortaya koyuyor.

Bizim durumumuz.

Cainon'un ayak sesleri kaybolana kadar sıvışıp gidiyorum; bedenim hareket ediyor, zihnim çalkalanıyor.

Bu konuşma beni açığa çıkardı ve vicdanımın derinliklerine bir suçluluk çubuğu sapladı. Çünkü genç yaşma rağmen bir Vruk saldırısından sağ kurtulmuştum ve dünya etrafımda parçalanırken güzel kulemde dimdik oturarak rahat bir hayat sürmüştüm.

Evet, gözlerimi her kapattığımda acı çekiyorum ama şanslı olan benim. *Yaşamak* zorunda olan benim.

Ama başkalarına mal olacaksa bu hayatın değeri nedir?

Bu kalede çalışan insanların çoğunun yakın köylerde aileleri var. Anneleri. Babalar. Çocuklar. *Torunlar*.

Öyle ya da böyle, güvenlik çemberim ellerimin boynuma dolanması gibi yaklaşıyor.

Sıkılaştırma.

Kendi zihnimin etrafına yerleştirdiğim parmaklıkları kıramadığım için Cook'un yeni doğan torununun yasını tutmasını izlemenin ağırlığına dayanabilir miydim?

Bu sorunun cevabını biliyorum ve korkutucu bir cevap. Bu kalenin etrafına çizdiğim çember kadar ölümcül bir cevap.

Ödünç alınmış zaman. Geçen on dokuz yılın hepsi buydu. Ve görünen o ki zaman tükeniyor.



CHAPTER 34

ORLAITH

D Odamın her tarafını ısıtan kükreyen ateşe rağmen, taş zemin çıplak dizlerimin ve kaval kemiklerimin altında soğuk ve acımasız.

Çok uygun. Beni kaçınılmaz soğuk karşılaşmaya hazırlamanın bir yolu.

Kapımın üzerindeki güzel takımyıldızını inceliyorum - hilal şeklindeki ayı ibadet eder gibi çevreleyen yıldızlardan oluşan bir toz kümesi.

Yaklaşan adımların yankısı bana ulaşıyor ve Güvenli'ye bakarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor...

Elim mantarla kapatılmış cam şişeyi sıkıca kavırıyor.

Çok kızacak.

Rhordyn'in gürleyen ayak sesleri yaklaşıyor ve derin bir nefes çekip içimden parçalanmasına izin veriyorum, saçlarım altın bir zırh gibi etrafımda ağır bir şekilde asılı duran kalın bir örtü. Bana bir faydası olacağını düşündüğümünden değil.

Anahtarını deliğe soktuğunu duymadan önce bir duraklama oluyor. Şingirdadığını ve sürgüyü kenara fırlattığını duyuyorum.

Kapıyı açtığını ve kadehi çıkardığını duyun...

Sessizlik.

Tüyler ürpertici bir sessizlikten başka bir şey yok.

Gülümsememeye çalışıyorum, dudaklarımı ısırarak onları evcilleştiriyorum. Muhtemelen bunu bu kadar eğlenceli bulmamalıyım.

Alçak, hayvani bir hırıltı derimi diken diken ediyor ve kapımı ittiriyor. Kapı içeriye doğru gıcırıyor ve Rhordyn açıklıktan içeri girerek

bana ok gibi bir bakış attı.

Bakışlarını tavana fırlatmadan önce gözleri irileşiyor, yumruklarını iki yana savurarak kristal berraklığındaki suyu yere döküyor. "Ne yapıyorsun, Orlaith?"

"Sadece konuşmak istiyorum," diyorum ve kan şişesini göğsümdeki sargının ön kısmına sokmadan önce ona doğru sallıyorum. "Bu geceki teklifim karşılığında benimle düzgün bir konuşma yapacaksın. Sadece düşünceli sessizlik ve garip homurdanma sesleri değil, *gerçek* konuşmayı da içeren bir konuşma."

Anlamadığım o garip dilde bir şeyler mırıldanıyor, sonra kadehi küçük bir masanın üzerine vuruyor ve burnunun köprüsünü sıkıştırıyor.

Gözlerim kısıldı. "Neyin var?"

"*Hiçbir şey.*"

"Başın mı ağrıyor?" Her biri çeşitli kurutulmuş bitki parçalarıyla dolu kavanoz zulama doğru bir el sallayarak soruyorum. "Mükemmel bir antidotum var-"

"Ağzıma bir yaprak tıktırtmaya kalkarsan parmağını ısırır, buraya ne için geldiysem onu alır ve sen dişlerimin sızısını bile hissetmeden giderim. Şimdi dizlerinin üzerinden kalk ve pantolonunu giy."

Kaba.

"Arada bir terbiyeli olsan ölür müsün?" Kalkıp sırtımı ona vererek soruyorum. Uyku şortum yetersiz kaldığı için çekmecelerimi karıştırıp daha uzun bir pantolon arıyorum. "Ayrıca, daha önce elini bir kalçama attığında o kadar da iğrenmiş görünmüyordun."

Cevap yok. Pek şaşırtıcı değil.

Bol bir pantolonun içine girip belden bağlıyorum ve elimle dramatik bir hareket yaparak vücudumu aşağı doğru çekiyorum. "Daha iyi misin?"

Bana bakıyor, çenesi öylesine sıkılmış ki kaynaşıp kaynaşmadığını merak ediyorum.

"Sanırım bu bir evet. Bu iki yönlü konuşma güçlü bir başlangıç yaptı. Size daha sık meydan okumam gerekecek."

Neredeyse bana ters ters bakacaktı, ama büyük bir hasar almamak için hızla başını çevirip, yumruğunun arasından çıkan patiska bir paketi işaret ediyorum.

"Elinde ne var?"

Paketi havaya fırlattı ve ben de yakaladım, ip bağlarını ve nemli tülbent katmanlarını gevşeterek sonunda küçük bir ampulü ortaya çıkardım

Morun o kadar derin bir tonu ki neredeyse siyah görünüyor.

Tanıdık, güçlü bir koku havayı kirletiyor.

"Geceyi geçirmeniz için tek doz caspun. Zali sınırı geçerken yolda karşılaştığı gezgin bir tüccardan bir aylık erzak temin edebildi."

"Çok düşünceliydi."

"Bulmanın ne kadar zor olduğu düşünülürken *şanslıydım* da. Artık onu önleyici bir tedbir olarak kullanmayacaksınız" diyor, kontrolünü esneterek ve sadece sinirlerime çivi çakmayı başarak.

Üst dudağım geri çekiliyor. "*Açıkça.*"

Bu oyunlardan bıktım. Aramızdaki tüm bu kapılardan bıktım. Yorgunum, hayal kırıklığına uğradım, içimi kemiren bilgilerle dolup taşıyorum ve artık yeter.

Duruşunu genişletiyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak beni açık bir merakla süzüyor. "Al bakalım, Milaje."

O zaman *yaparım*.

"Öncelikle, bunu Kasaya koyup bana haber vermeden gidecek miydin?" Beyin basıncını düşüren değerli ampülü ona doğru sallayarak bağırdım.

"Hayır. Kapıyı çalacak, içeride bir şey olduğunu söyleyecek ve *sonra çıkacaktım*." Omuz silkiyor, gözleri gümüş parmaklıklılı hapishane hücreleri gibi. "Yerle bir olmadığını biliyorum ama bir oturuşta bir ordunun kalbini patlatacak kadar Exothryl yapabiliyorsan, *bununla* başa çıkabileceğine eminim." Elini kaspunuma doğru uzatıyor ve kanımı kaynatıyor.

"Biraz kestirmen lazım."

Sol kaşı kalktı. "Affedersiniz?"

"Duydun," diye mırıldanıyorum, bakışlarımı pencereden dışarı fırlatarak.

Doğal olarak tek aldığım homurdanan bir yanıt oluyor ve bu da suratına bir tokat gibi iniyor. Sırf onu kızdırmak için elimdeki kan şişesini yere vurmaya düşünmeme yetecek kadar uzun süren bir sessizlik oluyor. Ama sonra sessizlik öyle derin bir iç çekişle bozuluyor ki, sanki bir dağın gürültüsü gibi geliyor. "Sorularını sor, Orlaith."

Rhordyn'in tekrar burnunun köprüsüne masaj yaptığını görmek için arkama bakıyorum, sanki varlığım onun parmağını yuvalarından geçirip kendi beynini oymak istemesine neden oluyormuş gibi.

Şu anda hislerimiz karşılıklı.

"Son rozeti aldın mı?"

"Henüz değil," diyor elini bırakarak.

Cevap göğsümü öyle bir ısıtır ki, kalbime açılan bir pencere olduğuna yemin edebilirim.

Henüz değil.

Yani ya Cainon'un teklifine vereceği yanıtı yeniden düşünüyor... ya da onun desteğini *zorla almayı düşünüyor.*

Her iki seçenek de beni rahatsız ediyor.

Kimsenin yemek istemediği şekilsiz sebze çuvalları gibi Cainon'a fırlatılmak istemiyorum ve Rhordyn ile Zali'nin Sığ Denizler'den Fryst'a yelken açmak için ihtiyaç duydukları anahtarları elde etmek için kaynaklarını azaltmaya zorlanmalarını istemiyorum.

Başka bir seçenek olmalı. Başka bir seçenek olmalı. "Peki... bu konuda ne yapacaksınız?"

Bana harekete geçmeye gerek olmadığını söyle. Bir yerlerde rastgele, uzun zamandır unutulmuş bir koyda sıkışmış yüz gemi bulduğunuzu ve artık Cainon'un yardımına ihtiyacınız olmadığını söyleyin.

Rhordyn omuz silkiyor, hareketleri temkinli. "Bizimle olmayan herkes bize karşıdır.

Bu kadar basit."

Kalbim duracakmış gibi çarpıyor -kısmen rahatlamayla, çoğunlukla da korkuyla. Çünkü bu basit değil.

Hiç de değil.

Boşa giden hayatlar. Boşa giden kaynaklar.

Tabutuma bir çivi daha.

"Ve sen sadece ... bekleyemez misin? Daha derin sığınaklar kazamaz mısınız? Batten down the hatche-"

"Hayır," diye ısırdı. "Yaptığımız şey bu ve insanlarımız katlediliyor. Ne kadar uzun süre beklersek, o kadar zayıflarız, sonunda o kapılardan ne gelirse gelsin dayanma şansımız o kadar azalır."

Her şeyi bir arada tutmak için kollarımı kendime doluyorum, ancak bu çok az rahatlama sağlıyor. Zaten dağılmış durumdayım, göğsümü sıkıştıran endişenin o şiddetli ritminde boğuluyorum.

Görebildiğim *tek* bir seçenek var... ve bunu başarmak için toplayabildiğim tüm cesaretimi toplamam gerekecek. Kendime yalan söylemek zorunda kalacağım. Kendimi *kandırmam*. Hayatımın geri kalanında kaçınmayı umduğum bir şeyi yapmak için kendimi zorlayacağım.

Farklı biri olmak zorundayım. Cesur ve kalpsiz biri.

Korkusuz.

"Neden beni Conclave'e sürükledin?" Uzak, kayalık bakışlarına tekrar bakarak soruyorum.

"Aç şu lanet gözlerini, Orlaith. Dışarıdaki dünya *bundan* çok daha büyük," diye homurdanıyor ve eliyle odamın etrafını işaret ediyor. Tüm *evrenimi*. "Seni en kötü senaryoya hazırlamam gerekiyordu."

Dilinde hâlâ sözcükler var; onları fırlatmaya hazır bir şekilde orada beklediklerini hissedebiliyorum.

"Ve?"

"Ve kuleniz yüksek olabilir, ancak hepiniz bilmelisiniz ki, bir çift makasla hedef alınan genellikle en uzun çiçeklerdir," diyor duygusuz bir hassasiyetle. "Bu uyarıyı takdir edeceğinizi düşündüm."

Darbe acımasızdı, beni yaralamak ve kabuğumun güvenliğinden ayırmak içindi. Beni *savunmasız* bırakmak için.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, ne kadar *korunmasız* olduğumu acı bir şekilde hatırlatmak. Bunu zaten iliklerime kadar hissediyorum.

Yumruklarımı sıkıyorum ve alt dudagımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. Rhordyn'in burun delikleri açılıyor.

Gözleri karanlık ve fırtınalı bir hal alıyor, kıyafetlerime ve saçlarımın kalın kalkanına rağmen kendimi çıplak hissetmeme neden olacak şekilde beni tarıyor.

"Başka bir şey var mı?" diye sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyor.

"Evet," diye bağıryorum, gitmesini istiyorum. İhtiyacım olan tek şey bana sarılması, birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi iken gözlerindeki kayıtsızlıktan nefret ediyorum.

Omurgamı lehimlemek için güzel bir yalan.

"Son bir soru." Elimi üstümün ön kısmına daldırıp şişeyi alıyorum ve aramızdaki boşluğu üç kısa adımda çiğniyorum. "Neden böyle bir pisliksin?"

Gözleri açılıyor.

Şişeyi göğsüne o kadar sert vuruyorum ki normal bir insan sarsılırdı ama Rhordyn normal bir adam değil. Elimi çekmek için hareket ettiğimde bunu hatırlıyorum.

Yeterince hızlı değil.

Şişeyi kapıyor, bileğimi bir silah gibi tutuyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki buz gibi nefesinin girdabına kapılıyorum, keskin gözleri beni bıçak gibi kesiyor.

"Bu kelimeyi sana kim öğretti?" Sesi beni tüm yanlış yollardan kesen bir bıçak gibi. Vücudumda çiğ, hassas izler bırakıyor, bacaklarımın arasında buluşuyor ve zonklamama neden oluyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Teknik olarak, bu kelimeyi muhafızlarından birinden öğrendim, ancak şimdi bundan bahsetmek için doğru zaman olduğundan şüpheliyim. Bu yüzden omuz silkiyorum, dokunulmazlık numarası yapıyorum, işlenmiş gerçekliğimin üzerine rahat bir kabadayılık örtüyorum. "Sandığın kadar masum değilim."

Acımasızca ve özür dilemeden gülüyor. "Bir gün bu ana dönüp bakacak ve ne kadar yanıldığını anlayacaksın."

Yanlış.

Tam tersi olacak, ama bunu yakında göreceksin.

Kolumu bırakıp dönüyor, sonra kapıdan geçip merdivenlerin eşiğinde duraklıyor; yanan bir duvar meşalesinden sızan ışık onu karanlık, kibirli bir güzellik heykeline dönüştürüyor. "Artık baloya katılmanız gerekmiyor," diye omzunun üzerinden anons ediyor, kelimeler bir kase yulaf ezmesi gibi sunuluyor.

Boğulmam için cansız bir yalan.

Tedirginlik omuzlarıma ağır ağır
çöküyor... "Ve neden olmasın?"

Hafifçe dönüyor, göz göze geliyoruz ve omuz silkiyor. "İnsanlar gereğinden fazlasını gördü. Sen paçayı kurtardın. Tebrikler."

Sözleri tabutumun kapağına son çiviye çakıyor, yakında çürüyecek olan cesedime doğru ilerliyor ve beni dehşet içinde bırakıyor.

Sonra da gider.



CHAPTER 35

ORLAITH

Iyorulmadan çalışıyor, saçlarımın uzun bölümlerini başımın tepesinde duran altın rozetler halinde tutturuyorum. Son parçayı yerine oturtup, yüzümün etrafındaki gevşek dalları evcilleştirerek

buket saç modeli benim hoşuma gitmeyecek kadar asıl.

Ama kalıba uyuyor - beni bir Üstat koğuşunun görünmesi gerektiği gibi gösteriyor.

Umarım.

Bağlanmamış göğüslerimin arasında duran kolyelerin kan kırmızısı kumaştan kılıfın altından görünmediğinden emin olmak için aşağı bakıyorum.

Zavallı Tanith. Elbiseyi almaya geldiğinde çıplak bir mankenle karşılaştığı anı ve bu sabah Kai'yle yaptığım ziyaret sırasında elbiseyi sulu bir mezara mahkûm ettiğimi iddia eden beni düşünüyorum.

Yalan dilimin ucuna kadar geldi ve onu geri almasının emredildiğini söyleyerek solgunlaştığında bir suçluluk duygusu hissettim. Ama yatağımın altından çıkarıp vermem için yeterli değildi.

Rhordyn bir kez bile bana kolay bir çıkış yolu sunmadı, bu da beni bilerek toptan uzak tutmaya çalıştığı anlamına geliyor. Belki de Cainon'un zihnimi zehirleyeceğini düşünüyor ama at gözlüğü gözlerini kapatıyor ve Cainon'un *panzehir* olduğunu göremiyor.

Ben panzehirim.

Eninde sonunda beni dışarı atacak... Henüz Vruklar tarafından işgal edilmemiş bir bölgede de olabilir.

Öğütölmüş gül yaprakları, kokulu yağ ve biraz domuz yağından yaptığım dudak cılası kavanozunun mantarını açtım. Tribünal'deki kadınlar genellikle dudaklarına kırmızı sürerler, ben de aynısını yaparsam ortama uyum sağlayacağımı düşündüm.

Bir boya fırçası alarak derin bir nefes alıyorum ve solgun yansımana bakıyorum.

Bu gece, bu ayna benim düşmanım değil. Çünkü bu gece, hayatının büyük bir bölümünü Rhordyn'i kalkan olarak kullanarak uydurma bir çizginin arkasına saklanarak geçiren Orlaith değilim.

Bu gece, güçlü, sakin ve dirençli biriyim. "Güçlü, sakin... *dirençli*..."

Konik kılları daldırıyorum, elimi sabitliyorum ve dudaklarımı hassas bir hassasiyetle kırmızıya boyuyorum. Bu renk leylak gözlerimi ortaya çıkarıyor ve elbisemi tamamlamak için mükemmel bir ton. Ama daha da önemlisi, beni başka biri gibi gösteriyor ve bu gece tam da ihtiyacım olan şey bu.

Bir maske.

Ardından gözlerimin etrafına sürme çekerek onları dumanlı ve gizemli bir hale getiriyorum. Hatta keskinleştirilmiş bir çubuk kullanarak göz kapaklarımın üzerine, köşenin dışına taşan bir çizgi çekiyorum.

Vizyonumu tamamladıktan sonra çubuğu makyaj masasına bıraktım.

Kendimden çok emin ve heybetli görünüyorum; dün bahçede bozulan kadına hiç benzemiyorum. Rhordyn'in beni uyarmaya çok niyetli olduğu o makası çekecek kadar süslenmiş güzel, kurbanlık bir adak.

Bu *mükemmel*.

Ayaklarımı iterek, ayakkabılarımı yataktan almadan önce bacaklarımı saran kumaşı düzeltiyorum.

Topuklar büyük boy dikenlere benziyor ve inmem gereken neredeyse yüz elli merdiven var. Bunu aklımda tutarak, Stony Stem'in dibine takla atıp vücudumdaki her kemiği kırma riskini almaktansa onları daha sonra giymeye karar veriyorum.

Dar elbisemin sınırlarını zorlayarak, bir elim duvarda gezinirken diğer elimle ayakkabılarımı ve etek ucumu kavrayarak, her adımda başka bir ısırılmış kelimeyle duyurarak, kuleden aşağıya doğru adım adım iniyorum.

Güçlü.

Bestelendi.

Dirençli.

Kulemin dibindeki fuayeye ulaştığımda neredeyse kendime inanacaktım.

Topuklu ayakkabılarımı giymek için eğildiğimde, açık kapının yanında yerde duran bir yemek tepsisi fark ediyorum; üzerinde küçük kadife bir kese bulunan ahşap bir kapakla örtülmüş. Kaşlarımı çatarak ona uzanıyorum...

Kapı çarparak kapandı.

Sürgünün yerine otururken çıkardığı ses kalbimin mideme inmesine neden oluyor. İleri atıldım, pirinç kolu kavradım ve ittim-

Kapı kımıldamıyor.

Daha önce hiç kilitlenmemişti. Kilidi *olduğunu* bile bilmiyordum.

"Hey!" diye bağıryorum, elimi tahtaya öyle sert vuruyorum ki avuç içim zonkluyor. "Aç şu lanet kapıyı!"

Benim tek cevabım sessizliğin uygun bir boşluğu.

Geri çekilen ayak sesleri yok.

Beni buraya her kim kilitlediye, orada durmuş bağırışımı dinliyor ve bu tür bir krediyi verebileceğim *tek bir* kişi var.

"*Rhordyn!* Orada olduğunu biliyorum! Hemen bu kapıyı aç!"

Hiçbir şey.

Tekmeliyorum, omzumu ona çarpıyorum, menteşelerini gevşetmek için bir yol arıyorum ...

"*Rhordyn!*"

Ben tekmeler, hırıltılar ve çığlıklar atarken ağır ayak sesleri koridorda geri çekiliyor. Dişlerimi göstererek bir saç tokasını çözüyorum ve kilidin olabileceğini düşündüğüm yerden kapının kenarına saplıyorum ama işe yaramıyor.

Benim manipüle edebileceğim bir zayıflık yok.

Zonklayan parmaklarımın arasında kısıtılmış, sinirli, terli bir yığın halinde yere yığılıyorum...

Bu ne cüret.



F

Yatağa uzanmış, parmağımdan sarkan kadife çantaya hançer gibi bakıyorum. Az önce açtığımda içinden sağlıklı çan çiçeği başları çıktı... sapları hariç.

Kaşlarımı çatıyorum, hediyenin gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Placation.

Belki de Zali Rhordyn'e perdenin arkasında durduğumu söylemiştir. Belki de sadece kontrolcü bir hıyar gibi davranıyordur. Aniden hapse atılmamın nedeni ne olursa olsun, sonuç yine aynı.

Kızgınım, kapana kısıldım, endişeliyim... ve bu tehlikeli bir karışım.

Aptal değilim. Cainon'un bende hoşuna giden bir şey gördüğünü biliyorum, beni bir pazarlık kozu olarak kullanıyor. Rhordyn'in açıkça karşı çıktığı bir şey.

Benim politik bir eşleşmeden daha iyi olduğumu düşündüğünü biliyorum ama Cainon'un Taşlı Kök'ün dibinde bana söyledikleri Rhordyn'in kendi eşleşmesinin en azından kısmen politik olduğunu gösteriyor. Ve Rhordyn için yeterince iyi olan benim için de yeterince iyidir.

Yüce Metres olmayabilirim ama Zali'den daha iyisini yapabilirim. Rhordyn'e yüz gemi ve topraklara yayılan katliamı durduracak araçlar sağlayabilirim. Sadece basit bir cupla'yı kabul ederek dünyanın daha güvenli bir yer olmasına yardım edebilirim.

Ama bunu buradan, kulemden yapamam ve anlaşma gece yarısı masadan kalkıyor.

Zamanımız tükeniyor.

Zilleri tutarken tıslıyorum, yarı yarıya onları pencereden dışarı fırlatıp ne kadar hızlı düştüklerini görmek istiyorum.

Aslında... siktir et.

Yataktan yuvarlanıp kapıyı açıyorum ve kırmızı bir ışıltıyla balkona çıkıyorum. Korkuluklara yaklaşarak, çimenleri yabani çiçek tarlaları gibi süsleyen, renk renk giyinmiş insanlarla dolu kale arazisine bakıyorum.

Etrafta park edilmiş, saman yığınlarını çiğneyen atlara bağlanmış arabalar var. Bir dizi meşale ön girişe doğru uzanıyor, durgun alacakaranlık havasında sohbetleri kulağıma gelen konuklara yol göstermeye hazır.

Böyle bir kalabalıktan soyutlanmam normalde beni iliklerime kadar heyecandırırır ama bu gece o kız değilim. Tek gördüğüm, önleyebileceğim gelecekteki bir baskının potansiyel kurbanları.

Yeterince iyi değil.

Çiçek torbasını kenarından sarkıtıyorum, bakışlarım Stony Stem'in tabanından beşinci kata kadar uzanan, bir avluyu geçen ve kendini Castle Noir'ın daha sağlam bir kanadına sabitleyen uzun, metal destek kirişine dalıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "*Tabii ki.*"

İçeri dalıp kadife keseyi yastığımın üzerine koyuyorum, ama koklamadan önce değil. Bluebell'in kokusunu aramıyorum, deri ve berrak, buz gibi bir göl kokusunun tadını çıkarıyorum.

Rhordyn bu çantayı ele aldı. Bu tomurcukları topladı. Bir şekilde onlara ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sonra daha fazla Exothryl yapmak için gerekli olan sapları çıkarmak için çaba sarf etti ve geriye sadece daha fazla boya yapmak için mal bıraktı.

Piç kurusu.

Ayakkabılarımı kapıp merdivenlere koşmadan önce dudaklarıma bir kat daha ruj sürüyorum. Gün batımının karanlık ışığıyla doluydular, aplikler henüz yanmamıştı. Kapının kilitli olduğunu ve kulemde saklanıyor olmam gerektiğini düşünürsek muhtemelen yanmayacaklar. Ama yine de, bu gece o kız değilim.

Ben güçlüyüm. Kendimi toparladım. Dirençliyim. Bir bakıştan ya da bir sözden korkup sinmeyen biriyim.

Tenini *gururla* taşıyan biri.

İçbükey duvara yaslanıyorum, bir elim uzun, dikdörtgen bir pencerenin tabanını kavlıyor. Pencerenin hemen altından başlayıp kalenin sağlam bir bölümüne doğru uzanan ince, metalik kirişin izini sürerek boş alanın kanyonuna bakarken kalbim boğazımda düğümleniyor.

Güvenli, sağlam bir varış noktası, ki bu kiriş için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Bakışlarımı beş kat aşağıdaki taş avluya diktim.

Bu düşüş çok acımasız görünüyor, ama bana göre, ya bu uzun tahtayı parmak uçlarımda geçip o lanet topa ulaşırım ya da daha fazla masum insan acı çeker.

Başka seçenek yok.

Bacağımı kaldırıyorum, elbisem yan dikişi boyunca dizimden kalçama kadar yarıyor ve açık bir delik bırakıyor. İnliyorum, elbisemi etek ucuna kadar yırtıyorum, böylece müstehcen bir moda seçimi olarak görünüyor, sonra pencere pervazına tırmanıyorum ve kendimi daha iyi desteklemek için tutuşumu değiştiriyorum.

Eğer şimdi ölmezsem, Rhordyn tüm cemaatin önünde kırımın yarısını gösterdiğimi gördüğünde öleceğim.

Kimsenin kafasını kaldırmaması için dua ederek yere bakıyorum. "Kahretsin..."

Beni kurtaran tek şey, ayaklarımı yere sağlam basmama yardımcı olacağını umduğum The Plank yürüyüşü deneyimim.

En azından teori bu.

Derin bir nefes alarak elbisemin kuyruğunu sabitliyorum ve bakışlarımı karşı pencereye yöneltiyorum. İlk ayağımı, ancak tüm genişliğini taşıyabilecek kadar geniş olan kirişe yerleştiriyorum ve pervazdaki tutuşumu bırakarak kendimi dengelemek için tek bir ayakkabıyı diğer elime aktarıyorum.

Kollarımı uçuyormuşum gibi uzatıyorum, diğer ayağım kendi kendine hareket ederek beni Stony Stem limanından uzaklaştırıyor. Zihnimin sessiz, sakin ve tamamen naif olan o köşesine yerleşirken, altımdaki kıyamet uçuşurumu esniyor.

Yürürken kalbim yavaşlıyor; adımlarım uzun ve narin, vücudum tüy gibi hafif.

Hayatım bir rüzgâr değişimine bağlı olarak dengede dururken beş kat havada değilim.

Güçlüyüm, istikrarlıyım ve bu dünyada beni durdurabilecek *hiçbir şey* yok.

Son birkaç adımı yürürken hava beni kucaklıyor gibi görünüyor ve boğazımın arkasında bir kahkaha köpürüyor. İki ayakkabımı da bir elime geçirip süpürgeliği kavriyorum ve kendimi açık pencereden içeri savurarak çevik bir kedi gibi dar bir koridora iniyorum.

Gülümsemem o kadar geniş ki yüzüm yarılacakmış gibi hissediyorum.

Sol tarafımdaki uzun, gözetleme pencereleriyle kaplı koridordan aşağıya doğru dalıp gidiyorum. Keskin bir virajdan sonra merdivenlerden inerken ayaklarım daha hızlı bir şekilde yere vuruyor. Basamaklar bir sahanlığa doğru düzleşiyor ve ellerimi sağımdaki duvarın üzerinde kaydırarak, duvar açılıp Arapsaçı'nın gizli girişini ortaya çıkarana kadar baskı uyguluyorum.

Bu dirsek dar, kıvrımlı ve karanlık -yolumu sadece hissederek bulmam gerekiyor- ama beni bir battaniye kutusunun içine sokan kısa bir yol. Kapağı iterek açıyorum ve dışarı tırmanıyorum, eski mobilyalarla dolu tozlu depoda kendimi fırçalıyorum. Saçlarımı okşuyorum, gevşek parçaları sabitliyorum, sonra kapıdan fırında deniz ürünleri kokusuyla ıslanmış gürültülü, hareketli bir salona çıkıyorum.

Mutfak ileride, solumda, hizmetkârların sürekli girip çıktığı bir yer.

Kapıyı geçerken çenemi yüksekte tutarak ve gözlerimi ileriye dikerek hızlı adımlarla yürüyorum ve kendimi siyahlara bürünmüş sunucuların arasına sokuyorum.

"Orada dur, küçük hanım!"

Lanet olsun.

Yanımda yanan ateşli teftişin kaynağını kovalamak için dönüyorum.

"Merhaba, Cook..."

Dilini şaklatıyor, sonra beni koridorun daha sessiz bir bölümüne doğru sürüklüyor ve ben kıpırdamamaya çalışırken zaten kireçli olan önlüğüne un serpererek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bana senin katılmayacağın ve güneş battıktan sonra kulenin dibinde bir tabak ballı çörek servis edeceğim söylendi." Elini cebinin derinliklerine sokuyor ve içimi ürperten siyah bir anahtar çıkarıyor.

"Bunu sana kim söylediye mesajı yanlış almış olmalı," diyorum başparmağımı hizmetlilerin akışına doğru sallayarak. "Aslında şimdi oraya gidiyorum, o yüzden sadece-"

"Yüce Efendi'nin kendisi söyledi."

Oh. Lanet olsun.

Cook'a yalan söylerken yakalandığım için nefret ederek başımı sallıyorum, ama ailesi yakınlardaki bir köyde yaşıyor ...

Bunu *herkes* için yapıyorum.

"Bazen Rhordyn kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor," diye mırıldanıyorum ve bakışları yumuşuyor.

"Pekala. Bu kabul edebileceğim bir şey." Anahtarı cebine soktu ve yaklaşmamı işaret etti. "Çabuk, şu ayakkabıları giymene yardım edeyim. Eğer eğilirsen, o elbiseyi memene kadar yırtarsın."

Rahat bir nefes çekerken yanaklarım alev alev yanıyor, ayakkabılarımı Cook'un bekleyen ellerine öyle hızlı fırlatıyorum ki neredeyse onu kırbaçlayacaktım. Diz çöküp ayakkabıları uzatıyor, ben de teker teker giyiyorum.

O tokaları takarken, hizmetkârların ellerinde yuvarlak, gümüş tabaklar ve dolup taşan şampanya flütleriyle koşuşturmalarını izliyor, içlerinden birinin birazdan yapılacak bir duyuruyla ilgili gevezeliklerine kulak misafiri oluyorum...

Kaşlarımı çattım.

"Ne duyurusu?"

Cook ayağa kalkıyor, beni şöyle bir tarıyor ve saçımdaki birkaç tokayı yeniden düzenliyor. "İkimiz de hangi anonsu kastettiklerini biliyoruz, kızım."

Koridordan aşağı bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, keşke gözlerimin arkası sızlamasaydı. Ekstra kararlılık dalgasının her şeyin iyilik yapma isteğimle ilgili olmasını diliyorum - kalbimde delikler açan kızgınlık dikenini tarafından lekelenmemiş olmasını.

Evet, tam olarak hangi duyurudan bahsettiklerini biliyorum.



CHAPTER 36

ORLAITH

Tuzaktaki bir kemanın hafif melodisi, büyük balo salonuna girip çıkan bedenlerin cümbüşüne eşlik ediyor.

Bazıları şampanya kadehleriyle dolu gümüş tepsileri taşıyan hizmetçiler; bazıları ise belden büzgülü elbiseler giymiş, etekleri arkalarından sıvı gibi akan duruşlu kadınlar. Boyalı gülümsemeleri ve boncuklu saç modelleri onları dokunulmaz gösteriyor.

İkisinin üzerinde sıkışmış yüzleri dışında tenlerinin her santimini örten gri elbiseler var; saçları, alınlarının ortasındaki ters v şeklindeki yara izlerini gösteren sıkı saç modelleriyle geriye doğru toplanmış.

O insanlar... Gözlerine bakmamak için ekstra çaba sarf ediyorum.

Erkekler omuzları dikleştiren ve kalçaları incelten özel dikim takımlar giymektedir.

Süet takımlar. Kadife takımlar. Arkaya taranmış saçları kadar gösterişli ipek takımlar.

Bir kişinin hangi bölgede yaşadığını genellikle kıyafetlerinden anlayabilirsiniz, ancak bu balo kişiliğin renkli ve eklektik bir ifadesidir.

Kıvrımlarıma göre dikilmiş yakut elbiseme bakarken neredeyse sinirlerim bozulacak. Neredeyse Cook'a geri dönüp Stony Stem'in anahtarını almak için yalvaracaktım. Ancak annesinin kalçasına yaslanmış kuzguni saçlı bir çocuğun görüntüsü beni ikna ediyor; onun iri, yuvarlak gözleri beni yerimde sabitliyor.

Gölgelerin arasında durduğumu görebilen tek kişi o gibi görünüyor ve bana sanki *biliyormuş* gibi bakıyor, sanki ruhumun uçurumunu görebiliyormuş gibi.

Eğer kuleme geri dönersem, nefesleri sayılı olacak ve gözlerinden akan ışığın düşüncesine katlanamam.

Elim kırmızı bir tabakanın altında saklı hazinelere uzanıyor; omurgamı güçlendirmemi hatırlatan bir mücevher ve kalbimi koruyan bir kabuk.

Lavta tempo değiştiriyor -yoğun ve ritmik bir hal alıyor- ve beni harekete geçiriyor. Duvara yapışan gölge diliminden sıyrılıyorum, her adımın ağırlığını eziyet çeken ayak parmaklarım taşıyor.

Kafalar dönüyor, gözler açılıyor, ben büyük girişe doğru yürürken zar zor hareket eden dudakların arasından fısıltılar dökülüyor.

İtiraf etmek gerekirse, Hovard taslakla geldiğinde bu elbisenin beni ne kadar öne çıkaracağını düşünmemiştim. Kızgındım, dengesizdim ve Rhordyn'i herhangi bir şekilde sarsmak için çaresizdim. Ama şimdi burada, tenimi kan yalamış gibi kaplayan bir avuç ipekten başka bir şey giymediğim için pişmanlık içinde boğuluyorum.

Herkes izliyor. Beni içine alıyor. Ve allık, pudra ve sürme dışında, arkasına saklanabileceğim *hiçbir şey yok*.

Diğer kadınlar gibi korse giymiyorum. Sırtım tamamen çıplak. Elbisemde, sağ ayağım her adım attığında kalçamdan ayak parmağıma kadar etin görünmesine davetiye çıkaran bir yırtık var.

Kalabalık bölünmüş bir kitap gibi parçalanıyor, sanki oluktan çıkıyormuşum gibi. Yanaklarımı kızartsa da, inci gibi parlayan zarif balo salonunu net bir şekilde görmemi sağlıyor. Yükseltilmiş bir podyumun yanındaki uzak duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde düğümlemiş adama doğru düz bir atış.

Kalabalık beni içine çekerken müzik duruyor, soğuk, çelik gibi gözler bana bakarken meraklarını gideriyorlar.

Kalbime iğne batır.

Benim tenim bir oda dolusu meraklı gözün ortak odağıyla parlıyor olabilir ama buz gibi bir yara izi bırakan *onunki*. Dikenli olmasına rağmen onunkinden sarkıyorum.

Kaçınılmaz ölümümün eşiğinde bir an tünüyorum, yapmak üzere olduğum şey yüzünden onun gazabından kurtulamayacağımdan eminim. Sadece kafesimden kaçtığım için bana hançer gibi bakarken olmaz.

Ama o *çaba* istedi. Ben sadece emirleri uyguluyorum.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye iterken gözlerinin parlamışını izliyorum. Çünkü şu anda, kıvrımlarıma yapışan ve beni açıkta bırakan bu elbiseyi giyiyorum.

hiç görölmemiş bir şekle büründüm, zarar *görmedim*. Şato arazisinin dışına adım atmaya korkan kız değilim ve kesinlikle kendi teninin kılıfında rahatsız olan kız değilim.

Güçlüyüm, sakinim, *dayanıklıyım*...

Rhordyn müzisyenlere eliyle işaret ediyor ve müzik yeniden başlayarak sessizliğin büyüsunü bozuyor. Kalabalık yavaşça harekete geçiyor, boş alanı doldururken ve beni Rhordyn'in meraklı gözlerinden ayırırken hala beni gagalıyor.

Kesik kesik bir iç çekerek, iğrenç, egzotik kokularla dolu nefes kesici sahneye dalıyorum; Baze, heybetli formunun güçlü hatlarını vurgulayan siyah bir takım elbise giymiş halde kalabalığın arasındaki bir boşluktan içeri daldığında ancak beş adım atabildim.

"Burada neyimiz varmış?" diye homurdanarak kolumu çalıyor, yüzü dişlerini fazlasıyla gösteren bir gülümsemeyle yarıyor.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki kolumun dirsekten aşağısı kan dolaşımını kaybediyor, ben de parmaklarımı boğruüne sokup çimdikliyorum.

Sert.

"Ah," diye mırıldanıyor dudaklarını oynatmadan.

Diplomatik bir gülümseme taklidi yapıyorum. "Kusura bakmayın geciktim. Ufak bir gardırop arızası yaşadım."

"Bunu *görebiliyorum*," diyor Baze, çiçeklerle süslenmiş yuvarlak masaların ve yemek tabaklarının arasından geçerek kalabalığın arasından beni yönlendirirken. "Ben de geceyi kazasız belasız atlatacağımızı düşünüyordum."

Sunucunun tepsisinden bir flüt kapıyorum ve içindekileri susuzluktan bir dikişte yudumluyorum, kabarcıklı sıvı boğazımdan aşağı inerken yüzüm sıkışıyor. "Kemerini bağla, düğün çiçeği."

Bardağı elimden kaptı ve yüzüme doğru salladı. "Bu şey sana göre *değil*."

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü kendini nasıl düzenleyeceğini bilmiyorsun."

Kaşlarımı çattım.

Bana yine bir çocukmuşum gibi davranıyor ve bu benim güvenimi azaltıyor. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki diğer bileğimi de kapıp Rhordyn'in kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana özür dilemeyen bir göz kırpan Baze'den uzaklaşıyorum.

Hain.

"İç çamaşırı giymiyor musun?" Rhordyn soruyor, buz gibi sesinin nabızı kulağımın kabuğuna çarpıyor.

"Asla bilemeyeceksin," diye mırıldanıyorum, sözlerinin çarpıcılığından etkilenmemiş gibi davranıyorum. Erkeksi kokusunun açgözlü parmaklar gibi etrafımda dolanmasından ya da beni vücudunun güçlü sütununa doğru tutmasından.

Homurdanıyor ve ben de siyah süet pantolonunun bacağımanın açıkta kalan kısmına sürtündüğünü fark ediyorum...

Beni kalabalığın arasında dolaştırıyor, elinden kaçırmak istemiyormuş gibi tutuyor ve bu kafamı karıştırıyor.

Üzerimdeki bu *etkisini* takdir etmiyorum.

Özellikle de şimdi.

Bir garson vızıldayarak yaklaşıyor ve bize karaca balığı ve kremalı bir sürüntüyle kaplanmış ısırik büyüklüğünde ekmek dilimleri sunuyor. Çalkalanan mideme rağmen bir tane alıyorum, Rhordyn sanki ekmeğin görüntüsü onu tiksindirmiş gibi kaşlarını çatarak el sallayınca kalbim beklenen hayal kırıklığını yaşıyor.

İçimde bir şeyler *kopuyor*.

Belki de bir oda dolusu meraklı bakışın maskemi kusurları için incelediğine ikna olduğum gerçeğidir. Belki de bir şey beni kızdırırsa, soğukkanlılık ile bir başka utanç verici toplumsal çöküş arasındaki ince çizgide ilerlediğim içindir. Belki de sadece *burada olması*, kafamı karıştırmasıdır, ama kanepeyi yüzüne doğru itiyorum ve zorlukla örtülü soğukkanlılığın ikiz kuyularına bakıyorum.

Geniş. *Göz kırpmadan.*

Şu anda, bu küçük, yemek öncesi ısırik, boğazına dayanan bir silah kadar tehditkâr. O da bunu biliyor. Gözlerinde, aramızdaki zemine kazık çaktığım meydan okumayı fark ettiğini görebiliyorum.

Asıl soru, ne yapacak?

Bir an asılı kalıyor, aramızdaki sessizlik kükrüyor ve sanki odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi geliyor. Biz... *ve bu küçük ekmek parçası.*

Başını yana eğiyor ve bana bir ressamın keskinin yoğunluğuyla bakıyor, sanki yontacak bir şey arıyor.

Ondan öğrenmemiş olmayı dilediğim buz gibi kararlılıktan başka bir şey görmediğinden emin oluyorum.

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bakışları teklifime kayıyor.

Çenemi kaldırıyorum, elimle hareketi taklit ederek yemeği yüzüne yaklaştırıyorum.

Rhordyn boğazını temizliyor ve kanepeyi kaptığı gibi ağzına atıyor. Yemin ederim ki yutmadan önce zar zor çiğniyor ve gözlerinde bir şey kıvılcımlanıyor ve omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor ...

Nefrete benzer bir şey.

"Mutlu musun?" diye ısıırıyor ve bunca zamandır tuttuğumdan habersiz, tutsak bir nefes bırakıyorum.

Gözümün önünde yedi.

Önemsiz olmalı, ama benim için... *her şey* demek.

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Bunu da aradan çıkardığımıza göre, kulenden nasıl çıktın?"

Sesindeki hırıltıdan, söylenmemiş tehditlerle çalkalanan gözlerinden ürkmemek elde değil.

İlgisizmiş gibi davranarak dikkatini dağıtıyorum. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Kolumu tekrar kavıyor ve beni flüt tepsisi taşıyan bir garsonun etrafında geniş bir kavis çizerek yönlendiriyor. "Araştırıyor olacağım."

"Yerinde olsam yapmazdım," diyorum, bir kadeh daha çalabilmek için sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışarak. Şampanya çok lezzetliydi ve karnımı ısıtması hoşuma gidiyor.

"Neden olmasın, Orlaith?"

Sözleri içimi parçaladı ve kiriş boyunca yaptığım küçük yolculuğu düşünerek irkildim...

O bunu çözecek ve ben de muhtemelen o lanet şeyden düşüp ölmüş olmayı dileyeceğim.

Bana kocaman gözlerle baktığını görmek için ona bakıyorum. "İşte şimdi *çok* ilgimi çekti," diyerek beni saksılardan gece zambakları dökülen büyük vazolarla çevrili bir köşeye doğru yönlendiriyor ve sırtımızı duvara dönerek yoğun kalabalığa bakmamızı sağlıyor.

Yakınlığı beni iliklerime kadar ürpertse de, aynı zamanda tenimi de ateşliyor. "Unutma, gelmemi isteyen sendin."

"Belki de çok açık değildi," diye mırıldanıyor, sesinin baritonu sadece dizlerimi zayıflatmaya yarıyor. "Ama sana gelmemeni söylemem, elbiseni korumaya çalışmam, sonra da seni kulene kilitlemem benim seni *davet etmeme yöntemimdi*."

Yanaklarımın hissettiğim kadar kızarmamış olması için dua ederek, yüz hatlarımı muhteşem bir duruşa büründürüyorum. "Beni o toplantıya sen götürdün."

Çünkü beni Çizgimin ötesine itmek istedin. Eğer dünyayla yüzleşmeye hazır olduğumu düşünüyorsan, neden beni durduruyorsun?"

Gözleri sertleşir. "İstediuğim, ihtiyacım olan ve *doğru olan birbirinden* tamamen farklı üç şeydir."

Neredeyse güleceğim, bakışlarımı bize sağlıklı bir hilal alanı açan kalabalığa saplıyorum. "Ne kadar da gizemlisin."

Kalbimin sesini duyabiliyor mu? Çünkü ben duyuyorum. Kulaklarımda kükrüyor, beni derinden sarsıyor.

Bana onu daha da zorlamamı söylüyor; iini inceleyebilmek için onu paralayana kadar kesip bimemi. Bakalım sert yüzeyin altında da aynı taşlık var mı?

Soğuk parmak uçları sırtımın alt kısmındaki çıplak teni sıyrana kadar kolumdaki tutuşunun gevşediğini fark etmiyorum...

Temastan dolayı sarsıldım.

"Ne kadar *cani olsam da*," diye mırıldanıyor ve sözlerinde bir yuvarlaklık var, sanki buraya gelmek için rotalarını saptırmak zorunda kalmışlar gibi. "Bu rengin içinde büyüleyici görünüyorsun."

Nefesim kesiliyor, başım yana savruluyor, cızırdayan tenimin üzerinde küçük daireler çizmeye başladığında kan yanaklarıma hücum ediyor.

Sıkı, alaycı ve bir boya fırçasının sivri ucundan daha hassaslar. İçimi karıştırıyorlar, karnımın alt kısmındaki sinir sarmalını yaşayan, nefes alan, sıcak kanlı bir yılan gibi bkyorlar.

Bacaklarımda bir nem oluşuyor ve uyluklarımda baskısını sıkılaştırıyorum, o kızarıklığın yanaklarımdan boynuma doğru kaydığını, meme uçlarımı sert tepelere sıkıştırdığını hissediyorum.

Taştan bir heykelim, onu korkutup kaçırmamak için kıpırdamaya çekiniyorum. Kimildarsam, bana gösterdiği küçük dozdaki ilgiye vücudumun verdiği tepkinin kokusunu alacağından endişeleniyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ancak havayı karıştıracak kadar yüksek bir sesle.

"Yine de herkesin tüm *bunları* bilmesi konusunda ne hissettiğimden emin değilim..." diye homurdanıyor, dairelerini popomun üzerinde damgalanmış ikiz gamzelerden birinin etrafında dans edene kadar aşağıya, daha *aşağıya* ekiyor.

Boğazımı temizliyorum ve kıvrınmamaya çalışıyorum.

Bana *hiç* bu şekilde dokunmamıştı. Açık ve keşfedici. Sanki tenime küçük sırlar çekiyor.

"Bu sadece bir sırt ..."

"Bu *herhangi bir* sırt değil, Orlaith."

Kararsızlığın ekşi tadını yutuyorum, yapmak üzere olduğum *her şeyi* sorguluyorum.

Rhordyn'in parmağının birkaç hareketiyle kararlılığımı çözdü ve beni acınası bir ihtiyaç birikintisine dönüştürdü. Beni beslediği bu ilgi yudumlarının kölesiyim -ciğerlerimdeki nefese ihtiyacım olduğu gibi onlara ihtiyacım var- ve buna gücüm yetmiyor.

Maliyet çok yüksek.

Güçlü, sakın, dirençli ...

"Kapımı neden kilitledin?" Sertleşmiş kararlılığımdan kelimeleri ısırarak soruyorum.

Bir an için kaşlarının arasında bir çizgi oluştuğunu düşünüyorum, ama gözümü kırptığımda çizginin kaybolduğunu görüyorum.

"Bir nezaket."

Düşüncesini takdir etsem de uygulamasının üzerinde çalışılması gerektiğini söylemek için muhtemelen kötü bir zaman.

"Bu kadar mı?"

"Evet ama artık buradasın," diyor kalabalığı inceleyerek. Gözlerini tekrar bana çeviriyor ve bizi diğerlerinden ayıran mesafenin neden bu kadar fazla olduğunu anlıyorum; sanki fiziksel olarak çok yaklaşımlarını engelleyen bir bariyer varmış gibi.

O gümüş rengi gözlerde *ölümcül* bir maharet var. "Neden buradasın, Orlaith?"

Yutkunuyorum, içim dışıma çıkmadan önce başka tarafa bakıyorum. "Cezalandırılmak için enayi, sanırım."

Parmakları duraklıyor.

Buz gibi bıçağıyla yanağımı oyarken sessizlik uzuyor, sonra homurdanıp başka tarafa bakıyor ve o daireleri tekrar çizmeye başladığında nihayet yarı tatmin edici bir nefes almama izin veriyor.

"Peki çançiçeklerini ne yaptın?" Kalabalığı incelemeye devam etmesine rağmen bakışlarımı yüzünün yan tarafına saplıyorum. "Onları balkondan aşağı mı attın yoksa kurumaları için astın mı?"

"İkisi de değil," diye ısırdım. "Sandığın kadar zeki değilsin."

"Yastığının üzerindeler, değil mi?" Bakışlarımla buluşuyor ve unutulmaz bir an için nefesimi alıyor.

Nereden biliyor?

"Pek bir şey özlemiyorum, Orlaith. Hele ki konu sen olunca."

İçimi bir nefes kesildi.

"Gözlerindeki her parıltıyı, ruhunu *şarkı* söyleten her coşkuyu biliyorum. Şu anda omurganın kendi isteğiyle değil, parmaklarım seni ipe dizilmiş bir kukla gibi sardığı için kilitli olduğunu biliyorum" diyor, lezzetli kıvrımlarını sıkılaştırıyor ve zonklamaması gereken yerlerimin zonklamasına neden oluyor.

Bu adam için değil.

Daha yakına eğiliyor, nefesi kulağıma buz gibi saldırıyor ve kendimi bir çiçek gibi eğilirken buluyorum - sanki beni mahvedecek acı bir ayaz değil de güneşmiş gibi uzanıyorum.

Ve kızgınlım. Kendime *çok* kızgınlım, çünkü muhtemelen bundan zevk alırdım. Rhordyn tarafından mahvedilmek, bir daha onun şefkatinin yudumlarını içememekten daha iyi olurdu.

"Yanaklarının kızardığını biliyorum çünkü bacaklarının arasındaki donuk ağrıdan utanıyorsun. Uyluklarının arasına bulaştığını hissettiğin ıslaklıktan. Kokusunu alabileceğimden endişeleniyorsun. Koklayabilirim."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, bakışları içimi kavuruyor, sonra da içimi kemiriyor.

"İşsel bir savaş verdiğini biliyorum, çünkü uyarılmışlığının kokusunu alabilsem de ... öfkenin bir *alev* gibi tenimi yaladığını hissedebiliyorum."

Bir ritim geçer, tatlı, masum bir araf. Tüyler ürpertici bir ölüme mahkum olan huzurlu, çalınmış bir an.

Bunu biliyorum. Havada hissedebiliyorum, okyanusun sulu bir nefes çekmesi gibi.

Güzelce oyulmuş ağzı açıldığında neredeyse uzanıp kapatacaktım.

"Bırak öfke kazansın, Orlaith." Parmakları daireler çizmeyi bırakıyor, aramızdaki kapı tekrar kapanıyor. "Bırak öfke kazansın."

Sonra gitti, beni duvarın dibinde tek başıma bıraktı, veda sözlerinin altında ezildim.

Ben onun olabilirim ama o *asla* benim olmayacak.



CHAPTER 37

ORLAITH

A Gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve sanki o küçücük boncukta kırık kalbimin ağırlığı yokmuş gibi hızlı bir el hareketiyle onu uzaklaştırıyorum.

Hemen ardından bir başkası.

Rhordyn kürsüye adımını atar, onu kıvrımlarını eriten bronz bir elbise giymiş olan gülümseyen Zali takip eder. Kalabalık dikkatini, sanki birbirlerine uymaları için yaratılmışlar gibi herkesin üzerinde duran Yüksek Efendi ve Yüksek Hanımefendiye çeviriyor. Dünyayı birlikte yönetmek, fethetmek ve kurtarmak için yaratılmışlar.

Taç ya da güç tacı takmazlar. Kendilerini öylesine asil bir duruşla taşıyorlar ki, etraflarındaki hava bile eğilmiş gibi görünüyor.

Sol kolumun derisi karıncalanıyor ve yan gözle baktığımda Cainon'un bir adım ötedeki duvara yaslanmış, ellerini ceplerine sokmuş olduğunu görüyorum. Saçları, alt kesiminin sert hatlarını ortaya çıkaran bir topuzla arkaya toplanmış ve kıyafeti diğerlerinden çok daha rahat; dar lacivert pantolon ve beyaz, formda bir düğme, kolları kalın, kordonlu ön kollarını ortaya çıkarmak için kıvrılmış. Üst düğmeleri açık olan gömleğinden Altın kasların pürüzsüz levhaları.

O, loşluğu kesen bir güneş ışığıdır - bir tutam vahşi terk edilmişlikle çiğ seks çekiciliğine bürünmüş gündelik zarafetin resmi.

"Güzel çiçek neden ağlıyor?" diye soruyor, başını yana çevirip bana umursamaz bir bakış atıyor.

Ama o hoyrat ağzının kancasının altında, o soluk mavi gözlerinin derinliğinde bir samimiyet tohumu seziyorum. Ve soru, çok... *istilacı*. Sanki boğazıma balık tutmaya gitmiş, kalbimi oltaya takmaya çalışıyor.

Kai'den başka kimseden böyle sorular duymaya alışık değilim.

Elini kaldırıp aramızdaki boşluğa tecavüz ediyor ve başparmağının ucunu çenemde gezdirip bir gözyaşını boya damlası gibi çeneme bulaştırmadan önce ciğerlerimde itiraz edecek hava yok.

Şaşkınlığıma rağmen, yerçekiminin zehirli bir formu gözümü podyuma doğru çekiyor. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, kırılıyorum.

Gözlerimi kaçırdığım anda başparmağı düşüyor.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Çiçek köklerini kazdı." "Çiçek *aptaldı*."

Bir *ting-ting-ting* kutlama gürültüsünü böldü. Müzik duruyor ve kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor ama bana hiç de sessiz gelmiyor. Bangır bangır bağıyor ve tek bir parçam bile burada olup bu hikâyenin gelişimini izlemek istemiyor.

Duvardan sıyrılıyorum, büyümlü kalabalığın arasından geçmeye ve meraklı gözlerden uzak bir köşe bulmaya kararlıyım. Kendimi güçlü ve ayakları yere basan o dirençli kadına dönüştürebileceğim bir yer...

Cainon'un eli benimkine kayıyor ve kavıyor, beni yerime sabitliyor. Beni *ona bağlıyor*.

Bakışlarım kıvrılmış parmaklarımıza saplanıyor, onun teni benimkinin kremsi tonuna kıyasla çok altın rengi.

"Hayır." Sözcükler kalın ve suçlayıcı, bakışlarımın kesilip onun dalgasız havuzlarına dalmasına neden oluyor. "Burada dur ve *izle*," diye fısıldıyor ve beni yumuşak bir gümbürtüyle duvara doğru çekiyor. "Eğer bu kalede kalırsan, her gün göreceğin şey *bu olacak*. Ama çok, çok daha kötü olacak."

Omuz silkerken kaşlarım çarpışıyor. "Kadının kokusunu her yerinden alabileceksin. Çocuğuyla birlikte şiştiğini göreceksin, çünkü bu maskeyi inandırıcı kılmak için onlardan beklenen bu olacak."

Nefeslerim keskinleşiyor ve kısalıyor - hayal gücüm net, özlü bir resim çiziyor.

Ve acıtıyor. Hem de çok acıtıyor.

"Ve sonunda..." ifadesi yumuşuyor, "sonunda bu duygular aşka dönüşecek. Kim olduğunuzun, nereden geldiğinizin bir önemi yok; bizi *bağlayan* prangaya aşık olmak doğamızda var."

Yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor ve yine onu yakalayıp başparmağındaki kalıntıyı emiyor.

Bu samimi görüntü karşısında içimde bir şeyler kıpırdıyor. "Peki neden umursuyorsun?"

Cainon gözlerine ulaşmayan bir teselli gülümsemesi sunuyor. "Çünkü ikimizin de yararına olacak başka seçenekler de var."

Dürüstlük.

Bu da bir şeydir. Genelde saçma sapan cevaplar alırım.

"Bu gece," diye gürledi Rhordyn, gürleyen sesi odayı doldururken, "sadece Ocruth halkına değil, tüm *kıtaya* hitap ediyorum."

Omurgam dikleşiyor, bakışlarım tanıdık sesinin beni çözme tehdidiyle kürsüye doğru çekiliyor.

Rhordyn uzun, unutulmaz bir dakika boyunca kalabalığı değerlendiriyor, yüzlerce nefesi yakalıyor, yüzlerce çeneyi eğiyor, Zali'nin elini kendi eline almadan önce yüzlerce çift gözü genişletiyor.

Kanım donuyor.

Aynı elini kaburgalarımın üzerinden geçirip kalbimi de tutmuş olabilir. Çünkü şu anda atışlarımı kontrol ediyor, o şeyin pompalamaya devam etmesine izin verip vermeyeceğine ya da göğsümden çekip yere atıp atmayacağına karar veriyor.

Bana bakmıyor. Bir kere bile. Sadece omuzlarını dikleştiriyor ve şöyle diyor: "Aşk, çok uzun zamandır değer verdiğim bir dostluğun güvenli köklerinde buldum, tıpkı topraklarımın korunmasına değer verdiğim gibi.

Halkımın."

Kalabalık alkışlıyor, balo salonunu nefesimi kesen bir neşeyle dolduruyor.

Zali'nin sol elini kaldırıyor, çıplak bileğini bir tür ödül gibi sergiliyor.

Benimle *alay ediyor*, göğsüm çöküyormuş gibi hissettiriyor.

Yapma, Rhordyn.

Lütfen yapma...

"Bu gece, yanımdaki bu kadına en kutsal sözümüzü veriyorum."

Nefes alamıyorum, düşünemiyorum. En yüksek ağacın en yüksek dalına tırmandım, bu süreçte hepsini kırdım ve şimdi aşağı inmenin tek yolu *düşmek*.

"Ama aynı sözü halkımıza da veriyorum. Çünkü Zali ve ben sadece aşkta değil, aynı zamanda *toprakta da* birleşeceğiz."

Sevgiler.

Bu kelime kalbimde bir delik açıyor; dökülmekle tehdit eden yeni bir gözyaşı dalgası getiriyor.

"Topraklarımızı yeniden güvenli hale getirmek için aramızdaki sınırı lekeleyeceğiz!"

Bu kez kalabalık patladığında kulakları sağır eder. Yuhalamalar, ısıklar ve çığlıklarla dolu gürleyen bir alkış - çok uzun zamandır korku içinde yaşayan insanların çaresiz yakarışları. Bu birleşmenin en kötü kabuslarına çare olacağına inanan insanlar.

Ve belki de öyle... ama bu *beni öldürüyor*. Kalbimi yağmalıyor ve içimin etli karmaşası arasına bir gölge tohum ekliyor.

Rhordyn bileğindeki kupaya uzanırken ayağım ileri fırlıyor ve beni tutan el daha sıkı kavlıyor.

"*Yapma,*" diye

homurdanıyor Cainon.

"*Canın cehenneme.*"

Tam bir adım daha atacaktım ki, piç kurusu kolumu gövdesine kilitlenene kadar çekti.

Rhordyn'in obsidyen yemini Zali'nin bileğine dolamasını izlerken, bir parçamın koptuğunu ve bu manzara karşısında solduğunu hissederek, "Sen bir pisliksin," diye ısııyorum.

"Şüphesiz. Ama bana daha sonra teşekkür edeceksin." "Pek olası değil."

Mandal takıldı ve kalabalık alkış tufanı koparıp köpüklü kadehleri tokuştururken ben kolumu yuvasından koparıp yaralarımı huzur içinde sarabileceğim Stony Stem'e geri dönme dürtüsüne karşı koyuyorum.

Başardı. Gerçekten başardı.

Önümden geçen tepsiden bir bardak alıp hepsini bir yudumda içiyorum.

"Etkileyici," diye bağırıyor Cainon kalabalığın uğultusu arasında ve ben onu bir bakışla öldürüyorum, sırtım kürsüye dönük...

Bir cupla'nın hediye edilmesini bir öpücükle mühürlemek adettendir - ki bunu görmeye hiç niyetim yok. Kalabalığın bir alkış tufanı daha koparmasından, bunun tam olarak ne zaman olduğunu anlıyorum.

İçimde derinlerde bir şey başımı çevirmemi emrederek beni *çekıştirmeden* önce birkaç acı dolu saniye geçiyor. Reddediyorum ama kanca daha sert, *daha sert* çekiyor... ta ki sonunda pes edip kürsüye doğru bir bakış atana kadar.

Büyük hata.

Boş bardağı Cainon'un göğsüne çarparken Rhordyn'in bakışları üzerime çevriliyor ve o geniş, metalik gözler gümüş alevlerin tomurcuklarını barındırıyor gibi görünüyor. Varlığının genişlediğine yemin edebilirim - neşeli manzarayı daha fazla kaplıyor, çoğu insanın muhtemelen tanımadığı buz gibi bir öfkeyle enfekte ediyor.

Müzik başlıyor, kalabalık çalkalanıyor ve bir neşe örtüsü beni onun bakışlarından ayırıyor.

Tırtıklı bir iç çekiyorum, damarlarımda sıvı bir öfke kabarıyor. Bunu o yaptı.

Beni geride tutacak hiçbir şey kalmadı.

Kalabalığın arasından çıkan Baze, paslı bir bakışla Cainon'u öldürürken elini bana doğru uzatıyor. "Orlaith, bu dansı bana lütfeder misin?"

Bana gerçekten bir seçenek sunmuyor. Bana bir *emir* veriyor.

Ama kendimi özgür ve cesur hissediyorum - midem damarlarımı yalayarak ilerleyen sıvı cesaretle fokurduyor, beni ağırlıksız ve sıcak hissettiriyor.

Güçlü, sakın, dirençli.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, tatlı bir gülümsemeyle, kirpiklerimi kırıştırarak, alnını kaldıran Cainon'a bakıyorum. "*Cain* zaten sordu."

Cainon'un dudaklarının kenarı çengelleniyor, Baze neşeli bir ses çıkarınca bu hareket keskinleşiyor.

Parlatılmış obsidyen yüzeyini sadece birkaç dansçının süslediği geniş zemin alanına doğru götürülürken ona dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

Cainon'un göğsüne doğru döndüğüm anda gülümsemem kayboluyor. "Nasıl dans edileceği hakkında hiçbir fikrim yok," diye tısıyıyorum, müzikle birlikte ne kadar kendinden emin hareket ettiğinin farkındayım. Kalçamı kavrayışında ve elimi havada tutuşunda rahat bir kesinlik var, ipe bağlı bir kukla gibi doğru adımları atmam için beni yönlendiriyor.

"İyi gidiyorsun. Sadece beni takip etmeye devam et."

Beni döndürüyor ve ben gözlerime ikiz sevgi tohumları ekmeye dikkat ediyorum.

-Şehvetli ve ikna edici bir gülümseme takınmak. Duygularımı uzun bakışlarla ve ona karşı duruşumla göstermeye dikkat ediyorum.

Beni göğsüne doğru döndürüyor ve göğsüm kurtulmaya çalışan bir kıkırdamayla sarsılıyor. "Sen ilginç bir şeysin." Başka bir dönüşün içinde dönüyorum. "Ve bu *elbise*..." diye mırıldanıyor, bacaklarımın etrafındaki kırmızı fişkırmayı izliyor. "*Enfes*."

Sahte sırtışıımı korurken "Teşekkür ederim," diye dudaklarımı büzerek cevap veriyorum. Sırtımı kaslı göğsüne dayayarak beni içeri çektiğinde, dans meydanının kenarında yan yana duran Rhordyn ve Zali de dahil olmak üzere tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark ediyorum.

Rhordyn'in bakışları boşluğun öbür ucundan beni yakalıyor ve gözlerinde şiddet var.

Soğuk, acımasız şiddet.

Bunu o istedi. Çaba istedi.

Başka tarafa bakıyorum.

"Herkes izliyor," diye mırıldanıyorum, hırçın topuklarımı kendime saklamaya odaklanıyorum. Adamı yaralamamanın, görünüşe göre kontrol ettiği gemileri ele geçirmenin bir yolu olduğundan şüpheliyim.

Cainon'un dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. "Gerçekten de öyle. Ve daha önce hiç bu kadar ikna edici bir gösteri görmemiştim."

"Bunun daha fazlası olduğunu düşünerek kendini kandırmadığını duyduğuma sevindim," diyorum mükemmel boyanmış gülümsememi değiştirmeden.

Beni döndürüyor, sonra içeri sokuyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz ve okyanus gözlerinin tuzağıyla kafesleniyorum.

Aniden *ciddileşen* gözler.

"Başka bir adamın hazinesini çalacak kadar gururlu değilim, Orlaith."

Gözlerime fazladan bir sevgi katmanı çiziyorum, küçümsenmiş kalbimden çıkan soğuk bir ok yokmuş gibi davranıyorum. "Biliyorum."

Vücuduna o kadar sıkı sarılıyorum ki göğüslerim ağrıyor. "*Peki ya sen?* Yaralı kalbine inat ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Güçlü, sakın... Dirençli.

Toplayabildiğim tüm inançla, "Ne kadar sürerse," diye ısırıyorum.

O gemileri güvence altına almak, daha fazla küçük kızı beni mahveden kâbusları yaşamaktan kurtarmak için ne kadar gerekiyorsa.

Dudakları yine köşeden kıvrılıyor ve sağ yanağındaki derin gamzeyi ortaya çıkarıyor. "Göreceğiz."

Sonra dudakları benimkilerin üzerinde, benimkilerle birlikte hareket ediyor; yakalamaya, yaralamaya ve sahiplenmeye yönelik bir saldırı.

Dili içeri girip benimkinin üzerinde gezinirken oda ürperiyor. Araştırıp keşfederken ve nefesimi ciğerlerimden çalarken.

Vahşi ve yırtıcı, dayanmaya hazır olmadığım erkeksi arzusun ateşli bir yıkamasını ortaya çıkarıyor. Sanki yemeğe oturmuş ve

Onun doymak bilmez açlığıyla ilgili bir şey vücudumu ısıtıyor. Omurgam diken diken. Damarlarımda ateş ama sırtımda buz var ve ikisi *savaşıyor*. Çekildiğinde nefes nefese kalıyorum.

Dağımk.

Kalabalık mırıldanmaya başlıyor, parmaklarımın uçları onun ateşli saldırısından karıncalanan kabarık dudakları sıyrıyor. Huzursuz izleyicilere rağmen, bir sessizlik hissi çöküyor ve bizi kucaklayan gerilim balonundan dışarı bakıyorum.

Dans pistinde sadece bizim olduğumuzu fark ediyorum. Yoğun bir seyirci sınırımız var -bazıları tanıdıklarına kısık sesle laf atıyor, bazıları ağzı açık aval aval bakıyor, bazıları Rhordyn'e bakışlar fırlatıyor...

Adamın kendisine bakmaya cesaret ediyorum, gözlerinde ölümden çok daha kötü bir şeyle Cainon'a bakan, kaynayan bir kas gölgesi.

İçimde bir şey zonkluyor; keskin ve acı verici, sanki bir iç yara hayati sıvılar sızdırıyormuş gibi.

Dikkati dağılıyor ve ben de onun iğneleyici izini takip ederek bileğime takılı lacivert ve altın renkli kupaya ulaşıyorum...

Kalbim boğazıma sızdırdı.

Zorlukla nefes alabildiğim ciğerlerime bakıyorum ama Cainon bana bakmıyor. Aynı tehditkâr mesajla yüklü, aynı tehditkâr bakışlarla Rhordyn'e bakıyor.

"İstediğin buydu, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Güzel. O zaman bu kadar şaşırmış görünme. O göz kamaştırıcı gülümsemelerinden biriyle daha insanları sersemlet."

"Böbreğine bir tekme daha atarak seni sersemletmeme ne dersin?"
Sahte bir sırıtışla ısırıldım.

"Daha sonra, bu kadar çok insanın izlemediği bir zamanda. Ben de süslü bir konuşma yapayım mı? Süslü laf kalabalığıyla aşkımı ilan edeyim mi?"

Tanrım, hayır.

"Bu gerekli olmayacak-"

"*Sessizlik*," diye bağırarak dedikodu yapan yüzlerce çift dudağı tek bir kelimeyle ilikliyor.

İçten içe, avuç içim yüzüme çarpıyor.

Elimi tutuyor ve bir savaş bayrağı diker gibi başımın üzerine kaldırıyor. "Ve kadehlerinizi Güney'in gelecekteki Baş Sahibesi'ne kaldırın."

Yüksek Yanlış-

Bekle.

Bir flüt denizi gökyüzüne doğru fırlamadan önce an uzar, gerilim çatırdar ...

Oh, kahretsin.



CHAPTER 38

ORLAITH

B ayaklarım Stony Stem'in en üst basamağına dikilmişken, ateşli bir meşale tutan elime bakıyorum. Bileğime koyu mavi bir kelepçe gibi bağlanmış kupaya.

Giymeyi hayal ettiğim tek renk *siyahtı*.

Kalbim ritmini kaybetti, soğukkanlılığım kayboldu. Güçlü ve dirençli maskemin, gözlerimden akan her damlada biraz daha lekелendiğini hissedebiliyorum.

Ben iyi değilim.

Gözyaşlarım sessiz olabilir ama içimden çığlık atıyorum.

Gece ritüelimiz sırasında genellikle Rhordyn'le beni ayıran kapıya bakarken ayakkabılarımı düşürüyorum ve arkamdaki basamaklardan aşağı yuvarlanmalarını dinliyorum. Hemen ardından Stony Stem'in anahtarı geliyor - balodan kaçtıktan sonra Cook'a yalvarmışım.

Dilim alt dudağımda geziniyor ve hala Cainon'un tadının damağımda olduğunu fark ediyorum.

Cainon'u öptüm.

Meşaleyi duvardan çıkıntı yapan dövme bir kılıfa sokuyorum ve titreyerek nefes alıyorum, narenciye ve tuz kokusunda boğuluyorum, elbisemin yabancı kokuyla *sırılsıklam* olduğunu fark ediyorum. Boğazımın arkasında bir inilti fokurduyor, ipeksi, vücudu saran kılıf aniden beni boğuyor.

Bu elbise kendi başına bir tür maskeydi... ve zihnimin utanç verici köşesinin derinliklerinde Rhordyn'in bunu göreceğini umuyordum.

Geri soy.

Bana bir kez baktığında elbisenin gerçekte ne olduğunu görecekti; ben içten içe parçalanırken beni bir arada tutan güzel bir turnike.

Ama yapmadı ve elbise çok işe yaradı.

Çok iyi.

Kapalı. Çıkması gerekiyor.

Boynumun arkasındaki bağlarla savaşıyorum ama parmaklarım titriyor, hayal kırıklığım içimde hissettiğim her şeye ihanet eden hıçkırıklarla kanıyor.

Ellerim ön tarafa doğru uçup sıkıca kavrarken bir inilti havayı deliyor. Korseyi yırtıyorum, ortadan ne kadar kolay yırtıldığını ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardığını görünce nefes nefese kalıyorum.

Ellerimin ve *gazabımın bir* başkasına ait olmasını dileyerek, yarılan dikişlerin sesinden beslenerek tekrar yırtıyorum.

Soğuk ve acımasız biri ve-

Benim değil.

O benim değil.

Öfkemi, şaşkınlığımı, üzüntümü en başta hiç istemediğim başyapıttan çıkarıyorum, elbise çılgık atıyor ve beni yavaş yavaş serbest bırakması için onu zorluyorum.

İstediğim, ihtiyacım olan ve doğru olan birbirinden tamamen farklı üç şeydir...

Son parça da yere düşerken, parçalanmış şeritler kanlı bir su birikintisi gibi zemini süslerken içimden çarpık bir ses çıkıyor. Kendime duyduğum nefretin kükreyen alevinden, *ona duyduğum nefretten* ve aramızdaki o psikolojik çıra yığınının başka beni ısıtacak hiçbir şey olmadan basamaklarda duruyorum.

Duraksıyorum, belirsizlik içinde yıkıntı yığınınına bakıyorum. Kendimi bu ana getirmiş olabilirim ama yaşadığım kırbaç darbesi beni yönsüz bıraktı.

Artık bir son kullanma tarihine bağlıyım. Ağım çözülecek ve başka bir erkeğe söz verdiğim için artık burada özenle düzenlenmiş normalimde hoş karşılanmayacağım.

Başka bir bölgenin Yüce Efendisi.

Bu gece o elbiseye adım atarak, güvendiğim duvarları yıktım.

Ben iyi değilim.

Paslı kolu tutup kapımı açıyorum ve odamın bıraktığım gibi olduğunu görüyorum. Hiçbir şey değişmemiştir.

Ben hariç.

Omurgama çelik saplayarak yan masamın üzerinde duran kristal kadehi boynundan yakalıyorum. Kadehi çalışma masama taşıyor, yan yatırıyor ve boyanmamış taşlarımdan birini kullanarak kenarına çekiçle vuruyorum.

Küçük, keskin kristal parçaları serbest kalır. Döndür, *parçala*. Döndür, *parçala*. Döndür, *parçala*.

Her santim içki yüzeyi kesilecek kadar keskin olana kadar devam ediyorum. O adam için her lanet gece acı çekiyorum -şimdi boş hissettiren bir hareket- onun da benim için kanama zamanı geldi.

Kırılmış camlardan oluşan bir dağınıklık bırakarak iğnemi geri aldım ve bir mum alevinin tomurcuğunda tuttum.

Ucu kızarıyor ama yine de orada bırakıyorum, ısının parmaklarımın kıvrımına kadar sızmasına izin veriyorum, orada etimi bir dağlama demiri gibi haşlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, tutuyorum, *tutuyorum... ta ki* yanaklarımdan süzülen yaşlar acı ve kalp kırıklığının eşit parçalarından olana kadar.

Bırak öfke kazansın, Orlaith. Bırak öfke kazansın.

"Siktir. Seni."

Elimi geri çekip iğneye üflediğimde parmağım ve başparmağım ateşli bir acıyla zonkluyor, kızarmış et kokusu bana eziyet ediyor ve anıları ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Karanlık olanları. *Acı* verenlerden kaçıyorum. İğneye bakıyorum...

Konu Rhordyn'e kanımı vermek olduğunda obur merakım hiçbir zaman anlaşmayı bozan bir unsur olmadı. Neden buna ihtiyacı olduğunu bilmek için yanıp tutuşsam da, ihtiyacı *olduğu* gerçeği *yıllarca her* gece parmağımı batırmama neden oldu.

Hayatımı bu eylemin etrafında kurdum. Varlığımın her zerresiyle ona sarıldım.

Ona aç kaldım. Ondan beslendi. Ona *güvendim*. Kendimi bir şekilde bizi özel kıldığına inandırdım ...

Ama Rhordyn, kupasını Zali'nin bileğine bağladığı anda bu teoriyi katletti.

İğneyi serçe parmağımın ucuna batırıyorum, neredeyse kemiğe kadar girdiğinde tıslıyorum, ama kalbimin acı veren sıkışmasıyla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değil.

Bir ampul kan kabarıyor ve boş kadehe damlamasına izin veriyorum, duygularımı da aynı kolaylıkla boşaltabilmeyi diliyorum. Musluğu çeviriyorum ve içimde *ondan* hiçbir şey kalmayana kadar su katılmamış öfke, üzüntü ve kalp kırıklığının damlamasına izin veriyorum.

Ama o hala orada, kalbimde ağır bir şekilde oturuyor. Karnımı döndürüyor, döndürüyor ve döndürüyor.

Tekrar bıçaklıyorum, bu sefer başparmağıma, daha önce hiç olmadığı kadar derine batırıyorum. Kan akışı anında gerçekleşiyor ama o ağırlık hâlâ devam ediyor.

Bu yüzden tekrar, tekrar ve *tekrar saplıyorum*, ancak titreyen on parmağımın hepsi kadehe ulaştığında duruyorum ve sulandırılmamış *benden oluşan* küçük kırmızı su birikintisine ekliyorum.

Bu renkten nefret ediyorum, sırların renginden. Geçmişimin, şimdiki zamanımın rengi, ama artık geleceğimin değil.

Ama aynı zamanda *seviyorum*.

O ağır kan gölünde Rhordyn'in yansımasını neredeyse görebiliyorum; dans meydanının kenarından bana nasıl baktığını görebiliyorum.

Onun gözlerinde ihaneti gördüm. Ve eğer kendimi çok *daha fazlası* olduğumuza ikna ederek beslediğim kalp kırıklığının katmanlarını sıyıırırsam, bunun anlamını görebilirim ...

Son on dokuz yıldır bu kulede güvendeydim. Beslendim, giydirildim ve eğitildim. Eğitildim - mahremiyete her şeyden çok değer veren birine ait olan bir kalede özgürce dolaşmama izin verildi.

Hiçbir şey bana zarar vermedi. Kimse beni konfor alanımı terk etmeye zorlamadı.

Evet, Rhordyn önce beni incitti ama ben de misilleme yaptım ve bunu sadece daha iyi bir şey için yapmadım. Eylemlerimin bir kısmı içimdeki o kindar kuyudan besleniyordu - Rhordyn'i de beni incittiği kadar incitme arzusu fokurduyordu.

Bu... aramızdaki şey beni bir canavara dönüştürüyor.

Merdiven boşluğuna yürüyorum ve parçalanmış önlüğümü bir kucak dolusu alıp geri kalan katliamın üzerine kapıyı kapatıyorum. Diz çökerek Kasa'nın kapağını açıyorum ve içi boş, ahşap mezarı ortaya çıkarıyorum.

Bu renkte büyüleyici görünüyorsun ...

Yüzüm buruşuyor.

Elbiseyi bölmenin içine itiyorum, tahrip edilmiş kadehi parçalanmış malzemenin arasına sıkıştırıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum.

Dönerek, beni bir arada tutabileceklermiş gibi kollarımı dizlerime dolayarak affetmeyen tahıldan aşağı kayıyorum.

Bir yanım Rhordyn'in hemen Stony Stem'e koşmasını umuyor. Bir şekilde bol miktarda, sulandırılmamış bir teklif sunduğumu hissedecek ve koşarak gelecek.

Bir yanım onun geç kalmasının cezalandırılmasını bekliyor.

Dakikalar geçiyor ve çalkalanan duygularım bana her saniyeyi saydırıyor.

Geliyor mu ki?

İstenmeyen, kullanılmayan bir kadehin içinde duran o küçük havuzumun düşüncesi

... Acıtıyor. Ona bir daha asla kendimi tattıramayacağım düşüncesi *acı* veriyor.

Her şeye rağmen, bir parçam kanımın onun içinde son bulacağı düşüncesinden hoşlanıyor. Damla damla, onun sistemine girmenin bir yolunu buluyorum.

İşgal et onu.

Ama bu, evli bir hanımefendi için uygun bir davranış değil; bunu ben bile biliyorum. Bir kadının bir cupla'yı kabul ettiği anda giydiği görgü kurallarını anlayacak kadar çok kitap okudum.

Stony Stem'e tırmanan ayak seslerinin belli belirsiz sesini duyuyorum ve kalbim rahatlayarak yerinden fırlıyor, sonra bunun o sese aç kaldığımı son anlardan biri olacağını anlayınca dibe vuruyor.

Güm... güm... güm...

Her adımımı bir öncekinden daha yavaş atıyor gibi görünüyor, ayak sesleri normalde olduğundan çok daha yumuşak.

Bütün o gürültü nereye gitti?

Yağlanmamış menteşelerinden çıkan hafif bir gıcırtyla küçük kapı açılıyor ve elbisemin kesilmiş bir hayvanın iç organları gibi dışarı fışkırarak keskin ve kanlı sunumu ortaya çıkardığını hayal ederek hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Kadehe bakıp, içine döktüğüm tüm acıyı mı görüyor?

Bana *kendi acısını* göstermesi için sessiz bir yalvarış olarak bilenmiş kenarlar mı?

Bir başka gıcırtyla ahşap kapı kapanıyor, ardından sessizlik. Odanın sallanmaya başladığını hissettirecek kadar uzun süren bir durgunluktan başka bir şey yok.

Kapımı çal. İçeri gir. Bağır bana. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyle.

Yaşadığın sürece beni asla affetmeyeceğini söyle.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Bu da benim de ona saldırmak yerine kendi zehrimi yutmak zorunda kaldığım anlamına geliyor.

O Stony Stem'den iniyor ve ben hâlâ daracık tenim ve eylemlerimin prangasından başka bir şey giymemiş halde testere dişli bir nefes bırakıyorum.

Bu ve kalın bir hayal kırıklığı cılası. Ben yere attım ama o dövüşmedi bile.

Onun ayak seslerini duyduğumda karnımdaki ateş tükenmiş bir fitil gibi sönüyor.

Gitti. Gitti.

Kasayı açtığımda ahşap rafın ortasına yerleştirilmiş, patiska sarılı bir paket görüyorum. Katmanları çözdüğümde, yere dökmek istediğim, çoktan öğütülmüş bir topak kaspun buluyorum.

Bunu istemiyorum. İşe yarıyor ama *o* daha iyi çalışıyor.

Benim değil.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde durup çalışma masama doğru ilerliyorum, sonra da bilincimi tırmaladığını hissettiğim gece dehşetine hazırlanmak için toniğimi karıştırıyorum. Balkona çıkıp kadife kaplı geceye bakıyorum ve Rhordyn'in kale arazisinde sinsice yürüdüğünü, ağaçların arasında kaybolmadan önce etrafı taradığını hayal ediyorum.

Dişlerimin gıcırdaması uzun sürmüyor ve beni çekmecemden bir üstlük çıkarıp giymek için içeriye koşturuyor.

Hiç rahat vermeyen aç ocağa bakarak otuz üç saç tokasının hepsini sökmeye başlıyorum, saçlarımı serbest bırakıp başımın üstüne yığıyorum ve uyumak için bir bantla sabitliyorum. Yüzümü yıkıyorum, şömine rafından şamdanımı alıyorum, sonra yatağımın yanına gidiyorum.

Eğilip halıyı kaldırıyorum ve gizli bölmemi ortaya çıkarıyorum.

Bana gerçekten istediğim tek şey dışında *her şeyi* veren adam tarafından kırılmış, kafam karışmış ve acı verici bir şekilde hayal kırıklığına uğramış olabilirim, ama bunların hiçbiri beni taşı kaldırmaktan, Rhordyn'in yastık kılıfını çekip çıkarmaktan ve burnumu ipeksi pilelere sokmaktan alıkoymuyor ...

Bunların hiçbiri yatağa girip mumu üfleyerek söndürürken ve kendimi siyah bir bulutun içine bırakırken onu yakınımda tutmama engel olmuyor.

Bir yığın halinde düğümlenmiş, boynumun arkasına uzanıyorum.

Gümüş mandal, hor görülen ve zonklayan parmaklarıma yabancı çünkü bu kolyeyi daha önce hiç çıkarmadım.

Hiç istemedim.

Metalik dişler sonunda yerinden çıkıyor ve zincir ağır bir yığın halinde çarşafplarımın arasına düşüyor.

Parmaklarım boş yolu izlerken bir hıçkırık fokurduyor ...

Üzerime bastırılmadığında cildimi *çıplak* hissediyorum, sanki bir gerginlik soyulmuş ve beni çiğ bırakmış gibi.

Garip bir şey. *Doğal değil.*

Ama kolyeyi bana Rhordyn verdi ve artık onu takamam. Cainon'un kupası bileğimi sıkarken olmaz.

Rhordyn'in cupla'sı Zali'ninkini sıkıştırırken olmaz.

Hayatım değişiyor. Onunla ne kadar savaşırsam, o kadar dikişlerimi yırtacak.

Kristal kolyeyi ve bebek deniz kabuğunu yan masamın üzerine koyuyorum ve başka bir kadına söz vermiş bir adamın kokusunu barındıran yastık kılıfına sokularak çarşafın altına gizleniyorum. Çünkü yarın ateşi yakıp közle besleyeceğim.

Onu serbest bırakacağım, kendi yarattığım bu kafesten kendimi kurtarmadan önce yapmam gereken bir şey.

Rhordyn haklıydı ...

Ben bundan daha iyiyim. Bundan daha güçlüyüm.

Büyüme vaktim geldi.



CHAPTER 39

ORLAITH

I Sırt üstü yatıp göremediğim bir tavana bakıyorum, keşke ateşten bir parıltıyla aydınlansa da ışık ve gölgenin tahta çatırtıları eşliğinde savaşını izleyebilsem. Unutulmaz bir Bazen bana huzur veren bir ninni.

Böyle giderse hiç uyuyamayacağım.

İç çekiyorum, başucumdaki gece kabuğu kavanozuna uzanıyorum ki uzaktan gelen ağır ayak sesleri beni sarsıyor, çarşaflar kucağında birikiyor, yastık kılıfı göğsüme yapışıyor.

Bir sorun var.

Gürültülü melodi, öfkeli bir fırtınanın ortasında kalmışım gibi ses çıkarana kadar yükseliyor. Tempoda bir duraklama bile olmadan, kapım menteşelerinden fırlıyor ve yüklü kitaplığımı çarparak kitaplarımın çoğunu yere düşürüyor.

Ürkütücü bir gölge odama vahşi bir hayvan gibi saldırıyor, hırlıyor, eşyaları etrafa savuruyor, deri kokusu ve kış rüzgârı duyularımı tokatlıyor.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Nerede o?" Rhordyn kükrüyor, silueti bir çekmeceyi yuvasından çıkarıp içindikileri yere saçıyor. Dizginlenemez kaosuna bir sonraki övgü bir kutu biblydu; yıllar boyunca topladığım değerli parçalar, bir yemeği süsleyen biber gibi kıyafet yığınının üzerine saçıldı.

Gözlerim kısıldı.

Bu piç.

"Ne nerede?" Tıslayarak bir çekmeceyi daha çekip çıkarmasını izliyorum; sağlam şekli merdiven boşluğundan odama sızan ışıkla zar zor aydınlanıyor.

İç çamaşırım havaya yayılıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

Ben burada onun kokusuyla yıkanmış bir yastık kılıfına en değerli varlığımış gibi yapışmışken, o sanki üç günlük bir çöp yığının karıştırıyormuşçasına narin çamaşırlarımı savuruyor.

Yatağa doğru adım atıyor, alçalıyor ve bir süre duraklamadan önce altına uzanıyor.

"Rhord-"

Ayağa fırlıyor ve dikkatini yan masama yöneltiyor, kolyemi tepsiden alırken omuzlarının gergin çizgisi yumuşuyor gibi görünüyor. Sonra kollarımın üst kısmını kavlıyor, acımasız elleriyle beni öne doğru çekiyor ve zinciri boynuma doluyor.

"Ne *halt* ediyorsun sen?"

Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı, sanki oyuncak bir bebekmişim gibi.

Kristal ampul ve deniz kabuğu göğsümün üzerine konuyor, mandalla oynarken birbirlerine çarparak çınlıyorlar, parmakları boynumu sıyrıyor, omurgamda aşağı yukarı ürpermeler yaratıyor.

Cildimin her yerinde.

Derin bir iç çekip çekiliyor, yatağımın kenarına yığılıyor, başı ellerinin arasına düşmeden önce dirseklerini dizlerine dayıyor.

Kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyorum. Çaresizliğinin derin, tuzlu misk kokusunu.

Onun cüssesinde bir adamın -genellikle sert ve kararlı olan bir adamın- devrilmiş bir ağaç gibi kendi üzerine eğildiğini görmenin çok rahatsız edici bir yanı var.

Bu erkeği zerre kadar tanımıyorum. "Rhordyn," diye fısıldadım, uzanarak ...

Parmak uçlarım omzunun tuğlasına değdiği anda, elimi geri çekmeme neden olacak şekilde sarsılarak uzaklaşıyor.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye geveliyor, sesinin kırık dökük tonu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Rhordyn böyle konuşmaz, sanki onun da bir parçası benim kadar kırılmış gibi.
am.

Ayağa kalkarak karanlığa doğru ilerliyor, ağır adımları nerede olduğuna dair tek rehberim. Bir kibrit çıkıyor ve makyaj masamın yanındaki aplikleri yakarak odayı titrek bir ışıkla yıkıyor.

Gözlerim aynadaki yansımasına takılıyor; erkeksi yüz hatları altın ışığın dökülmesiyle siyah bir tuvalden sıyrılıyor.

Küçük, ahşap bir tabureyi sürükleyerek getiriyor ve oturmam için eliyle işaret ediyor. Kaşlarım çatıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Bakışları hala tutunduğum yastığa kayıyor, burun delikleri açılıyor, göğsü şişiyor. Nefes veriyor, bakışları tekrar benimkileri buluyor; gözleri çelik gibi sertleşmiş ama beni nazikçe kesiyor, sanki bir tıraş bıçağının sivri ucu tenimde kayıyormuş gibi.

"Gel," diye gürleyerek çenesini aynaya doğru salladı. "Gel bak."

İlk defa, kelimelerde meydan okuma yok. Sadece basit bir istek.

Bana bu kadar nazikçe vermesinin altında nasıl bir gizli ağırlık yattığını merak ediyorum.

Bacaklarımı yataktan kaldırıp ayağa kalkıyorum, ona doğru yürürken yastık kılıfımı göğsüme bastırıyorum.

Artık saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Bunun için çok geç.

Rhordyn'in siyah düğmeli gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış ve ateş ışığında sırlanmış kollarını görünce midem düğümleniyor.

Her temkinli adımında gömleğimin etekleri çıplak kalçalarımaya ediyor ama bakışları çıplak tenime kaymıyor ve ben de kendimi saklamaya çalışmıyorum. O zaten içime, açıklayabileceğimden bile şüphelendiğim bir şekilde yerleşmişken ne anlamı var ki?

Duruyorum, kusursuz bir şekilde yontulmuş profiline bakıyorum, içimden beni onun yemlenmiş güzelliğinin huzuruna çıkardığı için dünyaya lanet okuyorum.

Dikkatim yumruklarına ve beyaz parmak eklemlerine yöneliyor, sanki tüm gerginliğini güçlü ellerinin sıkı toplarında tutuyormuş gibi.

"Laith."

Bakışlarımız çarpıştı.

Gözlerinde bir işkence var ve ben onun gözlerinden tek bir anlam bile çıkaramıyorum.

o.

Yavaşça tabureye iniyorum, çıplak kığım soğuk tahılla çarpışıyor.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

Aynaya bakıyorum; şimdi arkamda duran adama bakıyorum.
Gözlerindeki alışılmadık yumuşaklığı inceliyorum.

Bunun duvarları yıkan ve diğer insanların gerçek benliğinizi görmesini sağlayan türden bir yumuşaklık olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum...

Bu *üzüntü*.

Bu bakışı daha önce de görmüştüm, yıllar önce, ama hatırasını zar zor kavrayabiliyorum.

Belki de sadece istemiyordumdur.

Boğazımı temizliyorum, ellerim kucağında birbirine dolanıyor.

Rhordyn derin bir nefes alıyor, sonra saçıma doğru bir hareket yapıyor.

"Alabilir miyim?" Merakla başımı sallıyorum.

Parmakları başımın üstündeki ağır düğümü keşfedip bandı çözerek omuzlarımdan sırtıma dökülen keten buklelerden oluşan ağır bir perdeyi serbest bıraktığında göz kapaklarım neredeyse kapanacak gibi oluyor. Hepsini topluyor, parmaklarının nasırlı uçları kulağımın arkasındaki narin deriyi okşuyor ve ben bir ürpertiye bastırıyorum.

Yansımaımdan büyük yudumlar alırken kalın dalgalarım sol omzumun üzerinden öne doğru itiliyor.

Boğazındaki topun yuvarlanmasını, göğsünün şişmesini ve sonra boynumun arkasındaki mandala uzanmadan önce sönmesini izliyorum.

Zincirle oynuyor, onunla savaşıyor, sonunda bakışları benimkinden ayrılıp hassas işleyişini inceliyor, belirgin kaşları fırtınalı gözlerinin üzerinde kısık bir örtü oluşturuyor. Zincir düşüyor, kucağıma yuvarlanıyor ve bakışları yansımaıma geri dönüyor, o gümüş girdaplar o kadar geniş havuzlara dönüşüyor ki odaya hükmediyor gibi görünüyor.

Kalbinin teklediğini duyuyorum, yüzümden, boynumdan, omuzlarımdan bir gerginlik sıyrılırken yanaklarındaki rengin süzülüşünü izliyorum... bir mandalınanın kabuğunu soyup altındaki meyveyi serbest bırakmak gibi.

Rhordyn kendi kaotik temposuna sahip bir iç çekiş salıveriyor. "Wh-"

Çevremde bir şey parıldıyor ve göğsümdeki hırpalanmış organı sakinleştirerek kendi yansımaıma bir göz atıyorum.

Midem bulanıyor.

Aynanın arkasındaki dünyadan bana bakan bir kişi var. Opalin tenli bir kadın ve vücudunun sol tarafından güneşin dokunuşuyla parıldayan bir şelale gibi dökülen yanardöner saç fırtınası. Açıkta kalan kulağı bir uca doğru inceliyor, dış kepçesi parıldayan narin dikenlerle kaplı. Ve *gözleri* ...

Gözleri kristalden oyulmuş gibi görünüyor, yanardöner fasetlerden oluşan bir okyanusla parıldıyor.

Çiller, yıldızların minyatür bir haritası gibi burnunu tozluyor, yatak odamın kapısına çizdiklerime çok benziyor. Birini fırçalamak için uzandım ve parmaklarım camla çarpıştı.

Daha önce hiç görmediğim bir ele ait parmaklar.

Teni narin, fildişi bir çiçeğin yaprakları gibi ince ve soluk. Sırtına dokunuyorum, yumuşak, ipeksi ve benimkine benzemeyen hissinden geri çekiliyorum.

Azalan soğukkanlılığımı fark ettiğimde keskin bir soluk içimi kesiyor.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Yer eğilmiş gibi görünüyor ve ben gözlerim kocaman, kibirin kenarına tutunuyorum... "Ne... ne..."

Ne oluyor be?

Bir gözyaşı yanağımdan aşağıya doğru parlak bir yol açıyor, o kadar parlak ve net bir iz bırakıyor ki bakmak zor. Onu uzaklaştırırken boynumun yanından sağ omzuma doğru sürünen bir iz fark ediyorum; sürünen bir sarmaşığın sivrilen ucuna benzeyen siyah, mürekkepli bir leke.

Göz kapaklarım kapanarak görüntüyü engellerken ve yanağımdan aşağı daha fazla ıslaklık süzülürken ona dokunma isteği karnımda alevleniyor...

Bir kabus.

Kabuslarımdan birinde kapana kısıldım.

"Orlaith..."

Gözlerimi açıyorum ama yansımamı görmezden gelerek keskinleşen öfkemi arkamdaki adama yöneltiyorum.

Aynaya parmağımla vuruyorum. "Kim o?"

"İki yaşındayken bir Vruk saldırısından kurtardığım kız," diye mırıldanıyor ve sesini zar zor tanıyorum. Her zamanki gibi zor, ama bu kelimelerin yüzlerinde çatlaklar var. Yaşlılıktan kararmışlar ve yer yer yontulmuşlar.

Bu kelimeler o kadar uzun zamandır onun içinde zincirlenmiş ki, özgürlüklerinden korkuyorlar.

"Bu sensin," diye devam ediyor. "Bu senin *gerçekte* kim olduğun."

Gerçekte kim olduğumu.

Ayağa fırlıyorum ve bir adım tökezliyorum. Kendimi sabitlemek için makyaj masasını kavradığımda sol yumruğu çözülüyor, yan tarafında seğiriyor, o ipek yastık yere atılıyor.

"Nasıl?"

Cevap yok.

"Beni *kendimden* nasıl sakladın?"

Sert bir bakışla karşılık veriyor ve bu bakış, eksik kelimelerinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Yutkunuyorum, sanki camı boğazımdan aşağıya itiyormuşum gibi, ihanetin sivri uçlarının aşağıya inerken beni kestiğini hemen fark ediyorum.

"Bana yalan söyledin."

"Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim sana sonsuza kadar yalan söylerdim."

Bu kabul kafama bir taş gibi indi ve bocaladım, hızla gözlerimi kırıştırarak bulanıklaşan görüşümü netleştirmeye çalıştım.

Sözcükler öylesine soğuk ve mesafeli bir kesinlik içinde söylenmişti ki. "Neden?"

"Çünkü ölmekte olan bir kadına söz verdim." Bir adım öne kayıyor, yarı aydınlık bir gölge üzerime çöküyor, azalan istikrarımı delip geçiyor. "Tutmaya niyetli olduğum bir söz."

"Peki neydi o söz?" Boğazımdaki şiş yumrunun etrafında soruyorum.

"Sizi *güvende* tutmak için."

Güvende...

"Ve hepsi bu mu?" Vücudumdaki her hücre duraklıyor. "Bu *sadece* neden?"

"Evet."

Cevabı anlaktır, kelime hayati bir şeyi koparan bir kırbaçtır.

Gözlerim kapanıyor ve kalbimin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum - tek bir kelime belirsizlik baloncuğumu kanatan bir iğne.

Çenemi kaldırıyorum, ben kendi gözlerimi sertleştirirken onun gözlerinin açılmasını izliyorum. "Pekâlâ.

Bunu, sizi bu sözünüzden resmen azat ettiğim şeklinde değerlendirin."

Yatağa doğru ilerliyorum, ama bir el fırlayıp bileğimi yakalıyor, geri çekilmemi durduruyor ve başımın dönmesine neden oluyor.

"Lai-"

"Çek ellerini üzerimden."

Onu keskin bir tıslamayla bırakıyor, sonra diğerini kapıp çekiyor - beni o kadar yakınına çekiyor ki, öfkesinin ritmini onun yükselip alçalmasında

hissedebiliyorum.

Göğüs. Başını eğiyor ve yüzünü tam benimkinin önüne yerleştiriyor, böylece buz gibi nefesinin cereyanıyla saldırıya uğruyorum.

"Benden asla kurtulamayacaksın. Bir gölgen olmayabilir ama sonsuza dek benimkine zincirlisin. Sence *bunun bir* ağırlığı var mı?" diyor ve Cainon'un cupla'sıyla zincirlenmiş bileğimi sallıyor. "Kaçıp kendini o güzel Yüce Efendi'ne bağlayabilirsin ama ben seni kıtanın dört bir yanına kadar avlayacağım. İstedğim için değil, kendime engel olamadığım için."

Bileğimi öyle bir güçle savuruyor ki üç adım geriye sendeliyorum. Sırtım sayvanlı yatağımın direklerinden birine çarpana kadar aynı adımları izliyor.

O kadar yakınımaya çekiliyor ki, tüm sert açılarının, tüm şişkin kas ceplerinin baskısını hissedebiliyorum. Kalçası bacaklarımın arasından kayıyor ve en özel bölgeye bastırarak yerine oturuyor...

Birdenbire kızaran ve ağrıyan o çıplak, açıkta kalan yanım.

Korkmalıydım, gözleri öfkeyle parlayan, boyumun iki katından fazla bir adam tarafından bir direğe bağlanmıştım.

Ben değilim.

Yüzünü tırmalamak istemekle kalçasını kaldırıp bacaklarımın arasındaki o sıcak, şiş noktaya biraz daha baskı yapmasını dilemek arasında bir yerde sıkışıp kaldım.

Bakışları yana kayıyor ve *Çingene ile Gece Kralı'nı* yatağımın kenarından kaparak dudak büküyor. "Peri masalı mı istiyorsun?" diye tükürüyor, yüzüme doğru sallayarak. "*Ben* senin lanet peri masalınım. Ruhuna çivilenmiş durumdayım Orlaith ve inan bana sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yok. Ne benim için, ne de senin için."

Kitabı yatağın üzerine fırlatıp bir adım geri çekiliyor ve beni nefes nefese bırakıp direğe yapışıyor.

Dünyam kendi ekseninde dönüyor. Kendimi tanıyamıyorum ve karşımda duran, beni küçümser gibi bakan bu adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. *Gerçekten* beni küçümsüyor.

Şu anda hislerimiz karşılıklı.

Bunca yıl bana yalan söylemesinden nefret ediyorum, beni affedilemeyecek şekilde incitmesinden nefret ediyorum. Ve şimdi bile, yaptığı her şeyden sonra, vücudumun hala onun için sıcak ve çok çiğ olmasından, kaslarımın içime girmesi için zonklamasından nefret ediyorum.

Kafam karışık, dağınık ve bitmiş
durumdayım. Ben. Lanet olsun.

Bittim.

"Çık dışarı," diye mırıldanıyorum, ancak duyulacak kadar yüksek bir
sesle.

Kelimeler kırılğan, ezik şeyler ve Rhordyn'in gözlerindeki bir şeyin
paramparça oluşunu izliyorum. Omuzlarının sağlam genişliği bile bir iç
çekip burun kemiğine masaj yaparken yumuşuyor.

"Mila-"

"Defol. *Dışarı!*" Bağırıyorum ve bu sefer kelimelerim artık hassas değil.
Gürültülü ve serttirler - sakatlamak için fırlatılan kayalar.

Kalkanlar gözlerini sertleştiriyor ve ben onun kopuşunu izliyorum.
Suratıma bir tokat yemiş gibi hissediyorum ama bu acıdan zevk alıyorum.

Başını sallıyor, uzaklaşırken ellerini ceplerine sokuyor ve bakışlarını
sürekli bana diyor. "Nasıl isterseniz."

Yere saçılmış kapıya doğru ilerliyor, onu alıp duvara yasladıktan sonra
duraklıyor.

Geniş silüetine dik dik bakıyor, huzur içinde dağılabilmem için o çizgiyi
geçmesini bekliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kolye. Onu geri takmanı
istiyorum."

Bu bir rica değil ama bakışlarında, izin versem meraklı kalbime
işleyecek bir kırılğanlık var.

O yüzden yapmıyorum.

Onun yerine, bir kova dolusu acıyla ıslatıyorum.

"*Terbiyeni* kullanmadın."

Gözleri genişliyor, üst dudağı dişlerinin arasından sıyrılırken gözlerinin
üzerinde gölgeler kayıyor. "Kendini koruman için sana *yalvarmayacağım*
Milaje. Tak şu lanet kolyeyi. Şimdi."

Sesi alışık olduğumdan daha kalın, daha ağır, neredeyse hayvani. Ama
göz kırpmayı, kaymayı ya da yumuşamayı reddederek, kendi ilacının tadını
nasıl sevdiğini merak ederek bakışlarını tutuyorum.

Saklanmamı, kendimi *korumamı* istiyor ve ben de bunun nedenini
anlamak istiyorum. Ama bana hiçbir şey söylemiyor.

Ben de yalvarmayı reddediyorum. On dokuz yıl boyunca beni karanlıkta
bırakan bir adamın ayaklarına gururumun kalan damlacıklarını dökmeyi. Ve
o orada durup beni izlerken o kolyeyi geri takmayacağım. Belki eski Orlaith
bunu şimdiye kadar yapardı ama o kız artık yok.

Bundan emin oldu.

"Git."

Yemin ederim eklemlerinin patladığını duydum.

Alçak sesle gürlüyor, başını keskin, dizginlenemez hareketlerle sallıyor, kapıdan çıkmadan önce ciğerlerimi dümdüz eden bir boşluk bırakıyor.

Başımı titreyen ellerimin beşiğine bırakarak yere yığılıyorum.

Bir yalanı yaşıyordum.

Derimin, çıkık kemiklerime sığmayacak kadar dar olduğunu hissetmeme şaşmamalı; sanki renklerim ruhum için şarkı söylemiyormuş gibi. Ben, *ben olmayan* bir kadının kabuğunun içine hapsolmuşken nasıl şarkı söyleyebilirlerdi ki?

Rhordyn çırpındığını gördü ama yine de beni dikenli tellerle kaplı derimin içinde tuttu.

Ellerimi saçlarının arasından geçirerek odanın diğer ucundaki zincire, taşa ve yere atılmış deniz kabuğuna bakıyorum.

Somut bir açıklama ya da en ufak bir pişmanlık yok.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde durmak için kendimi zorluyorum ve makyaj masasına doğru yürüyorum, yolda kolyeyi alıyorum, yanında buruşuk bir yığın halinde duran yastık kılıfını görmezden geliyorum.

Bunca zamandır bu mücevher parçasına Rhordyn'in boynuma asılı kalbiymiş gibi yaltaklanıyordum ama bu sadece beni zapt etmek için güzel bir numaraydı.

Aynadaki kadına bir göz atarken yumruğum zincirin etrafında sıkılaşıyor...

O bir başyapıt; şekil ve hayat verilmiş en zarif gül ve çırpınan bir kalp atışı. O, güzel bir günde dünyayı yıkayan güneş, toprak ve ışıktır.

Kırılmış, yalnız ve geçmişinden saklanıyor.

Ama gözlerimin önüne serilen gerçeği görürken saklanmaya devam etmek çok zor.

Gözlerimin şekli ...

Çenemin kesimi ...

Çillerimin haritası...

Ona benziyorum. Sayamayacağım kadar çok resmini yaptığım küçük çocuk gibi.

-Kabuslarımda yaşayan kişi.

Sadece kabuslarımda.

Hiçbir şeye bakmayan geniş gözler.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor, kaybettiklerimi düşündükçe ikiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ben hayatta kaldım. O kurtulamadı. Ve derinlerde bir şey, tam tersi olması gerektiğini karanlığın içinden haykırıyor.

Bununla nasıl başa çıkacağım?

Yapamam.

Ve biliyorum ki bu gece, bilincim uyurken, *bilinçaltım* rüyalarımda var olan o gölge dolu uçurumun kenarına tüneyecek ve beni zorlamaya çalışacak. Atlamakla tehdit edecek.

Yine reddedeceğim çünkü tanıdığınız canavar tanımadığınız canavardan daha güvenlidir.

Gözlerimi açıyorum, kolyeyi kaldırıyorum ve zinciri boynuma doladığımda tenimi boğan istilacı yutkunmaya teslim oluyorum ... tüm parlaklığımın kanamasını izliyorum. Gerçek benliğimin kaybolması sadece birkaç saniye sürüyor - ruhumu yaralayan ve gerçekte olduğum kişiyi gizleyen sade bir hileyle boyanıyorum.

Güzelliği.

Acıyı.

Korkak.



CHAPTER 40

ORLAITH

T Merdivenleri tepinerek çıktılar, gürültülü sesleri yol boyunca ileri geri savruldu. En tepeye varmadan birinin diğerini devireceğini düşünmüştüm ama

Görünüşe göre bu sadece hüsnükuruntu.

Şimdi, yeni asılmış kapımın dışındalar ve bir çift akılsız vahşi gibi birbirlerini kaba küfürlerle bıçaklıyorlar.

İçimi çekiyorum ve pencere kenarındaki tüneğimden inip Rhordyn'in yağmaladığı eşyalarımın arasından geçiyorum. Makyaj masasının önünden geçerken duraksıyorum... derim karıncalanıyor.

Mide burkulması.

Yavaşça, çok yavaşça, aynaya yan gözle bakıyorum, yalana bir göz atıyorum. Omzumun üzerinden sarkan keten saç ipinde en ufak bir opalin tonu olup olmadığını inceliyorum.

Hiçbir şey.

Numara kusursuz; bu düşünce midemi bulandırıyor. Nasıl çalıştığına ya da Rhordyn'in bu iğrenç yalanın başarılı olması için ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Bakışlarımı kaçırarak kapıya doğru ilerliyorum ve kapıyı açtığımda Cainon'un, dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle kıvıran, tembel bir yumru halinde asılı duran ateşli yüzlü Baze tarafından duvara bağlandığını görüyorum.

Baze'in tahta hançeri Cainon'un boğazına dayanmış durumda ve gevşemiş bir kan damlası altın rengi deriden aşağı süzülüyor.

Aşırı korumacı refakatçimi ters bir bakışla kafasının arkasından bıçaklıyorum. "Baze."

"Orlaith." Kelime sıkılmış dişlerin arasından itildi. "Böldüğüm için özür dilerim. *Kişisel* alanınıza aniden gelen ziyaretçilerden ne kadar hoşlanmadığınızı biliyorum. Ben de Cainon'a merdivenlerden inerken eşlik ediyordum."

Güneyli Yüksek Efendi, hançer ucunda tutulmak gündelik bir olaymış gibi Baze'in yakasından bir çakmaktaşı parçası koparıyor. "Bırak da kişisel alanına girmemi isteyip istemediğine *sözlüm* karar versin," diyor ve küçümseyen bir eşek gibi Baze'in yanağını okşuyor.

Baze kıllanıyor, Cainon'un göğsüne daha fazla ağırlık basıyor. "Onu merdivenlerden aşağı yuvarlamamı ya da balkondan atmamı ister misin?"

Tatlı merhametli-

Kendine bir düello kazandıracak. Ya da Güney'e giderse kafası kesilecek.

"*İkisi de değil*," diye ısııyorum, elimi geniş bir kavis çizerek Cain'i alanıma davet ediyorum.

Baze bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Belli ki hayır," diyor Cainon yardımcı olmadan, Baze'in bir santim tıslamasına yol açarak

Yüzünden.

Neredeyse ikisinin de üzerine kapıyı çarpacaktım.

Baze bana ters ters bakıyor, belki de fikrimi değiştirip kabuğuma çekilmemi bekliyor. Ama ben dünkü kız değilim. Aslında, artık kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim kızgın olduğum, kafamın karışık olduğu ve seçmem gereken birkaç kemik olduğu.

Ne yazık ki Baze bu yığının neredeyse en tepesinde oturuyor.

"Onu içeri alın."

Baze'in dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum, şakağındaki damarın nabzını izliyorum. Sonunda bir adım geriye kayıyor ve hançerinin Yüce Efendi'nin boğazına açtığı çentikten düşmesine izin veriyor.

Cainon yara izini siler ve pantolonundaki kan lekesini siler. "Bunun için kelleni almalıyım, evlat."

"Bir dene bakalım," dedi Baze duvara yaslanarak.

Cainon'un göğsünün derinliklerinde alçak, yırtıcı bir kahkaha gümbürdüyor. "Ne dilediğine dikkat et."

İnleyerek onlara sırtımı dönüyorum ve pencereye doğru ilerliyorum, pervaza tırmanmadan önce kitaplardan ve giysi yığınlarından kaçıyorum. Tam zamanında yukarı baktım.

Cainon'un yüzündeki muzaffer gülümsemenin dağınıklığının eşiğinde durakladığını görmek.

"Yeniden dekore mi ediyorsun?" diye soruyor, sanki adım atacak bir yer bulmaya çalışıyormuş gibi ayakları havada asılı duruyor.

Baze kapının yanına yerleşiyor ve Cainon'un sırtının haritasını çıkarıyor, sanki onu kesip açmak istediği tüm kanlı yolları hayal ediyor. "Sadece berbat temizlik becerileri. Ama sanırım bu artık *senin* sorunun, değil mi?"

Onu öldüreceğim.

"Gidebilirsiniz," diyor Cainon elinin küçümseyici bir hareketiyle.

Baze omzunu kapının pervazına dayar ve hançerinin sivri ucuyla tırnaklarındaki kiri temizler. "Odasında tırmık varken olmaz, yapmam."

Güneyli Yüksek Efendi yerden bir şişe alıp mantarını açıyor, içindekileri kokluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bugün hassas bir çizgide ilerliyorsun, eski dostum."

"Umurumda değil" vurgusu. *"Ba-"*

"En azından yardımına ihtiyacın olana kadar, değil mi?" Cainon iğneliyor.

Şakaklarıma masaj yapıyorum, acaba Kai'nin ganimetlerinde hava cebi var mı ki beni bir tatil için yüzdürebilsin. "Baze, sadece git. Ben büyük bir kızım ve başımın çaresine bakabilirim."

"Saygısızlık etmek istemem ama," diye cevap verdi, dikkatini tekrar tırnaklarına vererek, "son zamanlardaki davranışların ağzından çıkan her kelimeyle çelişiyor. Ve siz hâlâ bu çatı altında yaşarken, güvende olduğunuzdan emin olmak *benim* görevim. O kalırsa, ben de kalırım."

Cainon ağzını açıyor, ama ben garip bir şekilde işe yarayan bir bakışla onun sözünü kesiyorum. Kaşlarını kaldırdı, makyaj masamın kenarına tünedi ve gösteri için yerleşti.

Alanımda neredeyse yabancı birinin olması beni rahatsız ediyor ama söyleyeceklerini duymak istiyorum. Baze'e gelince; henüz gitmesini istemiyorum.

Kelimelerimiz olmalı.

"Senden görev yerini terk etmeni istemiyorum, Baze. Sadece birkaç adım aşağı in ve beni biraz yalnız bırak."

Yatıştırıcı ses tonuma rağmen tıslıyor ve onu tekmeleme isteğimden eser kalmıyor, sonra nihayet dediğimi yapıyor ve mırıldanıyor

Gözden kaybolurken fazla maaş ve az takdir edilmekle ilgili bir şeyler söyledi.

Cainon'un yüz hatları sertleşir.

Bana doğru yaklaşıyor ve ben onun jiletli bakışlarından ürperiyorum. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim," diyorum örgümün ucuyla oynayarak. "Bana yalan söylüyorsun."

Kesinlikle öyleyim. Ve muhtemelen bu ilişkiye yalanlarıma güvenerek başlamamalıydım, ama işte buradayız.

İçini çekip odaya göz gezdiriyor ve resim istasyonuma, duvarımın üçte birini kaplayan uzun ahşap bankıma doğru ilerliyor. Yukarıdaki pencerelerden genellikle masanın üzerine ve pervazdaki saksı fidelerine ışık yayılır ama bulutlar değişmeyi reddettiği için günlerdir ışık gelmiyor.

Taş koleksiyonumu değerlendirirken Fısıltılar'daki yarım kalmış eserimi örten kumaşa dokunuyor, parmakları gri bir boyadan çıkan uzanan ellerin mini bir yorumunun üzerinde kayıyor.

Kalbim sıkışıyor ve başka tarafa bakıyorum.

Bu kolların sahibi sadece kabuslarımda yaşıyor.

"Bunları kendin mi boyuyorsun?"

"İstiyorum."

Masadan bir tane aldı; Kai'nin taşını boyamadan önce yaptığım alıştırma parçası.

Boş bir okyanusa tutturulmuş pürüzlü, kristal kulelerden oluşan bir ada yüzü süslüyor. Gökyüzünde küçük kuşlar ve merkezdeki bir koni gayzerin zirvesinden akan kiraz nehri vardır.

Başını sallıyor ve bir elindeki taşı tartarken gözlerinde bir tür hürmet görebiliyorum. "İşte bu. Tıpkı buna benzeyen bir ada biliyorum. Babamla birlikte ziyaret ettiğimiz bir yer... o ölmeden önce."

Sözleri ağır, havayı kalınlaştıran ve kalp tellerimi çeken kederli bir gerilim yaratıyor.

"Kaybın için üzgünüm, Cainon."

"Uzun zaman önceydi."

Başımı sallıyorum, ellerimi meşgul etmek için örgümü çözüyorum. "Peki... istersen taş alabilirsin?"

Hayır demesini bekliyorum. Bir kadının söz verdiği kişiye cupla karşılığında bir şey hediye etmesi alışlagelmiş bir şey değil ama bu uygun görünüyor

...garip durumlarımızı göz önünde bulundurursak.

"Emin misin?" diye soruyor, sanki paramparça olacakmış gibi bir şeyi kucaklayarak. "Tabii ki eminim."

Boğazının güçlü sütunu çalışıyor, parçayı cebine koyup ilerlerken dudaklarının kenarıyla alay eden bir gülümseme.

Pencereden dışarı bakıyorum, o tam yanımda durana kadar saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Saçımın ağırlığını alıp üç parçaya ayırıyor ve yumuşak, kontrollü hareketlerle yandan örmeye başlıyor.

Omurgam sertleşiyor, kalbim bu alışılmadık temas karşısında yerinden fırlıyor.

Cainon'un ellerinin çalışmasını izliyorum, nihayet konuşmadan önce uzun bir dakika geçiyor.

"Bahari başkentine dönmeliyim. Acil bir haber aldım ve tekнем bir sonraki gelgitte yola çıkacak."

Sesi düz. İnatçı.

İçimde bir şey kıvrılıyor, saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi.

"Ve?"

"Bana eşlik edeceksin."

Bu bir soru değil.

Yüzümden kan fişkırıyor ve yemin ederim tüm kulem sallanıyor.

Ben hazır değilim.

"Şimdi mi?" Kekeliyorum, kalbim küt küt atıyor, aklım karışıyor.

Peki ya Shay? Ya Kai? Bitkilerimi kim sulayacak? Onları canlı tutmak için başkasına güvenebileceğimden emin değilim.

Cainon'un dokunduğu kumaş parçasına bir göz atıyorum.

Sakladığı yumruya...

Whispers'taki duvarım bitmedi. Kantin çan çiçeğimi öğütüp lanet boyayı bile yapmadım çünkü kendi kafamın içine çok fazla kilitlendim.

"Şimdi, Orlaith."

Tahliye tebligatı bir kaya gibi kucağıma düştü.

Pencereden dışarı bakıyorum, dilimde kelimelerin oluşmasını bekliyorum.

Çenemi kavırıyor ve başımı çevirmek için bir tutamak olarak kullanıyor.

"Sen *benim* cupla'mı giyiyorsun. Sen *benim* sözümsün. Korunduğunu biliyorum ama başka bir erkeğin çatısı altında yaşamaya devam etmen görgüsüzlük olur. Özellikle de o çatı başka bir Yüce Efendi'ye aitken."

"Bütün bunları biliyorum," diye mırıldanıyorum, cupla'ya bakarak.

Bir pranga mı yoksa içinde yaşadığımı hiç fark etmediğim bir kafesten beni kurtaracak bir bilet mi? Emin değilim. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Hayatınızın büyük bir bölümünü asla size ait olmayan bir deri örtünün altında yaşayarak geçirmişseniz, gerçeği yalandan ayırmak zordur.

Tek bildiğim önümde ne olduğu. Her zaman tutunduğum şey. Beni her zaman yolda tutan şey ...

Döndüğüm çemberler.

Tamamlanmamış dönüşlerim var ve onlar tamamlanmadan gidersem her şeyin çözüleceğine inanıyorum. Dünya merkezden uzaklaşacak.

"Yapamam."

Karamel bir kaşını kaldırıyor, çenesinin çizgisi sertleşiyor. Elleri hareketsizleşiyor.

Gözlerinde beni tamamen savunmasız hissettiren bir şey parlıyor.

"Henüz değil," diye ekliyorum hemen, dudaklarımı bir gülümsemeyle boyayarak. Bir maskenin üstünde

Maske. "Ayrılmadan önce tamamlamam gereken yarım kalmış bir işim var. Bu çok önemli."

Benim için.

Saç bandını bileğimden çekip alıyor ve örgüyü bağlıyor, sonra geri çekilip körfeze bakan batı penceresine doğru ilerliyor. Manolya fidanlarımdan birinden ölü bir yaprak koparıyor ve yere atıyor. "Burada solup gidiyorsun, Orlaith. Dışarıdan bakan biri için bu çok açık."

Baze'in boğazını temizlediğini duyuyorum ve yanaklarım yanıyor.

Bu konuşmanın ne kadarının Rhordyn'e aktarılacağını merak ediyorum. Bir başkasının benim iyiliğimle bu kadar yakından ilgilenmesi umurunda olacak mı, yoksa kan torbasını kaybetmekte olduğu gerçeğiyle mi daha çok ilgilenecek?

Ayaklarıma bakıyorum, baş parmaklarımı oynatıyorum...

Soluyorum ama Rhordyn'in bunca yıldır bana yalan söylediğini öğrendiğimden beri. Bana bunu sadece ölmekte olan bir kadına verdiği sözü tutmak için yaptığını söylediğinden beri ve bir yükten daha fazlası olduğumu fark ettim.

Ben onun için bir dikenim.

"Yani, daha fazla zaman mı istiyorsun?" Cainon sorarak beni hayallerimden uzaklaştırdı. Uzlaşmaya açık görünüyor ve bu benim alışkın olduğum bir şey değil.

Çenemi kaldırıyorum ve omurgamı güçlendirmeye çalışıyorum. "Evet."

Elleri pencere pervazında sıkışıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor ve bir an için beni reddetmek üzere olduğunu düşünüyorum. Ama uzun bir iç çekişle dönüyor.

İpeksi gülümsemesi ağzının bir köşesine takılıyor ve yanağındaki o hoşlanmaya başladığım gamze yi ortaya çıkarıyor.

Çok yakışıklı bir adam. Son derece erkeksi, pürüzsüz ve kendine güvenen bir seksapeli var.

Bu zoraki eşleşme daha kötü olabilirdi.

Örgümün tasmaını tekrar kavıyor. "İki gün, Orlaith. Daha fazla değil." Kalbim küt küt atıyor.

Bu *ancak* bir uzlaşma olarak nitelendirilebilir ...

"Siz..." diye boğazını temizledi ve etrafına bakındı, "işlerinizi tamamladıktan sonra size bölgeme kadar eşlik etmeleri için bir gemi ve iki kişisel muhafız bırakacağım."

Baze'in uzaktan gelen mırıldanmalarını duymazdan gelmeye çalışıyorum.

"Çok cömertsiniz," diyorum gevşek bir gülümsemeyle.

Ben öne doğru eğilene ve nefesi kulağımda sıcak olana kadar örgümü çekiyor. "Şu kökleri çekip çıkar. Gerekirse kes onları. Burası senin için doğru yer değil." Saçımı bırakıyor ve dönüyor. "İki gün. Ya da bütün bir *filonun* eşlik etmesini bekleyebilirsin."

Arkasına bile bakmadan kapıdan çıkarken ağzım bir karış açık kalıyor.

Neden böyle saçma bir açıklama yapsın ki? Belki de güzel tekneleriyle beni etkilemeye çalışıyordur. Ya öyle ya da bu tehdidin beni bu kuleden kurtaracağını düşünüyor.

Tek yapmak istediğim onu yumruklamak.

Ayak sesleri azalıyor ve sonunda rahatlıyorum, aşağıdaki ormanı incelerken yanağımı pencerenin serin öpücüğüne yaslıyorum.

Buradan bakıldığında yosun örtüsü gibi görünüyor; Kara Kale'nin sivri kenarlarına kıyasla yumuşak ve davetkâr. Yine de buradayım, sanki ağzını açıp beni yutacakmış gibi o ormana bakıyorum.

"İçeri gel," diye mırıldandım, sesim monotondur.

Ağır ayak sesleri ilerliyor, benden çok uzakta durmuyor.

Öfkemin fırtınaya dönüşene kadar kaynamasına izin vererek, yanağımı camdan sıyrıyorum, ancak Baze'in kendi kül bakışıyla haşlanıyorum.

Başım geriye gitti. "Ne?"

"Biliyor musun," diye tükürüyor, sanki ellerimizde kılıçlar varmış ve o düelloya hazırlanıyormuş gibi duruşu genişliyor. "Eğitimin ne olacak? Hayatın ve seni önemseyen tüm insanlar ne olacak?" Ellerini iki yana açıyor

yanlar, eklemler süt gibi. "Gülümsemeyi hiç bilmeyen o küçük, sessiz çocuğa döndüğünü görmektense *ölmeyi* tercih edenler mi?"

Başımı sallamadan önce ona uzun bir süre ters ters bakıyorum. "Bunu hatırlamıyorum."

"*Aynen öyle.*"

Silah kullanmıyor olabiliriz ama o kelimeyi sırtımıza bir darbe gibi indiriyor.

Bir adım öne çıkıyor ve çenesini benim resim istasyonuma doğru sallıyor. "İlk boya fırçanı kim yaptı sanıyorsun, Orlaith?"

Kalbim küt küt atıyor, ama dudaklarımı mühürlemeyi ve soğukkanlı kalkanımı korumayı sürdürerek onun ihmaline karşılık veriyorum.

Kolunu uzatarak batı penceremi işaret ediyor. "Sence o salkımı kim dikti ve senin bir şeyler yetiştirme aşkını kim tohumladı? Sonra alt kattaki bahçeye ilk gül ağacını diktiğinde ilk kez gülümsemi kim izledi? Hani şu tohumdan yetiştirdiğin? *Kim*, Orlaith mi?"

O...

Gözlerimin arkası acıyor ama kırpmayı reddediyorum. Gözyaşlarımın dökülmesine izin vermiyorum. Onun sözleri sakatlamak için fırlatılmış alevli dikenler ve eski ben yaralarını sarıyor olurdu ...

Ama o gitti.

Şu anda onun ateşinin tutuşması için hiçbir neden yok çünkü ben zaten kül oldum.

Pencere pervazından kayıyorum ve ellerimi enseme götürüp kolyeyi çözüyorum. Ağır bir gümbürtüyle halının üzerine düşüyor ve o gerginlik üzerimden santim santim sıyrılıyor, geriye hayat kurtaran bir nefes almış gibi hissettiren ham bir deri bırakıyor.

Baze yana doğru sendeliyor, yatağımın direğine dayanmak için elini uzatıyor, ağzı açılıp kapanırken yüzündeki tüm renk kayboluyor.

Konuşmuyor. Tek yaptığı bakmak ve ben onun buğulu gözlerinde benim parlak yansımamın parçalarını görebiliyorum...

Nefret ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sonra da hayat boyu sürecektir arkadaşlığımızın boynuna ilmiği geçiren soruyu soruyorum. "Biliyor muydun?"

"Orlaith-"

"Yaptım. Sen. Biliyor muydun?"

Omuzları öne doğru yuvarlanıyor ve yalvaran bakışlarında demlenen darbeden beni ayırmayı başaramayan keskin bir iç çekiyor. "Evet..."

Göğsüne tekme yemiş gibi vuruyor.

Daha sert.

O kadar sert vuruyor ki hala nefes alabildiğime şaşıyorum.

Bir yanım salkımları balkondan koparıp yere düşmesini izlemek istiyor, çünkü az önce bize yaptığı buydu.

Başımı salladım. "Gidebilirsiniz."

Gözleri büyür ve ayağı ileri doğru itilir. "*Laith-*"

Arkama uzanıyorum, konsolumun çekmecesini açıyorum ve pençe hançerimi çıkarıyorum; silahı kınından çıkarıp aramızdaki havaya saplarken kabzası avucumu dağlıyor.

Bir sonraki adımında duraksıyor. "*Nereden buldun lan bunu?*" "Fark eder mi?"

Bu pençe bir tehditten çok *daha fazlası*, *bunu* gözlerinin dümdüz ve yenilmiş halinden anladığımı biliyorum. Bakışlarını tavana çevirişinden, sanki bağışlanmam taşa kazınmış gibi.

Öyle değil.

Teklif edeceği her türlü yatıştırmayı kabul etmektense en kötü kabusumla başa çıkmayı tercih ederim.

Beni kaybetti. Aramızda olduğunu sandığım her şey bozuldu. "Hayır," diyor yutkunarak. "Sanırım değil."

"Git dedim."

Başıyla onaylıyor, sonra dönüp odadan çıkıyor, başı eğik, omuzları kambur. Silahı kınına sokup duvara fırlatmadan önce ayak seslerini duymayana kadar bekliyorum, sonra yere düşüp paramparça oluyor.



CHAPTER 41

ORLAITH

S Uçuruma oyulmuş sivri merdivenin yarısında oturmuş, bir yandan Cainon'un gemisinin dalgalı körfezden geçişini izlerken, bir yandan da sırttaki posey çalısından olgunlaşmamış kafaları koparıp bir kavanoza dolduruyorum.

Sabır hiçbir zaman benim erdemim olmadı ve bu zavallı bitki bunun yükünü taşıyor.

Hayal kırıklığına uğradım, huzursuzum.

En iyi arkadaşımı görmem gerekiyor ama Cainon'un mesafeli bakışları yüzümü ve çalışan ellerimi ısıtırken bunu yapamam. İnce teknenin pruvasında duruyor; uzun boylu, heybetli bir figür, dürbünüyle bana doğru bakıyor.

Dizimin tedirgin bir şekilde zıpladığını ya da parmaklarımın kızarıp acıdığı bu çalıyı nasıl şiddetle yırttığımı görebiliyor mu?

Hâlâ iskelenin ucunda park halinde duran, yelkenleri sönmüş ve direğinin etrafında dönmekte olan yalnız gemiye bakıyorum.

Beni bekliyor.

İki gün...

"Çok dramatik," diye mırıldanıyorum, birkaç tomurcuk daha koparıyorum, harekete biraz daha ısırik katıyorum. Genelde çiçekleri tam açana kadar almam ama bu en az bir ay daha olmayacak.

O zamana kadar gitmiş olurum.

Çalı çıplak kaldığında, kavanozu kapatıyorum ve büyük Bahari gemisinin iki nokta arasında uzanan, hiç yüzmediğim o çizgiye doğru ilerleyişini izliyorum.

büyük, kayalık bir koy. Fiziksel bir çizgi değil ama zihnimde o kadar somut ki bir yanım Cainon'un gemisinin ona çarpıp batmasını bekliyor.

Öyle değil tabii ki.

Koy, gemiyi açık denize fırlatıyor, mavi yelken şişmiş ve kasvete karşı göze çarpan altın süslemelerle övünüyor. Bu saygı ortadan kalkıyor ve bu merdivenlerden inmeye başladığımdan beri ilk kez tam bir nefes alıyorum.

Cainon'un özenle ördüğü örgüyü çözüp kuplasını incelerken gri bulutlar gürlüyor.

Altın ipliklerle işlenmiş koyu mavi taş bileğimin etrafına sıkıca oturmuş, iki ucunu birbirine tutturan yaldızlı bir zincirle yerinde duruyor. Taşın bir tarafında, Cainon'un yarısından ayrıldığıının kanıtı olan küçük oyuklar var.

Bunları çıkarmak hoş karşılanmaz - binlerce yıl öncesine dayanan asırlık bir gelenek. Çift olduğunuz sürece, bir kadının ölene kadar bu şeyleri takması gerekir ...

Omuz silkerek zincirin mandalını açıyorum, sonra da çantama tıktırıp ayağa kalkıyorum.

Kai'ye her şeyi anlatmaya hazır değilim -üst taraftaki sorunlarımı arkadaşlığımızın derinliklerine sürüklemeye- ama onu görmek için çaresizim. Onun içine düşmek ve onun rahatlık ziyafetinden beslenmek için.

Merdivenlerden aşağıdaki koya doğru sıçrayıp ayak bileğime kadar simsiyah kuma inerken rüzgâr uçuşan saçlarımı savuruyor. Gözlerimi kapatıyorum, toprağın çekiminin içimdeki uyumsuzluğu yatıştırmasına izin veriyorum... en azından boğuk bir ses içimdeki hayali görene kadar.

O kökleri çekip çıkarın. Gerekirse kes. Burası sizin için doğru yer değil.

Gözlerimi açıyorum, başımı eğiyorum ve iç çekiyorum.

Pekala, Cainon. Bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Sırt çantamı sivri bir kayanın üzerine yığıyorum, sonra da içinde bulunduğum koşulları anımsatan gürültülü dalgalara doğru koşuyorum - hızlı, ritmik olmayan hareketlerle çırpınıyorum. Tamamen giyinik halde, kumların arasından ciğerlerimi sarsan buz gibi suya doğru ilerliyorum.

Okyanus yatağı bir anda alçalıyor ve ben ayaklarımı kaldırıp yüzüyorum, hem boyut hem de güç olarak beni cüceleştiren köpüklü badananın kamçı üstüne kamçıları yiyorum. Beni çekiyor, zorluyor, burnumu tıkıyor ve sırtımı

Gözlerim yanıyor. Saçlarımı ve sahte derimi yırtıyor ve beni yosunlarla karıştırıyor, ama yüzmeye devam ediyorum ...

Bu dalgalar bana Rhordyn'in bana attığı psikolojik dayakları hatırlatıyor, çünkü bu dalgalar gibi o da *durmuyor*.

O acımasız. Özür dilemez. Cezalandırmalarında o kadar duygusuz ki nefes almak için bile şansım olmuyor. Ve ben yüzmek için mücadele ederken böyle acımasız bir darbe vurmak?

Pislik.

Ellerim ve ayaklarımla dalgaları dövüyorum, onlar bana ne kadar veriyorsa ben de onlara o kadar veriyorum, ama yine de bir ot parçasından başka bir şey değilmişim gibi savruluyorum.

Küçüklüğümdeki yaz yüzmelerini hatırladım - kristal berraklığındaki suyun ılık olduğu, obsidyen kumuna hafifçe vurduğu zamanları. Diğer tek sesler martı sesleri ve Kai'nin güçlü kahkahalarıydı.

Şimdi okyanus bana *kükriyor* ve ben de çılglık atıp ona şöyle demek istiyorum

Dur.

Lütfen durun.

Tek yapmam gereken dalgaları geçmek. Oraya vardığımda, deniz sakinleşecek ve sonunda durabileceğim.

Derin bir nefes alın. Biraz toparlan ...

Yüzüyorum, yüzüyorum, *yüzüyorum*, her dalgada geri itiliyorum, hiçbir ilerleme kaydedemediğimi hissediyorum. Ama sonra okyanus sakinleşiyor ve ben kolaylıkla ilerliyorum.

Dalgakıranlardan geçtiğimi fark edince durup dönüyorum, batan gözlerimi siliyorum ve nefes almak için savaşıyorum, omuzlarım yanıyor ve vücudum soğuktan uyuşmuş durumda.

Kendi başıma yüzdüğümde daha fazla yüzdüğümü gördüğümde - neredeyse Güvenlik Çizgimin yarısına *geldiğimde* - coşku çiçekleri açıyor.

Akıntı beni geriye doğru çekmeye başlıyor ve gürleyen bir kükreme beni bir korku bıçağıyla yüzüyor.

Dönüyorum.

Ağzım açık kaldı, gözlerim kocaman oldu... "*Siktir.*"

Kırıcıları hiç geçemedim.

Yakın bile değil.

Tam ortasındayım, Vateshram Ormanı'ndaki kadim ağaçlardan daha uzun bir dalga tarafından hücumu uğruyorum.

Öldürücü bir saldırı için beni gözetleyen devasa bir deniz canavarı gibi tepenin aşağıya doğru soyulduğunu görmek için boynumu eğiyorum...

Ben öleceğim.

Muhtemelen son nefesim olacak bir nefes alıyordum ki, ipeksi kaslara ve parıldayan pullara sahip güçlü bir kuvvet dalganın yüzüne doğru yükseliyor ve beni sıkı bir kucaklamayla sarıyor - bir eli başımı kucaklıyor ve beni boynunun kıvrımına doğru itiyor.

Nefesim bir inilti şeklinde dışarı çıkıyor ve bacaklarımı Kai'nin ince kalçalarının etrafına sarıyorum.

Bir saniye sonra, dalga bir kaya kayması gibi üzerimize çöküyor ve köpüren ağzı tarafından parçalanıyoruz. Birbirimize tutunarak, hangi yönün yukarı olduğu hakkında hiçbir fikrim kalmayana kadar tekrar tekrar yuvarlanıyoruz.

Hangi yol aşağı.

Sanki kemiklerimizin *kırılmadan* ne kadar dayanabileceğini test eden şiddetli bir yumruğun eline yakalanmışız gibi sarsıldık ve sarsıldık.

Başım patlayacakmış gibi oluyor ve kulaklarım bir acı patlamasıyla patlıyor.

Ağzımı açıp *çığlık atma* dürtüsüyle savaşıyorum, kötü bir nefes alma isteğime *direniyorum*. Ama sonra ilerliyoruz, Kai'nin güçlü kuyruğu bizi karanlıktan ışığa doğru itiyor.

Thud-ump.

Thud-ump.

Thud-ump.

Ciğerlerim yanıyor, kaslarım geriliyor.

Yüzeye çıkıyoruz ve ben soluk soluğa bir nefes alıp Kai'nin kokusunu içime çekerek kendime geliyorum. Sırtıma vuruyor, beni öksürmeye, sıçramaya ve ciğerlerimden birini sökeceğime emin olana kadar göğsüne doğru kabarmaya zorluyor.

"Hazine? İyi misin?"

"Yaşayacağım," diye mırıldanıyorum ve o da beni daha yakından kucaklıyor, kalçalarını hafifçe ileri geri hareket ettirerek bizi ayakta tutuyor.

Etrafıma baktığımda dalgakıranları çoktan geçtiğimizi fark ediyorum, ancak yüzey hâlâ sıçrayacak kadar dalgalı. Rüzgâr bu kadar uzaktan ısırtıcı soğukta esiyor ve ben titriyorum, dişlerim takırdıyor, zihnim hâlâ dalganın bükücü gücünden dolayı dönüyor.

Kai'nin boynuna tekrar sokuluyorum, bitkin bedenimin solmasına izin veriyorum. Kısmen onun sıcaklığından faydalanmak istediğim için... *esas olarak da bana bakarsa ne göreceğinden endişelendiğim için.*

Maskemi fark edecek mi? Artık orada olduğunu bildiğime göre, çok bariz bir şekilde ortada olduğunu hissediyorum. Sanki yer yer çatlıyor ve içimdeki beni ortaya çıkarıyor.

Parlaklık.

Çirkinlik.

Sadece her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorum. Sanki Güvenlik Hattımın hemen ötesindeki kırılğan rıhtıma demirlemiş, sallanan varlığıyla benimle alay eden o tekne kaderim değilmiş gibi. Kıyıdaki çantamda mavi ve altın rengi bir cupla yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Kai bir elini saçlarıma geçiriyor ve sıkıca kavıyor. "Bu kadar uzağa tek başına gelmemeliydin, Orlaith. Güvenli olmadığını biliyorsun."

Çok derindeyim. Uygun geldi.

Neredeyse yüksek sesle söyleyecektim ama onu da dibe çekmek istemiyorum. "Sadece yüzmem gerekiyordu..."

"Bu havada mı?"

Gözlerimi kapatıp omuz silkiyorum.

Göğsü titriyor, sanki içinde büyük bir canavar hapsolmuş gibi, kaburgalarının parmaklıklarını sallıyor.

"Sen bundan daha akıllısın. Kim bilir seni ne **k a p m ı ş** olabilir?"

"Belki de istediğim buydu?" Cevabım anında geldi.

Çok ani.

Saçlarımı çekiştirerek çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Gözlerini aç, Orlaith." İnkâr edilmesi imkânsız, güçlü bir etkiye sahip bir emir.

Kirpiklerim havaya kalkıyor ve neredeyse irkileceğim kadar öfke saçan vahşi, deniz otu gözlerine bakıyorum. Ama bakışlarımız birbirine karıştığı anda yüzündeki tüm öfke eriyor, yerini gözlerimin arkasına binlerce iğne batıracak kadar şefkatli bir bakış alıyor.

"Sorun nedir?"

Soru ruhumu yokluyor, beni ürpertiyor. Bunu sormasını, bunu yapacak kadar önemsemesini seviyorum.

Cevap vermek istememe neden olduğundan değil.

Saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve kendimi tekrar göğsüne yaslıyorum. "Yok bir şey. Ben iyiyim."

Dudakları boynumda geziniyor ve bir sonraki kelimeleri doğrudan kulağımın kabuğuna yerleştiriyor. "Yalanların benim üzerinde işe yaramıyor, Hazine."

Fibime karşı nazik yaklaşımı içimi ısıtıyor, sanki beni sevgi dolu bir şekilde azarlıyor.

Yine de... İfadeyi bir cevapla doğrulamak yerine tuzlu kokusunu derin derin içime çekiyorum. İlk defa, keşke solungaçlarım olsaydı da sonsuza dek onun güvenlik ağına girebilseydim diyorum. Keşke hafızamı, *duygularımı* silecek ve bu ezici zorunluluk hissini çözecek bir tonik olsaydı.

"Biliyorum."

Burnumu boynuna yaklaştırıp *nefes alıyorum*, ritmi her santimime baskı yapıyor, sanki okyanusun zonklayan kalbinin derinliklerindeymişim gibi.

"O zaman ne?" diye soruyor boynumun kıvrımına doğru. "Tüm sorunlarını bana hediye et, Hazine. Onları çöp kutuma atacağım."

Yakışıklı, ağır bakışlı gözlerini görerek geri çekiliyorum. "*Çöp hazinen mi var?*"

Omuz silkiyor, dudakları köpek dişinin sivri ucunu gösteren yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Sırıltısı bulaşıcı ve sonsuza dek burada kalabilmeyi dileyerek öne doğru kıvrılıyorum.

Ama gözlerimi kapattığım anda o gölgeler yeniden ortaya çıkıyor ve yüzümdeki tüm mutluluk damlaları dökülüyor.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diyorum boğazımdaki yumruyu geçerek. Yemin ederim okyanus sanki beni dinliyormuş gibi biraz sakinleşiyor.

Uzun bir duraklama ve ardından; "Hiçbir yere gitmiyorum, Hazine." Hıçkırıklarımı bastırdım. Belki de öyle değildir...

Ama ben öyleyim.



CHAPTER 42

RHORDYN

E Her adımım bir bildiri gibi, sanki taşla savaşıyorum. Bu merdivenden aşağı inerken yolumu aydınlatan meşaleler yok, karanlık neredeyse nefes alamayacak kadar yoğun, görmek şöyle dursun

Herhangi bir şey. Ama bu merdiveni binlerce kez yürüdüm.

Çok fazla.

Muhtemelen bin kez daha yürüyeceğim.

Toynakları sıkıca kavıyorum, geyiğin ıslak karnı ensemini ısıtıyor. Zemin botlarımın altında kayganlaşıyor ve bu sadece vücudumdan akan kanın zemini ıslatmasından, aksi halde bayat olan havayı ölüm kokusuyla doldurmasından kaynaklanmıyor.

Kalenin bu kadar altında, duvarlar ağlıyor gibi.

Belki de yıllar boyunca çok fazla şey görmüşlerdir ... Ben gördüm, biliyorum. Gözlerim de ruhum kadar yorgun, ama bu duvarların aksine ben kurumuşum.

Az önce indiğim taş merdiven boşluğundan biraz daha az belirsiz olan, diğer taraftaki odaya bir göz atmaya davet eden küçük bir ızgaralı bir kapı tarafından engellenen bir sahanlığa geliyorum.

Hayvanı omuzlarımda dengeleyerek kilidi kenara itiyor ve kapıyı tekmeliyorum. Açılıyor, paslı menteşeler bir gıcırtyla itiraz ediyor.

Kollarımın arkasındaki tüyler diken

diken oluyor. Bakıyor, *izliyor* ...

Orlaith'in odası büyüklüğünde, üç tarafı taş duvarlarla, diğer tarafları ise güçlü metal parmaklıklarla kaplı bir nezarethaneye giriyorum. Gümüşten yuvarlak bir mil

Ay ışığı yüksek çatı penceresinden aşağı vuruyor, kare odanın şeklini aşındırmak ve vücudumdaki kanı vurgulayarak siyaha boyamak dışında pek bir rahatlama sağlamıyor.

Geyiğin omuzlarımdan kayıp ıslak bir gümbürtüyle arkama düşmesine izin veriyorum. Ellerim yanlarıma düşüyor ve onları yumruk yapıyorum, çenem göğsüme düşüyor ...

Bileğim çok hafif.

Bana yalan söyledin.

Sesi kırılğan olabilirdi ama diğer her şey tam tersiydi. Üst dudağı nefretle kıvrılmıştı, gözlerinde ateş vardı ve sanki derimin altından içimdeki canavarı görür gibi bana bakıyordu.

Bir yanımda rahatlamıştı; daha derine bakması için çılgılık atıyordum. Kendini benim sivri uçlarımdan koparana kadar araştırması için. Belki o zaman neden onun yörüngesinde sıkışıp kaldığımı görürdüm... istemeden. Neden çok yakınına sürüklenmenin *her şeyi* mahvedeceğini.

Ama bakmak yerine bana gitmemi söyledi. Sanırım mutlu olmalıyım.

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum, parmak eklemlerim patlıyor, keşke öfkemdeki balonu da bu kadar kolay patlatabilseydim. Omuzlarımda düğümleniyor; boynumda. Sırtıma, ciğerlerime ve lanet göğsüme pençelerini geçirmiş.

Parmaklıklara doğru adım atarak yere çakılı zincire bakıyorum. Kolumdan daha kalın, gergin, taştaki bir delikten geçirildiği çatıya doğru ilerliyor.

İki elimle kavradım, tüm ağırlığımla geriye yaslandım ve *çektim*.

Uzaktan bir sürtünme sesi geliyor, zincirin uzunluğu benimle boğuşurken yumuşak bir miyavlama. Ama santim santim inatla delikten geçiriyorum, ta ki ter omurgamdan aşağı damlayana ve ayaklarımın dibinde, belime kadar yükselen bir metal halka yığını oluşana kadar.

Zinciri yerden çıkıntı yapan bir çiviye asıyorum ve ellerimi sallayarak, nefes almak için savaşıyor bırakıyorum.

Her zaman bir savaş. *Bir kere bile işimi* kolaylaştırmadı.

Parmaklıklı kapının kilidi yok. Sadece bir sürgü var, tekmelemeden önce kaydırarak geçiyorum. Dönüp, dökülecek kanı kalmamış avıma bakıyorum.

Hepsini giyiyorum.

Sadece boynunu kırmak istemiştin; hızlı ve acısız bir ölüm. Ama sonra etin, kasın ve sinirin yırtılışını duydum ve kafa

Kalanını da sineklerin ziyafet çekmesi için ormanda bırakmaya zorladı.

Derin bir hırıltı odanın içinde çınlıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ..."

Hayvanı omuzlarıma alarak, bok, sidik ve ölü şeyler gibi kokan hücreye giriyorum. Boşaltacak yeri olmayan vahşi, kaotik bir öfke gibi.

Ortaya doğru ilerliyorum ve geyiği bırakıyorum, harap olmuş şeye bakıyorum, kararmış bir köşeden izlendiğimin farkındayım. "En sevdiğin, kafası hariç."

Tek tepkisi beni olması gerekenden daha fazla kızdıran alçak, hayvani bir gürleme.

Çatıya bakıyorum -yukarıdaki delikten görebildiğim ay parçasına. "Böyle davranma. Tartışmamızdan nefret ettiğimi biliyorsun."

Cevap yok.

Dikkatim uzak duvarın dibine saçılmış taş parçalarına kayıyor ve ofluyorum. "Gördüğüm kadarıyla o deliğe bir kez daha girmişsin?" Kaşlarımı çatarak parmaklıkların yanındaki gölgelere, gümüş bir ışıkla parlayan siyah gözlere bakıyorum. "Fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Bir göz kırpması ve başını hafifçe eğmesi. Bunun dışında sessizlikten başka bir şey duymuyorum.

Her zaman sessizlik, asla *daha fazlası değil*.

Burnumun kenarını sıkarak iç geçiriyorum. "Çok hızlı boğulma," diye mırıldanarak hücreden hışımla çıkıyorum. Kapıyı çarparak kapattım, kilidi yerine kaydurdum ve zinciri çözdüm - tüm uzunluğun delikten geri dönmesini o kadar hızlı izledim ki sanki bir fırtınanın kalbinde duruyormuşum gibi ses çıkarıyor.

Kemikler çatırdıyor, çatırdıyor, bir şeyler sıcıyor ve derin, doymuş gürültüler kapıya doğru dönmeden önce başımı soldan sağa çevirmeme neden oluyor.

Bazen o *şeyin* gerçekte olduğundan çok daha anlayışlı olduğunu hayal ediyorum, ama bu kendime söylediğim bir yalan.

Bekletme odasından çıkıyorum ve kapıyı çekip kapatıyorum, ikinci bir deri gibi hissettirecek kadar kalın bir karanlıkla örtülü merdivenlerden çıkıyorum.

Bana yalan söyledin.

Evet, söyledim.

Orlaith onu takmaya zorladığım maskeden nefret ediyor. Mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Kararım onurlu değil ama yerin dibine girene kadar arkasında duracağım. Onun parlaklığını *görmelerine* izin vermektense dünyayı parçalamayı tercih ederim.

Eğer bu beni onun gözünde bir canavar yapıyorsa. Tam zamanında.



CHAPTER 43

ORLAITH

A ıyarıda piknik yapmak iyi bir fikir gibi görünüyordu, ancak tereyağı ve bal sürülmüş bu kalın, kabarık tost ağzımdaki acı tadı tatlandırmakta başarısız oluyor. Şu ana kadar yiyebildiğim ilk sağlam şey bu.

Günlerdir içim içimi yemeden bakamıyorum ve bundan zevk bile alamıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, ağzımı tıka basa dolduruyorum, sırtımı duvara veriyorum ve kaldırımdaki çatlakları oyan köklerle kaplı avluya bakıyorum. Ortada, siyah üç kale duvarıyla neredeyse tamamen kafeslenmiş eski bir meşe ağacı var; ağacın dalları nispeten korunaklı bir sığınak sağlıyor. Açıklık, yerini Vateshram Ormanı'na bırakan, kasvetli, gri bir ışıqla yıkanan yoğun bitki örtüsüyle kaplı çimenlik bir alana bakıyor.

Günlerdir bulutların arasından tek bir güneş ışığı bile sızmadı.

Gök gürültüsü gökyüzünü dövüyor ve bakışlarım yukarı kayıyor.

Kavan, karamel saçlarını soluk mavi gözlerinden iterek, "Bu çok gürültülüydü," diye mırıldanıyor. Dalların arasından tehditkâr bulutlara bakıyor, yüzü kaşlarını çatmış.

Vanth homurdanıyor, son on dakikadır baktığı yerden başını kaldırmaya bile zahmet etmiyor.

Uzun, buğday rengi saçları, Güneyli erkekler için yaygın bir görünüm gibi görünen düşük bir topuzla geriye doğru toplanmıştır. Görünüşü asık suratlıdır; çarpıcı mavi gözleri, ona asık suratlı bir görünüm veren, sürekli yarım bir çehreye bürünmüş ince dudaklarının önüne geçmiştir.

Her iki Bahari muhafızı da meşenin budaklı gövdesine yaslanmış, lacivert tunikler ve dizlerine kadar yükselen, altın tokaları parıl parıl parlayan savaşa hazır botlar giymişler. Gittikleri her yerde mızrak taşıyorlar, savaşa dalmaya her an hazırlar ve ben de beni rahat bırakmaları için her an hazırım.

Mesele şu ki, adımlarını nasıl hafifletecekleri hakkında hiçbir fikirleri yok ve peşimden geliyorlar - tehlikeyi korkutmak yerine *cezbetme* olasılıkları daha yüksek.

Artık gizlenemiyorum ya da işimi gizlice yapamıyorum. Yaptığım her hareket *gözetim* altında. Hatta tuvaleti kullanırken işediğimi duyabilecek kadar yakınımda, kapının dışında duruyorlar.

Cook'un paketlediği mumlu malzemeye yarı yarıya sarılmış tostumu inceleyerek iç geçirdim. Gözleriyle asla buluşmayan ve sadece yarama tuz basan zoraki bir gülümsemeyle birlikte geldi.

"Bu güzel mi?" Vanth tostuma bakarak soruyor.

"Cook'a dün gece dana etini az pişirdiğini söyleyerek hakaret etmemiş olsaydın bilirdin," diyorum ama karşılığında aldığım tek şey, beni olması gerekenden daha fazla tatmin eden homurdanan bir kelime bulamacı oluyor.

Genelde bu saatlerde Baze ile kahvaltı ediyor olurum, bu düşünce göğsümde kurşun gibi oturuyor. Ona *gerçek* yüzümü göstereli birkaç gün olmasına rağmen, bir türlü onunla yüzleşmeye cesaret edemiyorum.

Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği, eğitim yok ...

Hiçbir şey.

Baze kimliğimle ne kadar mücadele ettiğimi çok iyi biliyor. Bu hayal kırıklığını her sabah onunla paylaşıyorum. Piçin bunca zamandır panzehiri vardı ama kullanmamayı seçti.

Gerçek arkadaşlar birbirlerine bunu yapmazlar.

Muhafızlar kendi aralarında Güney'e dönmek için ne kadar sabırsızlandıklarını mırıldanıyorlar ve ben Vanth'ın sorusunu ağzından çıkmadan önce tahmin ederek bir ısıruk daha alıyorum.

"Dün yelken açmamız gerekmiyor muydu?"

"Hâlâ halletmem gereken işler var, Vanth. Ben çok meşgul bir insanım, biliyorsun."

Kaçınma taktiklerim tükenene kadar görmezden gelmeye niyetli olduğum Güvenlik Çizgimi aşma korkumdan bahsetmeye zahmet etmiyorum. Henüz kapıdan dışarı itilmedim ve Cainon'un o gemileri varışından önce göndereceğini umuyorum - kabuğumdan çıkmam için bana biraz daha zaman kazandıracak.

"Şimdiye kadar," diyor Vanth ince burnunun kenarını sıkarak, "tek yaptığın çiçek toplamak, çiçek dikmek, bir ağacın kabuğunu soymak, bir böğürtlenin tüm dikenlerini dökmek, taş toplamak, işini yapıyor gibi görünen bir bahçıvanı suçlamak, bir kayadan yosun tıraşlamak, bir at pisliği yığınınından mantar koparmak."

"Aklıma gelmişken," diye araya giriyorum ve boşta kalan elimle sırt çantamı karıştırıyorum. "Bu mantarların iyileştirilmesi gerekiyor ama önce Puddles'tan biraz termal su toplamam gerekecek. Umarım buralarda bir yerde boş bir kavanoz vardır yoksa Taşlı Kök'e geri dönmek zorunda kalabilirim..."

Birlikte inliyorlar.

"Bir tane buldum," diye duyuruyorum onu sallayarak. Kahvaltımın geri kalanıyla birlikte çantama geri koyuyorum, sabahın erken saatlerinde uyumaya çalışırken resmini bitirdiğim kayanın hemen yanına.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Duvarıma mükemmel bir ekleme; şu anda ulaşabildiğim son parça. Üzerimde o kadar çok bitmemiş iş varken, *bu* kontrol edebileceğim bir şey.

Bu taş kendi evine ait, ama şu ikisi arkamdayken, her işime burnunu sokarken onu yerleştiremem.

Çantamı kapatıp omzuma atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Yine mi yola çıkıyoruz?" Vanth bir esnemeyi bastırırken Kavan tembel bir kaş kaldırarak soruyor.

Mükemmel.

Gün doğumundan çok öncesinden beri onları her yere çekiyorum, bilerek unuttuğum şeyleri almak için birkaç kez Stony Stem'e dalıp çıktım. Hatta bir süredir gözüme kestirdiğim ama benim taşıyamayacağım kadar ağır olan birkaç kayayı kulemden yukarı taşımalarını bile sağladım.

İki yetişkin adamın bu kadar homurdandığını hiç duymamıştım.

Onlara karşı daha nazik olmalıyım, ama dikkat etmediğimi düşündüklerinde gözlerinin tenimde gezinmesi yakıcı bir tohum ekti.

"Evet. Gidilecek yerler, yapılacak şeyler. Siz ikiniz bu seferlik oturmak istemediğinize emin misiniz? Daha sonra uğrayıp sizi alabilirim. Belki ikinize de hizmetçinin yulaf ezmesinden getiririm?"

Mükemmel, hoşnutsuz bir senfoni içinde iç çekerek ağacı itiyorlar. "Geliyoruz."

Lanet olsun.

"Çok güzel," diye yalan söyleyip gülümsüyorum. Yanımdaki duvara dayalı ahşap kapıya dönüp çekerek açtığım anda yüzümdeki gülümseme eriyip gidiyor.

Üzerime kötü bir koku gibi yapışmakta iyi olabilirler, ama benim çok özel bir avantajım var ...

Bu kaleyi avucumun içi gibi bilirim. Onlar bilmiyor.

Penceresi olmayan bir koridorda ilerliyorum - sadece kasveti ateşli parçalara ayıran tek tük aplikler var. Burası her türlü sırrı barındıran özel bir koridor. Tatmin edici olmayan kahvaltımı yerken oturduğum yerde oturmayı seçmemin nedeni de buydu.

Solumdaki küçük kapıdan girin, sizi dolambaçlı bir yoldan Puddles'a götürecektir. Sağdaki merdivenlerden, neredeyse dikey bir şekilde gökyüzüne doğru çıkan merdivenlerden çıkın ve bir şekilde yerin bir kat altındaki mutfığa varın.

Gölgeli bir dirseğe ayrılan bu göze çarpmayan koridoru kullanın -şu anda benim kullandığım koridor- ve daha yanlış yöne saptığınızı bile fark etmeden Arapsaçı tarafından bükülmeye başlıyorsunuz.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve koşmaya başlıyorum, koridorda korkunç bir hızla ilerliyorum, ancak keskin bir viraja geldiğimde duruyorum; dinlerken sırtımı duvara dayıyorum.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve gülümsemem büyüyor.

Enayiler.

Tekrar koşarak, gölgeli yan tünellere ve merdiven boşluklarına giriyorum, duyuları kokumu takip edebilecek kadar keskindir diye birkaç kez geri dönüyorum. Sonunda onları tamamen kaybettiğime ikna olarak, iyi aydınlatılmış bir koridordan aşağı atlıyorum ve peşimde kutsanmış sessizlikten başka bir şey yok.

Vanth ve Kavan'ı bir daha asla göremeyebilirim ve şu anda kalbimde umursayacak tek bir empati kırıntısı bile bulamıyorum.

Bu farkındalık tokadı beni endişelendirmeli. Gerçek şu ki, ben sadece görmezden gelmeye çalıştığım kanıt yığınının yenilerini ekliyor...

Kendimi kaybediyorum.



I

yürüyor, meşaleler yakıyor, sanatımı bazı unsurları duvardan kaldırırken diğerlerini kayanın derinliklerine gömen altın bir parıltıya büründürüyorum.

Bu yere ilk rastladığımda, onu süsleme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Karanlıktı, saklanmıştı, terk edilmişti.

Özel.

Boyamaya başladım, her seferinde bir taş; onlarca, sonra yüzlerce, sonra *binlerce* fısıltının bir araya geldiği bir duvar resmi.

Deniz yeşili gözler, çiçek kabızalı gümüş bir kılıç, yarısı yenmiş bir ay, solmuş bir otun üzerinde asılı fırtına bulutları, yanan bir ağaç, ışığı sektiren kalaylı pullar.

Duraksayarak, elimi yarı açmış beyaz bir gülün üzerinde gezdiriyorum ve tanıdık bir takım pırıltılı çillerle beneklenmiş yaprakların ipucunu ortaya çıkarıyorum.

Küçük çocuk her zaman en çok dikkatimi çeker... öyle ya da böyle. Onu birçok kez resmettim çünkü rüyalarımından hiç çıkmıyor. Sık sık ziyarete geliyor, bana o zengin gülümsemesini hediye ediyor ve uzanan eller.

Parmaklarımın taştan uzaklaşmasına izin veriyorum ve yürümeye devam ediyorum - bakışlarımı tek tek kayaların üzerinde gezdirmeye devam ediyorum.

Küçük resimlerin çok daha büyük bir şey inşa ettiğini fark etmem üç yılını aldı. Fısıltılarım, ruhumun derinliklerine gömdüğüm bir şeyin tohumlarıydı; filizleniyor, gün ışığına ulaşıyordu.

Tüm çabalarımına rağmen, şu anda gördüğüm küçük resimler değil. Onların oluşturduğu büyük resim.

Taştan dışarı bakan insan kalabalığı benim kadar uzun ve bir o kadar da gerçekçi, sanki göğüslerinde damarlarında gerçek kan dolaşan kalpler varmış gibi.

Bunlar fısıltı bile değil.

Onlar çılgılık.

Bazılarının alınlarında köşeli işaretler var, bazılarının yok. Bazıları daha yakın, bazıları daha uzakta duruyor, sanki iki yaşındaki küçük hafızam bilinçaltımın net bir resim çizemeyeceği kadar bulanıkmış gibi yüz hatları daha az belirgin.

Yürümeye devam ediyorum, tekinsiz bakışların yanından geçip gidiyorum, resmetmeye niyetlenmediğim hayaletlerin yanından geçip yaptığım küçük resimlere odaklanmaya çalışıyorum.

Başarısız.

Beni izliyorlar; hayaletimsi bakışları tenimi kavuruyor ve onları görmezden gelmeme izin vermiyorlar.

Bir tanesinin duvardan bana baktığını, hareketlerimi takip ediyormuş gibi görünen gözleriyle üzerime dikildiğini ilk fark ettiğimde yere düştüm. Buradan o kadar hızlı koştum ki çantamı unuttum ve kendimi toparladıktan sonra geri dönmek zorunda kaldım.

O gece, kabuslarımda aynı adamı gördüm... parçalar halinde.

Gözlerimi her kapattığımda bana musallat olan aynı üç canavarın ona ziyafet çektiğini gördüm.

Başka bir bölümü boyamak için iki ay harcadım ancak küçük taşların hepsinin bana bakan başka bir kişinin yapı taşları olduğunu fark ettim. Ben uyurken yanmış parçalarını gördüğüm başka biri.

O gün hayatını kaybeden başka biri.

Bir mezarı resmettiğimi fark ettim. Ölülerin yüzlerini burada, karanlıkta, farklı bir şekilde var olabilecekleri bir yere sabitliyordum - bakması acı veren soyut bir methiye. Özellikle de şimdi. Çünkü bu duvar resminin en sonunda, o aç karanlığın eşiğinde, bana benzeyen küçük bir çocuk var.

Gerçek ben.

Ve sırt çantama ağırlık yapan bu fısıltı... Bu onun son eseri. Öyle olduğunu biliyorum, resmetmek istediğim şey bu olmasa da.

Sanki onu diğerlerinden daha derinlere saklamışım gibi, ana resimde görünmesi yıllar aldı.

Bu düşünce tehlikeli geliyor.

Işığın kenarına geliyorum ve dizlerimin üzerine çöküp çantamı karıştırıyorum. Fare dolu kavanozu atlıyorum ve yeni karıştırılmış harçla dolu başka bir kavanoz çıkarıyorum. Sırada damak bıçağım var, sonra da tülbente sarılı taş.

Keski yok. Başka parça süslemeyeceğim.

Bu hikaye... bitti. Bugün, son noktayı koyuyorum.

Malzemenin katmanlarını açıyorum ve eserime bakıyorum.

Yumruk büyüklüğündeki bu taşın üzerine, Rhordyn'in çizimine çok benzeyen bir çift el çizdim; yumuşak ve rahat, etraflarına sardığım dikenli sarmaşığa rağmen huzurlu hallerinde rahatlar.

Onları *bağla*.

O acımasız dikenler derinlere batıyor, kırmızı izler bırakıyor; asmadan filizlenen mavi çiçeklerle tam bir tezat oluşturun. Kanla besleniyor.

Eski harcı temizlemek için palet bıçağımı kullanıyorum, sonra kavanozdan bir kaşık taze malzeme alıyorum, fısıltıyı yerine bastırmadan önce etrafa yayarken elim kararsız.

Avucumun içinde saklı tutuyorum, derin nefesler alıyorum, kalbimi beni içten içe dövmeyi bırakmaya ikna etmeye çalışıyorum.

Çünkü biliyorum... Uyanık halim dikenli bir sarmaşığa sarılmış bir çift el çizmiş olsa da, bilinçaltımın bunu bir şekilde *onun* son parçası haline getirdiğini *biliyorum*. Onu tekrar bir araya getirdi - artık kabuslarıma dağılmış parçalar halinde değil.

Rüyalarımda o uçuruma atlamayabilirim, ama bu ... *Ben bunu yaptım*. Kasıtlı olmasa da o uçurumdan gölge kırıntıları çektim ve parmak uçlarımdan damlattım.

Bunu ben de yaptım.

Bu düşünce bana elimi bırakma cesareti veriyor, ancak kalbimi korumak için hızla yukarı kalkıyor.

Küçük çocuk duvardan kalkıyor gibi görünüyor, sanki taşlardan kurtulup aramızdaki boşluğu doldurabilirmiş gibi.

Nefesimi tuttum, bekliyorum ...

Bekliyorum...

Ama o orada büzülmüş kaşlarıyla öylece duruyor, kristalleri andıran geniş gözleriyle bakıyor. Uzanmış kolları ve boş elleriyle orada öylece duruyor.

Bir parçamın umduğu gibi tabloda çıkmadı. Göz kırpmıyor, nefes almıyor ya da gülümsemiyor.

Onu neden bırakamayacağımı söylemiyor.

Ama nasıl yapabildi? Ona gözleri için taş verdim. Kulakları, ağzı ve elleri için taşlar.

Onu harçla birleştirdim.

Gerçek değil.

Karnıma bir ağırlık çöküyor, o kadar ağır ki sendeleyerek geri çekiliyorum.

Onu görüşüm bulanıklaşıyor ve yanaklarımdan aşağı kayan ıslaklığı hissederek göz kırpyorum. Bu his kalbimin derinliklerinde çukurlaşmış bir tıkacı serbest bırakıyor ve aniden ciğerlerim kabarıyor, nefesim sert, hızlı soluklarla geliyor.

Sırtım duvara çarpıyor, omurgam yere oturana kadar taşa sürtünüyor, dizlerim kaburgalarıma yapışıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, yüzündeki çillerin haritasını çıkarıyorum, resmi açık bir yara gibi inceliyorum... ve kendimi çözülmeye bırakıyorum. Dizginlenemeyen duygularımın beni umutsuzca önemsiz hissettirecek şekilde parçalamasına izin veriyorum. Çünkü o parçalara ayrıldı.

Ben değilim.

Ve tüm bu süre boyunca bakar... ve bakar... ve bakar.

Gözlerini kırpmadan. Görmeden. Yine de hiç bu kadar *görüldüğümü* hissetmemiştim.

Saatlerce oturup, birilerinin beni kollarına alıp kucaklamasını dileyerek ileri geri sallanırken kendimden nefret ediyorum.

Boynumun arkası karıncalanıyor.

Göğsümün kabarması duruyor, yüzüm yumuşuyor, sanki biri duygularımın dökülmesini engellemiş gibi.

Ezici bir varlık hissediyorum, sanki aniden nefes alabileceğim daha az hava varmış gibi. Hareket edebileceğim daha az alan.

Yanımda beni itiyor gibi görünen karanlığın o kadar farkındayım ki, bakışlarımı sağa kaydırıp boşluğa bakıyorum...

Yalnız değilim.

Birisi... bir şey gölgelerden beni izliyor. Keskin dikkatlerinin bir bıçağın keskin ucu gibi tenimin üzerinde kaydığını hissedebiliyorum.

"Kim o?" Törpülüyorum, ancak kelimelerim burada genellikle olduğu gibi bana geri dönmek yerine *emildiklerinde* şüphelerimi doğruluyorum. Sanki yankılanmaya fırsat bulamadan bir şey onları yutmuş gibi.

Yutkunuyorum, ellerimi yere indirip öne doğru yuvarlanırken her duyumun keskinleştiğini hissediyorum, çantama uzanırken dört ayak üzerinde tünüyorum.

Bir şey gümbürdüyor - bir dağın büyümesi gibi derin ve ağır bir ses - ve donup kalıyorum, nefes alamıyorum, konuşamıyorum ya da göz kırpmıyorum, her kasım daha önce hiç hissetmediğim vahşi bir korkuyla düğümleniyor.

Tek yapmak istediğim *hareket* etmek. Çılgılık atmak, koşmak, çantamı bırakmak ve asla arkama bakmamak.

Ama içgüdülerimin başka fikirleri var.

Çenemi yüksek tutmamı, bakışlarımı karanlığa sabitlememi istiyorlar. Mümkün olduğunca az korku göstererek geri çekilmemi istiyorlar.

Bana hiç mantıklı gelmese de, hayatımda bir kez olsun dinliyorum.

Yavaşça -çok yavaşça- tekrar hareket etmeye başlıyorum, çantamı alırken gözlerimi karanlığın gövdesine dikiyorum. Bir başka testere gürültüsü karanlığın içinden yuvarlanıyor ve soğukkanlılığımı dağınık şeritler halinde parçalamakla tehdit ediyor.

Feneri kaptığım gibi ayağa fırlıyorum, çenemi kaldırıp koridorda geriye doğru yürüyorum; her kör, telaşsız adım başlı başına bir başarı gibi geliyor.

İlerlerken diğer meşaleleri söndürmeye cesaret edemiyorum, bunu yaparsam beni avlayan her neyse onunla arama mesafe koyamayacağımı biliyorum.

Bırakın yansınlar. Kaybımı aydınlatamayan kömür parçalarından başka bir şey olmasınlar. Bu mezarlığı sonsuza dek güvende tutacak siyah bir kılıf.

-Rhordyn'in bana vermiş olmasını dilediğim bir incelik.

Aradaki bu acıdan ziyade yalanlarına bağlı.

Ortak koridorun rahatlatıcı ışığına doğru tökezliyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, korkmuş bir enerji patlamasıyla geriye doğru koşuyorum. Sırtım taşa çarpıyor ve yere düşüyorum, meşaleyi bırakıyorum, kalbimin çılgınca atışına saygı göstererek yükselen titremeleri bastırmak için bacaklarımı göğsüme bastırıyorum.

Sonunda o meşaleler sönecek ve o zaman burası artık bana ait olmayacak ...

Belki de bu düşünce omuzlarımı hafifletmeliydi.

Hafifletmiyor.



CHAPTER 44

ORLAITH

T berrak hava ciğerlerime çarpıyor ve bana yaklaşan yağmurun tatlı kokusunu veriyor. Denizleri kamçılayan türden değil, ama günlerce toprağı ıslatan ve beni her zaman

Boş.

Güvenlik Hattıma yaklaşırken, yapraklı dalları yemişlerle dolu büyük bir ağacın altında rahat bir pozisyon buluyorum. Düşmüş meşe palamutlarını toplarken, Shay'in büyük, yosunlu bir kayadan sarkan gölge yığınınından ayrılacak kadar cesur olmasını beklerken, eski gövde bana yaslanacak bir şey sunuyor.

Bazen biraz ikna edilmeye ihtiyacı oluyor, özellikle de günün bu saatinde.

Ama ben sabırlıyım, bekleme anlarını meşe palamutlarının miğferlerini ayıklayarak, sert dış kabuklarını soyarak dolduruyorum, ta ki elimde sadece kremsi merkez kalana kadar. Öğütüldüğünde, Exothryl yapmak için gereken otuz dört malzemeden biri, ama aynı zamanda ev yapımı yapıştırıcımın da temeli.

Mükemmel bir kılık.

Shay ilerlemeye başladığında elimde küçük bir yığın var, isli bir yaprağın rüzgarda uçuşması gibi. Bugün gergin, kendisi değil, bir gölge diliminden diğerine geçip duruyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Orman ölü sessizliğinde. Kuşlar bile şarkı söyleme arzularını kaybetmiş gibi görünüyor... sadece benim düzensiz nefeslerimle kesilen sessiz bir boşluk.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Shay oturduğum gölge havuza doğru atılıyor ve başını yana eğmiş beni izlerken kalbim nasıl atacağını unutuyor.

Özü *araştırıyor* gibi görünüyor.

Zorlayıcı bir şey değil, sadece yanaklarıma bastıran cisimsiz parmakların soğuk nabzı.

"Shay? ... İyi misin?"

Özünün tenimle birleşmesi çok *kişisel*. Sanki vücudumun çalışması için gereken tüm sıvıları boşaltmadan ellerinin asla başaramayacağı bir şekilde beni kontrol ediyor.

Bu dokunuş yanaklarımdan ayrılıyor, sol omzumdan geçip koluma iniyor. Bakışlarım bileğime, gömleğimin manşetinin altından kısmen görünen kupanın etrafına inene kadar dokunuşunun hayaletini izlerken ciğerlerim taşla doluyor.

Yumuşak bir tıkırtı sesi çıkararak omurgamı kaskatı kesiyor, sonra hissiyatım geri geliyor ve formunun dallarının uçuşmasını izliyorum; huzurlu görünmekten çok uzak, hipnotik bir dans.

Onu terk edeceğimi biliyor.

Farkına varmak göğsüne bir tekme yemektir.

Dizlerimin üzerine çöküp yaklaşıyorum. "Shay-"

Yüzünü gizleyen gölgeler çekiliyor, içindeki benliğin kolalı yüzünü ortaya çıkarıyor - o küçük, boncuk gibi gözler.

Duraksadım.

Saygıları beni dürtüyor. Beni tırmalıyor. Beni *kazıyor*.

Süt gibi dudakları geriye doğru sıyrılıyor ve ağzı ortaya çıkıyor. Yine o tıkırtı sesi yükseliyor ve kemiklerimi kıran küçük, havadar patlamalarla bana saldırıyor.

Bana kızgın.

Suçluluk duygusu karnımda birikiyor ve beni ağırlaştırıyor, tüm iyi niyetlerimi raydan çıkarmakla tehdit ediyor ...

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ama kalbimi öldüren o keskin tıslama sesini çıkarıyor. "Shay, anlamıyorsun. Gitmem gerek-"

Güvenlik Hattıma çarparak beni sırt üstü yere düşürdü.

Göt

"HAYIR!"

Sözcük, sanki boğazından zorla geçirilmiş gibi paramparça oldu. kelimeleri şekillendirmek için yapılmadı.

Arkadaşıma bakarken ağzım sessiz bir şokla açılıyor, kalbim boğazımda, gözlerim daha önce hiç olmadığı kadar geniş.

Samur bakışları yumuşar, gıcırtilı bir ses çıkarır ve sonra solgunlaşır ... artık üzerimde asılı kalmayana kadar kendi içine katlanıyor. Yüzü o dumanlı perdenin arkasında kayboluyor ve aramızdaki havada utancının tadını alıyorum. "Shay, sorun yok," diyorum, yavaş yavaş yerden kalkarak. "Anlıyorum

."

Çılgılık atarak ağaçların arasına dalıyor.

Baze'in uçsuz bucaksız arazide fırtınalar estirerek ilerlediğini görüyorum. Panikle fareyi Shay'in bulunduğu yöne fırlatıp meşe palamutlarımı boş kavanoza süpürüyorum ve yaprak yığınının altında kalan kanıtları tekmeliyorum. Çantamı omuzlayıp ayağa kalkıyorum ve bakışlarım yere yapışmış bir şekilde açık alana doğru yürürken uzun bir küfür dizisi mırıldanıyorum.

Ondan kaçamayacağımı biliyorum ama belki vücut dilime dikkat eder ve beni istemediğim bir konuşmanın içine çekmeden geçmeme izin verir.

"Konuşmamız gerek Orlaith."

Bu gün cehenneme gidebilir.

"İlgilenmiyorum," diye mırıldanarak kaleye doğru ilerliyorum.

"Tweddle Dick ve Tweddle Dumb'ı senin ... *Tangle'dan kurtardım.*"

Ayaklarım kalbimin hareketini taklit ederek kendiliğinden duruyor. Ona zehirli bir bakış fırlatırken ellerimi yumak haline getirip dönüyorum. "Ve?"

Gözleri açılıyor, çenesindeki bir kas patlıyor ve yorgun, dağınık görüntüsünün şokunu görmezden gelmek zor - sanki içimdeki tüm acıyı dışına taşıyor.

Gömleği buruşmuş, saçları dağılmış, pantolonu lekeli... "Sarmal oluyorsun."

"Ben iyiyim."

Kollarını kavuşturmuş, iliklerime kadar işleyen bir bakışla beni kısıtıyor. "Yalan söylemekte hiçbir zaman iyi olmadın, biliyorsun."

"Senin aksine."

Sözcüklerim ok gibi ve dikkatinin gürleyen gökyüzüne yönelmesinden hedeflerini bulduklarını anlayabiliyorum.

İç çekiyor, çalkantılı bulutları inceliyor ve Shay'in iki budaklı ağacın arasındaki bir gölge birikintisinden izlediğini hissedebiliyorum.

"Hovard az önce kulene bir hediye bıraktı," diye söze karışıyor Baze, dikkatli gözlerini tekrar bana çevirerek. "Cainon'un ona senin ölçülerinde yapmasını söylediği bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne oldu?"

"Bir elbise," diyor kaşlarını çatarak. "*Bahari mavisine* boyanmış örümcek ağı ipeğinden yapılmış."

Omuzlarım düşerken içimdeki tüm mücadele tükeniyor...

Kahretsin.

Başını yana eğiyor. "Rahatsız görünüyorsun. Elbiseden mi yoksa renginden mi?"

Toprak gözler, soğukkanlılığımı, sinirlerimi ve *sabırımı* kemiren, üstü zor örtülen bir eğlenceyle parıldıyor.

"*Elbise,*" diye tıslıyorum ve alçak sesle kıkırdaması aramızdaki boşluğu gülen bir kayanın tüm mizahıyla dolduruyor.

İyi yağlanmış yürüyüşüyle kişisel alanımdan hızla geçiyor. "*Yalan söyle,*" diye homurdanıyor, omzunu omzuma çarpıp beni tökezletmeden önce nefesi kulağımda ısınıyor.

Kendime geldiğimde gitmişti.



CHAPTER 45

ORLAITH

Tsonbaharda yaprak döken bir ağacın tüm mütevazılığına sahiptir.

*Hediye*ye öyle bir bakıyorum ki, sanki o uzun, koyu mavi dallar altın tozuyla kaplanmış mankenden sıyrılacak ve Boğ beni. Bantlar kadın formunu vurgulamak ve *varlıklarını* ortaya çıkarmak için ustaca yerleştirilmiştir.

Bunun Güney'de moda olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim, o gemileri korumak için farklı bir yol bulabilirdim. Korsanlık ya da... başka bir şey.

Herhangi bir şey.

Geçmişin acımasız bir mizah anlayışı vardır.

Elimi eteğime atarken, her adım atışımda herkes iç çamaşırlarımı görebiliyorsa bu şeyin içinde nasıl hareket edeceğimi merak ediyorum. Ya da belki de iç çamaşırı giymemem gerekiyordur ve bu elbise dokunulmaz bir şeye göz kırpmak için tasarlanmıştır.

Başka bir erkeğe ait olan bir şey.

Giysi ile aramda bir boşluk bırakarak, yeni bir tiksinti dalgasıyla ona bakıyorum. Önden ya da arkadan geçen şeritlerden herhangi birini bir kez çekecek olsam, giysinin tamamı yere düşerdi. Gerçi muhtemelen amaç da buydu. Bedenler birleşmeden önce yırtılıp dikkatsiz bir yığın halinde düşmesi ve-

"Dur," diye bağıryorum, kelime gök gürültüsü gibi yankılanıyor. "Kendini topla, Orlaith."

Saçlarımı ağır bir düğümle bağlıyorum ve üstümün düğmelerini açıyorum. Yere düşüyor ve göğüslerimin bağını çözmeye başlıyorum.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indirmeden önce malzemeyi bir kenara bıraktım.

Maskeli tenimden başka hiçbir şeyim olmadan dururken, giysinin düğmelerini açıyorum, tedirgin bir iç geçiriyorum. Elbise tüy kadar hafif ve bu kadar çok şeyi temsil eden bir şeyin bu kadar az ağırlıkta olması kavramıyla mücadele ediyorum.

Kemerin içine giriyorum, klipsi sırtımın küçük kısmına sabitliyorum, geri kalanını çözmeye çalışırken kaşlarım sıkışıyor. Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda kollarımı geçirebileceğim doğru delikleri buluyorum ve ikinci bir çift elin yardımı olmadan kürek kemiklerimin arasına sabitlemeyi başarıyorum.

Bahari mavisi ve yaldızlı süslemelerin dalgalanması içinde aynaya doğru ilerliyorum ve yansıma ile karşılaşyorum.

İçim daralıyor, omuzlarımın güçlü çizgisi yumuşuyor.

"Aman..."

Bantlar vücudumu lacivert boyanın yalamaları gibi kesiyor, beni kaplıyor *ama* ... kaplamıyor. Hala meme uçlarımın dış hatlarını görebiliyorsunuz, soğğun etkisiyle sivrilmişler, göğüslerimin altı tamamen açıkta.

Çizgiler kıvrılıp bükülerek şeklime iltifat ediyor ve saklamak için çok uğraştığım kısımlarımı vurguluyor. Ve bacağımı kaydırdığımda ya da hareket ettiğimde, popomun küçük parçaları ortaya çıkıyor.

Seks. Bu giysi beni sekse boyadı.

Boğazımdaki yumruyu temizlemeye çalışıyorum, damarlarımı kavuran ateş yüzünden yanaklarım pembenin bir tonuna bürünüyor. Hayatımın çoğunu yansıma ile saklanarak geçirdim ama şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı ondan kaçınmak istiyorum.

Utanç verici.

Kızgın, yakıcı utanç, çünkü bu elbise bir şey yaptı *çok* açık.

Bedenimi sattım.

Bir atın kişnemesinin uzaktan gelen sesi açık pencereden içeri giriyor ve beni aynadan döndürüp uzun, kıcımlı ortaya çıkaran adımlarla kapıya doğru koşturan sıkıntılı bir ritim tutuyor. Kapıyı çekip açıyorum ve buz gibi bir rüzgârın saldırısına uğrayarak balkona çıkıyorum.

Bulutlar ağır, ışığı engelliyor, ormanı karanlık ve perili gösteriyor. Havada, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde tenimi ısırarak bir yük var

...

Bir hareket bakışlarımı yakalıyor ve benekli gri bir atın ön kapıdan hızla geçerek bir at arabasını toprak yolda sürüklediğini görüyorum. Terden

sırılsıklam olmuş, köpükler saçıyor ama gözlerimin kısılmasına neden olan bu değil.

Üst koltuğa yığılmış, dizginlere zar zor tutunmuş, kafası o kadar çok sallanıyor ki, mürekkep rengi saçlarının dağınıklığını görmek zor.

Belki de uyuyordur?

Şimşek bulutları mozaiklemeden önce çimenliğin yarısını geçtiler. Bir saniye sonra, gök gürültüsü kemiklerimi çınlatacak kadar yüksek sesle çatırdıyor ve at şaha kalkıyor, gökyüzüne doğru ciyaklıyor, sonra parçalanıyor - arabayı yan yatırıyor.

Kadın havaya savrulur ve bakımlı çimlerin üzerine kemiksiz bir yığın halinde düşer.

Hareket etmiyor. Çığlık bile atmıyor.

Tekrar içeri girdim, kapımı çekerek açtım ve hemen ardından Stony Stem'e doğru koşmaya başladım.

Beni takip eden ayak sesleri var, Vanth ve Kavan durmam için bağılıyor ama kararlılığımı aşmak için hiçbir şey yapmıyorlar.

Rüzgar gibi hareket ediyorum, uzuvlarım çalkalanıyor, aklım bir balta. Yerçekimi kanunlarına meydan okuyan ayaklar için hiçbir engel yoktur ve benimkiler de bunu yapıyor.

Neredeyse yere değiyorlarmış gibi hissediyorlar.

Kulemin dibine ulaşıyorum, tünellerden ve merdiven boşluklarından geçerken saçlarım bantlarından kurtuluyor, ta ki çimenler adımlarımı yumuşatana kadar. Arabayla aramdaki boşluk saniyeler içinde buharlaşıyor ve mavi ve dizginlenmemiş saçlarımın dalgalanmasıyla kadının üzerine düşüyorum.

Benim olamayacak kadar sağlam ellerimle kadını sırt üstü yatırıyorum ve keskin bir ses havayı yarıyor.

Benden geldiğini fark etmem bir anımı aldı.

Minyon, güzel, iri, kahverengi gözleri geniş, ıslak ve acı verici bir şekilde tanıdık.

Mişka - komşu köyden Medis - ama birkaç gün önce Mahkemede olduğu gibi görünmüyor ...

Teni gri, çökmüş yanaklarının tüm rengi çekilmiş. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki siyah neredeyse kahverengiyi yutuyor ve görüyorlar ama... ama *göremiyorlar*. *Üzerinden* boğazıma yapışan keskin bir koku yayılıyor ve kaynağını bulmak için vücudunun aşağısına bakıyorum.

Sağlam bir el çenemi kavlıyor ve *çekerek* bakışlarımı gökyüzüne doğru zorluyor. Kalaylı gözler nefesimi kesiyor.

"*Hayır*," diye hırlıyor Rhordyn sıkılmış dişlerinin arasından, Mishka'nın diğer tarafında dizlerinin üzerine çöküp ceketinin düğmelerini çözüyor. "Sakın bakma."

Ben onun dumanlı bakışlarındaki her lekeyi incelerken, o bakışlarımı tutarak ceketini Mishka'nın orta kısmına örtüyor. Bir yandan rahatlatıcı bir battaniye sunan, bir yandan da beni dehşete düşüren gözler.

Daha fazla ayak sesi yaklaşıyor, kırık cam gibi sesler çıkarıyor ve duraklıyor.

Göz temasını kesip yanımdan geçip gidiyor. "Sıvı bane var mı?"

"Ezilmiş."

Rhordyn öyle keskin küfrediyor ki

irkiliyorum. "At, Baze."

"Hallediyorum."

Omzumun üzerinden baktığımda Baze'in yere dökülmüş deri bir çantanın etrafından dolaştığını ve devrilmiş hayvana doğru yürüdüğünü görüyorum. At başını yerden kaldırmaya çalışıyor ve boynundaki sık kesik izlerini görmemi sağlıyor. Tüyler ürpertici yaralardan mürekkep kıvamında, yoğun ve pis kokulu bir sıvı sızıyor.

Bir şey onu parçaladı.

"Git, Orlaith."

Rhordyn'in sesi beni yakalıyor ve başım dönüyor, bakışlarım Mishka'nın görmeyen gözlerine iniyor ...

Kanayan dudaklarında ve huzursuz göğsünde.

"Hayır," diye mırıldanarak onu kucağıma alıyorum. "Yükseklığe ve suya ihtiyacı var. Dudakları çatlamış."

Dikkatimi Kavan ve Vanth'a veriyorum, yanlarında asılı duran mızraklarıyla geniş gözlerle sahneyi izliyorlar. "Bir işe yarayın ve gidip bir sürahi getirin!"

Kimse kıpırdamıyor, Mishka nefes almak için savaşımaya devam ediyor ve benim içim daha karmaşık düğümlere ayrılıyor.

Çılgına dönüp Rhordyn'e bakıyorum. "*Neden yardım etmiyorsun?*" Mishka'nın saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek tıslıyorum.

Yarı iniltili bir hıçkırık çıkarıyor, sonra annesini çağırıyor. Tekrar.

Kalbim katlanıyor.

Tıpkı Cook'un ben hastayken yaptığı gibi başını okşuyor ve ateşli kaşlarını yatıştırıyorum. "Her şey yolunda. İyi olacaksın..."

Bir şimşek çakması katliamı şiddetli, gümüş bir ışıkla aydınlatıyor. Buz gibi yağmurun ilk ağır damlaları düşmeye başlıyor ve ben öne doğru eğilerek onu en kötüsünden korumaya çalışıyorum.

Göz bebekleri küçülüyor, odaklanıyor. Sanki az önce korkunç bir şeyi kabul etmiş gibi yüzü çöküyor. "Bana yardım et..."

Çırpınan elini kavırıyor ve sıkıyorum, geniş, vahşi gözlerine bakıyorum. "Sıkacağım.

Artık güvendesin, söz veriyorum."

Rhordyn o kadar yakınımaya eğiliyor ki soğuk dudakları kulağıma değiyor. "Yarası bir Vruk'tan."

Kelimeler ölümcül darbeler gibi iniyor, ama onları savuşturuyorum. "Hayati bir şey koptu mu?"

"Hayır."

Arkamdan kısa, gürültülü bir ciyıklama sesi geliyor ve nefes nefese kalıyorum, dikkatim boğazındaki kesikten kanlar akan ata kayıyor - elinde kanlı bir hançerle atın yanına çömelmiş olan Baze'e.

Hayvan artık nefes almıyor. Hareket ediyor. Ses çıkarmıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve ıslak bir sıcaklık yanaklarımdan aşağı kayıyor.

"Hayati bir şeyi kesmedi," diye devam ediyor Rhordyn, sözleri kulağıma fısıltıyla saldırıyor. "Ama onu çürütecek. *Yavaş yavaş*, kısır, iğrenç artışlarla akıl sağlığını emecek ve sonunda kendi gübreleşen ciğerlerinde boğulana kadar onu kuduza çevirecek."

Titreyerek nefes alıyorum, dikkatim bakışlarındaki berraklık parıltısını kaybetmiş gibi görünen kadına kayıyor. "Ama o... o ..."

Rhordyn yer değiştiriyor ve bir şimşek daha dikkatimi onun sabit elindeki hançere çekiyor.

Bakışlarımız çarpışıyor.

"Başka tarafa bak," diye emrediyor ve bakışlarında özür dilemeyen bir vahşet var.

Göğsümü ısıyor, tam nefes alma yeteneğimi elimden alıyor.

I Hatırla Mishka ayakta önce Rhordyn at ve Tribunal. Ellerin bir kalkan gibi karnının üstünde durduğunu hatırlayın.

Gözyaşlarım özgürce akıyor.

Başka tarafa bak, dedi.

Ama ben hayatım boyunca başka tarafa baktım.

"Hayır."

"Bak. Uzaklaş."

Sözleri sert bir emirle çınlıyor ama ben çenemi kaldırıp o soğuk, titreyen eli sıkıyorum. Aşağıya bakarak, Mishka'ya her şeyimi veriyorum.

Bıçaklı adam için artıklardan başka bir şey yok.

Gözleri dans ediyor, nefesleri çarpık.

"Bana ondan bahset," diye fısıldıyorum, diğer elini tutup ikisini de karnının üzerine koyuyorum, Rhordyn'in ceketinden sızan sıcak, kokuşmuş sıvıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sana cupla'sını hediye eden adamdan bahset bana."

Rhordyn'in saygısı yüzümde bir marka.

Neyin geldiğini biliyorum ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Sadece hayalimde güçlendirdiğim bir hattın arkasına saklanmayı. Benden eğitim almamı, kılıç kullanmayı ve ölümcül darbelerden kaçmayı öğrenmemi istedi ama beni her şeyden koruyamaz.

Beni *bundan* koruyamaz.

"V-Vale," diye mırıldanıyor, yanakları bir gülümsemenin başlangıcıyla şişiyor. "Gözleri deniz gibi. Onlara baktığım anda onun olduğumu anladım."

Alt dudağım titriyor, ben de onu dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Bunu sevdim..." Yumuşak bir baş sallama.

"Bebeğimizin onun gözlerine sahip olduğunu hayal ettim," diye fısıldıyor, her kelime göğsüme bir keski gibi iniyor.

Acaba biliyor mu? Kaybettiklerinin ne kadarının acı verici bir şekilde farkında olduğunu.

"Küçük bir kız..." bakışları kayıyor, göğsü bir nefes daha çekerken uzaklarda bir yere iniyor. "Ama göreceğiz."

Bir sonraki nefesim beni kesiyor, onun zorlukla örtülmüş acısının kalıntılarıyla beni zehirliyor.

Umarım o rüyayı görüyordur. Vücudunun o kısmının ne kadar parçalanmış olduğunun farkında değildir. Bir yabancıнын değil de annesinin rahatlatıcı ellerini tuttuğuna inanıyordur.

Bir öksürükle kucağıma yığılıyor ve havayı daha fazla o pis kokuyla kokulandırıyor.

Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Göreceksin," diye yalan söylüyorum, öyle boş bir gülümseme yayıyorum ki canımı acıtıyor. "Onu yakında göreceksin."

Mishka'nın dudakları ayrılıyor, ama sonra vücudu sarsılıyor ve-

Gözleri açılıp kapandığında ve çekilen bir bıçağın keskin tıslamasını duyduğumda kalçalarıma ılık bir şey sızıyor.

Kalbim bir an tökezledi.

Bakmak istemiyorum ama gözlerim kendiliğinden kayıyor ve göğsünün sol tarafındaki temiz bir kesikten sızan kanda duruyor

...

"Sen-" Beni kalıcı bir şekilde yaralayan yaraya bakışımı kesiyorum.
"Sen sadece-"

Rhordyn hançerini çimlere siler. "Acı çekmesini durdurdu," diye tükürüyor, sanki kelimeler dilinde sivri uçlarmış gibi.

Bakışlarımız çarpışıyor ve cevap vermese de soğuk, kopuk gözleri her şeyi söylüyor.

İlk değil ...

Muhtemelen sonuncusu olmayacak.

Boğazım tıkanıyor, her nefes almak çıkmak istemediğim bir merdivenin basamağı gibi geliyor.

Saklandığım şey buydu; Rhordyn'in kale arazisinden her ayrıldığında karşılaştığı şey.

O tahtta ölü gözlerle oturmasına şaşmamalı.

Bir şimşek çatalı daha çılgılık çılgılığa sessizliği yarıyor ve gökyüzü yükünü hafifleterek Rhordyn'le aramıza bir su perdesi indiriyor.

İkimiz de gözümüzü kırpmıyoruz.

Beni izliyor, incelemesi kalbim kadar ağır. Ama orada daha fazlası var, sanki her keskin nefesi okuyor, beni giymeye zorladığı derinin ötesini görüyor.

Çatlak olup olmadığını kontrol ediyor ama bende çatlak yok. Tek sahip olduğum ellerimdeki kan ve bilenmiş bir kararlılık.

Gitmem gerek.

"Kavan, morgu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" Rhordyn soruyor, sesi monoton, bakışları sabit.

Muhafızımın bir adım öne çıktığını duydum. "Evet, Yüce Efendi. Kalenizde kapsamlı bir tur attık... hem de birden fazla kez."

Bunun bana yönelik olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Mishka'nın cesedini alın ve sarın. Kupasını geri alın. Ona Bahari başkentinden söz verildiğine göre, kupayı ona iade etmek artık *sizin* sorumluluğunuzda."

Boğazım tıkanıyor.

Söz vermişti...

"Vanth, adamın önceden uyarılması için öncelikli bir sprite göndereceksin." Uzun bir duraklama olur, sonra "Peki ya Orla-"

Rhordyn başını çevirip omzunun üzerinden adama baktığı anda Vanth'ın sorduğu soru dilinin ucunda canlanır.

Vanth başını kölece bir hareketle eğiyor. "Elbette, Yüce Efendi."

Mishka'nın bedeni kaldırılırken yutkunuyorum, geriye kokusunu alabildiğim ve hissedebildiğim ama bakmaya kıyamadığım kanlı, kokuşmuş bir damgadan başka bir şey kalmıyor.

Cainon haklıydı. Köklerimi kazıp en az benim kadar yaralı bir dünyadan saklandım. Rhordyn yüzüme bir maske geçirmiş olabilir ama kendimi katliama karşı körleştirmeyi seçen bendim.

Burada geçirdiğim her saniye, kaybedilen bir hayat daha demek. Asla gerçekleşmeyecek bir hayal daha ...

Gitmem gerek. *Şimdi.*

"Baze," diye ısırdı Rhordyn, bakışlarını tekrar bana dikerek. "Yollarını bulduklarından emin ol."

"Efendim."

Geriye sadece ben ve Rhordyn, devrilmiş bir at ve parçalamak istediğim bu soğuk gerilim kalana kadar daha fazla geri çekilme adımı.

"Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil Orlaith."

"Benim için neyin önemli olduğunu dikte etme hakkını kaybettin. Artık benim Yüce Efendi'm değilsin."

Gözleri ıslık ıslık parlıyor. "Bu ifadenin ne kadar yanlış olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Milaje. Ve Ocruth'tan kaçmak, sırf *hayatta kaldığın için* beslediğin suçluluk duygusunu yatıştırmayacak."

Suçlama ruhuma doğru savruluyor ve irkiliyorum-omurgam sertleşiyor, parmaklarım kıvrılıyor.

"Çık dışarı," diye hırladım.

Kafamın içinden çık.

Rhordyn'in üst dudağı geri çekilir. "*Asla.*"

Bu kelime bir tehdit gibi üzerime yayılım ateşine tutuldu...

Kendini gösterme biçiminden, iskelenin yanında sallanan tekneye adım atmanın başlangıçta tahmin ettiğimden çok daha büyük bir engel olacağı hissine kapılıyorum.

Dün gitmeliydim...

Kahretsin.

Belki hâlâ ona ulaşabilirim. Ayaklarım Bahari-bourne güvertesine değdiği sürece, Rhordyn bir tür savaş başlatmadan beni çıkaramaz.

Zorba biri ama aptal değil.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye iterken nabzım savaş tamtamları gibi atıyor. "Ben artık gidiyorum."

"Peki ya muhafızlarınız?" diye soruyor, ölümcül bir sakinlikle. "Öylece yelken açıp onları burada mı bırakacaksın?"

"Bir ticaret gemisine otostop çekebilirler."

Orada aşk kaybolmaz.

"Onlar artık *senin* insanların Milaje. *Senin* sorumluluğundalar." Bakışları cupla'ma iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Onların gelecekteki Baş Sahibesi sensin, değil mi?"

Pislik.

Ayağa fırlıyorum ve koşuyorum.



CHAPTER 46

ORLAITH

I Okyanusa doğru yaklaşık iki düzine adım attıktan sonra Rhordyn'in omzunun üzerinden fırlatılıyorum ve karnıma öyle bir darbe alıyorum ki *n e f e s i m* kesiliyor. İyileşme attığı her güçlü adımda bağırsaklarıma bir darbe daha indirerek yeterli nefes almamı engelliyor.

Ciğerlerimi doldurmayı başardığımda kalenin içindeydik. Öfkeli bir çılgılık atıyorum, yumruklarımla sırtını yumrukluyorum ve muhafızların duymadıklarını düşündüklerinde yaptıklarını duyduğum gibi küfrediyorum.

Yavaşlamıyor, homurdanmıyor bile... Sanki bu kalenin duvarlarından kesilmiş gibi. Ben de dişlerimi sert bir sırt kasına geçirmeye hazırlanıyorum.

"Isırmak yok," diye mırıldanıyor, beni omzundan kaldırıp beşik pozisyonunda yakalıyor. "O dişler sandığından çok daha fazla zarar verebilir."

"İndir *beni*," diye bağıriyorum, tutuşuna karşı koyuyorum. Bir kolumu serbest bırakıyorum ve parmaklarımı gömleğinden aşağı yırtıyorum, düğmeleri patlatıyorum ve derisini pençeliyorum.

Kolum vücudumun yan tarafına sıkıştırılmadan önce tek aldığım yanıt gırtlaktan gelen bir gümbürtü. "Böyle devam edersen," diyor derin, çakıllı bir ses tonuyla, "o zavallı giysi bahanesi üzerinden düşecek."

Hareket etmeyi bırakıyorum. Anında.

Normalde soğukkanlı olan bakışlarındaki parıltı, ani itaatimden sadistçe bir eğlence duygusu bulduğunu söylüyor, bu da beni daha fazla kızdırmaya hizmet ediyor.

Onun tahammül edilemez yüzünden başka bir şeye bakmayı seçerek etrafıma bakındım ve *tam olarak* nerede olduğumuzu fark ettim...

Binlerce kez yürüdüğüm koridorda aç, kokuya hasret ciğerlerim ve göğsümdeki boş umutla ilerliyorum. Sadece tek bir yere çıkan bir koridor.

The Den.

Boğazım tıkanıyor, sinirlerim yanıyor, bakışlarım Rhordyn'in odun kıracak kadar keskin görünen çenesinin çizgisine kayıyor.

Gözlerindeki kafesli bakışa.

Bir hafta önce bu koridorda taşınmak içime endişeli bir heyecan tohumunun ekilmesine neden olurdu ama bu yalanları öğrenmeden önceydi. Bu, Mishka'nın kalbine bir kılıç saplamasından ve ikimizi de kana boğmasından önceydi.

"Rhordyn ... Beni yere indirmen gerekiyor."

Kavrayışı sıkılaşıyor ve kalbim boğazımda bir rıhtım buluyor.

Özel odasının kapısına ulaşıyoruz ve o kapının kolunu açıp içeri dalıyor, sonra da kapıyı arkasından çarparak kapatırken ben yine omzunun üzerinden fırlatılıyorum.

Ayağa fırlıyorum ve dengemi sağlamak için dört tökezleme adımı atmam gerekiyor; bu görev, aniden onun kokusunun güçlü parfümünde boğulduğum gerçeğiyle çok daha zor hale geliyor. Katman katman, boğazımdan aşağıya iniyor ve ciğerlerimi tika basa dolduruyor.

Beni tuzağa düşürüyor. Beni *çözüyor*.

Karmakarışık saçlarımı öfkeli bir el hareketiyle geriye savurarak Rhordyn'le yüzleşmek için dönüyorum ve donup kalıyorum.

Bana bakışında bir şey var, her nefeste avlanan bir vahşilik. Her göz kırpışı. Boğazımdaki nabız atışını.

Ama sadece bu değil.

Üzerimde durup görüşümü boğuyor, böylece tek görebildiğim *o oluyor*. Aldığım her nefes onun göğsünden geliyor ve her salınım aynı şekilde tüketiliyor.

Kısa sürede boyumu aştığımı fark ediyorum ve iki seçeneğim var: yüzmek... ya da *boğulmak*.

"Kendini koru," diye homurdandı ve eli dışarı çıkıp birkaç tanesine vurmadan önce tüm önemli parçalarımı korumak için sadece bir saniyem vardı.

Cainon'un elbisesinin şeritleri, hareket o kadar hızlı ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

Parçalar yere düşerken diğerleri ıslak tenime yapışıyor ama Rhordyn yarı çıplak halime dikkat edemeyecek kadar çekmecesini karıştırmakla meşgul. Odanın içinde, devasa yatağın önünde bir ileri bir geri yürümeye başlamadan önce bana bir gömlek fırlatıyor.

Adımları uzun ve şiddetli, elleri ıslak, gümüş öpücüklü bukleleri yırtıyor.

Üstümü giymemi istediğini düşünerek, gömleğini başımdan çekiştirmeden önce kalan birkaç mavi parçayı vücudumdan sıyrıyorum, ancak bunu yaptığım anda takılıyorum, başım deliğin yarısında duraklıyor.

Burnumu yumuşak, lüks kumaşa sokarak liflerin arasından sessiz bir nefes alıyorum, göz kapaklarımın titreyerek kapanmasına izin veriyorum ...

Tek koklayabildiğim o.

Son zamanlarda bunu giymiş, hatta belki de içinde uyumuş.

Bu malzeme vücuduna sarıldı. Ona hiç yapamadığım şekilde dokundum.

Bunun farkına varmam damarlarımdaki ısının bacaklarımın arasına sıçramasına neden oluyor. Tenim karıncalanıyor ve başımın geri kalanını serbest bırakmaya zorlarken bir inlemeyi durdurmak için dudaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum, yüz hatlarım beni saran mutlak coşkuyu maskeleyenle çabasıyla yumuşuyor.

Ama Rhordyn bana bakmıyor-uyluğumun ortasına kadar inen etek ucuma ya da dirseklerime kadar sarkan kollarıma. İşkence görmüş bir canavar gibi volta atmakla meşgul.

Sanki göğsünü oyduğumu yeni hatırlamış gibi yıkık dökük bluzuna bakıyor ve başını eğerek çatıya doğru hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler mırıldanıyor. Etek ucunu kavrayarak tek bir hareketle başının üzerinden çekiyor ve gözlerimi ayıramadığım güçlü kas yığınlarını ortaya çıkarıyor.

Ama beni bakmaya iten onun vahşi, heykelsi güzelliği değil. Gümüş rengi dövmesinin bazı bölümlerini kesen dört derin çizikten gövdesine doğru akan kan.

Sendeleyerek bir adım öne kayarken dilim alt dudağımın üzerinde geziniyor-

"Hayır," diye bağıyor ve bakışlarım yukarı fırlıyor.

Kıpırdamadan bana bakıyor, çenesindeki kaslar patlamış ve belirginleşmiş.

Başım geri tepiyor. "Benimle itaatsiz bir köpek yavrusuyum gibi konuşmayı kes!"

"Sadece itaatsiz olsaydın, bu karmaşanın içinde olmazdık," diyerek bir başka ileri geri konuşmaya başladı.

İç çekiyorum. "Ne *karmaşası*, Rhordyn?"

"Sana kaç gün verdi?" diye soruyor, sorumu tamamen geçiştirerek.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Üstündeki kılıfa ve takmaya lanetlendiğim tam zamanlı maskeye rağmen kendimi çıplak hissetmeme neden olan bir bakışla beni çiviliyor.

"*Günler*, Orlaith. Kaç gün?"

Ah, doğru.

Cainon hakkında konuşacağını tahmin etmeliydim. Tüm bu odadaki tek renk sıçraması ayaklarımın dibine yığılmış kumaş parçaları ve bileğimi bağlayan lacivert kupla.

Bu ve *ikimizin de* taşıdığı kan.

"Bana bir zaman aralığı vermedi, seni kuşkucu piç kurusu."

Bana doğru yürüyor, aramızdaki boşluğu dört güçlü adımda çiğniyor. "*İki* şey var," diye homurdanıyor ve parmaklarıyla işaretliyor. "Baze sağır değil ve bunu inandırıcı bir şekilde yapmayı öğrenemediğin sürece bana yalan söylemeyi bırak."

Bir test ...

Bilmem gerekirdi.

Pişmanmış gibi davranarak zaman kaybetmem. "Cevabını zaten bildiğin soruları sormayı bırak!" Bağırıyorum, soğuk, kızgın, kendimi zor tutuyorum ve bu konuşmayı bitirmeye çok hazırım. "Ve Cainon sadece dramatik davranıyordu, o yüzden hemen sonuca varmayalım."

Gözleri büyüyor, o vahşi aurası tamamen yeni bir soğukluk seviyesiyle cızırdıyor ve kendimi silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey için çalışma odasının etrafına bakarken buluyorum - itilip kakılmak için burada olmadığımı anlaması için onu dürtecek bir şey.

"Hayır, *diplomatik* davranıyordu. Yıllardır gözü Ocruth'un üzerindeydi ve kanıtlar, saldırmak için mükemmel fırsatı beklediğini gösteriyor."

Bu ifade beni içten içe tökezletiyor. Dışarıya karşı ise kendime olan güvenimden başka bir şey göstermemeye çalışıyorum.

"Yanılıyorsun." Başımı sallıyorum. "Mesele bu değil. Seninle bir anlaşma yaptık: *bana* karşılık gemilerini kullanacaktı. Geri adım atmayacak.

ticaretten çekilecek ve iki komşu bölgesiyle savaş riskini göze alacak, hepsi de söz vermediği birkaç gün için."

Rhordyn'in gözleri katılaşmış gibi görünüyor ve yemin ederim ateşi düşüyor. "Politikanın ilk kuralı, Milaje. Neyle karşı karşıya olduğunu *tam olarak* bilmiyorsan asla elini gösterme."

Hatamı fark ederek cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o çoktan pencerenin bulunduğu duvara doğru ilerliyor. Camı açtı ve eğilip sağa sola bakmaya başladı...

Kaşlarım çatıldı. "Ne arıyorsun?"

Geri çekiliyor, saçlarının yoğun bukleleri çıplak sırtından, göğsünden ve omuzlarından aşağı taze su damlaları damlatıyor. "Destek kirişleri," diye mırıldanarak duvarın hizasından aşağıya doğru hışımla iniyor.

Kaşlarım çatıldı. "Bunu *çok* suçlayıcı bir tonda söyledin..."

"Öyle mi söyledim?"

Bir pencere daha açıyor ve kafasını dışarı çıkarıyor, bir saniye sonra geri çekiliyor ve kayrak gibi sert bir ifadeyle kapıya doğru hantalca ilerliyor.

"Woah, woah, woah... nereye gidiyorsun?"

"Bir Vruk öldürmeye."

Midem bulanıyor.

"Ve... peki ya *ben*?"

Duruyor ve eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Kendinizi evinizde hissedin. Biraz kestirmenizi önereceğim. Uzun sürebilir."

Kapıya doğru ilerliyor ve ben düşünmüyorum.

Sadece hareket ediyorum.

Peşinden fırladım, onu burada tutmak için zayıf bir girişimle kolunu tuttum. Ama o bir kas ve güç cümbüşü içinde dönüyor, bileklerimi yakalayıp arkamda sabitliyor ve sanki ben de onun kadar sağlammışım gibi beni kapıya çarpıyor.

Diğer eli boğazıma sarılıp başımı eğerek merhametten yoksun gözlere bakmamı sağlarken tüm nefesim ciğerlerimden dışarı çıkıyor.

Bir sıkma beni bitirebilir. Bunu önümü koruyan güçlü kaslarda hissedebiliyorum; aurasında, kendine güveninde ve bana küstahça saldıran nefesinde.

Bileklerimi çekiştiriyor, göğüslerimi öne doğru itiyor, beni formuna doğru eğiyor. Vücudum onun yakınlığına bir gölge gibi tepki veriyor.

onun hareketi. Beni suçladığı ipe bağlı kukla.

Yüzüne doğru tıslayarak kurtulmaya çalışıyorum. Ama o daha da yakınlaşıyor, daha da sertleşiyor; sanki onun soğuk saldırısıyla savaşmak istercesine ateşimin öfkelenmesine ve zonklamasına neden oluyor.

Dilini şaklatır. "O ateşle üzerime gelme Milaje. Paramparça olmaya hazır değilsen tabii. Vücudunu kastetmiyorum, lanet olası *ruhunu kastediyorum*," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, ölümcül gücünün boğazıma sarıldığını hissetmeme yetecek kadar sıkarak. Burnunu boynumun yan tarafına sokuyor ve fısıldıyor, "Yani o çok çürük olduğunu düşündüğün güzel kalbini kastediyorum."

"*Hiçbir şey bilmiyorsun.*"

"Hayır..." kelimesi kulağıma çarpıyor, eli boynumdan kayıyor ve sırtımda dolanıyor, akciğerimin ve kalbimin etrafında kıvrılmış kemik merdiveninin üzerine yerleşiyor. "*Çok şey biliyorum.*"

Donup kalıyorum, sanki küçücük bir hareket beni ölümcül bir darbeye maruz bırakacakmış gibi tüm mücadelem dağılıyor.

"Bunlar burada mı?" diye gürlüyor, parmaklarının ucuyla kaburgalarım dokunuyor. "*İkimiz de* onların altına sıkıştık. Bu kırılğan kafesin içinde birlikte sıkışıp kaldık."

"O zaman kaç," diye yalvarıyorum. "Beni *özgür bırak*, Rhordyn!"

Vücudu etrafımda kireçlenmiş gibi görünüyor ve bir an için adamın sonunda granit dönüşmüş olabileceğini düşünüyorum. Ta ki bileklerimi kavrayışı kemiklerimi sızlatana, diğer eli saçlarımı kolunun etrafına dolayıp çekene kadar.

Beni dolu bir yay gibi geriyor.

Ağzım bir anda açılıyor, çenem tavana doğru eğiliyor ve Rhordyn'in alnı benimkiyle birleşiyor.

Etrafımızdaki dünya durgun, üzerime dökülen insan yağının yanında önemsiz kalıyor.

Burun buruna geldik. Göz göze. Dudaklar o kadar yakın ki, soğuk nefesi içime doluyor. "Sana her şeyi veririm, Orlaith. Bunun dışında her şeyi. Bir daha sorma."

Sanki kalbi çok uzun zaman önce atmayı bırakmış gibi, kelimeler akıldan çıkmayacak kadar sakın söyleniyor.

Başka bir güdük yanıt.

Başka bir çıkmaz sokak.

Gözlerimin arkası yanıyor, boğazımda bir yumru şişiyor ve tek yapmak istediğim ağlamak. Ama onun için daha fazla gözyaşı dökmeyi göze alamam.

Şimdi olmaz.

Bir daha *asla*.

"Neden olmasın?" Sesimi sabit tutmayı başardığımda kendimle gurur duyuyorum. "Sadece şu soruma cevap ver ve sakın homurdanarak cevap vermeye kalkma. Her şeyden sonra bir gerçeği hak *ediyorum* ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Sessizliğiyle beni yine öldürüyor.

Bu da bana *her şeyi* anlatıyor - her gece ona hediye ettiğim kan damlalarından tamamen farklı bir şekilde içimi kanatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi fiziksel olarak başaramayacağım bir şekilde koparıyorum. Ama sonra tutuşu saçlarımdan kayıyor, başımın arkasını desteklemek için yukarı çıkıyor. Parmakları kalın buklelerimin arasından geçerek beni soluk soluğa bırakıyor.

Yanaklarımdaki ateşi çalan soğuk bir nefesi gevşetiyor. "Basit, Milaje. Senin var olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum."

Gözlerim açıldı. "Ne-"

Dudakları, konuşma yeteneğimi çalan bir saldırıyla benimkini zedeliyor. Nefes al.

Varım.

Beni azgın iradesiyle birleştiriyor, kendimi dişlerin, dillerin ve dudakların çarpışmasına bıraktığımda ateşim onun buzuyla buluşmak için şişiyor.

Uzay savaşında çarpışan iki okyanus gibiyiz. Kazanan yok; sadece kaos ve ıssızlık var. Sadece bulanık kenarlar ve kişinin kendini tamamen kaybetmesi. Ama şu anda ... Daha az umursayamazdım.

Benden nefret ediyormuş gibi beni öpüyor olabilir ama ben onun hırçınlığıyla dövüldüm. *Bildiğim* tek dil bu.

Dilinin mızrağıyla beni parçalara ayırıyor, içime baş döndürücü bir gümbürtü yayıyor, çiğ, aç sesleriyle beni uyuşturuyor.

Onun tadına ve dişlerinin alt dudağıma sürtünmesine duyduğum çaresiz, bedensel ihtiyacın aşağıya doğru inen sarmalında kayboluyorum, bana çok ilkel hissettiren bir şekilde teslim olmamı emrediyor.

Bileklerimi bırakıyor ve elleri gömleğimin eteklerini geçip kalçalarımın etrafında toparlanıp arkamı ortaya çıkarırken parmaklarım buklelerine dalıyor.

Pençeli parmakları dolgun, dikenli etime batıyor ve alt dudağımı yakalıyor. Dişlerinin arasında tutuyor.

Hırlıyor.

Boynumun dibinden ayak parmaklarımın ucuna kadar titriyorum, iki yana açıldığında bakışlarına takılıyorum, parmakları yalanlarına karşı bağışıklığı olan o hassas kıvrıma çok yaklaşıyor. Sadece parmaklarının giriş yerimin etrafında nasıl döndüğünü hatırlıyor, alay ediyor... *ikna ediyor...*

Göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Hırlıyor ve ağırlığımı alıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor ve sırtımı kapıya çarpıyor.

Uyluklarımın arasındaki tepe noktasında ısı yükseliyor. Lezzetli, kabaran ısı beni öğütüyor ve öğütüyor ve-

İnliyorum, zihnim dağınık, içgüdüsel ve sadece tek bir şey tarafından yönlendirilen bir şey...

Onu.

"Tam burada kalıyorsun, duydun mu beni?"

Sözleri dudaklarımın arasından sıvı çikolata gibi dökülüyor ve ben onları yalayıp yutuyorum, zihnim çıplak ve açıkta kalan göbeğime odaklanmış, başka bir sıcak arzu dalgasıyla dolup taşıyor.

Kokusunu alabiliyorum; bedenimi ve dizginlenemez zihnimi doyurması için ona duyduğum arzunun. Acımı alsın ve azgın bir zevkle parçalasın. Çünkü bu dünya soğuk, acımasız ve duygusuz ve ben sadece biraz olsun iyi hissetmek istiyorum. Birine yakın hissetmek.

Ona yakın.

Beni yatağa taşıyor, talepkâr ağzı aç inlemelerimi yutuyor ve yatağa yumruk atıyorum, benimle birlikte bir heyelan gibi düşmemiş olsaydı şiddetli hissedilecek bir hareket.

Onun altında kayboldum, esneyen kudretine gömüldüm, kokusuyla, hissiyle, gücüyle sarhoş oldum...

İç uyluğuma baskı yapan çelik gibi çıkıntıya davet için kalçalarımı sarsıyorum, girişime doğru itmesi için can atıyorum.

Ruhuma girdiği gibi bedenime de girmesi için. Ellerimi bedenlerimizin arasında dolaştırıyorum.

Çaresiz.

Arıyorum.

Dudağımı ısırıp yataktan fırlamadan önce parmaklarım bağcıklarına zar zor dokunuyor.

"Uslu dur," diyor ve arkasına bakmadan kapıya yöneliyor. Ben daha gözümü kırpmaya ya da yaramı yalamaya fırsat bulamadan kapıyı açtı.

Dudağımı ısırđı, kapıyı arkasından çarparak kapattı, beni yatağına yayılmış, bacaklarımı açmış ve uyarılmışlığımın iğrenç kokusunu havada yoğun bir şekilde bıraktı.

Yerine kayan bir anahtarın sesi ve ardından gelen tıngırtı kalbimi mideme indiriyor ve beni içine soktuğı buluttan koparıyor.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ayağı fırlıyorum, nasıl çalıştığını zar zor hatırlayan bacaklarımla kapıya doğru tırmanıyorum, sonra kolu kavrayıp *çeviriyorum*.

Kimıldamıyor.

"Rhordyn!" Cevap vermeyince elimi tahtaya, sonra da ayağıma vuruyorum. "*Rhordyn!* Beni burada kilitli bırakırsan seni asla affetmem! *Beni duyuyor musun?*"

Cevap yok. Sadece boş bir koridorun suçlayıcı sessizliği. Onun varlığını yakınımnda hissedemiyorum.

Gitmiş.

Boğazım da gururum gibi mahvolana kadar onun adını tekrar tekrar haykırmamı engellemiyor. Kemik tahtaya çarpana ve kan damarı lekeleyene kadar kapıyı yumrukluyorum.

Ama bu yeterli değil.

Tırnaklarımı oymaya, ayağımlı sallamaya, elimi tokatlamaya, omzuma vurmaya devam ediyorum; ta ki boşalıp tükenene ve akıl sağlığımın dikişleri atana kadar.

Tam burada kalıyorsun.

Rhordyn'in unutulmaz sözleri kulaklarımda bir çan gibi çınlıyor ve dizlerim tutmuyor, hissedebilseydim muhtemelen canımı acıtacak bir şekilde yere çarpıyorum.

Ama kayboldum. Uyuşmuş ve kırılmış. Tüm farkındalığım, içimi kemiren başarısızlığa doğru tünel açmış durumda...

Zayıflığımı yağmaladı. Bana kuyusundan bir içki sundu ve ben de sarhoş ve akılsız olana kadar açgözlü çekişlerle yuttum. Sonra beni deliğe attı ve çıkış yolu olmadan orada bıraktı.

Şimdi tek yapabildiğim boğulmak.



CHAPTER 47

ORLAITH

M dizlerimi göğsüme yaslamış, bozulmuş başımı kucaklarken...

Beni odasına kilitledi.

Tüm eşyalarına bakabilir, kişisel alanından onun hakkındaki kendi düşüncelerimi ayırt edebilirdim, ama yapmayacağım.

Umursama isteğimi kaybettim.

Şimdi o gittiğine göre, tek görebildiğim Mishka'nın düz, görmeyen bakışları. Tek duyabildiğim Rhordyn'in bıçağı kalbine saplarkenki şaşkınlık dolu nefesi.

Vruk ona önce ulaşmış *olabilirdi* ama sanki ölümünün yükünü taşımak istiyormuş gibi son nefesini aldı.

Yıllar boyunca vicdanını ne kadar kan ıslattı acaba? Muhtemelen asla bilemeyeceğim çünkü bana boş bilmecelerden başka bir şey vermiyor.

Senin var olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum...

Boynumdaki deri alev alev yanıyor; beni tehdit eder gibi görünen sıkı kavrayışından geriye ateşli bir damga kaldı.

O anda, hayatım onun elindeydi - tek bir sıkışla beni ezebilecek bir el. Bu beni hem heyecanlandırdı hem de şok etti, çünkü bir parçam onun beni biraz daha sıkı kavramasını ve çok iyi sakladığı duygularla beni zincirlemesini *istiyordu*.

Ne kadar dirençli olduğumu kanıtlayabilmek için onu *kırmak* istedim. Böylece bunca yıl onun gölgesinde saklanmış olsam da

Birkaç zedelenmiş taç yaprağı aldıktan sonra kendi içine katlanan kırılğan bir çiçek.

Belki de Mishka'nın kalbinden o kılıcı çekerken beklediği şey buydu. Acının beni soldurmasını. Ama ölüm insanın içine bir tohum ekiyor ve içim şimdiden saklanamadığım filizlerle *dolu*.

Başımı kaldırıyorum, parmaklarım saçlarımın arasından kayıyor ve sertçe kavıyor, yüksek çatıya uzanan ve Vateshram Ormanı'na bakan birkaç uzun pencereden başka bir şey olmayan karşı duvara bakıyorum.

Rhordyn'in odasını süsleyen hiçbir şey yok; tek yumuşaklık, yemyeşil sayvanlı yatağı ve şimdi benim uyarılmamın iğrenç kokusunu koklayan siyah bir yorgan.

Bakışlarım şövalenin üzerinde, en son buraya geldiğim zamankinden daha fazla bitmemiş olan hassas taslağa takılıyor.

İç çekiyorum, başımı kapıya yaslıyorum... ders çalışıyorum.

Böyle çizmeyi nereden öğrendiğini merak ediyor, bunu yaparken onu hayal etmeye çalışıyorum. O gerilmiş kumaş parçasına gösterdiği özen için onu kıskanıyor... yüzeyine bıraktığı iz için.

Eğer beni çiziyor olsaydı, kömürü tuvalin içine soktuğunu -yer yer oyduğunu- ahşap çerçeveden kumaşı söktüğünü, resmi vidaladığını, tekrar düzleştirdiğini, iradesine boyun eğmeye zorladığını hayal ederdim.

İnadına oraya gidip sanatı yok etmek cazip geliyor. Ama sonra onun da bu odada kilitli olduğunu fark ediyorum. Gizli bir hazine gibi saklanmış.

Kişisel banyo odasına açılan kapıya bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor, gözlerim açılıyor ...

Nefes *kesici*.

Boğazımın arkasında yumuşak bir kahkaha fokurduyor, manik ve çarpık bir şeye dönüşüyor. Farkına varma tohumu, Rhordyn'in sıkı kontrolünü parçalamayı vaat eden kabaran bir dalgaya dönüşüyor.

Sıçrayarak kapıya doğru koşuyorum, ama geçerken kapının pervazına tutunuyorum ve çarparak duruyorum...

İnleyerek odaya geri dönüyorum ve sehpanın yanında duran küçük masaya koşuyorum. Bir kâse devriliyor, kömür parçaları etrafa saçılıyor ve Rhordyn'in gömleğinin eteğini kullanarak içini temizliyorum.

Bakışlarım bileğime kayıyor - narin, yarı saydam derinin altında ağ gibi örülmüş mavi çizgilere.

Hırlamadan önce korkunç bir şekilde delirmiş olma ihtimalimi düşünmek için bir an duruyorum, kolumu onun lanet boynu olarak hayal ediyorum ve dişlerimi geçiriyorum.

Derin.

Acı anlık, ama daha fazla kazıyorum, onu elimden kurtulmaya çalışırken hayal ediyorum. Ya da belki bir değişiklik için *bana* boyun eğdiğini.

Dudaklarımda ılık sıvı kabarıyor ve bileğimi bir solukla bırakıyorum, kasenin üzerine asıyorum ve kanın damla damla dolmasını izliyorum.

Nefret ediyorum. Bir o kadar da seviyorum.

Bu sadistçe ayrılık hediyesi onun için olduğu kadar benim için de.

Bir süre sonra kan akışı yavaşlıyor ama kanla ne yaparsa yapsın yetecek kadar kan birikiyor. Umarım bunu hayatının geri kalanında da sürdürebilmek için karnını nasıl doyuracağını biliyordur, çünkü aramızdaki bu zehirli *şey sona erdi*.

Daha fazlasını istiyorsa, kesik boğazımdan kan akıtması gerekecek.

Yarayı mavi bir kumaş şeridiyle bağlayıp düğümü dişlerimle sıkıyorum.

Kaseyi Rhordyn'in yatağının üzerine bırakarak dikkatimi şifonyerine veriyorum...

Eğer onun kaspun zulasını bulabilirsem, önümüzdeki ay hayatım çok daha az karmaşık olacak.

Çekmeceleri çekip çıkarıyorum ve içindekileri dağıtıyorum, kıyafetlerini karıştırıyorum.

"Hadi ama..."

Yatağının başucundaki komodini incelemeye başladım, benimkileri fırlattığı gibi onun kişisel eşyalarını da saygısızca fırlatıyordum ki aklıma gelen bir düşünce beni yere yatırdı ve yatağının altında gevşek bir taş aramaya başladım.

Bulmam uzun sürmedi. Benim kulemdekiyle aynı yerde; duvardan beş taş geride.

"Ne kadar da orijinalsın," diye mırıldanıyorum, kaldırıp zeminin altındaki boşluğu ortaya çıkarıyorum. İçine uzanarak patiskaya sarılmış ve uzun bir ip parçasıyla sabitlenmiş yumruk büyüklüğünde bir paket çıkarıyorum. Bir koklama bana ihtiyacım olan şeyi bulduğumu söylüyor ve taşı yerine koyma ya da etrafı temizleme zahmetine girmiyorum.

merdivenlerden inip Rhordyn'in kişisel kaplıcasına gitmeden önce dağıldı.

Odamı darmadağın bıraktı, iyiliğinin karşılığını vermem adil olur.

Tünel kubbeli bir mağaraya açılırken hava yoğun ve sıcak hale geliyor, merdivenler bu düşük ışıktaki dönen, sıvı altını andıran su yüzeyinin altına iniyor.

Çatıya tutunmuş sarkıtlar aç bir canavarın dişleri gibi görünüyor ve keskin sessizlik bana buranın ne kadar تنها bir yer olduğunu hatırlatıyor. Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürken bu düşüncenin çok derinlere inmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Eşikte durup kaspun demetini bileğime doladıktan sonra pınara iniyorum.

Benim havuzumun aksine, bu havuz ayaklarımı daha uzun süre yerde tutmama izin veriyor. Burayı Puddles'tan ayıran duvara doğru yürürken su göğüslerimde tur atıyor, Rhordyn'in tişörtü kıpırdayan suyla birlikte etrafımda sallanıyor.

Yaklaştığımda, bakışlarım kayaya açılan ve suyun bu kaplıca ile benimki arasında gidip gelmesine izin veren deliğin bulunduğu derinliğe dalıyor.

Sığıcağımdan emin değilim ama tek seçeneğim bu. Rhordyn'in avdan dönmesini beklersem, teknenin bensiz Güney'e gitmek zorunda kalacağından hiç şüphem yok.

Cainon isteğim dışında alıkonulduğumu düşünmekte haklı olabilir.

Savaş patlak verir. Bu savaş, sidik yarışına girmeye kararlı görünen iki komşu Yüksek Efendi arasındaki sahiplenici bir çekişmeye değil, *gerçek* düşmana harcansa daha iyi olur.

Birkaç derin nefes alıyorum, ciğerlerimi dolduruyorum, kanımı, beynimi ve katı kararlılığımı besliyorum.

Son bir ürpertici nefes ve yüzeyin altına dalıp kendimi sıcak ve yoğun, ışığın filtrelenmiş ve loş olduğu derinlere itiyorum. Görüşüm bulanık ve duvardaki gediği bulana kadar etrafı yokluyorum.

Puddles *tam orada*, diğer tarafta.

Boyutunu -düzensiz şeklini- test etmek için bir elimi içinden geçirdiğimde ne kadar sıkı olacağını fark ediyorum...

Bu düşünce hemen bir sonraki saniyede reddedilir.

Belirsizliğe yer yok.

Her seferinde bir kolumu geçiriyorum ve ellerimi duvara yaslıyorum. *İttirirken* karnımda beklenti ampulleri patlıyor - *sadece* kalçalarımın takılmasından geriye doğru sekmek için.

Çok genişler.

Bu unutulmaz bilgi göğsüme bir darbe indiriyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Zihnim allak bullak oluyor, kanımı kaynatan bir panik yaşıyorum ve hareketlerim çılgınca bir hal alıyor.

İtiyorum, itiyorum, *itiyorum*, sertçe itiyorum, bacaklarım çalkalanıyor, sonunda çok kalın gelen su yüzünden bozulan bir çılgılık atıyorum.

Çok sıcak.

Uzuvlarım uyuşup ağırlaşıyor ve göğsüm sarsılmaya başlıyor, nefesim tükeniyor.

Dışarı çıkmam lazım.

Kalçalarımın bükülüyorum, dizlerimi kullanarak kendimi geldiğim yöne doğru itiyorum... ama omuzlarım takılıyor, momentum başımın arkasını taşa çarpıyor ve boğazımdan başka bir baloncuk patlamasına neden oluyor.

Beni boşaltıyor.

Zihnim dönüyor, hangi yolun yukarı olduğunu unutuyorum. Hangi yol aşağı.

Uzuvlarımın ve ciğerlerimin kontrolünü kaybediyorum, iki çok farklı esaret biçimi arasındaki eşikte sıkışıp kalıyorum.

Ani ve şiddetli bir şekilde öleceğimi fark ettim. Ciğerlerim bir daha nefes alamayacak ve ben burada, kendi başımın çaresine bakamayacak kadar küçük ve genç olduğumdan beri başımın üstünde bir çatı olan bir adamdan kaçmak için savaştığım için bir deliğe sıkışmış olarak bulunacağım.

Beni paramparça etmesi gereken üç Vruk'un korkunç gazabından kurtaran bir adam.

Kalbimin yavaşladığı ve bedenimin kasılmaya başladığı o son, çılgın anlarda bilinçaltım kükreyerek canlanıyor. Uyanıkken, rastgele ve kopuk bir şekilde bana küçük anı dilimleri fırlatır.

Ayaklarımın altında çimen, yüzümde güneş, uzakta bacasından duman üfleyen bir ev var.

Bu evi seviyorum. Duvarlarına yapışmış sarmaşıkları ve güneşin ona dokunuşunu seviyorum.

Home.

Yine o küçük çocuğu görüyorum, ama bana kıyasla o kadar da küçük değil. Çimenlerin üzerinde, güzel çiçeklerin arasında oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, elleri

bana doğru uzandı.

Ulaşmak.

"Yapabilirsin! Sadece kollarını uçuyormuş gibi dışarı it ve ayağını öne doğru kaydır..."

Ayaklarımı dikizliyorum, sonra tekrar yukarı bakıyorum.

Başını sallıyor. "Bu iş sende ufaklık."

Bana gülümsüyor ve ben ona gitmek istiyorum.

Ayağımı sürüyorum, bir ayağımı kaldırıyorum, sarı bir çiçeğin üzerine basıyorum... tekrar yukarı bakıyorum.

O gülümseme şimdi çok daha büyük. "Başarıyorsun, Ser! Annen seninle çok gurur duyacak!"

Dizlerim titriyor ve düşüyorum, ama o *beni* yakalıyor-her zaman *yakalıyor*.

Gıdıklanıp top haline gelirken kahkahası yüzüme yayılıyor ve gerçek mutluluğun karnımda patladığını hissediyorum.

Neden bu anıyı bu kadar derine gömdüm? Sonsuza kadar içinde yaşamak istiyorum ...

Kahkahalarımız kesilene kadar yankılanıyor ve ben artık kıkırdamaktan yanakları ağrıyan bir tarlada değilim. Tanıdığım rahat bir odadayım. Nefis şeyler kokan ve beni güvende hissettiren bir oda, ama yemek masasının altında köşeye büzüldüğüm buradan tuhaf görünüyor.

Bir ses çıkarıyorum, yanağımdan aşağı ıslak bir şeyin kaydığını hissediyorum ama küçük çocuk elini ağzıma koyuyor ve beni daha sıkı tutuyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana göz kulak olacağım. Her zaman." Ama sorun olduğunu sanmıyorum.

Odada bir sürü tuhaf insan var. Masa örtüsünün altından kirli botlarını görebiliyorum, kaba seslerini duyabiliyorum.

Kalbimi korkutuyorlar.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Şimdi lütfen evimden çıkın ve yemeğimi huzur içinde bitirmem için beni yalnız bırakın!"

Anneciğim.

Sesi neden kızgın?

"Yemek masasında üç öğün yemek var... *Odayı arayın!*"

Ayaklar hareket ediyor, ağır eşyalar yerde kayıyor, kağıt parçaları her yere düşüyor ve biri beni sıkıca tutan çocuk için çizdiğim resme basıyor.

Bir el aşağı iner ve onu alır.

Kağıt yırtılıyor ve sesi göğsümde bir yerde hissediyorum.

Çocuk beni duvara doğru kaydırıyor, sonra sessiz olmam için parmağını dudaklarına götürüyor. Elinde keskin bir şey var ve sanırım korkmuş

olabilir.

Çünkü eli titriyor.

Ona uzanıyorum.

Masanın dönmesiyle aynı anda arkasını dönüyor ve çığlık atmama neden oluyor.

Her yerde insanlar var ama benim tanıdıklarım bir köşede ağlıyor.

Onları sadece mutlu gördüm.

Diğer insanlar gri giyinmişler ve alınlarında garip işaretler var. Bana yine saklanmak istememe neden olan öfkeli gözlerle bakıyorlar, ama gidecek başka yer yok.

Hayır.

Artık yok.

Bu insanları duvarımda gördüm. Kabuslarımda parçalar halinde. Neyin geldiğini biliyorum ve onların ziyafet çekmesini izlemek istemiyorum.

Ama bilinçaltım güçlü ve ben zayıfım... ölüyorum.

Gözlerimi açık tutuyor ve beni bakmaya zorluyor.

Korkunç, öfkeli insanlar yaklaşıyor, anlamadığım şeyler bağıyor, parmakla gösteriyorlar.

Birinde annem var. Işıltılı gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Belki de kucaklanmaya ihtiyacı vardır?

"Anne..."

Yüzü parçalanıyor.

İri bir adam bana ve çocuğa doğru yürüyor. Kafası parlıyordu ve elinde şu odun kesen şeylerden biri asılıydı. Sanırım ona balta deniyor.

Neden içinden kırmızı bir şey damlıyor?

"Hayır! Lütfen! Yalvarırım, onlar sadece çocuk!"

Annemin sesini sevmiyorum. Gözlerimi yakıyor.

Adam çocuğa bakar. "Yoldan çekil evlat. Taşlara karşı duranlar için merhamet korunmaz."

Çocuk başının üzerinde tuttuğu keskin şeyle ileri doğru koşar. En çok çığlığı dikkat çekiyor... ta ki balta sallandığı sırada anne daha yüksek bir ses çıkarana kadar.

Durdu.

Ayağa kalkıyorum, takip etmeye çalışıyorum... Düşüşünü izliyorum.

Işığın gözlerini terk edişini izle.

Bir, iki, üç tam adım atıyorum, sonra göğsündeki acıdan dökülen ısıltılı şeylere basıp kayıyorum. Ama beni yakalayamıyor. Gıdıklamalar hiç gelmiyor.

Annem bağırmaya devam ediyor, daha yüksek sesle.

Islaklığa doğru sürünüyorum, yanına kıvrılıyorum ve göz kırpmasını bekliyorum ... Gülümsemesini ...

Gülün...

Duvara bakmayı bırakıp bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için.

Büyük, tuhaf eller beni onun sıcaklığından uzaklaştırıyor ve geceliğim yırtılıyor, kolumun üst kısmı defalarca dürtülüyor.

Tekmeliyorum, kıvranıyorum, *çığlık* atıyorum-annemden ve kulaklarımdaki ciyaklama seslerinden *daha yüksek* sesle.

İndir beni.

İndirin beni!

Ama kelimeler kafamdaki gibi çıkmıyor çünkü konuşmaya hiç ihtiyacım olmadı. *O* bunu benim için yaptı; bir şekilde ne söylemek istediğimi biliyordu.

Ve şimdi ıslak bir su birikintisi içinde yerde yatıyor.

İçimde bir şeyin kalbimin olduğu yerden büyüdüğünü hissediyorum ve bu *acı veriyor* ...

O kadar çok acıyor ki, çatlayacağımı ve herkesin içimi göreceğini düşünüyorum.

Sanırım ben de kırıldım.

Hafıza değişiyor - başka bir dalga vurmadan önce kendi içine çekilen bir okyanus.

Çatı çöküyor, biri çığlık atıyor ve kokusunu alabildiğim tek şey acı; kusma isteği uyandıran *yanık bir acı*.

Dışarıdan izliyorum, artık çocuk bedenimde değilim.

Hiçbir şey değil.

Her şey derimdeki yarıklardan, gözlerimden, kulaklarımdan ve ardına kadar açık ağızımdan kaçıyor - yağlı bir siyahlık acımasız, sağanak mızraklar halinde dökülüyor.

Yanıyor.

Susturma.

Toprağın içinden sızıyor ve toprakla kaynaşıyor.

Zemin gitmiş, duvarlar da öyle. Çatı yanan yığınlar halinde, geceyi kırmızıya boyuyor.

Her şeyin tam ortasındayım, sanki dünya çamurun içinde kıvranan bedenimden hızla *uzaklaşıyor*.

Elbiselerim yandı.

Artık annemi göremiyorum.

Görebildiğim tek şey, uçuşun ortasında parçalanmış bez bebekler gibi fırlatılmış gibi her yere dağılmış irili ufaklı ceset parçaları. Bazılarının alnına ters v harfi kazınmış, diğerleri ise çarşaflarımı değiştiren ve bana nefis yemekler pişiren insanlar.

Güç seçmedi ve seçmedi. Sadece... *yaptı*.

Öldürdü.

Bu düşünce beni kendime getirdi.

İleri doğru tekme atıyorum, vücudum artık delikten daha fazla kaymamı sağlayan hafif bir açıda. Kıpırdayıp kendimi taşın çiğneyen çenesinden kurtarıken, sivri bir kaya parçası kalçamdan dizime doğru bir ateş hattı sürüklüyor.

Ağzımdan baloncuklar dökülüyor, beni özgürlüğe götürüyor.

Yüzeye doğru patlıyorum, sıçıyorum, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime nefes dolduruyorum. Vicdanımı kırbaçlayan fırtınayı dindirmeye çalışan ve başaramayan nefes.

Kenara doğru ilerleyerek ellerim ve dizlerim üzerinde sürünüyorum, inciklerimdeki deri katmanlarını sıyrırken kendime hayat çekiyorum.

Acıyı hissetmiyorum bile.

Ciyaklayan yüzücülerin havuzlardan fırladığını, kıyafetlerini kaptıklarını ve gözlerimdeki gerçeği görürcesine merdivenlerden yukarı koştuklarını zar zor fark ediyorum.

Beni gerçekte olduğum gibi gör.

Kusmadan önce neredeyse duvara varmıştım, dökülen su ve safranın neredeyse boğulmamla hiçbir ilgisi yoktu ve *her şey* düşüşten kaynaklanan ani vertigo dalgasıyla ilgiliydi.

Çünkü artık bilinçaltımın kıvrımlarının derinliklerindeki o uçurumun kenarında durmuyorum. Uçurumun dibindeyim ve umutsuz, kanlı parmaklarımla çıkmaya çalışıyorum.

Cızırtılı bir uykuya dalmış abanoz köklerinden kaçmaya çalışıyorum - hayatın kendisinden daha büyük bir yığın.

Yağlı bir siyahlık, acımasız, sağanak mızraklar halinde dökülüyor. Yanıyor.

Susturma.

Tekrar kusuyorum, vücudum yutmaya zorlandığı septik vahyi geri
püskürtüyor ...
O bendim.



CHAPTER 48

ORLAITH

M Cinayet içinizi kemirir, geriye canlı bir kabuktan başka bir şey bırakmaz. Bunu, ıslak zeminde top gibi oturup kendi safra birikintimin içinde ileri geri sallanırken fark ediyorum.

Bunca yıldır kendimden saklanıyordum. Nabızsız çalışıyordum.

Vruklar o gün herkesi katletmedi. Sadece cızırdayan bir yemeğin kokusunu aldılar ve yarattığım katliamı mideye indirmek için koşarak geldiler.

Ben. Küçücük, iki yaşında bir çocuk.

Sallanıyorum, *sallanıyorum*, sallanıyorum, saçlarımı yoluyorum, kollarımı, boynumu, kafa derimi tırmalıyorum...

Ben.

Tüm bu çirkinliğin üzerini boyamanın güzel bir yolu yok.

Henüz iki yaşındayken insanlıkla olan bağımı kopardım; kontrolümü kaybettim ve sadece evimize girip kardeşimi benden alan insanları değil, hizmetçileri, aşçıları... *annemi de katlettim.*

Annemi öldürdüm.

Titriyorum, kuru kusuyorum, hızlı ve acısız bir ölüm olması için dua ediyorum. Acı çekmemesi için dua ediyorum.

Çılgılığı zihnimde yankılanıyor; balta sallandığında çıkardığı ses-

Tabii ki acı çekti. Oğlunun kan kaybından ölmesini izledi, sonra kızının bir canavara dönüştüğünü gördü.

Farklı bir şekilde ölmemi izledi.

Rhordyn beni yanına aldı ve bir kuzu gibi giydirdi, aslında kurt olduğumu fark etmedi. Silahlarımın dişler ve pençeler olmaması dışında, mürekkep gibi bir ateş o kadar zehirli ki *parçalıyor ve geriye etli, kabarcıklı, hayatlarını ağlayarak sürdüren parçalar bırakıyor.*

Sallanmam o kadar şiddetleniyor ki çıplak tenim taşa sürtünüyor.

Fısıltılar'daki insanların beni rahatsız etmesine şaşmamalı. İncelemeleri *yakıyor.*

Bir parçamın onları tekrar bir araya getirmek için bu kadar uğraşmasına şaşmamalı.

İstemedim yaptığım bu resimlerin o gün kendilerini kaybedenlere bir armağan olduğunu düşünmüştüm ama içimde taşan bir suçluluk duygusu her şekilde içimden çıkmaya çalışıyordu. Beni *bakmaya* zorluyordu.

Çok fazla yüz var.

Bir sürü geniş gözlü, kınayan bakış. *Katil.*

İçimden boğuk bir ses çıkıyor, çığ ve kabaca yontulmuş.

Bilinçaltım Güvenlik Hattımı beni *içine* hapsetmek için mi yarattı?

Belki de kontrolümü tekrar kaybedersem izole edilmemin daha iyi olacağını düşündü?

Peki ya bu gerçekleşirse? Malikâneyi yöneten herkes paramparça olur ve yanmış kalıntıları şato salonlarına dağılır mı? Baze?

Rhordyn?

Alçak sesle, gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

Bana hayatta kalan çocuk diyorlar, oysa ben aslında onların serbest kalmayı bekleyen dizginlenemez ölümüyüm.

Yaptığım her şeyin kefareтини ödemem gerekiyor ve bunu bulutların üzerindeyken yapamam.

Hayır.

Burada elde ettiğim tek şey, hak etmediğim koruyucu bir balonun içinde yaşayarak hayatımı boşa harcamak; bu balon her an içeriden ya da dışarıdan patlayabilir.

Cainon'un teklifi sandığımdan çok daha büyük bir hediye idi. Kader bana hayat *kurtarmam için bir şans* veriyor ve ben buna başka türlü bakmayı reddediyorum. Geri dönüp bir şeyleri değiştirmek için çok geç, bu yüzden elimdeki az şeyle elimden geleni yapmak zorundayım ...

Mavi ve altın rengi bir cupla.

O zihin uçurumunun kenarından yukarı tırmanıyorum, kabarmış ve morarmış, kırık ve kanlı. İçimde çirkin olmayan tek bir parça bile yok, giydiğim bu derinin altında saklanan gerçek benden o kadar farklı ki.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Çıkıntıya inerek, o körfezi uyuyan ölüm yığınının boğmaya yetecek kadar gölgeyle dolduruyorum ve zihnimin gözünü kapatarak dönüyorum.

Geçmişe tekrar bakmayı reddediyorum.

Başımı kaldırıyorum, dişlerim takırdıyor, vücudum titriyor. Gitmek zorundayım.

Derisi yüzülmüş dizlerimin üzerinde yuvarlanarak pınarın kenarından su alıyorum, yüzümü, bacaklarımı ve saçlarımın ucundaki safrayı yıkamak için kullanıyorum. Ayak bileğimdeki patiska paketi çıkarıyorum ve dengesiz ayaklarımın üzerinde sallanarak ayağa kalkıyorum.

Görüşüm bölünüyor, çarpışıyor. Bölünüyor, çarpışıyor ...

Derin bir nefes alıyorum ve merdivenlere doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, ta ki duvara ulaşp onu koltuk değneği olarak kullanana kadar. Çekingen bir şekilde tırmanmaya başlıyorum, bacaklarım ağırlığımın altında titriyor. Ama kendimi zorluyorum, her nefes alışımında bedenimin biraz daha güçlendiğini hissediyorum.

Yolun yarısına gelene kadar Rhordyn'in gömleğinin yırtıldığını, sağ uyluğumu ve kan damlayan uzun, etli bir yarayı ortaya çıkardığını fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, merdivenlerden aşağı bakarken ayağımın geçtiği her yerde kırmızı bir iz görüyorum.

Bir yere gitmeden önce bunu bağlamam gerekecek.

Merdiven boşluğundan çıkıp koridorda topallayarak ilerliyorum, her dengesiz adım beni Rhordyn'in kaçınılmaz dönüşüne daha da yaklaştırıyor.

Beni böyle bulursa, mahvolurum. Muhtemelen beni bir yerde bir duvara zincirler ve ben gerçeği haykırana kadar bana havlar.

Kalbim küt küt atıyor ve hızımı iki katına çıkararak koşmaya başlıyorum. -Dişler gıcırıyor, yumruklar sıkılıyor.

Bacağımı her ileri itişimde bacağıma saplanan acıyı iterek, Stony Stem'den uçarcasına yukarı çıkıyorum ve bir tartışmanın yankılarını duyuyorum. Vanth ve Kavan kapalı kapımın önünde, kan ve yağmura bulanmış bir halde, birbirlerine küfürler savuruyorlar. Dört adım aşağıda durduğumu fark ettikleri anda anlaşmazlıkları sessiz bir kreşendoya dönüşüyor ve neredeyse botlarından fırlıyorlar.

Cidden, gelmiş geçmiş en kötü gardiyanlar.

Kavan beni bir aşağı yukarı süzüyor, geniş gözleri kanlı kalçama takılıyor. "Ne oldu sana böyle?"

"Kanamam var," diyor Vanth, sanki belli değilmiş gibi. "Ve bir erkek gömleği giymişsin."

Haklı ses tonunu duymazdan geliyorum ve iterek geçiyor. "Gidiyoruz," diye homurdanarak kapıyı itip açıyorum ve bir aylık caspun stoğunu yatağımın üzerine fırlatıyorum.

"Ne?" diye bağırırlarken bir gök gürültüsü kuleyi salları ve ardından her şeyi ürkütücü bir parlaklığa bürüyen bir ışık parlaması gelir.

Gökyüzünün yol açtığı felaketi görmezden gelerek saçlarımı başımda bir düğüm haline getiriyorum ve kanlı kalamı saracak bir şey bulmak için ekmecelerimi karıştırmadan önce yerine oturtmak için büyük bir toka kullanıyorum.

"Hanımefendi!"

Kavan'ın bu başlığı kullanması beni kızdırdı. Doğrusu, orada olduklarını unutmuştum.

"Tekne," diye kestirip atıyorum, yırtık pırtık g mleğimden bir şerit kopararak. "Güneye doğru yelken açıyoruz. şimdi."

Vanth kıs kıs gülüyor ama sesi mizahtan yoksun.

Dönüyorum. "Komik bir şey mi var?"

"Evet, aslında. Son birkaç gündür oyalanıyorsun ve şimdi gitmeyi mi seçiyorsun? Hiç dışarıya baktın mı?" Batı penceresini ışaret ediyor. "Sadece  lmek isteyen biri bu havada yelken açar." Gözleri kısılıyor. "Gemimizin batmasını istemiyorsan..."

"Neden isteyeyim ki-" Başımı sallayarak onun kınayan ses tonunu duymazlıktan geliyorum. "Bak. Ya şimdi yelken açarız ya da Bahari başkentine *bundan* başka bir şey almadan dönersin," diyorum zincirlenmiş bileğimi ona doğru iterek. " nk  Rhordyn avından döndüğünde burada sıkışıp kalacağım. Temelli olarak."

Dikkatim ikisi arasında gidip geliyor ve bekliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamları beni o gemiye bindirmek için pek de ısrarcı olmadılar. Cupla'yı alıp giderlerse Rhordyn'in teorisinin doğruluğu kanıtlanmış olacak.

-Cainon'un bu işe sadece siyasi ortamı karıştırmak için girdiğini.

Bunu asla unutmayacağım ama en azından Rhordyn'in teorisini test etmemiş olsaydım, tanımadığım ve g venmediğim insanlarla dolu bir tekneyle yaklaşan bir fırtınaya yelken açmak aptallığın zirvesi olurdu.

 kisi birbirine bakıyor, ikisi de odama doğru tek bir adım bile atmıyor.

"Peki," diye homurdanıyor Vanth, odanın köşesindeki bir sepeti ışaret ederek. "Onu bir şeylerle doldurmak, yarayı sarmak ve daha... *uygun* kıyafetler giymek için beş dakikan var. Eğer bunu yapacaksak, o odadan çıkmamız gerek.

Kalan ışığı da kaybetmeden ve *saflığınız* hepimizi sulu bir mezara mahkum etmeden önce defolun."

Ben daha tek kelime edemedi kapıyı kapatıyor.



M Düğmeli pantolonum dirseklerime kadar kıvrılmış, dar, bel hizasındaki pantolonum sargılı kalçam için ekstra bir baskı katmanı sunuyor. Ara sıra esen buz gibi rüzgâr nasırlı Arkamdaki adımlar kulaklarıma saldırıyor, beni uçurumdan aşağı atmakla tehdit ediyor ve şüphesiz yolda mızraklı muhafızlarımı indiriyor.

Birkaç adımda bir, Rhordyn'in peşimden geldiğini görmeyi umarak omzumun üzerinden bir bakış atıyorum.

"Daha hızlı hareket edebilir misiniz?"

Vanth bir şeyler homurdanıyor ve ikisi de adımlarını hızlandırıyor. Emin olmak zor ama sanırım benden bıkmış olabilirler.

Taşıdığım sepet hafif, sadece temel ihtiyaçlarla dolu. Hepsinin Rhordyn kokan bir yastık kılıfının içine sıkışmış olması gerçeği tamamen göz ardı edilmeli.

O şeyi yakmam gerektiğini biliyordum ama yakmamak için nedenler düşünüp duruyordum.

Ben iyi değilim.

Bu ıslak, kaygan merdivenler darağacına doğru ilerliyormuşum gibi hissettiriyor. Sanki *benim* halkımdan olmayan insanlarla çevrili, Yüce Metres olarak yemin edeceğim yabancı bir bölgeye giden bir gemiye değil de bir infaz bloğuna götürülüyormuşum gibi.

Tanith, Cook, Shay, *Kai* ... Homurdanan bahçıvanları bile özleyeceğim. Tohumlardan yetiştirdiğim ağaçları, çiçekleri ve çalıları özleyeceğim. Tekinsiz geçmişime rağmen kendimi her zaman güvende hissettiğim yerimin manzarasını özleyeceğim...

Midem bulanıyor.

Yağmur dinmiş. İşaret arayan bir tip olsaydım, kalbim geri dönüp *kaçmam için* çılgılık atsa da bunun doğru olduğuna inanırdım. Kulemde saklanmam, kapıyı kilitlemem ve asla dışarı çıkmamam için.

Botlarım sonunda kuma vurdu - ayak parmaklarımda derine batmasını ve kendimi topraklamamı önlemek için giydiğim botlar. Yeni kökler kazmayı göze alamam.

Yakın zamanda kopardıklarımın uçlarıyla ilgileniyorum.

Aceleyle attığımız adımlar körfezin etrafını dolaşırken kumu çukurlaştırıyor. Neredeyse iskeleye varmıştık ki Baze bana hep köpekbalığı dişlerini hatırlatan sivri kayaların arkasından çıktı.

Kalbim duracak gibi oluyor. Ayaklarım da aynısını yapıyor.

Siyah deri bir pantolon ve sadece yarısı içine sokulmuş bol bir pamuklu gömlek giymiş. Boynundaki üç düğme açık, sanki o kadar hızlı giyinmiş ki her şeyi yerine koymaya vakti olmamış gibi.

Dağınık saçlarını elinin bir hareketiyle geriye itiyor ve neredeyse siyah görünen, altlarındaki koyu lekeleri yansıtan gözlerini ortaya çıkarıyor.

Kaşlarım çatıldı, bakışlarım yumruğundan sarkan tahta kılıca kaydı

...

Bir küfür mırıldandım.

"Bunu tekneye götür." Sepetimi en yakınımıdaki refakatçime doğru ittim. Baze'in bakışlarını tutarken. "Hemen geliyorum."

"O *silahlı*," diye tıslıyor Vanth, eşyalarımı kabul etmeyi reddederek.

Yan gözle baktığımda tahta mızrağını sıkıttığını, mavi gözlerini Baze'e diktiğini görüyorum.

"İyi olacaksın." Sepetimi tekrar göğsüne doğru itiyorum. "Sadece bunu al."

Eşyalarımı kaptığı gibi Kavan'ın üzerine fırlattı. "Hayır, *senin* için endişeleniyorum."

Oh.

"Şey... bu çok tatlı." Elimi dolaştırıp gömleğimin altına sokuyorum ve oraya sakladığım Ebonwood kılıcını çıkarıyorum.

Baze'in gözleri kısılıyor ve ilerlemeye başlıyor.

Tutuşum sıkılaşıyor.

"Ama tüm saygımla," diyorum, alçak sesle ve kararlı bir şekilde, "ikiniz de sadece wa-"

Vanth hücum ediyor, mızrağı hazır, çizmeli ayaklarıyla kumu tekmeliyor. Hırlayıp ileri atılıyorum, alçalıyorum ve bacağımı savurarak Vanth'ın ayaklarını altından çekiyorum.

Bir kaya gibi düşüyor, sırtüstü yatıyor, ağzı sudan çıkmış balık gibi çalışıyor. Geniş gözleri, kılıcım şahdamarını öperken nasıl olup da oraya, kumun üzerine düştüğünü tam olarak çözemiyormuş gibi, tepesinde beliren beni yaralı bir şekilde yutkunarak izliyor.

"*Bu da ne-*"

"Ona dokunmayacaksın," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kılıcı biraz daha derine saplayarak. "Ve eğer aramıza girmekte ısrar edersen, o mızrağın önce *bana* saplanması gerekecek. Sonra da Yüce Efendine neden onun sözünü kazığa oturttuğunu açıklamak zorunda kalacaksın. Yeterince açık olabildim mi?"

Biraz kıpırdanıyor. "Crystal."

Bu kelime o kadar kaşındırıyor ki üst dudağım sıyrılıyor.

Onu bıçağımın kısılcından kurtarıyorum ve boynundan aşağıya bir kan damlası bırakıyorum. Ayağa fırlıyor, yarayı siliyor ve gözlerinde aşağılayıcı bir şokla avucundaki kırmızı lekeyi inceliyor.

Beni ilk kez görüyormuş gibi bakan yuvarlak gözlü Kavan'a "Git," diyorum. "Kaptana gemiyi hazırlamasını söyle. Uzun sürmez."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Cainon pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde ediyor."

Bu bir iltifattan çok uzak.

Yanında dar gözlü bir Vanth'la iskeleye doğru yürüyor, birkaç adımda bir omzunun üzerinden üstünkörü bakıyor.

"Umarım o geminin sensiz uzaklaşmasını izlemeye hazırsındır," diye yaylım ateşi açıyor Baze, tüm dikkatimi toplayarak.

Demek böyle olacak.

"Kendi özgür irademle gidiyorum," diye karşı çıkıyorum, ağırlığının çoğunu güçlü bacağıma veriyorum ve duruşumu genişletip odağımı keskinleştiriyorum. Her nefesini, her göz kırpışını bir sonraki adımda ne olacağına dair işaretler için değerlendiriyorum.

Eğer Baze bu kum yığınına terk etmemi engellemeye çalışacaksa, savaşmaktan başka çarem yok.

"Sadece tam olarak bilgilendirilmediğin için," diye karşılık veriyor, hareketlerimi taklit ederek, ikimizin de istediğinden şüphelendiğim bir savaşa hazırlanıyor. Kılıcını bir elinden diğerine geçirirken omuzları esniyor, yüzüğündeki taşlar loş ışıktaki bakışlarımı yakalıyor.

İlgimi çekti...

Ayağımı yarım santim geriye kaydırarak kuma sabitliyorum. "Korkarım ki sen bilgisizsin, Baze."

Dudakları yarı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bundan şüpheliyim."

Aynı anda ileri atılıyoruz, siyah kılıçlar sahilde yankılanan ve neredeyse öğürmeme neden olan keskin, ahşap bir çınlamayla kesişiyor.

Lanet olası Ebonwood.

Bakışlarımızı kılıçlarımız gibi kilitli tutuyoruz. Kaslarımız. Savaşan kararlılığımız. Benim emin ve sabit olduğum yerde, onun tutuşunun normalden biraz daha az sabit olduğuna yemin edebilirim.

Her zaman olduğundan daha fazla.

"Yapma bunu," diye homurdanıyor, sıcak nefesi havayı buğulandırıyor.

Gözlerinin derinliklerindeki azabı görebiliyorum. Bundan onun da en az benim kadar nefret ettiğini görebiliyorum - olayların bu şekilde gelişmesinin inşa ettiğimiz her şeyi ne hale getirdiğini.

Bileğime doladığım kupayı kastederek, "*Çoktan yapıldı*," diye kestirip atıyorum.

Bunu kabul ettiğim anda hayatım çözülmeye başladı ama pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Bu kadar çok şey bu birlikteliğe bağlıyken olmaz.

Bakışlarında aniden bir duygusallık beliriyor. "Dışarının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun Orlaith. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında *hiçbir* fikrin yok."

"Peki bu kimin hatası? Kim beni on dokuz yıl boyunca karanlıkta bıraktı?
yıl?"

İttim, sonra bıçağı ileri sapladım.

Kılıcı içeri giriyor ve vuruşumu bir başka sarsıcı çınlamayla yana savurarak soğukkanlılığımdan büyük bir ısırık alıyor. Hırlıyorum, bu rahatsız edici sesin beni ateşlemesine izin vererek dönüyorum ve ona başka bir açıdan yaklaşıyorum.

Kaçıyor.

Bu tahta bir kılıç olabilir ama gömleğinin dalgalanmasını kırbaçladığında, çelik kadar acımasızdır - porselen derinin kusursuz bir sargısı içinde bulunan pürüzsüz kas tabakalarını ortaya çıkaran açık bir delik bırakır.

Bir an için onu öldürmeye bu kadar yaklaşmama izin verdiğini düşünüyorum. Ama bakışlarım yüzüne kaydığında, alaca gözlerinde ikiz şok tohumları görüyorum ...

Görünüşe göre bu yeni kılıç o kadar da kötü değil.

Bir elimden diğerine atarak ayaklarımı kuma köklüyorum ve sağ ayağıma mümkün olduğunca ağırlık vermiyorum.

Dikkati bileğime yöneliyor ve yüzüne bir karanlık çöküyor. "Sana zarar verdiler mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğitim yeteneğinize pek güvenmiyor olmalısınız-"

Kılıcı savruluyor, düz tarafı sağ uyluğuma bir darbe indiriyor ve yaralı bacağımdan aşağı bir acı dalgası fırlıyor.

Ağırlığımanın altında büküldüğünde bağıryorum ve o da dönerek silahlı elimi alıyor ve vücutlarımızın baskısı arasında arkamda sabitliyor.

"Sana her zaman zayıflıklarını korumayı öğrettiğimi sanıyordum," diye öfkelenildi, diğer kolumu hareketsiz hale getirdi ve bıçağının yumuşak bir hareketiyle bandajı parçaladı.

Koyu mavi turnike kumda dalgalanıyor.

Bileğimdeki derin, hilal şeklindeki yarayı incelerken bir kahkaha patlıyor. "Ne yaptın, ona kan dolu bir köpek tabağı mı bıraktın?"

Bunu bu kadar hızlı çözmüş olması biraz endişe verici.

"Evet... aslında yaptım." Çıplak ayağına, giymeme alışık olmadığı sağlam çizmelerimle vuruyorum.

Uluyor, kolumu kurtarmama yetecek kadar geri çekiliyor. Tutuşundan kurtulup alçalıyorum, kılıcımın kabzası dizlerinin arkasına çarpıyor.

Bir kaya gibi düşüyor, dizim göğsüne çarparken ayrılmış dudaklarından yoğun bir *ses çıkıyor*. Tüm ağırlığımı tek bir temas noktasına verdim, kılıcımın keskin ucu kalbinin üzerinde duruyordu.

Göğsümde bir savaş var ve bir an etrafımızı kontrol ediyorum - köpekbalığı dişi taşların arkasına saklandığımızdan ve iki muhafızımın gerçekten gözden uzak olduğundan emin olmak için.

Sahilde sadece biz varız; Baze'in yaralı gururu dışında zaferime tanıklık eden kimse yok.

Dizimi tutan eline odaklanıyorum, sanki beni itmeye çalışacakmış gibi. Yüzüğünü kavrarken, yanaklarındaki tüm kan çekilirken gözlerinin genişlemesini izliyorum. "Her zaman zayıflığını korursun, ha?"

"*Orlai*-"

Çekiyor

m.

Değişim anlık, onun mutlak görüntüsü o kadar şok edici ki, kayaların güvenliğinden uzaklaşıyorum, ben açık havada marine olurken onu korumalarının ağzında bırakıyorum.

Nefes almakta zorlanıyorum, çünkü bu adamı tanımıyorum.

Hiç de bile.

Saçları o kadar beyaz ki kendi ışık kaynağını barındırıyor gibi görünüyor, kulaklarının uçları sivri, dış kabuğu benimkini süsleyen aynı kristal dikenlerle kaplı. Ve *gözleri*... büyük ve yuvarlak.

Bana *onunkini* hatırlatıyorlar.

Ama sanki kirli suya batırılmışlar da parlaklıkları körelmiş gibi. Ve gözlerinin altındaki o siyah lekeler şimdi yüzünde kararmış çukurlar.

Bakışlarım aşağı iniyor, nefesim kesiliyor. Kalbim durdu.

Baze'in inci gibi derisinin görünen her santimi -alışılmadık, heykelsi yüzü dışında- *yara bere içinde*. İrili ufaklı ısıruk izleriyle dolu. Bazıları, sanki dişler etine basitçe damgalanmış gibi mükemmel bir şekilde yansıtılmış hilaller. Diğerleri o kadar dağınık ki, iyileşmelerinin ne kadar süreceğini hayal bile edemiyorum.

Ama *boyunu* ...

Derisi yıllar önce dikenli bir telle sarılmış gibi yer yer büzülmüş ve kıvrılmış, bazı yerlerde ise oyulmuş. Sanki ona karşı savaşmış, kendini onarılamayacak şekilde parçalamış gibi.

İçim daralıyor, bakışlarım tanıdığımı sandığım adamdan bizi büyük, böbürlenmiş gölgesinde bırakan şatoya kayıyor.

Rhordyn'in bununla bir ilgisi var mıydı... Baze'in yıllar boyunca çektiği bu *işkenceyle*?

Gözlerimi kırıştırıyorum, yanaklarımdan aşağı ılık bir ıslaklığın süzüldüğünü hissediyorum. "Ve sen *bana* yalancı deme cüretini gösterdin," diye törpülüyorum ve bu ses *bana* ait değil.

Kırılğan.

Son on dokuz yıldır ne kadar yalnız olduğunu yeni fark eden bir kızın sesi.

Gözlerinin kamaşan çukurlarına bakıyorum. "Sana ait olmayan bir tenin içinde yaşamamanın nasıl bir his olduğunu çok *iyi* bildiğin halde ne kadar da ikiye bölünmüşsün."

Gövdesini gömleğinin parçalarıyla örtmeye çalışarak çökmüş durumda.

Bir yanım onun rızası olmadan maskesini çıkardığım için suçluluk duyuyor ama ağzını açtığı anda bu his hızla dağılıyor.

"Gitmene izin vermeyecek, Orlaith."

Bir adım daha geri çekiliyorum, gözlerim sertleşiyor. Bu güzel, kırık adamı tanıdığım ve sevdiğim Baze olarak hayal etmeye çalışıyorum ve başaramıyorum.

Baze'in *kırılmaz* olduğunu düşünmüştüm.

"Beni çoktan kaybetti," diye cevap veriyorum çok yumuşak ve savunmasız bir sesle. Zayıflığa karşı koymak için çenemi kaldırıyorum. "En azından bu şekilde o gemileri gerçekten önemli olan insanlar için güvence altına alıyorum."

"Çok *safsin*," diye tükürüyor, başını sallıyor, üst dudağı soğuktan mavi

mavi soyuluyor. "O gemiye binersen seni avlar. Ne olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok.

yapabilecekleri."

Yağlı bir siyahlık, acımasız, sağanak mızraklar halinde dökülüyor. Yanıyor.

Susturma.

"Evet, sanırım bu duygu her iki şekilde de işe yarıyor," diyerek bir safra lekesini törpüledim ve sondalı görüntüyü o ölüm, yıkım ve yürek parçalayan pişmanlık uçurumunun derinliklerine ittim.

Avucumda duran yüzüğe bakıyorum; acısını gizlemek için mükemmel bir maske.

Tıpkı kolyem gibi, bu kadar çok sırla ağır olamayacak kadar hafif hissettiriyor.

Şu anda, beni tekneye kadar takip etmeyeceğinin tek garantisi bu.

Yutkunuyorum ve mücevher parçasını ona doğru sallıyorum. "Bunu iskeleye bırakacağım ve eğer... *sırrını saklamak* istiyorsan," diye boğazımdaki yumruyu itiyorum, "onu almak için biz gidene kadar beklemeni öneririm."

Dudağı seğiriyor ve sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını yanındaki kuma dikeyor.

Bunu bir işaret olarak kabul edip dönüyorum ve iskeleye doğru ilerliyorum. "Ve birinin bitkilerimi sulaması gerekiyor," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum, kolumu kıvrıp yırtık bileğimi gizleyerek.

Göğsümün üzerine bir kaya düşmüş gibi hissederek, kumdan yükselen ve yükseltilmiş iskeleyle birleşen taş merdivenleri tırmanıyorum, omuzlarımı geride tutarak, sahip olmadığım bir kesinlik numarasıyla yürüyorum.

Yağmurdan kayganlaşmış, eskimiş, yıpranmış kalasları tırmanıyorum, çenem yüksekte, yanımdaki dalgaların arasından geçen gümüş firfırların tek tük titreşimlerini görmezden geliyorum.

Umarım Kai bana saldırmaya çalışmaz. Eğer yaparsa, dağılırım. Bu iskeleye dağılır ve kendimi tekrar toparlamayı reddederim.

Muhtemelen beni hala okyanus kollarıyla sarar ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ama öyle değil. Ve olmamalı da.

Benim için değil.

Büyük mavi yelkenli tekneye ulaşmak için gereken beş yüz yirmi iki adımın her birini sayıyorum, güvertesi çok sayıda denizcinin hareketli enerjisiyle meşgul.

Baze'in yüzüğü avucumu kavuruyor ve deniz sisi yüzünden puslu olan iskeleye bir göz atmaya cesaret ediyorum.

Hiçbir yerde görünmüyor ve acaba hangisinden daha çok utanıyor: yaralarından mı yoksa mirasından mı?

Ben mi? Ben kendimden başka kimseden saklanmıyorum. Sahte kabuğum sıkı ve rahatsız edici olabilir, ama yüzeyin altındakiler çok daha kötü ...

Güzel, kötü huylu bir felaket.

Diz çökerek, bakışlarımı hâlâ körfezin loş görüntüsüne ve kasvetli gülümsemesini süsleyen köpekbalığı dişi taşlara sabitleyerek yüzüğü yere bırakıyorum. Ayağa kalktığımda, bir şekilde daha ağır hissediyorum.

Dikkatim, affetmeyen bir okyanusun sert arazisini kesmek için özel olarak inşa edilmiş uzun, şık tekneye kayıyor... göğsümü sıkıştıran endişemi hafiflettiğinden değil.

Ayak parmaklarım rampayı zar zor öpüyor, ayaklarım iskeleye demir atıyor. Son on dokuz yıldır her gün aşağıya baktığım, bu pozisyonda olacağımı asla hayal etmediğim güçlü, sağlam, tanıdık iskele.

Daha çok bir kalas gibi hissediyorum çünkü o gemiye bir kez adım attığımda her şey bitiyor.

Güvenlik Hattımı geçtim.

Bu son adımlar aşılabilir görünüyor.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, çarpan dalgalardan daha yüksek sesle.

Güçlü, dirençli, sakın...

Tanıdık olmayan yüzlerin karışımına bakıyorum. Kaptan güverteden burnunun ucuyla bana bakıyor; gri saçları arkadan bağlanmış, mavi blazer ceketinin altın düğmeleri güçlü bir fiziği sarıyor.

Sanki oradaki tüm çatlakları görüyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Gelgit azalıyor. Eğer şimdi ayrılmazsak, körfezden çıkarken omurgamızı parçalayacağız."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum dudaklarımı oynatmadan.

Her zaman zayıflığınızı koruyun.

Deniz havasını içime çekiyorum, sonra rampaya adım atıyorum - vücudumdaki her kas saldırmak için hazırlanıyor. Elimden sarkan kılıç, ezici yumruğumun kurbanı oluyor, her adım beni güvensiz bölgenin daha da derinlerine götürüyor.

Ama güverteye düşüş çok hızlı oluyor ve ben ayaklarıma bakarken kızakla kayan kalbimi boğazımdan aşağı itmeye çalışarak tekrar yutkunuyorum...

Zihnimdeki uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum, kasvetin içine bakıyorum, aşağıda ne olabileceğinden korkuyorum. Muhtemelen beni derinden sarsacak korkunç bir şey olduğunu biliyorum.

Ama artık saklanmayı göze alamam.

Yapabilirsin! Sadece kollarınızı uçuyormuş gibi dışarı itin ve ayağınızı ileri doğru kaydırın ...

Sesi işkence görmüş ruhuma şarkı söylüyor, omurgama çelik atıyor. Kendime ve ona başımı sallıyorum, *bakışlarım* körfeze saplanıyor.

Ellerini uzatmış beklediğini hayal ediyorum. Kocaman, yarım ay gülümsemesini hayal ediyorum. Kollarına düştüğümde ve gıdıklanıp bir topa dönüştüğümde beni vuran o mutluluk şimşegine doğru ilerlediğimi hayal ediyorum.

Nefesimi tutarak sağlam, sert ahşap güverteye çıktım...

Havada ani bir değişim hissetmeyi bekliyorum. Tüm vücudumun hayal edilemez bir acıyla kıvrılmasını ya da bir Vruk'un ortaya çıkıp her darbede ciyaklayan pençeleriyle bana saldırmasını bekliyorum. Birçok şey bekliyorum ve hiçbirini gerçekleşmeye de rahatlama hissetmiyorum.

Hayatımın en önemli adımını attım ve o gıdıklamalar hiç gelmedi.

Benim hatam.

Hepsi benim hatam.

Kırık bir nefes alıyorum, gözümü kırpmamaya çalışıyorum; kırparsam duygularımın yanaklarımdan aşağı dökülmesinden ve herkesin kırılğan halime tanık olmasından korkuyorum.

Benim zayıflığım.

Kaptan solgun gözleriyle beni inceliyor, gözlerinin etrafındaki buruşuk deriye yılların izi kazınmış. Hırçın bir ses çıkarıyor, ardından mürettebatına bir dizi emir iletmeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Kavan sepetimi bana doğru itiyor ve güvertenin altında kaybolan merdivenlere doğru yürüyor. Vanth bir süre daha kalıyor, içimde kıpırdanma isteği uyandıran temkinli bir ifadeyle beni izliyor.

"Artık bir Bahari gemisindesiniz,

Hanımefendi." Son kelime bana bir tehdit gibi

savruldu. "Teşekkür ederim, Vanth.

Farkındayım."

"Güzel."

Beni bir süre daha dikkatle inceliyor, Kavan'la aynı yolu izlemeden önce bakışları kupama kayıyor.

Gözden kaybolduğu an, sıkı bir nefes alıyorum ... Belki de kıcına vurulmasını pek iyi karşılamadı.

Herkes vızır vızır dolaşmaya, limandan ayrılmaya hazırlanmaya başladı. Sessiz bir köşeye çekilmek için çaresizce teknenin baş tarafına geçiyorum ve birazdan acımasız, gri okyanusta yaratacağı dümeni izlemeye koyuluyorum.

Tokamı çıkarıyorum, sanki sırtımda delikler açan bakışlardan beni koruyabilecekmiş gibi ağır saçlarımın bir kalkan gibi etrafıma düşmesine izin veriyorum.

Yavru deniz kabuğumu tutarak, suyu karıştıran o gümüş fırfırlardan başka bir işaret arıyorum ama Kai hiçbir yerde görünmüyor.

Acı verici bir pişmanlık duygusu içimi burkuyor...

Ona karşı dürüst olmalıydım ama Kai beni kurtarmaktan başka bir şey istemezdi ve beni kendimden kurtaramazdı.

Gözlerimi kapatıyorum ve kabuğu dudaklarıma götürüyorum. "*Çok özür dilerim...*"

Kelimeler fısıldanıyor ve kabuğun bana cevap verdiğine yemin edebilirim, ancak onu kulağıma götürdüğümde tek duyduğum okyanusun nefes alma sesi oluyor.

Körfezin karşı kıyısına bakarken, serbest kalan gözyaşımı durduramıyorum ve omzumla siliyorum.

Güçlü, sakın, dirençli.

Kara Kale'ye bakmamalıyım, bakarsam bunun yeni bir pişmanlık tohumu ekebileceğini bilmeliyim.

Beni durdurduğundan değil.

Gözlerim yukarı kayıyor, bakışlarım uçurumdan tüyler ürpertici bir diadem gibi çıkıntı yapan yoğun, siyah lekeye takılıyor. Çok değer verdiğim her şeyi keşfederken tuzlu hava saçlarımı kamçılıyor, dudaklarımı ıslatıyor ve yanaklarımı ürpertiyor ...

Tüm hayatıma uzaktan bakarak nefes almak zor, bu yüzden burnumu sepete daldırıyorum, ciğerlerimi doldurmasına ve kaotik zihnimi yatıştırmasına izin veriyorum.

Denizcilerden biri "Dışa doğru!" diye bağılıyor ve tekne rıhtımdan uzaklaşıyor. Ana yelken indiriliyor ve rüzgâr teknenin karnını dolduruyor, bizi öyle bir güçle ileri itiyor ki küpeşteye tutunmak için elimdeki sepeti bırakmak zorunda kalıyorum.

Derin bir gümbürtü havayı sarsıyor, sanki bir dağ eski tüneğinden kaymış gibi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bakışlarım, olgunlaşmamış bir çiçeğin sıkışmış tomurcuğu gibi gökyüzüne tünemiş Taşlı Kök'ün ucuna yöneliyor...

Balkonumda duran ve gidişimizi izleyen bir adamın sağlam gölgesine.

Rhordyn.

O kadar yersiz görünüyor ki, sertliği korkuluğun etrafına dolanan salkım salkım sarmaşıklarımın güzel, narin çiçekleriyle çelişiyor.

Buz gibi bir inceleme izi yüzümden bileğime doğru ilerliyor ve sanki uzaktan kanımı tadıyormuşçasına bacağımdan aşağı iniyor.

Nefesim, nasıl çalışacağını unutmuş ciğerlerimin esiri oldu...

Gitmene izin vermeyecek, Orlaith. Seni avlayacak.

Baze'in ayrılık sözlerinin yankısı beni derinden sarsıyor, ancak daha güçlü, daha baskın bir parçam ayağa kalkıyor, neredeyse meydan okumayı *memnuniyetle karşılıyor*.

Deneyebilir.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve rüzgâr beni başka bir adamın kollarına doğru iterken Rhordyn'in kutup bakışları uzaktan beni kesmiyormuş gibi davranıyorum.

İYİ Kİ VARSINIZ

Kristal Bir Çiçeği Kanatmak'ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Orlaith'in şimdiye kadarki yolculuğunu beğenmişsinizdir.

Bu hikaye bana ilk olarak bir rüyada geldi ve o zamandan beri peşimi bırakmadı. Tek bir kelime bile yazmadan önce tüm seriyi planlamıştım - sadece benimle *konuştu*.

Karakterler.

Dünya.

İlişkiler.

Anlatacak o kadar çok hikâye var ki. Birçok yönden, ilk bölümle yüzeye zar zor çıktım ama Orlaith'in kökenine hak ettiği değeri vermeyi gerçekten istedim. Son durağa ulaşmadan önce bu karakterlerin kat etmesi gereken uzun bir yol var. Hepinizi benimle birlikte bu yolculuğa çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Serinin bir sonraki kitabı To Snap a Silver Stem ve ön siparişi [buradan](#) alabilirsiniz.

Bu kitabı yazarken bana ilham veren şarkıları dinlemek isteyenler için [To Bleed a Crystal Bloom](#) [çalma listem](#) burada.

Tanıtımlardan, imzalı kitap formlarından ve çekilişlerden haberdar olmak için [okuyucu grubuma](#) katılabilir veya [Instagram](#)'ımı takip edebilirsiniz.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederiz!

-Sarah

AKNOWLEDGMENTS

Bu hikayeyi oluşturmak tam bir yılımı aldı ve arkadaşlarımın ve ailemin yardımı olmadan bunu başaramazdım.

Bebeklerim, anneniz kitabını yazarken bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sonsuz şaka, sevgi ve kucaklama kaynağı için teşekkür ederim.

Josh, aşkım. Beni desteklediğin, sevdiğin ve bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Tahliyeme giden son birkaç ayda bana iki ebeveyn gibi davrandığın için teşekkür ederim. Harikasınız ve hayatı sizinle birlikte yaşadığım için çok şanslıyım.

Raven, dürüst olmak gerekirse... Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Sensiz ne yapardım ben?

Benim kayam olduğun için, her güne bir parlaklık kattığın için ve sonsuz derin kahkahalar için teşekkür ederim.

Binlerce kez beni bir çukurdan çıkardığın, en zayıf olduğum anda bu hikâyeyi savunduğun ve bitiş çizgisini geçmem için bana cesaret verdiğin için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için dünyalara bedel ve birlikte sprint odasına geri dönmek, Gurur ve Önyargı'dan alıntılar yapmak ve altı ay önce bırakmamız gereken tüm kahveleri içmek için sabırsızlanıyorum.

Anne, sonsuz desteğin için teşekkür ederim. Ne zaman empati kuracağını ve ne zaman kendimi toparlayıp devam etmemi söyleyeceğini bildiğin için. Parlatmama yardımcı olmak için akıttığın tüm kalp atışların için teşekkür ederim.

Bu hikaye. Seni seviyorum.

Editör & Yorgan-Chinah, bu hikâyeye kattığınız her şey için teşekkür ederim. Arkadaşlığın, ustalığın ve detaylara gösterdiğin özen için teşekkür ederim. Bu kadar derine indiğin, gece geç saatlere ve sabahın erken saatlerine kadar çalıştığın için teşekkür ederim. Her şeyin ötesine geçiyorsun ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Brittani-arkadaşlığın, gülüşlerin, dinleyen kulağın ve detaylara gösterdiğin özen için teşekkür ederim. Bu hikâye fikri ilk aklıma geldiğinde ve her şeyi ağzımdan kaçırmak zorunda kaldığımda saatlerce sesli mesajları dinlediğin için teşekkür ederim. Harikasin, gerçekten öylesin!

A.T. Kapak Tasarımları-Aubrey, çarpıcı kapak için teşekkür ederim. Grafiklerimin her birine çok fazla kalp ve ruh döktüğün ve hikayemi görsel olarak hayata geçirdiğin için. Sen inanılmazsın Yeteneklisiniz ve yaptığınız her şey beni sürekli şaşırtıyor!

Affinity Yazar Hizmetleri - yayın tarihimi ertelemek zorunda kaldığımda işleri benim için mümkün olduğunca kolaylaştırmak için yolunuzdan çıktığınız için teşekkür ederim! Ve paha biçilemez ve çok ihtiyaç duyduğum bilgelik sözleri için.

Philippa-sonsuz desteğin için ve o bitiş çizgisine ulaşmam gerektiğini bildiğinde bebeklerimize ortam değişikliği sağladığın için teşekkür ederim!

Sarah. Xo

ABOUT THE AUTHOR

Yeni Zelanda'da doğan Sarah, şu anda Gold Coast'ta kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da klavyesine dokunmadığı zamanlarda, arkadaşları ve ailesiyle, bitkileriyle vakit geçiriyor ve karda yaptığı gezilerin tadını çıkarıyor.

Sarah küçüklüğünden beri yazıyor, ancak hikayelerini dünyayla paylaşmaya yeni başladı. Onu aşağıdaki sosyal medya bağlantılarından takip edebilirsiniz.



Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

